ELLA CAREY

O VIAȚĂ SECRETĂ

Editura Litera tel: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Laura Runcanu
Corector: Păuniţa Ana Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

DC

ISBN 978-606-33-9017-3 ISBN EPUB 978-606-33-9114-9

Cara

Fiicei mele, Sophie

„Cele mai bune feluri de mâncare sunt felurile foarte simple.” Auguste Escoffier

,După o cină copioasă, putem ierta pe oricine, chiar şi pe propriile noastre rude.” Oscar Wild

ePartea întâi

Cara

Capitolul 1

Lily

New York, toamna anului 1942

Lily Rose îşi puse pălăria roşie din fetru, întinse mâna să-şi ia haina şi mănuşile asortate şi ieşi în grabă din locuinţa ei aflată în Gramercy Park. Urcă în micul ei automobil American Bantam, lăsându-şi, timp de o secundă preţioasă, capul să se odihnească pe volan. Ce uşurare că avea minunatul vehicul. Adevărul era că o putea face mereu nevăzută. Ţipetele Victoriei, mama ei, ricoşau în micul scuar newyorkez privat, închis, inundând atmosfera matinală paşnică, în timp ce rugăminţile tatălui lui Lily, Jacob, răzbăteau întârziat.

Lily porni motorul iubitei ei maşini vopsite în albastru şi alb, cu finisaje interioare roz, din piele, şi-i dădu bice pe Third Avenue, înainte de a schimba direcţia pentru a intra în parcarea cea mai apropiată de îndrăgitul Valentino's, restaurantul în care lucra ca *sous-chef,* un loc de muncă pentru care se simţea recunoscătoare zi de zi.

Lily ieşi cu uşurinţă dîn Bantam, închise cu un pocnet satisfăcător portiera lucioasă a maşinii, îşi aranja eleganta pălărie roşie şi înaintă cu paşi mari pe East 63rd Street, în vreme ce mintea îi era plină de reţete, iar simţurile îi erau stimulate de nerăbdare la gândul felurilor de mâncare excelente şi sofisticate pe care avea să le pregătească în ziua aceea la Valentino's.

Plecă grăbită din parcare şi se avântă spre Park Avenue, în timp ce clădirile de locuinţe în stil Beaux-

Arts se înălţau orbitoare în soarele dimineţii. Lily traversă în fugă covoarele roşii desfăşurate sub copertinele strălucitoare care duceau către holurile măreţe ale unor locuinţe fermecătoare, în vreme ce portari în vârstă zăboveau în poziţie de drepţi în uniforme elegante, cu mănuşile lor albe şi mâinile încrucişate la spate. Se opri să-şi tragă răsuflarea doar atunci când se văzu în faţa impresionante iintrări a restaurantului Valentîno's.

încadrat de perechea sa de felinare stradale sofisticate, cu globuri galbene cu aspect fantomatic în aerul ceţos al dimineţii, barul din lemn al restaurantului, într-un îndrăzneţ stil Art Deco, lucea maiestuos în faţa splendidei oglinzi din interior, sub formă de evantai. Lambriurile geometrice care căptuşeau pereţii ofereau un fundal somptuos pentru banchete din piele intime, sub luminile romantice a căror licărire călduroasă cădea în frumosul spaţiu interior.

Lily se îndreptă cu paşi mari către intrarea rezervată furnizorilor locali, atrăgând atenţia bărbaţilor mai în vârstă, care nu fuseseră recrutaţi şi care populau străzile din Manhattan la vremea aceea.

întrucât Lily avansase în aşa-zisa *brigade de cuisine*[2] din poziţia inferioară de *entremétier*[3] până la cea de *sous-chef,* ajunsese să recunoască atât de multe figuri din rândul clientelei care frecventa cercurile în care se învârtea şi familia ei, încât reuşise să nu se mai simtă tulburată. Gătise pentru baluri ale debutantelor, pentru fete alături de care

crescuse, ornase torturi de nuntă pentru tinere cu care schimbase notiţe în clasă, la şcoala din Upper East Side[4] şi se spetise muncind în bucătăria încinsă în timp ce prietenele mamei ei organizau prânzuri în încăperi private sau îşi trăgeau scaunele unele lângă altele pe covoare moi din lână, pentru a cleveti, la mese decorate cu crini albi superbi, înconjurate de capodopere de artă modernă, colecţionate de proprietarului restaurantului, Giorgio Conţi.

însă Lily ştia că mama ei, Victoria, nu aprecia câtuşi de puţin farmecul cultural al restaurantului Valentino's. Victoria voia doar ca Lily să se mărite cu cel mai bogat burlac din New York. Ăsta era visul de-o viaţă al Victoriei, iar faptul că fiica ei prefera să gătească în bucătăria de la subsolul localului, în loc să-şi urmeze parcursul în circuitul social, reprezenta o sursă de conflict constant acasă şi un lucru de care Lily încerca din răsputeri să scape.

Lily bătu cu mâna înmănuşată în modesta uşă neagră pentru personal. îi deschise unul dintre picoli. - 'Neaţa, domnişoară Rose! se afişă tânărul mândru în
uniforma sa abia călcată.

- Bună dimineaţa.

Lily se descotorosi de pălărie şi-şi scutură părul negru, lung, în timp ce ochii de un albastru intens priveau direct în cei ai bărbatului înalt. Ea avea în jur de 1,75 metri înălţime, ca şi el.

O salută milităreşte, iar nasturii lui aurii reflectară lumina.

- Ştii, nu te salut într-o doară.

Ea se opri în timp ce-şi scotea mănuşile. Râsul îi îngheţă.

Faţa picoloului era luminată de entuziasm.

- Am fost recrutat. Mă voi alătura infanteriei marine.

O trecu un fior rece.

- Şi ce a zis Giorgio când a auzit vestea?

Proprietarul restaurantului Valentino's, Giorgio Conţi, îşi adora flecare angajat. Lily avea o bănuială că Giorgio plângea de flecare dată când unul dintre ei pleca la război.

- Şi-a pus o mână pe umărul meu, a tras adânc aer în piept şi mi-a spus că voi avea un loc de muncă atunci când mă voi întoarce acasă.

- Dragul de tine. Cât mai ai până pleci?

Ea îi cercetă faţa. I se părea peste măsură de ciudat să-i ureze numai bine de acolo, în vreme ce aroma mângâietoare a prăjiturilor cu caramel, caracteristice localului Valentino's, şi cea a plăcintelor cu cremă de fistic se ridica din bucătăriile de dedesubt.

-Plec peste trei zile.

Lily îşi întinse o mână către braţul lui.

-Dă-i bătaie!

Lily tresări.

Şeful de sală, Sidney, năvălise din restaurant şi se uita de sus la Lily şi la simplul picolo, cu care ea îşi pierdea vremea în coridor. Sidney avea un şervet alb peste braţ, iar părul cărunt îi era dat pe spate, uns cu ulei. Din butonieră se vedea iţindu-se un boboc de trandafir roşu, iar fruntea îi era încruntată de preocupare.

- Lily, la subsol, unde-ţi este locul. De ce lâncezeşti aici?

- Bine, Sidney, doar ştii că bucătăria e singurul loc în care-mi doresc să fiu, spuse Lily După cum vezi, mă grăbesc într-acolo chiar acum.

Sidney îi aruncă o privire hotărâtă şi dispăru.

Picoloul făcu o strâmbătură.

- Mă întorc la muncă înainte să înceapă să mă sâcâie. Mă bucur că te-am văzut, Lily, o salută din nou cu mâna.

Lily coborî la subsol, trecând prin încăperea răcoroasă în care erau ţinute vinurile. Sticle vechi, preţioase, căptuşeau pereţii, iar covoare turceşti luxoase îi înăbuşeau paşii în spaţiul calm, boltit.
în toaleta pentru angajate, Lily îşi strânse părul în eşarfă, legându-l în jurul capului şi punându-şi boneta de bucătar deasupra, înainte de a se schimba de costumul roşu, elegant şi strâns pe corp. Se îmbrăcă cu rochia neagră de bucătar şi bluza albă cu nasturi şi împinse uşile batante din lemn ale bucătăriei deja foarte active datorită subalternilor pregătiţi să înceapă să taie morcovi şi cepe, să porţioneze carnea crudă şi să pregătească puiul pentru plăcintele Parisienne cu crustă, coapte individual.
Lily începu să-şi adapteze ochii la iluminatul difuz de la subsol.
- Bună dimineaţa tuturor. După toate calculele pe care le-am făcut astă-noapte, azi avem peste patru sute de servicii de masă.
Jimmy, *poissonier*-**ul**[5] **de la Valentino's, veni repede lângă ea. Se încruntă, cu sprâncenele strâns împreunate, în timp ce ţinuta de bucătar se ţinea încă imaculată pe corpul lui slab, chiar dacă-şi petrecuse primele ore ale dimineţii filetând peştele.**
- *Chef,* **| somonul nu e conform cerinţelor. Hai să te uiţi, te rog.**
Lily îl urmă pe Jimmy la postul lui. Deschise uşa răcitorului şi întinse mâna înăuntru ca să atingă peştele. Acesta nu se arcui la atingerea ei.
- Va trebui înlocuit, spuse ea în timp ce-şi scotea mâinile din răcitor şi le ştergea cu o cârpă umedă pe care i-o ţinea Jimmy
- Vorbesc imediat la telefon cu furnizorii, să le spun că trebuie să trimită un alt lot.
Lily se deplasă către capătul bucătărie, ignorând sprâncenele ridicate ale unora dintre bărbaţii mai în

vârstă, bucătari care lucraseră acolo de la deschiderea
restaurantului.

Giorgio Conţi rupsese gura târgului cu lansarea din anii '20, iar localul lui din Park Avenue devenise rapid unul dintre restaurantele cele mai de succes ale New Yorkului, în care se adunau clienţii cei mai iluştri. Fusese ajutat de şeful de sală, Sidney, care cunoştea pe toată lumea despre care merita să vorbeşti în New York şi care îi ispitea pe toţi să-şi servească repetat mesele acolo.

Valentino's avusese un succes impetuos timp de douăzeci de ani, supravieţuind marii crize economice, iar acum mărşăluia cu capul înainte pe timp de război. Lily candidase pentru un post de îndată ce auzise că exista unul. Subaltern, ajutor la bucătărie, ar fl lucrat chiar şi fără să fie plătită.

Obişnuia să treacă zilnic pe lângă Valentino's când se întorcea pe jos de la şcoală; stătea aşa, în uniforma ei de şcolăriţă, şi privea lung prin ferestrele de sticlă; picioarele lungi i se reflectau în geam, părul negru era prins în coadă de cal, ochii albaştri i se zgâiau prin fereastră, iar ghiozdanul îi atârna pe o parte. îşi dorea de flecare dată să se poată transforma într-un fluture graţios şi să se strecoare înăuntru, în ambianţa aurie Art Deco. Ospătari impecabili şi chipeşi duceau pe sus farfurii cu mâncăruri alese, puneau mâncarea apetisantă în faţa unor clienţi frumos îmbrăcaţi, la mese acoperite cu feţe albe, cu şampanie în frapiere pline de gheaţă, în timp ce lumini slabe aruncau o strălucire caldă şi îmbrăcau restaurantul într-o atmosferă magică - chiar prin aceste ferestre, Lily îşi dăduse seama că gătitul nu era doar un hobby minunat, în voia căruia îi plăcea să se lase, ci o formă de artă şi un lucru care avea cu adevărat puterea de a face lumea fericită.

Iar acum, că fusese suficient de norocoasă să facă parte din echipa Valentino's, nu ar fl renunţat la această oportunitate pentru nimic în lume.

Preluându-şi rolul de supraveghetor al bucătăriei şi de responsabil pentru rezervele şi calitatea proviziilor, Lily începu inspecţia zilnică a produselor din josul ierarhiei, de la persoana însărcinată cu cămara. Către nivelul superior al ierarhiei, îl văzu pe Leo, care se ocupa de mâncărurile făcute la grătar şi care-şi sprijinea mâinile mari pe bancul de lucru din oţel inoxidabil, cu arzătoare grele din fier şi vase lungi, pentru mâncarea caldă, aşezate de-a lungul bucătăriei în şiruri de oale uriaşe, din cupru, atârnate de tavan. Sunetele bucătarilor care se grăbeau, feliau, tocau, puneau mâncarea în tigăi, şi ale aburului şuierând de pe plite răsunau în aerul înăbuşitor.

Figura lui Leo se întunecă, iar ochii i se îngustară atunci când Lily se apropie.

Lily îşi aruncă privirea de expert peste ceea ce pregătise şi aranjase Leo cu dibăcie, peste cotletele gata să fie puse în untul încins din tigăi, peste fileurile cu aspect umed şi fraged înainte de a fi feliate şi servite cu un interior perfect trandafiriu, precum şi peste culoarea roz a muşchiului de vită. Ştia foarte bine că Leo se ocupa de carne în restaurantul Valentino's de mai bine de douăzeci de ani, iar el se exprimase extrem de clar că nu vedea nici un motiv să avanseze în ierarhie cum o făcuseră mulţi alţii.

- Bună dimineaţa, Leo. Nimic să te nemulţumească la mărfurile livrate din pieţe astăzi? întrebă Lily.

- Ştiu să prepar produsele suficient de bine pentru un ajutor de bucătar, domnişoară Rose. O fac de dinainte să te naşti dumneata, mormăi şi reveni la postul lui.

- Mă bucur că totul este conform aşteptărilor.

Lily îi verifică a doua oră produsele şi se pregătea să continue, când colega ei, Martina, i se alătură.

Martina, o femeie de doar un metru şi jumătate înălţime, îşi încrucişă braţele, în timp ce ochii negri îi sclipeau sub boneta de bucătar.

- Lily, Giorgio vrea să ne vadă. Pe tine, pe mine şi pe Tom. Acum.

- Ei, desigur, Martina, spuse Lily. Ştii cumva de ce?

Martina ridică din umeri, iar Tom Morelli îşi ridică
privirea de la postul lui de bucătar-şef din vârful ierarhiei.

-Tom.

Tonul vocii Martinéi se înmuie atunci când i se adresă acestuia. Tom, cu un singur rang mai jos de adoratul *maşter chef*\| **Marco, care era plecat la război, era responsabil de cea mai mare parte din ceea ce se gătea la Valentino's.**

Lily se uită prin bucătărie. Lucrurile păreau să se desfăşoare normal, însă simţea acut absenţa lui Marco. Ştia că şi ceilalţi bucătari se simţeau la fel - îi văzuse pe câţiva dintre ei îndreptându-se hotărâţi către biroul lui Marco, să-i pună câte o întrebare, iar apoi îşi amintiseră că şeful lor plecase cu o navă militară cine ştie pe unde. Biroul lui rămăsese în întuneric, iar boneta lui de bucătar atârna lăsată uitării după uşă.

în lipsa unui şef devotat, care să fie mereu acolo, subalternii improvizau, însă le era imposibil să-şi imagineze pe altcineva la vârf în afară de îndrăgitul lor Marco. Marco o învăţase pe Lily tot ceea ce ştia ea şi îi accelerase promovarea, avansând-o în ierarhie până când ajunsese bucătar secund într-un timp record. Lui îi datora ea cariera.

Tom Morelli îşi scoase şorţul şi străbătu bucătăria, lăsând la iveală un corp zvelt şi musculos într-o pereche de blugi aibaştri pe care doar el îi putea purta. îşi ridică mânecile bluzei albe de bucătar şi se opri nonşalant lângă Lily; ochii căprui i se strânseră, părul închis la culoare era ascuns sub boneta înaltă. Mâncarea gătită de el era senzaţională, şi reuşise să le intre la suflet tuturor angajaţilor.

- Bună seara, Lily, spuse Tom, aruncându-i un zâmbet ştrengăresc.

- Bună dimineaţa, Tom.

îşi ascunse zâmbetul trezit de gluma lui. Ştiau amândoi că ea fusese acolo până mai târziu de ora unsprezece noaptea trecută şi, pentru că fusese înscrisă pe listă pentru servirea cinei, nu era nevoită să vină la fel de devreme ca alţii.

în acelaşi timp, îndepărtă gândul că accentul moale, italian, al lui Tom era unul pe care orice femeie ar fi dorit să-l audă şoptit în ureche. Pentru ea, Tom Morelli era în afara zonei permise. Dacă redutabila ei mamă ar fi adulmecat cea mai mică atracţie între Lily şi unul dintre colegii ei de la Valentino's, ar fi scos-o de acolo de ureche. Mama ei avea planuri mult mai măreţe pentru viitorul lui Lily, care nu includeau un bucătar oarecare.

Tom o aşteptă să treacă în faţa lui.

- Hai să vedem ce vrea Giorgio.

Lily era sigură că el avea o iubită fermecătoare. Şi probabil că vreo jumătate de cartier se îndrăgostise de el, doar dacă te uitai la cum era privit la Valentino's. Se încruntă şi încercă să se concentreze.

Giorgio Conţi stătea la uşa biroului său, aşteptând ca să-i invite pe toţi înăuntru.

- Dragii mei..., grăi el cu un accent italian melodic, mai pronunţat decât al lui Tom Morelli.

Lily tresări când văzu că Giorgio era tras la faţă. Părul lui cărunt şi imaculat, de obicei dat cu ulei, stătea vâlvoi, iar cearcăne care-l dădeau de gol îi umbreau pielea de sub ochi. în calitate de proprietar al restaurantului, nu doar că intervievase posibili bucătari-şefi, ci făcuse săptămâni întregi treaba lui Marco, plecat la război. în mod clar, toate acestea îşi cereau birul. Valentino's era pasiunea lui Giorgio, iar el trăia şi respira pentru restaurant. Toţi ştiau că ţinea la restaurant ca la propriul copil. Nu ar fi angajat pe nimeni în funcţia vitală de bucătar-şef dacă nu ar fi avut încredere absolută în capacitatea sa de a face faţă rolului solicitant.

- Tom, Lily, Martina, spuse el lăsând să-i tremure r-urile şi lungind consoanele. Vă rog. Intraţi şi luaţi loc, dragii mei.

Lily se lăsă pe un scaun tapiţat.

Giorgio îşi sprijini mâinile direct pe grămada ordonată de hârtie de scris de culoare crem, pe care o folosea pentru scurtele bilete de corespondenţă. Trăsăturile feţei i se mohorâră.

- Nu ştiu... cum să spun asta ca să fie mai uşor. Am primit veşti şocante. Fiţi curajoşi.

Lily îşi simţi fierea în stomac.

Giorgio îşi ţinea ochii în pământ.

- Marco e mort. Bucătarul nostru şef nu mai e.

Lily îşi duse o mână la gură. Lângă ea, Martina icni, iar Tom se prinse de marginile scaunului pe care stătea.

- Marco a fost ucis la acostarea Aliaţilor în Africa de Nord, spuse Giorgio ţinându-şi capul aplecat. Am citit doar acum câteva zile că operaţiunea a avut succes per total, însă trupele regimului de la Vichy, susţinute de germani, au lansat artileria împotriva forţelor noastre la nord de Casablanca. Ştiţi, Aliaţii au câştigat, şi tocmai începusem să mă relaxez când m-am pomenit cu un telefon de la mama lui, azi-

dimineaţă. Dragul nostru Marco a fost confirmat printre cei morţi.

Lily păli.

- Nu Marco, şopti ea şi vocea îi tremură în încăperea tăcută, grea. îmi cer scuze, cred că o iau razna...

La fel ca pe orice alt locuitor al New Yorkului, pe Lily o înfricoşa războiul. Naziştii etichetaseră oraşul drept „ţinta numărul unu" şi zi de zi Lily citea avertizări cumplite în ziare, cum că germanii ar fi putut trimite avioane de bombardament pe cerurile americane sau ar fi putut bombarda ţărmul cu ajutorul submarinelor. însă chiar dacă patru sute de mii de newyorkezi erau înrolaţi în apărarea antiaeriană şi arme antiaeriene încercuiau oraşul, până la momentul respectiv nu trecuse prin nici o pierdere personală.

Tom îşi desfăcu gulerul şi se aplică în faţă, ţinându-şi capul deasupra genunchilor, în timp ce Martina îşi duse o mână la gură şi încercă să-şi stăpânească lacrimile.

Treptat, Giorgio îşi ridică privirea. Se uită lung la Lily, iar ea îl privi direct, neajutorată, ducându-şi o mână tremurătoare către frunte.

- Scuzaţi-mă o clipă, spuse Giorgio cu vocea sugrumată.

îşi puse capul în mâini şi plânse.

Pentru prima oară de când se stinseseră luminile de neon din Times Square, pentru prima oară de cât primarul La Guardia avertizase despre teroarea din văzduh, catastrofa ajunsese în pragul lumii aparent sigure a restaurantului Valentino's.

Lily înghiţi nodul care i se formase în gât. Părea de neînţeles că Marco cel respectat, admirat şi universal apreciat nu avea să se întoarcă niciodată, că ea nu avea să-l mai vadă vreodată pe bărbatul înalt, mai tânăr de 35 de ani, care purta ochelari de baga, aburiţi de căldură, avea mereu de oferit un

zâmbet cald şi căruia buclele negre i se strecurau din bonetă.

Pur şi simplu era întotdeauna prezent; dacă nu era în bucătărie lângă ei, îl găseau în birou, parcurgând mulţimea considerabilă de reţete pe care le crease de-a lungul anilor dedicaţi gătitului în bucătăria lui Giorgio, cu un pix după ureche, coordonându-i pe toţi cu o răbdare absolută pentru perfecţionarea reţetelor pe care Giorgio le adora. Stătea peste program cu ei, fără să conteze că trebuia să se întoarcă înainte de a se miji de ziuă pentru a merge la piaţă, încurajându-şi fiecare coechipier să depună toate eforturile ca să lucreze conform celor mai înalte standarde, toate făcute într-un mod atât de amabil.

Pentru Valentino's, pentru sectorul restaurantelor din New York, dispariţia lui reprezenta o pierdere teribilă. Ca mulţi alţii implicaţi în acest război groaznic, şi el era un bărbat a cărui viaţă se terminase înainte să ajungă în floarea vârstei. Lily îşi aplecă fruntea şi, în linişte, cu mâinile tremurânde, îşi lăsă lacrimile să i se prelingă pe obraji.

Bucătar secund, ajutor de bucătar Ierarhia funcţiilor într-o bucătărie

Persoana responsabilă, printre altele, de prepararea legumelor

Cartier al înaltei societăţi newyorkeze Responsabilul pentru prepararea peştelu

iCapitolul 2

Douăzeci de minute mai târziu, după ce Sidney adusese în biroul lui Giorgio patru cafele espresso tari, Lily se prăbuşi la loc pe scaun. Ochii o usturau şi încă suspina. Tom Morelli îşi lăsă capul pe spate şi-şi bău cafeaua dintr- o înghiţitură; Martina se uită doar la ceaşca ei.

- Din păcate, dragii mei, trebuie să admit că nu am reuşit să găsesc un alt bucătar-şef potrivit. Nici unul dintre cei pe care i-am intervievat nu dă dovadă de talentul la gătit pe care-l avea Marco şi nici de devotamentul său pentru carieră, spuse Giorgio. Dădu dezaprobator din cap şi-şi trecu mâna peste bărbie. Giorgio ştia tot ce trebuia ştiut despre restaurant.

Lily scutură din cap fără să-i vină să creadă.

- Am fi naivi dacă nu ne-am gândi că şi Tom ar putea fi recrutat, continuă Giorgio. Altfel, până acum, l-aş fi instruit.

„Nu-l putem pierde şi pe Tom după Marco. Doamne, nu." Lily îndrăzni să arunce o privire fugară bărbatului chipeş de lângă ea. Acesta, alb la faţă, se uita fix la Giorgio.

Martina se foi pe scaunul pe care stătea.

- Avem de-a face cu o situaţie tulburătoare semnificativă, spuse Giorgio. Chiar mai semnificativă decât cea din războiul anterior. N-am avut de ales şi a trebuit să fac bucătari din femei, lucru nemaiauzit înainte de evenimentele de la Pearl Harbor, încercă Giorgio să zâmbească.

Inima lui Lily începu să gonească. Evită să se uite la Martina.

Giorgio îşi coborî tonul.

- însă moartea tragică a lui Marco îmi forţează din nou mâna. Am hotărât că de acum înainte vă vom instrui pe amândouă, Martina şi Lily, să preluaţi rolul de bucătar-şef, în cazul în care Tom va fi recrutat. însă vă voi supraveghea cu atenţie pe amândouă şi în curând vom decide cine va deveni bucătar-şef. Pregătirea voastră va începe numaidecât.

Lily nu ştiu dacă mai întâi se auzise strigătul de indignare al Martinei sau propriul ei chiot triumfător. Lily se întoarse şi văzu cum buzele colegei ei ajutor de bucătar se transformară într-o

buclă dispreţuitoare. De când începuse să lucreze acolo, nu putuse niciodată să treacă de învelişul rece al Martinei. Ori de câte ori încerca să fie prietenoasă, Martina îi curma încercările de a face conversaţie.

în momentul acela, Martina îşi împinse scaunul în spate atât de tare încât acesta scârţâi pe podeaua din lemn lustruit.

- Toată lumea ştie că Lily va pleca de aici la sfârşitul războiului. E doar o chestiune de timp şi se va căsători cu unul de prin înalta societate. Mai mult ca sigur, unul dintre clienţii tăi o va impresiona şi-i va construi o casă la ţară în Connecticut cât ai zice peşte!

Lily se aşeză, şocată. Era absolut nedrept. îşi ridică bărbia. Chiar dacă nu voia să abordeze discuţii personale în faţa lui Giorgio, se vedea nevoită să se apere de un astfel de atac nemeritat.

- Sunt la fel de devotată carierei mele ca orice bărbat. Chiar mai mult. Şi nu intenţionez să mă căsătoresc. Cu cine m-aş putea căsători?

Lily simţi că se îmbujora. Mama ei sigur ştia...

Giorgio renunţase la întrebările inevitabile despre planurile de logodnă şi copii atunci când o intervievase pentru locul de muncă, însă în bucătărie bârfele curgeau din plin, iar ea ştia foarte bine că unii dintre ceilalţi angajaţi considerau că nu era decât o fată din societatea mondenă, care-şi juca rolul în vreme de război. Dar cum îndrăznea Martina să vorbească despre asta în faţa lui Giorgio!

- Sunt multe motive pentru care doresc să o iau în calcul şi pe Lily, spuse Giorgio, în timp ce ochii îi rătăceau de la Martina la Lily şi înapoi.

Lângă ea, ochii lui Tom se îngustară concentraţi.

Inima lui Lily bătea să-i sară din piept. Bucătar-şef. *Bucătar principal* **la Valentino's. în faţa ravagiilor tragice, infernale provocate de război, se simţi**

brusc vinovată că ar putea să-şi vadă împlinit visul de a crea propriile reţete pentru unul dintre cele mai cunoscute restaurante din
Manhattan. Ar trebui să se gândească la Marco, nu la cariera ei. însă şansa de a avea grijă de o întreagă echipă de bucătari şi de a lucra cu unii dintre cei mai buni furnizori din New York, în calitatea ei de bucătar-şef la Valentino's? Nimic nu ar fi mai satisfăcător pentru un bucătar.
Totuşi, Martina avea rădăcini italiene şi gătea de minune felurile de mâncare îndrăgite de Giorgio, tipice patriei lui.
- Regret, Tom, adăugă Giorgio. Regret că vorbesc despre plecarea ta înainte ca ea măcar să fie planificată. Şi, bineînţeles, sper să nu ne părăseşti.
- Nu-i nimic, spuse Tom, dar se întoarse către Lily şi se încruntă preocupat.
Ea scutură foarte uşor din cap. Nu avusese habar că animozitatea Martinei faţă de ea era atât de profundă.
Giorgio oftă.
- îmi pare rău că am fost nevoit să ridic această problemă odată cu pierderea lui Marco. însă nu mai putem continua fără un bucătar-şef ca la carte.
Martina îşi suflecă mânecile.
- Bineînţeles că nu, Giorgio. Deşi nu înţeleg de ce un bucătar care a fost aici doar jumătate din timpul petrecut de mine ar putea fi luat serios în calcul când eu te-aş putea face mândru de mine.
Giorgio îşi încrucişă mâinile pe birou.
- Martina, Lily nu doar că este cu adevărat pasionată de gătit, ci are darul unic de a ne înţelege clientela. Poate traversa fără probleme graniţele dintre bucătărie, management şi propriii noştri oaspeţi, iar acesta este un aspect foarte valoros pentru mine.
Privirea pe care Martina i-o aruncă lui Lily ar fi putut să veştejească până şi o cratiţă din fontă.

- Lily şi Tom, mâine-dimineaţă la ora trei fix veţi veni cu mine la piaţă.
în pofida furiei emanate de Martina, care stătea lângă ea, Lily nu-şi putu stăpâni emoţiile amestecate în timp ce-i urma pe Tom şi pe Martina la ieşirea din biroul lui Giorgio. Sufletul i se frângea în două din cauza tragediei pierderii lui Marco, însă mintea nu se putea opri din
născocirea de reţete care să dovedească gradul ei de hotărâre de a cuceri poziţia de bucătar-şef.
Era în stare să-şi gătească inima pentru Marco şi, în condiţiile în care era nevoită să-i preia funcţia în împrejurări tragice, cel puţin avea să facă cinste memoriei lui.
După ce se termină cu servirea prânzului şi angajaţii din bucătărie intrară în pauză, cu capetele plecate din pricina veştilor devastatoare date de Giorgio despre moartea lui Marco, Lily merse către fostul birou al lui Marco şi intră timidă pentru o clipă în spaţiul liniştit. îşi încrucişă braţele pentru a opri fiorul care o străbătuse la intrarea în încăpere. Boneta lui era în continua pe un raft cu cărţi de bucate, iar o grămadă din comenzile lui de produse, ordonat scrise de mână, era pe birou. Ca şi cum ar fi mers să se vadă cu Giorgio şi ar fi urmat să se întoarcă imediat. Lily căută o batistă în buzunarul fustei şi-şi sufiă nasul.
Pe raftul de jos, sub toate cărţile de bucate ale lui Marco, un rând întreg de reţete legate în piele erau aşezate exact aşa cum le lăsase el. Ultima era neterminată. Nu avea să o mai termine niciodată.
-Lily.
Lily îşi ridică încet capul.
Ochii lui Tom Morelli zăboviră asupra ei întrebători. Observase de câteva ori în timpul lucrului că arunca priviri către ea.
El îşi sprijini o mână de tocul uşii.
- Te simţi bine?

Ea încuviinţă din cap. Trase cu degetele de legăturile şorţului şi acestea se prinseră în noduri.
- Vrei să te ajut cu nodurile?
El îi zâmbi, cu buzele arcuite în sus, într-o manieră fermecătoare, băieţească.
Lily îşi închise ochii pentru un moment. într-un sfârşit, se întoarse şi simţi cum el îi desfăcea cu iscusinţă cordonul şorţului; era chinuitor de conştientă cât de aproape era de el. După ce el termină, ea se roti şi se găsi din nou cu faţa spre el. Trebuia să se adune. Din cauza emoţiei puternice a pierderii lui Marco, simţea prezenţa lui Tom cu o acuitate despre care ştia că era mai profundă decât ar fi trebuit. Ea, Tom, Marco - toţi lucraseră împreună de atâtea ori. Marco şi Tom fuseseră prieteni buni, iar Lily era sigură că Tom era devastat de pierdere.
- Mulţumesc, şopti ea.
Tom îi dădu şorţul înapoi.
- Controlează situaţia, îi şopti el domol. Nu o lăsa pe Martina să te supere. Ştim amândoi că Marco era de părere că eşti vrednică de... fiecare oportunitate care ţi se oferă. Odată mi-a spus că după părerea lui ai la dispoziţie posibilităţi nelimitate.
încăperea liniştită păru să şoptească în jurul lor. Ea privi în sus către Tom şi grăi încet:
- Tom, crezi că a suferit?
Tom se prăbuşi sprijinit de uşă.
- Nu-mi place deloc să mă gândesc prin ce a trecut. Un val de emoţii îi traversă faţa, iar apoi vocea îi coborî. Ştiu însă că şi-ar dori ca tu să depui toate eforturile pentru ocazia asta.
- Ei bine, spuse Lily, nu cred că altcineva dintre angajaţi se gândeşte la mine aşa cum o faci tu, Tom, însă eşti deosebit de amabil. Convinsă că Tom avea să înţeleagă, dădu glas grijilor. îmi fac griji că Giorgio vrea să mă pregătească pentru că

familia mea are cunoştinţe care i-ar putea fi utile. Ştii cât de bine se pricep el şi Sidney atunci când e vorba să aducă pe cine trebuie să ia masa la Valentino's.

Tom ridică o sprânceană.

- Ai avansat în ierarhie într-un timp record. Eşti un bucătar excelent. Şi, ca să ştii, cred că ai fi un bucătar-şef grozav. Poate că Giorgio e un om de afaceri, iar Sidney... ei, nu te îngrijora din cauza lui, însă Giorgio chiar se pricepe să aleagă angajaţi buni. Pe faţa lui Tom trecu o umbră. Păcat că-i vom pierde pe cei mai mulţi dintre ei. Asta e ceea ce-l epuizează pe Giorgio acum.

Lily dădu aprobator din cap. *Trebuia* **să aibă încredere în ea însăşi ca să poată lupta pentru visul acesta.**

- Ştii, nu suport să mă gândesc... că ar putea să plece şi alţii. „Mai ales tu." Se încruntă în direcţia cărţilor de -Ah, eşti nebun!

- Ai vrea să luăm trenul împreună? Ai spus că locuieşti în Gramercy Park.

- Ei, ăsta da, plan.

Ideea de a lua trenul împreună cu Tom părea o peripeţie mult mai îndrăzneaţă decât condusul de una singură în mijlocul nopţii. îşi consumase aproape de tot raţia de benzină pe săptămâna respectivă.

Iar cu privire la depăşirea limitelor pe care le stabilise în jurul bărbatului încântător pe care-l avea în faţă, de care ştia că, dacă ar fi avut mână liberă, s-ar fi putut îndrăgosti oricând, ei bine, nu făceau decât să călătorească pentru a lucra împreună. Ce anume ar fi greşit în privinţa asta? Ca şi cum el s-ar fi oferit să-i ducă manualele acasă sau aşa ceva.

Nu era mare lucru...

El îşi trecu boneta dintr-o mână în cealaltă.

- Devin neliniştit în metrou, noaptea târziu. Nu mi-ar strica un însoţitor.
Ea lăsă să-i scape un râset.
- Ah, atunci nu-ţi face griji. Te voi proteja.
- Bine, spuse el. îmi făceam *uite-atâtea* **griji că mă vei refuza dacă voi întreba, spuse el aducându-şi împreună degetul mare şi pe cel arătător.**
Lily încercă să-l lovească cu cordonul şorţului, iar el se feri.
- Somn uşor, spuse Tom şi cozile ochilor i se încreţiră. Ne vedem la două şi jumătate la colţul dintre Park Avenue cu Gramercy Park?
- Aşa rămâne. Nu ştiu dacă să mă deranjez să mă duc la culcare!
El ridică o sprânceană, iar ea îi zâmbi ştrengăreşte. în ziua aceea, la sfârşitul turei ei, merse la toaletă şi se uită la reflexia ei din oglindă. în pofida tragediei groaznice care se abătuse asupra tuturor, faţa îi era îmbujorată, iar ochii albaştri îi străluceau mai mult decât o făcuseră de multe luni. Se uită cu asprime la ea însăşi, însă nu se putu abţine. Zâmbea ca o nebună.
bucate ale lui Marco. Cred că provocarea principală vor fi reţetele compatibile cu raţionalizarea alimentelor, vorbi ea repede. Mi-ar plăcea să pun în aplicare câteva idei de reţete de bucate pentru vreme de război.
- Iar mie mi-ar plăcea să le pun în aplicare cu tine, spuse el, zâmbind larg. Dacă va trebui să consum raţii militare, voi fi deosebit de recunoscător că ai pus deoparte bucăţi de carne de vită uscată doar pentru mine şi miile de alţi bărbaţi angajaţi în luptă. Iar dacă voi fi trimis la luptă, mă voi gândi la trecut şi-mi voi aminti cât de mult ne-am distrat.
- Iar eu promit că, după război, îţi voi găti un muşchi de vită Wellington atât de delicios încât vei uita de toate raţiile militare. Valentino's va fi mereu

aici pentru când vei veni acasă, Tom. Nu va pleca nicăieri.

- O frumuseţe care creează feluri de mâncare apetisante şi care dă oamenilor ocazia de a-şi imagina măcar că trăiesc în continuare vieţi normale.

Expresia feţei lui se domoli în spaţiul calm. Lily nu mai ştia sigur dacă vorbeau tot despre Valentino's. îi zâmbi, oftând la vederea căldurii din ochii lui.

- Uită-te la mine cum bat câmpii despre funcţia de bucătar-şef în vreme ce tu rişti să pleci la război. Dificultăţile pe care le voi avea eu nici măcar nu egalează situaţia ta.

îşi plecă privirea în pământ.

- Nu, Lily... Vocea lui era calmă în timp ce el îi ridica bărbia. Una dintre voi, tu sau Martina, va deveni prima femeie bucătar-şef din ţară, într-un loc de calibrul Valentino's. Nu vom câştiga războiul ăsta dacă cei rămaşi aici nu se asigură că frontul de acasă nu este puternic. îi cercetă faţa. Ştii, la Valentino's faci parte dintr-o familie.

- Mulţumesc, şopti ea, cu privirea în a lui, în timp ce inima îi galopa într-un mod despre care ştia că ar provoca-o pe mama ei să facă o criză demnă de propriul ei debut pe Broadway. Lucrul ăsta înseamnă atât de mult. „Mai mult decât îţi dai seama.”

- Deci... cum o să ajungi aici la trei dimineaţa? Cu bicicleta? Cu ia-mă nene pe Third Avenue? îi zâmbi el orbitor.

Capitolul 3

Lily

După ce termină ziua de muncă, Lily trecu pe Park Avenue ca o săgeată, simţind cum furia o macină pe dinăuntru la gândul morţii absurde a lui Marco. Străbătu în goană traficul chinuitor de lent, înainte de a coti către Greenwich Village, spre refugiul oferit de casa preaiubitei ei bunici. Merse

cu viteză mare, trecând de Washington Square Park, traversând ca vântul străzile înguste dimprejur, cu locuinţele urbane ale vechiului New York şi cluburile de comedie ascunse, magazine alimentare cu specific italian, tarabe cu legume şi fructe, şi băcănii.

Lily goni până se opri lângă clădirea cu trei etaje, din cărămidă roşie, de pe Bank Street, care era casa bunicii ei, Josie. Smulse cheile din contact şi sări repede pe treptele din faţa casei. Fata în casă fu la uşă înainte ca Lily să pună mâna pe inelul din bronz de pe uşă.

- Domnişoară Lily

Emmeline întinse mâna ca să ia haina şi pălăria lui Lily.

Lily îşi scutură părul pentru a-şi desface cocul pe care-l purtase la lucru şi o luă de mână pe fata în casă.

- Scumpă Emmeline. Iubita mea Josie este acasă? Am mare nevoie să discut de la suflet la suflet cu bunica mea.

- Oh, îmi pare rău, domnişoară, a plecat în Bleecker Street, dar mă aştept să se întoarcă recent. Vreau să spun *în curând,* nu *recent*, se îmbujoră Emmeline, iar tenul ei de culoarea piersicii deveni roz până la rădăcinile părului ei blond, fin.

Mică de statură, se uită în sus la Lily.

- Oh, nu-ţi face griji despre lucruri atât de plictisitoare ca gramatica. Lily făcu un gest ca pentru a da la o parte încercările lui Emmeline de a-şi potoli accentul de locuitor al Brooklynului. Vorbeşti foarte bine. Dacă nu pot vorbi cu Josie, atunci trebuie să cobor şi să gătesc. Nu mai ştiu pe ce lume trăiesc.

- Desigur, domnişoară, răspunse Emmeline de parcă era cel mai firesc lucru din lume ca Lily să sosească

după-amiaza târziu doar ca să se ducă întins în bucătăria bunicii.

Lily parcurse cu pas rapid scările către subsolul casei, scoţând un şorţ dintr-un sertar al vechiului bufet din lemn. întinse mâna după ustensile, oftând uşurată la vederea bucătăriei primitoare a lui Josie, în timp ce soarele auriu al după-amiezii arunca raze strălucitoare peste masa din lemn lustruit, iar ochelarii de citit ai acesteia erau aşezaţi peste o grămadă de cărţi de bucate, lângă un urcior din ceramică plin cu fiori. Uriaşul cuptor vechi, englezesc, încălzea încăperea, iar o cană de cafea proaspătă era pusă ademenitor la fiert pe plită.

Josie făcuse din bucătărie inima casei ei, cu o vedere încântătoare asupra ghivecelor cu fiori din alcov, asupra găleţile pline cu trandafiri catifelaţi, înconjuraţi de margarete scunde şi a iederii care se târa pe perete. în casa părinţilor lui Lily, fiecare masă se servea formal, în sufrageria cu pereţii vopsiţi în roşu aprins. Familia mânca până şi micul dejun sub privirea portretelor unor străini, cumpărate de Victoria pentru că aşa era la modă.

Emmeline stătea lângă Lily, prezenţa ei sigură acţionând ca o mângâiere pentru mintea agitată a lui Lily.

- Vă pot ajuta, domnişoară Lily?

- Oh, mulţumesc, dragă Emmy, dar doar dacă ai timp, spuse Lily.

Emmeline încuviinţă din cap, zâmbindu-i lui Lily.

- Ştiţi că-mi place să gătesc cu dumneavoastră.

- Minunat. Am nevoie de nişte grăsime pentru frăgezire, miere, făină, praf de copt şi un vârf de cuţit de sare, pe lângă un ou bătut, suc de portocale şi coajă de portocală dată pe râzătoare. Le voi aduna imediat pe toate.

Lily îşi legă şorţul peste fusta roşie şi bluza albă şi începu să amestece grăsimea şi mierea într-un vârtej mătăsos. Lângă ea, Emmy cernu făina, praful de copt şi sarea într-un bol ceramic cu dungi albastre şi albe. Bucătăria lui Josie se umplu de sunetul lingurilor din lemn ciocnite de pereţii holurilor, iar Emmy începu să murmure o melodie săltăreaţă. Lily luă ingredientele uscate de la fată, adăugând amestecul de făină la amestecul ei cremos cu miere, în timp ce Emmy bătea ouăle.

- Emmy, familia Conţi ţi-ar da oricând un loc de muncă la Valentino's, dacă bunica mea n-ar avea nevoie de tine, spuse Lily. însă Josie ar muri de un milion de ori dacă nu ai fi aici.

- Nu sunt deloc calificată să lucrez într-un restaurant faimos ca dumneavoastră.

Emmy îi dădu ouăle perfect amestecate.

„Nici eu nu sunt", se gândi Lily „însă Marco m-a făcut să privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă." în timp ce lucra, îi văzu faţa şi simţi o tristeţe năprasnică.

Lily încorporă uşor ouăle în amestec, în timp ce Emmy răzui coaja de portocală şi măsură cantitatea de suc. După ce termină, Lily puse aluatul cremos în frigider şi închise uşa cu un pocnet.

- Acum, spuse ea, jumătate de oră, cât timp se odihneşte aluatul, voi pune să bem câte o ceaşcă de cafea.

După cinci minute, Lily stătea la masa de bucătărie, iar Cosmo, pisica albă a lui Josie, se învârtea printre picioarele ei. Frunze aurii-ruginii zburau plutind din copacii bătrâni de dincolo de ferestrele înalte ale subsolului. Când auzi paşii lui Josie coborând treptele, Lily îşi aduse mâinile împreună şi se ridică să-şi întâmpine bunica.

-Lily?

Părul cărunt des al lui Josie era dat pe spate, lăsându-i liberă faţa frumoasă, iar ochii ei de un

albastru intens o cuprinseră pe Lily cu privirea. îşi scoase pelerina ei preferată, veche, de culoare bleumarin şi-şi aranjă mânecile rochiei din catifea, cu talie joasă, încadrată de funde din mătase şi pe care o avea de prin 1923.

- Draga mea, pari supărată. Sper că nu s-a întâmplat vreun dezastru.

Lily se ridică şi-şi îmbrăţişă bunica, inspirând mireasma bine cunoscută a apei ei de colonie, sprijinindu-şi pentru o clipă capul pe umărul moale al lui Josie.

- Draga mea bunică, vin cu aşa veşti încât nici nu ştiu cum să încep.

Soneria din faţa casei răsună, iar Emmeline plecă rapid să răspundă.

Sunetul vocii mamei lui Lily vui prin casă, de la intrare.

Cosmo fugi unde văzu cu ochii.

- în *bucătărie*, **Emmeline? Ar fi trebuit să-mi dau seama!**

Josie ridică o sprânceană şi merse sus să-şi întâmpine
nora.

După câteva momente, Lily se încovoie la vederea mamei ei în uşa bucătăriei, în costumul ei negru pe corp, decorat cu un trandafir alb prins la piept şi părul negru ondulat foarte ordonat. Pe umăr purta un şal din caşmir de culoare crem, iar picioarele lungi, bine proporţionate îi erau acoperite de ciorapi din cea mai fină mătase, de la Macy. îşi făcuse rezerve la primul semn de război.

Gândindu-se la cearta lor de dimineaţă şi căutând un motiv de distragere, Lily se îndreptă către frigider.

- Fursecurile mele cu portocale trebuie puse chiar acum la cuptor.

- Lily! Am coborât dinadins aici.

Josie se întoarse după primirea Victoriei, făcându-şi apariţia pe cealaltă intrare în bucătărie, cea a servitorilor. Coborâse în siguranţă pe scările din spate. Lily aruncă o privire rapidă preaiubitei ei bunici, pe sub gene, şi-şi ascunse zâmbetul.
îşi luă bolul cu aluat cremos din frigider.
- Perfecţiune.
- Nu pot pricepe cum unica mea fiică a devenit obsedată de bucătărie. Accentul de Katharine Hepburn al Victoriei sună cu ecou în încăperea cu tavan înalt.
„Cineva chiar s-ar minuna, dat fiind că nu pui piciorul în nici o încăpere în afară de salonul de coafură, dormitor şi sufragerie.”
Victoria i se adresă lui Lily din uşă, cu nasul încreţit.
- Nu am de gând să discut la subsol despre viitorul tău. Vino imediat sus. Lily scoase un făcăleţ, îşi suflecă mânecile şi se apleacă peste masa de bucătărie pentru a-şi netezi aluatul. Nu voi fi tratată cu dispreţ de propria mea fiică, o acuză Victoria.
- Aceste fursecuri trebuie pregătite. Lily apucă o formă de tăiat fursecuri şi începu să apese metalul rotund în aluatul moale. Sunt pentru ceaiul de după-amiază al lui Josie.
- Oh, pentru Dumnezeu! Victoria îşi ridică braţele. Voi două! Atâta frământare pentru Nathaniel Carter. îi este atât de dragă Lily *şi* este cel mai nimerit burlac din New York.
Lily îşi rulă aluatul furioasă. „Cel mai nimerit băiat din New York pentru cine, mamă? Pentru tine?”
Victoria îşi coborî vocea şi i se adresă lui Josie:
- Dragul de Jacob vrea să se retragă din afacerea cu pălării după război şi, cu o mişcare ingenioasă desăvârşită, a reuşit să se ocupe şi de planificarea moştenirii.
- Nu înţeleg, Victoria.

Josie se duse lângă Lily şi-şi încrucişă braţele. Lily îi dădu o bucată de aluat să încerce.

- Spune-i bunicii restul poveştii, mamă, zise Lily. Spune mai departe.

- Lily nu poate moşteni afacerea tatălui ei, bineînţeles. Va fi ocupată cu propria ei familie când va veni momentul.

Lui Lily i se tăie respiraţia. Mama ei putea fi lipsită de tact, însă modul nonşalant în care pomenise de moştenire şi de moartea tatălui lui Lily, unicul fiu al lui Josie, o şocă. Lily se înroşi de ruşine la auzul cuvintelor lipsite de diplomaţie ale mamei ei.

- însă Lily poate avea un fiu care să moştenească, continuă Victoria. Iar dacă fiul fiicei mele va fi membru al familiei Carter, atunci familia Rose va avea un viitor minunat.

Josie îşi strânse buzele într-o linie subţire.

- Ai uitat că nu toate femeile pot avea un fiu, Victoria.

Ochii lui Lily se măriră. Se concentră din nou pe făcăleţ
pentru o clipă şi lăsă să-i iasă un oftat prelung.

Urmă o clipă de tăcere.

Lily îndrăzni să-i arunce o privire mamei ei şi văzu că pe obraji îi apăruseră două pete roşii.

- îţi reamintesc, Josie, că răposatul tău soţ, socrul meu, a lucrat timp de cincizeci de ani să ridice de la zero afacerea cu pălării a familiei. însă dacă Lily insistă să se facă de râs continuând să lucreze în subsolul acelui restaurant mohorât, riscă să piardă interesul manifestat de Nathaniel, precum şi afacerea familiei.

Când văzu privirea urâtă de pe chipul Victoriei, Lily îşi aminti brusc de o întâmplare nefericită petrecută cu aproape douăzeci de ani în urmă. Din când în când, Lily mai simţea o durere în piept când se gândea la modul în care Victoria o îndepărtase de prietenii ei din copilărie, mai ales de o fetiţă pe

nume Ettie, pe care Lily o adorase în şcoala primară, iar apoi mama îi interzisese prietenia cu ea pentru că aflase că Ettie locuia în Lower East Side[6]. Victoria îi spusese tinerei Lily, la vremea aceea uşor de impresionat, că tinerele cumsecade nu mergeau mai departe de Fourteenth Street.

Derutată, Lily se încrezuse fără îndoială în formidabila ei mamă, o crezuse pe Victoria când aceasta îi spusese că doar oamenii răi locuiau acolo.

Se simţise multă vreme ruşinată de felul în care privise cu tristeţe şi cu inima strângându-i-se la cum prietena ei, uluită, făcuse faţă decretului Victoriei ca Lily să nu se mai joace cu ea. Tatăl lui Ettie lucrase intr-un hotel în apropiere de Gramercy şi o adusese pe Ettie la şcoala primară locală în fiecare dimineaţă, cu trenul, în timp ce-şi legăna şapca în mână, aşteptând vesel dincolo de poartă ca Lily să fugă să-şi îmbrăţişeze prietena. Ettie adusese întotdeauna la şcoală cadouri pentru Lily făcute acasă, o păpuşă de hârtie, câţiva biscuiţi de casă ambalaţi cu drag în hârtie cerată, şi avea atât de multe să-i povestească, chiar şi atunci când petrecuseră doar o singură noapte despărţite.

Iar apoi, să o vadă stând nemişcată, cu faţa îndurerată, atunci când Victoria o lua în grabă pe Lily acasă, fără ca măcar să o lase să-şi ia la revedere.

Lily ştia acum că mama ei îi frânsese inima micuţei Ettie.

Şi ea o lăsase să facă asta.

în cele din urmă, când nefericirea lui Lily o înnebunise pe Victoria, aceasta o mutase pe Lily la o şcoală particulară. Lily, înghiţind în sec, se conformase, fără să înţeleagă, însă gândindu-se, *dorindu-şi* **poate ca mama ei să aibă dreptate, că felul în care aceasta îi întorcea lumea cu susul în jos trebuia să aibă un motiv justificat, încercase multă vreme să creadă în mama ei.**

Până când, în sfârşit, Lily observase cu o repulsie lentă, îngrozitoare, modul în care noile ei prietene le umileau şi le intimidau neobosite pe cele câteva colege din şcoală, reprezentante ale categoriilor care nu le satisfăceau definiţia lor despre ce ar trebui să fie o fată, indiferent că erau angajate ca personal, că făceau parte dintr-o clasă diferită, că aveau dizabilităţi, că aveau o altă religie, că proveneau dintr-un alt mediu sau că erau de altă etnie.

Iar acum Statele Unite se aflau în toiul unui război împotriva unui guvern care, în mod zguduitor, îi trata chiar pe acei oameni în maniera cea mai condamnabilă.

Totuşi, Victoria îi dădu mai departe.

- O fată ca tine ar trebui să participe la balurile de debut în societate, nu să se înăbuşe în subsolul acela ca un cal oarecare de povară, spuse Victoria cu desconsiderare, smucind-o pe Lily şi readucând-o în prezent. Mai deunăzi, una dintre prietenele mele din înalta societate mi-a pus întrebări despre tine. De ce mi-am lăsat fiica să devină o servitoare în timp ce toate celelalte fete îşi fac somnul de frumuseţe şi pregătesc pansamente pentru bărbaţii noştri plecaţi la război?

Josie vorbi calm.

- Giorgio Conţi este un om extraordinar. Nu ar considera niciodată că Lily este o servitoare.

- Giorgio Conţi este un personaj eminent în sectorul restaurantelor, adăugă Lily.

Victoria ridică braţele.

- în continuare nu înţeleg când anume au devenit bucătăriile şi fursecurile mai importante decât petrecerile, iubiţii şi hainele frumoase!

- Poate că are de-a face cu faptul că lumea se confruntă cu un război, mormăi Lily. Dacă noi, cei de acasă, nu punem umărul şi nu ne continuăm

activitatea, atunci cum să avem o bază suficient de puternică pentru a câştiga războiul?

îşi reţinu un zâmbet la sentimentul splendid oferit de capacitatea de a-i putea cita mamei ei vorbele lui Tom.

Victoria dădu drumul unei râset ascuţit.

- Giorgio Conţi angajează femei la Valentino's doar din motivul ăsta - pentru că suntem în război şi îi eşti utilă.

Până acum, singurele fete pe care le-a angajat în restaurant erau vânzătoarele de ţigări şi garderobierele. Şi pe bună dreptate. îşi îngustă ochii, coborându-şi vocea pentru o clipă. Grija mea nu este fără temei, Lily. Am citit recent un articol în ziar în care erau exprimate întrebări şi preocupări referitoare la femeile din forţa de muncă şi la ceea ce vor face după război.

Lily termină de tăiat ultimul ei fursec din aluatul necopt, îşi aruncă privirea la toată tava. Chiar dacă lucrase o perioadă îndelungată cu Julius, patiserul, pe vremea când îşi croise drum în ierarhia bucătăriei, continua să fie mai mult decât invidioasă pe felul în care Julius obţinea creaţii superbe de fiecare dată. Muncise pe brânci în încercarea de a-l emula. Nu reuşise chiar la fel de bine ca Julius, însă nu era nici rău. Iar mama lui nu fusese cu ochii pe el.

Lily îşi desfăcu şorţul cu un gest teatral.

- Ei bine, mamă, Giorgio Conţi tocmai mi-a dat ocazia să mă pregătesc să devin bucătar-şef. Sper că-mi vei da binecuvântarea ta şi că vei vedea oportunitatea asta drept una complet opusă statutului unui servitor. Cât priveşte sfârşitul războiului, ei bine, sper că până atunci îmi voi fi demonstrat suficient valoarea încât să fiu apreciată ca membru vrednic al personalului.

- Lillian!

- Cine s-ar fi gândit? interveni repede Josie. Sunt mândră de tine, draga mea.

Faţa Victoriei devenise maronie-roşcată.

- Hai să vorbim cinstit, fetiţa mea.

Lily păşi cu vioiciune în jurul ei ca să bage fursecurile la cuptor. Se zgâi un moment la biluţele rotunde de aluat. Renunţase de multă vreme să încerce să aducă argumente logice în certurile cu Victoria, pentru că, de fiecare dată când o făcuse, mama ei răspunsese cu câte ceva care o zguduise pe Lily. Singura strategie care păruse să funcţioneze era evitarea certurilor, un lucru pe care tatăl lui Lily îl făcuse dintotdeauna. De ani întregi, Lily ajunsese să vadă locuinţa lui Josie drept adevărata ei casă.

Lily se înfioră când îşi aminti de comportamentul mamei ei după ce candidase pentru funcţia de bucătar ucenic în cadrul Valentino's. Victoria refuzase să-i vorbească timp de două săptămâni, trântind uşi şi făcând crize de nervi care răsunau în apartament, în timp ce tatăl lui Lily se eschivase şi-şi petrecuse serile lucrând până târziu la magazinul de pălării.

- în clipa în care se va termina războiul, te vei mărita cu Nathaniel. Şi să te consideri logodită cu el începând de astăzi.

După ce închise uşa cuptorului, Lily se întoarse lent către mama ei. îşi încrucişă braţele la piept. Cosmo urlă în hol, iar furia pe care o simţea în legătură cu Marco, furie care o hărţuise pe Lily în timp ce conducea spre casa bunicii, reînvie.

- Şi ce mai urmează? Vei îngenunchea şi vei scoate un inel cu diamant dintr-un pahar de şampanie? Sau mai ai de aşteptat până vei face o vizită la adresa din Fifth Avenue ca să ceri permisiunea tatălui lui şi să-i explici ce perspective ai?

Josie stătea mândră, dreaptă şi hotărâtă lângă Lily. încet, întinse mâna şi-şi sprijini un braţ pe umărul lui Lily.

Victoria îşi coborî tonul vocii.

- Fie stai acasă şi încetezi să-ţi mai faci de râs părinţii, fie îmi accepţi condiţiile. Dacă chiar trebuie să rămâi în bucătăria aia ridicolă, în timp ce o faci pe bucătarul-şef şi spălătorul de sticle. Victoria îşi duse mâna la frunte, iar diamantele îi sclipiră sub luminile încăperii de la subsol. Voi continua să le explic prietenilor noştri că-ţi aduci contribuţia la efortul de război, că nu poţi doar să tânjeşti după logodnicul tău şi că vrei să participi într-o manieră mai semnificativă decât simplele activităţi filantropice, însă te vei căsători cu Nathaniel de îndată ce se va termina războiul. Tatăl tău se va pensiona atunci, iar tu îţi vei aduce contribuţia pentru familie exact ca orice fiică respectuoasă. Familia este cea mai importantă. Va trebui să muncim cot la cot după război, ca să nu pierdem tot ceea ce ne este drag. Noi te-am susţinut. Tu ne vei susţine pe noi. Cred că m-am făcut înţeleasă.

Lily inspiră adânc, însă vocea îi tremură.

- Te joci cu viitorul meu, mamă, asta faci.

Cumva Victoria o ameninţa cu dezmoştenirea? în ciuda personalităţii extrem de dificile a Victoriei, Lily nu se simţise cu adevărat ameninţată în trecut. *Pentru că se conformase mereu*. **Până se angajase. Iar acum, teama pentru măsurile pe care le-ar putea lua mama ca să obţină ceea ce voia îi străbătu dureros ca un ac subţire inima lui Lily.**

Victoria făcu un pas în bucătărie, însă ieşi nesigură din nou, punându-se ferm în uşă.

- Dacă nu ai de gând să faci asta pentru tine, doar nu te aştepţi să te ajutăm noi. Lily icni. Cum vor supravieţui familiile bune după ce se va termina

dezastrul ăsta dacă nu-şi vor reuni forţele şi dacă nu-şi asigură viitorul de pe acum? Este vorba despre păstrarea lucrurilor care contează, continuă Victoria.

- **I-ai spus părintelui Simmons să anunţe public căsătoria? în ochii lui Lily luciră lacrimi. în ce secol crezi că m-am născut? îi tremură ei vocea, însă îi aruncă mamei o privire lipsită de expresie.**

Lily simţi pe umăr apăsarea uşoară a mâinii lui Josie.

Victoria se ridică cât era de lungă.

- **Te-am crescut în religia dreaptă. Nu trebuie decât să te căsătoreşti.**

Lily rămase cu gura căscată de mirare; în spatele ei, Josie inspiră brusc.

însă tonul Victoriei era aspru.

- **E acceptabil ca femeile să lucreze în timpul războiului, însă, în nici un caz, nu vreau** *să faci carieră.*
- **Sunt ajutor de bucătar la unul dintre cele mai renumite restaurante din New York, lucrez pentru unul dintre cei mai respectaţi patroni de restaurant, mamă. Nici măcar tu nu te-ai putea simţi ruşinată de asta.**

Lily înghiţi în sec.

Victoria o arătă cu degetul pe Josie.

- **Nu aveai nici un drept să-i recomanzi fiicei mele să candideze pentru a deveni sclava familiei Conţi!**
- **Nu mi se pare deloc înjositor ca o tânără să lucreze la Valentino's. Iar Lily îşi adoră meseria, îşi ridică Josie bărbia.**
- **Nici nu pot să iau în considerare ideea de a renunţa.**

Lily vorbise de parcă era strangulată.

- **Bine. Tocmai ai acceptat condiţiile puse de tatăl tău şi de mine. Lily inspiră adânc. între timp, îi dădu mai departe Victoria, fără relaţii cu patiserul, fără flirturi cu ospătarii şi în mod clar nici o**

asociere cu nici un angajat de prin bucătărie. Ştii foarte bine că persoanele de seamă vor vorbi despre tine. îţi vei strica bunul renume mai repede decât amesteci cu una din lingurile alea de lemn oribile într-un bol caraghios.
Lily îşi simţi obrajii fierbinţi.
- **Mamă, nu e nimic în neregulă la oamenii care lucrează cu mine.**
îşi închise ochii. „E ireal ce se întâmplă." Nevoia de a fugi pe scări şi de a-şi îngropa faţa în pernele moi de pe patul lui Josie, din dormitorul ei alb, însorit, o copleşi. Făcu un pas către scară.
însă mama ei o blocă. îi vorbi poruncitor.
- **Puterea unei femei constă în capacitatea ei de a se integra în cercurile sociale potrivite, de a-şi cunoaşte soţul înstărit şi, apoi, de a produce copii care să transmită mai departe aceste tradiţii. Şcolile corespunzătoare, apoi petrecerile corespunzătoare şi, în cele din urmă, cultivarea cercurilor de prieteni pentru jocurile de bridge şi de tenis. Aşa va fi mereu.**
Victoria îşi dădu capul pe spate.
- *Nu pentru mine,* **spuse Lily, uitându-se acum fix în ochii mamei, privirea ei confruntând ochii albaştri încremeniţi ai acesteia.**
în spatele ochilor? Nimic. Nimic în afară de o ambiţie rece, dură. Nimic în afară de o încăpăţânare ca fiica ei să se conformeze.
- **îmi voi câştiga singură pâinea, şopti Lily cu glas răguşit venit de undeva din profunzimile ei. Sunt plătită. Câştiga patruzeci şi opt de dolari pe lună.**
- **Te invit să încerci să trăieşti cu venitul unei femei. Victoria vorbi printre dinţi.** *Doar încearcă.* **De fapt, te poţi considera dezmoştenită după război dacă vei insista cu prostia asta.**
Josie vorbi cu un ton liniştitor.
- **Pentru numele lui Dumnezeu, să nu o supărăm şi mai mult...**

Lily stătea nemişcată, cu pumnii încleştaţi de o parte şi de cealaltă a corpului. Brusc, totul îi apăru într-un vârtej în faţa ochilor. Tot. Biata, nevinovata Ettie, colegele de la şcoală, Victoria şi prietenele ei snoabe, nepoliticoase, care de-abia vorbeau cu Lily, cu excepţia ocaziilor în care o comparau nefavorabil cu propriile lor fiice şi pentru a se asigura că nu le-ar fi încurcat planurile de căsătorie.

Nu era de mirare că Lily simţea că Valentino's era acasă.

Trebuia **să ajungă bucătar-şef. Era singurul mod prin care ar fi putut câştiga bătălia asta, să fie independentă şi să demonstreze că poate avea la fel de mult succes singură şi că nu avea nevoie de un soţ complet nepotrivit ales de mama ei. îndrăzneala de a nu o lăsa pe Lily nici măcar să aleagă singură!**

- **Are dreptate într-o privinţă. Chiar te-am sfătuit să candidezi pe postul de la Valentino's, şopti Josie. Mă tem că tot conflictul ăsta e din vina mea.**

Lily tresări când auzi vocea caimă a lui Josie.

- **Nu, buni, şopti Lily.** *Niciodată.*

Aromele reconfortante ale fursecurilor cu portocale ieşeau din cuptorul lui Josie, reamintindu-i lui Lily despre cum învăţase să gătească pe un mic taburet din lemn, lângă bunica ei, râzând cu ea pe măsură ce încercările lor de creaţii culinare deveneau mai complicate şi mai ambiţioase de la un an la altul.

- **Mamă, trebuie să plec. încep lucrul devreme dimineaţă, spuse Lily**

- **Fetele ca tine se mărită cu băieţi din sectorul financiar, care iau masa la Valentino's. Nu lucrezi în locurile frecventate de cei care-ţi sunt egali. Victoria nu se dădu bătută, îşi puse şalul în jurul umerilor. Să faci bine să fii la braţul lui Nathaniel la reuniunea de prânz de la familia Carter, duminică.**

Se puse în uşă.

Lily îşi ignoră mama.

- Buni, fursecurile cu aromă de portocale sunt o reţetă specială pentru vreme de război, pe care am inventat-o pentru ceaiul tău de după-amiază. Untul este înlocuit cu grăsime pentru frăgezirea aluatului. Sper să-ţi placă. Emmeline ar trebui să le verifice în zece minute.

Apucă mâna întinsă a lui Josie, închizând ochii când îi simţi căldura firească, moale, în timp ce reuşi să-i arunce un zâmbet stins bunicii.

- Draga mea, ce idee ingenioasă! spuse Josie. Felicitări, iubito, pentru ocazia de a te pregăti să devii bucătar-şef!

- Sper ca acest război să se termine *foarte* **repede, bombăni Victoria.**

Lily o îmbrăţişă cu putere pe Josie, îngropându-şi faţa în umărul moale, catifelat, al bunicii. Fără să-i adreseze nici un cuvânt mamei, se întoarse şi ieşi în grabă din bucătărie, folosind scara de acces a servitorilor.

- Ce Dumnezeu e în neregulă cu fata asta? se auzi de dedesubt vocea Victoriei. Să ai o fiică bucătăreasă necăsătorită este o ruşine fără soluţie. Să stea lângă noi la biserică asemenea unui om fără rost, dând târcoale ca o fată nedansată la petreceri. Uf.

Lily se opri pe treapta de sus. Aşteptă pentru o clipă, cu pieptul tresăltând. O străbătu un val de indignare şi, înainte să se abţină, strigă pe scări.

- Mamă?

- Să nu strigi la mine!

- îţi faci griji că voi da târcoale? Ei bine, îţi promit că-mi voi lua zborul!

- Ei bine, bravo ţie! îi voi transmite lui Kitty Carter că fiică-mii i-a venit mintea la cap şi că vrea să accepte rolul pe care s-a născut să-l joace - cel de soţie a lui Nathaniel Carter. Nimic nu e mai bun de atât!

Lily îşi apăsă pumnul pe gură. în momentul acela, înţelese ce trebuia să facă. Mama ei era hotărâtă să se joace? Ei bine, avea să se joace şi ea. Avea să *pretindă* **că se va căsători cu Nathaniel şi să spere din răsputeri că el se va îndrăgosti de altcineva.**
Cartier newyorkez în care locuiau imigranţii şi clasa muncitoare

Capitolul 4

Lily

Străzile New Yorkului erau liniştite, întunecate şi înfiorătoare cu puţin înainte de ora trei a dimineţii următoare. Cum se aplicau restricţii, războiul care făcea ravagii în Europa părea bizar de aproape şi de sinistru. Lily se opuse nevoii de a se grăbi. în afară de Tom, singurii ei însoţitori erau cei care curăţau străzile, în timp ce cărucioarele lor se târşâiau pe trotuare, iar ei strigau de la unul la altul, fantomatic, în noapte.

Se apropiară de Valentino's, unde se auzea camionul frigorific al restaurantului, bolborosind pe strada laterală, pe măsură ce se încălzea pentru călătoria de două ore şi jumătate până la grădinile de legume din Bridgeport, Connecticut.

Giorgio stătea lângă camion; purta un costum cu sacou din stofă texturată şi fuma o ţigară. Lily se înfăşură în cardiganul ei, protejându-se de aerul răcoros.

Giorgio îl bătu pe Tom pe spate. Strânse din ochi într-un zâmbet sincer adresat lui Lily.

- Bună dimineaţa, dragii mei. Stinse ţigara strivind-o cu pantoful din piele tăbăcită. Să vedem, care din voi doi vrea să conducă puiuţul ăsta greoi? Mângâie camionul pe o parte. Chiar trebuie să te obişnuieşti cu el.

Lily clipi. Nu prea apucase să doarmă după cearta pe care o avusese cu maică-sa cu o zi în urmă, dar şi de teamă că ar fi putut să nu audă alarma de trezire.

- Lily, ce zici, treci la volan? Tom se sprijini de o parte a camionului huruitor. Arată-ne cum se conduce.

- Vrei să conducă Lily camionul? îşi plescăi Giorgio limba.

Lily îşi ridică bărbia.

- Ei bine, chiar îmi place să conduc.

însă îşi muşcă buza la vederea maşinii imense. Iar în tot acest timp, Tom îi zâmbea încurajator. Lily reuşi să-i răspundă cu un zâmbet timid. în mod clar i se părea neobişnuit ca o altă persoană să aibă mai multă încredere în propriile ei capacităţi decât avea ea. Lily crescuse cu o mamă care-i subapreciase realizările şi care, în toată această vreme, nu o încurajase *niciodată* **să-şi asume o activitate care ar fi trebuit făcută de un bărbat. Cum ar fi condusul camionului!**

Giorgio ridică din umeri. După o perioadă care păru foarte îndelungată, trase şi deschise portiera de pe partea şoferului.

Lily se uită atent înăuntru, din spatele lui, la scaunul roşu, pentru o persoană. Volanul aşezat aproape orizontal părea mare şi greu. Clar, muşchii ei aveau să fie puşi la încercare la viraje.

Se urcă pe capacul roţii şi sări în cabină.

Cei doi bărbaţi se strecurată lângă ea, Giorgio la mijloc, iar Tom mai departe.

- Nu sunt plătită suficient pentru asta, îşi spuse Lily în timp ce se încrunta la comenzi.

- Aici e schimbătorul de viteze, îi arătă Giorgio maneta lungă. Iar pedala de ambreiaj e aici, draga mea.

Lily stătea pe vârfuri ca să ajungă la ea.

-MadonnaSanta, **murmură Giorgio.**

îşi făcu semnul crucii.

Pe buza de sus a lui Lily se formară picături de sudoare. Se aşeză chiar la marginea banchetei

lungi, îşi lipi piciorul stâng de ambreiaj şi pe cel drept de pedala de acceleraţie.

- Draga mea, viteza întâi este la fel de inutilă ca o stivă de banane, spuse Giorgio. Treci direct în a doua şi dă-i bătaie!

Lily trase de schimbător în viteza a doua, însă angrenajul pocni, iar camionul sări în faţă şi se opri cu zgomot. Toţi săltară pe banchetă.

- Sfinte Sisoe! spuse Lilly.

- E uşor, încearcă din nou.

Vocea lui Tom era calmă.

Giorgio păru să murmure o rugăciune.

Lily apucă bine volanul şi-şi înfipse piciorul stâng din nou pe ambreiaj, îl relaxă şi împinse cu piciorul drept. De data aceasta, camionul hurui pe strada îngustă cu vreo trei kilometri la oră. Lily frână brusc la colţul străzii.

- *Santa Maria,* **şopti Giorgio în barbă.**

în curând ar fi fost pregătit să intoneze un Ave *Maria.*

Un autovehicul singuratic îşi făcu drum traversând prin faţa lor. Lily aşteptă să-i dea prioritate. Odată ce se drumul se eliberă, trecu din nou zgomotos în viteza a doua, în timp ce motorul bolborosea, iar ea aproape că se ridica pe călcâie pentru a face camionul să vireze.

Lângă ea, Giorgio apucă tabloul de bord cu o mână, în timp ce-şi ţinea pălăria cu cealaltă.

- Atenţie la pieton, draga mea! strigă el încercând să acopere zdrăngănitul motorului.

Lily apăsă brusc şi tare pe frână. Un bărbat în etate traversa strada chiar prin faţa lor, în întuneric şi nu se uita decât înainte.

Camionul horcăi din nou, iar Lily se strădui să ţină sub control volanul care tremura. Tom începu să stea la taclale cu Giorgio, întrebându-l despre soţia lui, Vianne, o franţuzoaică a cărei casă de modă se afia mai în jos, pe Park Avenue, iar la

scurtă vreme, bărbatul mai în vârstă râdea pe înfundate în timp ce asculta sunetul vocii joase, relaxate a lui Tom.

- Oh, iubita mea Vianne abundă de idei, Tom. E fascinată de noile materiale care vor ajunge să le îmbrace pe americance în timpul războiului. Chiar dacă atelierul este deja plin de mostre, apartamentul este în prezent năpădit de viscoză.

Giorgio râse zgomotos.

- Ieri, a revărsat asupra mea un torent de cuvinte în franceză pentru că mutasem o mostră de pe fotoliul meu preferat, în care stau să citesc, la soare. Se pare că studia comportamentul materialului în diferite momente ale zilei!

- Este o femeie extraordinară, murmură Tom. Căsătoria ta este chiar modernă, atât de reuşită.

Lily apucă volanul şi nu îndrăzni să-şi ia privirea de la drum. Ignoră imaginile evocate de posibilitatea unei căsnicii nemoderne cu Nathaniel Carter.

- O ador, spuse Giorgio. Am adorat-o de când am văzut-o, acum mai bine de douăzeci de ani. Ştii, atelierul ei aduce clientelă înstărită la Valentino's, atât de multe din clientele lui Vianne au devenit oaspeţi fideli şi prieteni. Da,
chiar sunt binecuvântat cu frumoasa mea soţie. Şi Sidney! în clipa în care una dintre clientele lui Vianne intră în restaurant, Sidney o farmecă din cap până-n picioarele îmbrăcate în mătase. Nu trebuie să pierdem în război tot ceea ce am clădit cu atât de mult efort. Nu trebuie, Tom.
Giorgio dădu din cap în semn de refuz.
Ieşiră din oraş în timp ce, la orizont, apărea licărul zorilor.
Când opri, în sfârşit, motorul, Lily se prăbuşi pe locul ei de pe banchetă, cu spatele alunecos de transpiraţie. însă după ce ieşi din cabină, simţi cum începea să zâmbească atunci când dădu cu ochii de

priveliştea care-i întâmpină, în faţa ei, se întindea o tapiserie de terenuri agricole şi livezi cât vedea cu ochii, ferme care aparţineau unor oameni veniţi în America în căutarea unei vieţi mai bune; evrei, italieni, polonezi, irlandezi şi armeni care se stabiliseră aici de la sfârşitul secolului al XVII-lea, când începuseră să cultive tutun pe solul bine drenat.

Acum, în lumina opacă a dimineţii, şiruri de legume proaspete erau învelite în pământ.

Tom aduse cafea şi o chiflă unsă cu unt de la o masă.

- Foarte bine. A fost greu, dar ai condus excelent.

- Da, mulţumesc. A fost în regulă, însă, mărturisesc, sunt lihnită după atât efort.

închise ochii cât gustă din cafeaua caldă şi muşcă din pâinea proaspăt coaptă.

începură să apară camioane de toate dimensiunile şi bărbaţi mai în vârstă se iviră din ele, salutându-se unul pe altul cu câte o bătaie uşoară cu palma pe spate. Giorgio era în miezul acţiunii, răcorindu-şi faţa cu ajutorul pălăriei de fetru.

- Aici Giorgio e în mediul lui, chicoti Lily, în timp ce cafeaua caldă îi gâdila gâtlejul, iar sunetul conversaţiei calme a bărbaţilor era neobişnuit de prietenos.

-Pare să fie o ocazie semnificativă de socializare pentru el, îi zâmbi Tom fetei.

Giorgio merse cu paşi mari, luând după el trei bărbaţi cu părul cărunt, care păreau să aibă în jur de cincizeci de ani.

- Tony, Raffaele, Ernesto, vreau să vă fac cunoştinţă cu

doi dintre cei mai talentaţi bucătari ai mei: Tom Morelli şi Lily Rose. O pregătesc pe Lily să-i ia locul lui Marco, în cazul în care Tom va fi recrutat.

Cei trei bărbaţi dădură mâna cu Tom, întorcându-se pe rând către Lily şi, tot pe rând, ridicând din sprâncene; însă Lily le strânse mâna ferm.

- Grădinile cu legume îi aparţin lui Tony, iar verii lui, Ernesto şi Raffaele, ştiu toate socotelile, explică Giorgio.

- Pe toţi dracii! Drăguţă, o să fii un bun de preţ, il înghionti Raffaele pe Ernesto şi amândoi chicotiră.

Lily îşi puse mâinile în şolduri.

- Cred că ştiu să ochesc produsele de calitate superioară. De asta are Giorgio încredere în mine. Pentru a mă asigura că ne daţi doar ceea ce e mai bun pentru Valentino's. *Mai ales* **în vreme de război.**

Cu coada ochiului, văzu că Tom zâmbea, cu privirea îndreptată în jos.

Raffaele îşi scoase pălăria şi o duse în dreptul inimii.

- O să-ţi facă cinste, Giorgio!

Lângă ea, Lily putu jura că îl văzuse pe Tom întinzându- şi mâna către umărul ei, doar pentru o clip înainte să o retragă. Ea ridică o sprânceană şi zâmbi. Ochii lui Giorgio străluciră cu o căldură sinceră.

- Să ne apucăm serios de treabă, domnilor. Şi doamnelor.

Giorgio scoase un caiet cu copertă de piele.

- Pentru astăzi, avem nevoie de ciuperci proaspete, salată iceberg, roşii, fasole şi cei mai buni cartofi pentru copt pe care-i aveţi, ca garnitură pentru antricoatele noastre, plus fructe pentru amestecurile cu fructe şi mere pentru plăcinta cu mere.

- Bine atunci. Haide să le arătăm celor doi ce avem, rânji Tony.

Giorgio le făcu semn cu mâna lui Lily şi lui Tom să meargă în faţă. îşi puse câte o mână pe spatele lui Raffaele şi al lui Giorgio, iar cei trei se întoarseră la grupurile de bărbaţi vorbăreţi.

Soarele răsări cu un arc auriu glorios, luminând grădina fără vârstă cu rânduri scânteietoare de produse. Lily fu sigură că nu şi-ar fi dorit să se afie altundeva.

Două ore mai târziu, Lily ducea camionul încărcat către pieţele de carne Chelsea. în parcarea plină de camioane, îi trebuiră câteva încercări pentru a-l parca la locul lui, însă se obişnuise deja cu uriaşul autovehicul, iar Giorgio rămase tăcut cât timp ea găsi un loc.

- Te-ai descurcat bine la Bridgeport, însă furnizorii de carne vor fi mai dificili, draga mea. Dacă ţi se pare supărător, poţi aştepta în camion.

Giorgio îşi puse mâna pe tabloul de bord, iar inelul lui de aur cu sigiliu luci.

- Dacă ai şti cât de fascinată sunt de toate astea; m-ai fi luat la piaţă în fiecare zi, spuse Lily.

- Bine atunci, Lily, zise Giorgio. Să nu aud însă că nu te-am atenţionat, draga mea.

Simţi un alt soi de fior atunci când auzi şi văzu ce se petrecea în jurul lor, în timp ce înaintau pe sub streşinile de deasupra trotuarelor, către tarabele aglomerate şi agitate la care se vindea carnea, unde vânzătorii îşi strigau mărfurile în aerul dimineţii. Firme scrise cu mâna decorau prăvăliile furnizorilor, iar Lily se abţinu cu greu să nu se oprească şi să se zgâiască în timp ce treceau pe lângă butoaie deschise pline cu urechi de porc, rulouri de burtă de dimensiunile unor covoare şi vase cu burţi de porc.

Giorgio mergea cu paşi mari în faţa lor, îndreptându-se în mod evident către măcelarul lui preferat, trecând pe lângă vite întregi, porci şi carcase de oi atârnate de tavan. Ciolane de porc, râturi, inimi de vită şi creiere de oaie, toate acestea erau expuse alături de târtiţe de pui şi de curcan.

- Te simţi bine, Lily?

Giorgio se opri sub o firmă din lemn vopsită, pe care era scris „Maşter Purveyors”[7].

- îmi menţin afirmaţia de mai devreme, spuse Lily. Nu are rost să-ţi faci griji pentru mine. Sunt ocupată cu inventatul de reţete!

Lângă ea, Tom îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor.

Un bărbat slab, chel, care avea cam patruzeci de ani, termină cu o scuză o conversaţie cu un alt client. Veni direct şi prinse mâna lui Giorgio, apoi pe a lui Tom, înainte de a se întoarce, într-un final, către Lily.

- Rare sunt ocaziile în care vedem fete drăguţe aici. Vorbea cu un accent irlandez sprinten. Cum de-i însoţiţi? Dumneavoastră şi familia faceţi o vizită?

- Sper că vă daţi seama cât de onorată sunt să vă cunosc, spuse Lily. întinse mâna şi, cu o expresie încurcată pe faţă, măcelarul dădu mâna cu ea. însă, şi sunt mulţumită să spun asta, sunt aici cu treabă.

- Ei, măi să fie, şopti măcelarul. Măi să fie.

- Lily, Tom, el este măcelarul nostru principal, Paddy Jackson, spuse Giorgio, dându-se la o parte în timp ce Tom dădea mâna cu bărbatul mai în vârstă. Paddy este un reprezentant al generaţiei a treia de furnizori de cărnuri alese şi singurul măcelar cu care restaurantul nostru face afaceri.

- Sunt convins că ai nişte bucăţi de carne frumoase să ne arăţi pentru Valentino's, spuse Tom. Paddy scutură capul de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

- Sigur că am. Haideţi cu mine, zise el, invitându-i înăuntru şi apoi în spatele tarabei.

- Toată carnea o luăm direct de la abator, Tom şi Lily, spuse el. Toată carnea noastră de vită provine de la juncani, cum era de aşteptat.

îi conduse într-o încăpere frigorifică încuiată.

- Desigur, spuse Tom.

- Unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat de la Marco a fost că, datorită castrării, aceştia dezvoltă combinaţia optimă de muşchi şi grăsime pentru cele mai bune texturi şi arome, adăugă Lily.
Paddy se uită la ea cu respect.
Giorgio începu să examineze carcasele atârnate, ţinându-şi degetul mare pe buze.
în ciuda încrederii ei de mai devreme, Lily strâmbă din nas la vederea atât de apropiată a animalelor moarte. Inspiră lent.
- Paddy, este evident că încă aveţi livrări solide, însă cum crezi că va fi afectat stocul vostru de raţionalizarea propusă a cărnii cu care s-ar putea să ne confruntăm anul următor?
- Ah, ei bine. Măcelarii vor trebui să aibă grijă de clienţii vechi în acest caz. Paddy îşi coborî jos de tot tonul vocii. în ce priveşte Valentino's, desigur că vom avea grijă de voi, dacă nu se va întâmpla ca lanţul nostru de aprovizionare să fie total întrerupt - să ne ajute cerurile dacă se va întâmpla asta. Să ne ajute cerurile, draga mea.
Lily îşi lăsă capul să se aplece într-o parte.
- Da, înţeleg. Nu ne-aţi dezamăgi niciodată.
- Nu, nu am face-o. în prezent, în fiecare dimineaţă ajung câte cincizeci de juncani, tăiaţi în sferturi de câte nouăzeci până la o sută zece kilograme, apoi le atârnăm aici, pe barele astea prinse la role şi ne aplicăm ştampila pe fiecare sfert, vedeţi?
Le arătă o ştampilă roşie afişată cu mândrie pe carne, pe care scria clar, cu cerneală roşie, „Maşter Purveyors".
Lily se uită către Tom. Era foarte atent la Paddy.
- în situaţiile rare în care vreun client se plânge de carnea pe care eu o vând, îi cer să-mi arate ştampila, spuse Paddy. După ce aplicăm ştampila, tăiem sferturile în zece bucăţi, iar măcelarii mei,

sub supravegherea mea, taie bucăţile în muşchi, coaste, fleici şi aşa mai departe. Când e vorba de aprovizionarea Valentino's, cei care prepară carnea o iau din răcitoarele din faţă şi taie bucăţile în fileurile şi cotletele cele mai fine. Alegeţi ce doriţi, iar apoi noi ştampilăm comanda de carne cu însemnul special pentru Valentino's.

- Aşa operează Giorgio, spuse Tom, în timp ce un zâmbet lent i se aşeza pe faţă. Nimeni nu mai poate lua carnea care-i e destinată lui. Toată lumea e mulţumită.

Giorgio râse.

- Desigur, spuse Paddy. Apreciem afacerea lui Giorgio. Nu v-am dezamăgi niciodată.

îi duse în încăperea rece, iar ei îl urmară pe măcelar la vitrinele de sticlă din faţa tarabei.

Când Giorgio şi Paddy o întrebară despre care erau cele mai aspectuoase bucăţi de carne expuse, Lily evaluă textura, culoarea şi cum se simţeau la atingere, îşi exprimă părerile şi alese carnea cea mai bună, cea mai proaspătă pe care o văzuse.

Tom chicoti domol.

- Sunt de acord cu ceea ce ai ales. Va fi minunat astăzi.

După ce terminară de vorbit cu Paddy, Giorgio îl rugă pe Tom să manevreze camionul în spatele tarabei, pentru a lua carnea.

Lily fu mulţumită să ia o pauză de la condus.

- Domnişoară, m-ai impresionat în dimineaţa asta. Am fost surprins, dar impresionat, spuse Giorgio în timp ce-l aşteptau pe Tom să vină cu camionul. N-aş fi crezut că voi apuca ziua în care o femeie să aleagă bucăţile de carne pentru restaurantul meu.

Giorgio îşi răcori faţa cu ajutorul pălăriei.

- Ei bine, să sperăm că sunt prima dintre multe altele, spuse Lily.

Soarele se ridicase pe cerul azuriu, iar camionul era plin cu ingrediente admirabile. Lily lăsă geamul în jos în dreptul ei, savurând din plin vederea newyorkezilor care se deplasau pe străzi, se îngrămădeau la intrările de la metrou, se grăbeau pe bulevarde, pe trotuarele acoperite de o mare de pălării şi costume. Lily nu se putu abţine. Se îmbrăţişă singură. Pentru că, chiar în acel moment, simţea că face parte dintr-un întreg mai mult decât o făcuse vreodată; nu se mai simţea marginalizată, nu era nici pe jumătate persoana importantă pe care o visa mama ei, nici bucătarul care trudea la subsolul Valentino's, ci o fată care avea cu adevărat un scop în viaţă.

Târziu în acea după-amiază, după servirea prânzului, Lily luă loc între Martina şi Tom, absorbiţi de planurile pentru meniul de iarnă de la Valentino's. Se oferiseră să-l asiste pe Giorgio cu idei, pentru ca măcar atunci când era vorba despre tot sezonul, să nu fie nevoit să o ia de la zero.

Resturile din excelentul tort Barozzi de ciocolată, fără făină, pregătit de Martina, erau pe birou; Martina învăţase reţeta de la bunica ei imigrantă şi o adaptase pentru Valentino's. Adăugarea faimosului oţel balsamic din regiunea Modena la ciocolata dulce-amăruie, spartă în bucăţi mari, la migdale, cafea, pudră de cacao, unt şi zahăr era ceva special ce poate că vor mai servi doar puţină vreme de-atunci încolo, până când aprovizionările lor cu faimosul oţet se vor epuiza.

- Ştii, chiar e delicios, Martina, spuse Lily. Bunica ta trebuie să fi fost o bucătăreasă excelentă şi clar ţi-a lăsat moştenire talentul.

Martina îşi arcui o buză.

- Bineînţeles. Nonna m-a învăţat tot ceea ce ştiu. însă oricât de mult îi place ei să ne reamintească de rădăcinile noastre din Modena, eu mă mândresc cu faptul că sunt o americancă din a

treia generaţie. Eu consider că America este patria mea, ca oricine altcineva - de fapt, poate chiar mai mult.

Se instală din nou pe scaunul ei, se uită la Lily şi-şi încrucişă picioarele.

- Desigur, zise Lily.

Martina se întoarse la notiţele ei.

- Dar tu, Lily? întrebă Tom, sprijinindu-şi bărbia de mână şi uitându-se la ea în lumina blândă. Ce descendenţă ai?

- Oh, chicoti Lily.

Gândindu-se la război, nu-şi avea locul să spună că străbunicii ei paterni fuseseră imigranţi germani, care-şi câştigaseră singuri existenţa, locuind într-un apartament ieftin, mutându-se în cele din urmă în comunitatea germană din Upper East Side, adică locul în care se născuse răposatul bunic al lui Lily.

în războiul anterior, bunicul îşi anglicizase rapid numele din Heinz Rosen în Hank Rose, canalizându-şi simţul minuţios al perfecţiunii şi talentele de creator într- un minunat butic de pălării, afiat în serviciul clientelei înstărite din Upper East Side, iar în cele din urmă se extinsese într-o întreprindere mai mare, în Lower East Side, întreprindere gestionată acum de fiul lui, Jacob, care livra pălării marilor magazine universale şi le vindea din magazinul din faţa casei în Millinery Row.

- Sunt simpli oameni de afaceri, nu prea am ce să spun altceva.

Lily îşi dădu seama că se înroşise. Simţi că Tom continua să o privească în timp ce ea se apleca grăbită asupra notiţelor ei.

- Planurile de meniu pe care le-am sugerat de dimineaţă erau perfecte, spuse Martina. Ideea era să treci în revistă lucrurile, Lily, nu să le schimbi.

Lily puse pixul jos.

- Dar nu mai văzusem un meniu Valentino's înainte de război. Sunt uimită de dimensiunile lui şi am vrut să notez o parte dintre felurile de mâncare mai interesante din vechiul meniu. Mi-ar plăcea să încerc să le modific pentru perioada războiului.
- E o idee bună, Lily, zise Tom.
- Vreau ca oamenii să considere Valentino's un refugiu, un loc în care pot veni să evadeze şi să lase războiul deoparte, fie şi pentru o singură seară a vieţii lor. Mă interesează să readuc restaurantului un sentiment al abundenţei din era păcii, fără să epuizez resursele care vor fi limitate, spuse Lily.
- Oh, deci atunci când compatrioţii americani vor lupta cufundaţi în noroaie sau vor zbura peste oceane îndepărtate, riscându-şi viaţa zi de zi, vrei ca oaspeţii să vină aici şi să uite că e război? o privi urât Martina de cealaltă parte a mesei.
Lily scrâşni din dinţi. De ce ţinea Martina să complice relaţia dintre ele? Părea o atitudine nebunească, având în vedere că aveau deja de-a face amândouă cu suficientă antipatie de la bucătarii mai bătrâni de parte masculină, zi după zi. Era clar că ar fi fost mai bine ca ele două, femei tinere într-o mare de bucătari bărbaţi cu experienţă, să se alieze şi să se susţină reciproc.
- E ridicol, spuse Martina. Evident, habar nu ai de nimic dincolo de lumea ta exclusivistă.
- însă, dacă vei fi... pierdut pe cineva, imaginează-ţi cât de mult ai aprecia să vii la Valentino's. Lily inspiră. Pentru mine, Valentino's e ca o familie.
Văzu privirea lui Tom, iar el îi zâmbi în lumina artificială blândă.
Martina trase brusc aer în piept.
- *Madonna mia.* **îşi împinse scaunul. Trebuie să plec. Merg acasă, tocmai în Queens. Se uită explicit la Lily. Mama este bolnavă şi trebuie să văd ce face. Martina se ridică cât era de înaltă, adică un metru şi jumătate, iar buclele i se văzură în lumină.**

- îmi pare rău că mama ta nu se simte bine, spuse Lily.
Martina îi susţinu privirea preţ de o clipă, apoi îşi adună haina.
Lily încercă să-i zâmbească, însă Martina îşi ajustă mânecile cu mişcări exagerate şi-i răspunse lui Lily cu un scurt semn cu capul.
- Tom, zise Lily, în şoaptă, după ce Martina ieşi din birou. Ia uită-te aici. Ravioli de casă cu sos a la Giorgio. Fata bătu biroul cu degetele. Sună interesant. Mă întreb ce ar putea fi.
Tom zâmbi ştrengăreşte.
- Ai uitat că lucrez aici de o vreme. îţi este foame?
Se simţi entuziasmată.
- Ei bine, nu am mâncat de cină, dacă asta mă întrebi.
Tom se ridică.
- Bine atunci. Vino după mine.
Lily chicoti.
- Ştii ce este sosul â la Giorgio?
- Scumpo, eu şi Marco am inventat reţeta.
în bucătăria liniştită, Tom scoase din frigider o bilă de aluat proaspăt pentru paste, învelit în hârtie cerată.
- Vrei să faci onorurile şi să te ocupi de ravioli cât timp pregătesc umplutura?
Ochii lui Lily se luminară.
- Sunt lihnită!
-Bine.
Lily tăie aluatul în patru bucăţi mari, rulându-l prin bătrâna maşină de făcut paste, suficient de subţire încât să-şi vadă mâna prin el, însă nu într-atât încât să se spargă la gătit.
Lângă ea, Tom gătise şi descojise castane din depozit, ricotta, parmezan, ou, nucşoară şi un bol minuscul de seminţe de fenicul. Le zdrobi pe toate la un loc şi întinse amestecul cu lingura pe pastele

întinse de Lily pe masă, înainte de a unge cu nişte albuş de ou în jurul umpluturii şi a plia aluatul.
Lily tăie foaia de paste cu un cuţit şi separă fiecare bucată de ravioli.
Tom pregătise un vas de apă sărată, care dăduse în fiert şi aruncă în ea bucăţile delicioase până când acestea se gătiră. în acelaşi timp, pregăti rapid un sos de unt topit şi seminţe de fenicul.
- **Şi** *voilă!* **spuse el, servind ravioli pe două farfurii albe, tăvălindu-le prin sosul de unt şi fenicul şi înmânându-i o farfurie lui Lily. Ravioli de casă cu sos â la Giorgio.**
- **Vai, dar mulţumesc, murmură ea, ducând lingura la gură. Asta e perfecţiune.**

Tom se aplecă într-un dulap şi scoase o sticlă frumoasă de Pinot Grigio Toscana. Turnă în două pahare şi îi dădu unul lui Lily.
- **Pentru viaţa lungă a restaurantului Valentino's.**
- **Şi pentru întoarcerea ta cu bine, dacă va trebui să ne părăseşti, spuse Lily cu un ton grav.**

Ochii ei se fixară în ai lui Tom şi când luă o gură de vin, îi tremură mâna.

Maeştri Furnizor

iCapitolul 5

Victoria

Fosta şcoală a Victoriei era exact aşa cum şi-o amintea ea. Din locul în care stătea pe scenă, nimic nu se schimbase în douăzeci şi şase de ani. Fetele chicoteau cu feţele ascunse în palme, aruncând priviri pe ascuns la scena pe care stătea Victoria cu picioarele încrucişate la nivelul gleznelor şi cu fusta creion trasă cu sfială peste genunchi.
Directoarea căruntă merse la catedra veche din lemn, iar apariţia ei impunătoare aşternu tăcerea peste încăperea aglomerată. Privirea Victoriei alunecă peste publicul ei, iar ochii îi întâlniră pe cei ai unei fete cu înfăţişare încăpăţânată, care se uită

la ea direct. Victoria zâmbi, recunoscând ceva din ea însăşi, cea de odinioară.
însă acum se ridică cu eleganţă, permiţându-şi să le adrese un zâmbet mic fetelor, atunci când directoarea îi spuse numele.
- Doamna Jacob Rose a fost bursieră. Suntem încântaţi de faptul că este prezentă şi că vi se va adresa.
Ce cuvânt nesuferit, atât de nesuferit. *Bursă.*
Depusese absolut toate eforturile în primul ei an aici în încercarea de a scăpa o dată pentru totdeauna de imaginea aceea. Din prima clipă în care intrase pe porţile şcolii, complet îndrăgostită de matematică, şocul o zdruncinase. Fusese incredibil de naivă să creadă că va fi tratată pe picior de egalitate.
Profesorii fuseseră încântaţi de ea, bineînţeles, îi încurajaseră „mintea extraordinară” şi o trimiseseră acasă cu manuale şi probleme avansate de rezolvat, probleme care le dădeau bătăi de cap elevelor din ultimul an. însă colegele Victoriei o luaseră peste picior, râseseră de bizara ei iubire pentru „enigmele” cu numere şi o excluseseră din jocuri, din invitaţiile la petreceri, la nopţile dormite cu colegele, din tabere şi din călătoriile pe Fifth Avenue pentru a face cumpărături din magazinele universale. Nimeni nu voia să se asocieze cu persoana care comisese nu unul, ci două păcate capitale. în primul rând, Victoria era mult prea inteligentă şi, în al doilea rând, provenea dintr-o familie care nu-şi permitea taxele de şcolarizare.

După un an întreg de suferinţe în aceste săli sacrosancte, de excludere, de bătaie de joc, de comentarii urâte adresate direct ei sau pe la spate şi fără nici o invitaţie acasă la alte fete, Victoria renunţase la dragostea ei pentru numere ca la o haină veche. în schimb, îşi concentrase formidabila ei energie pe câştigarea unei bătălii bine calculate,

pentru a deveni prietenă „la cataramă” cu fetele pe care le plăceau toţi. Fetele care purtau funde lucioase, de mătase în părul lor frumos periat, care nu puseseră niciodată piciorul în tren, ci erau aduse la şcoală de şoferii taţilor lor, fetele ai căror taţi nu erau proprietari de mici afaceri sau - cât de oribil - de drogherii în Brooklyn, cum era tatăl Victoriei. Nu, taţii acestor fete coordonau companii întregi de construcţii, cu fabrici care se răspândeau spre vest, şine de căi ferate care traversau continentul, vapoare cu aburi care străbăteau lumea, magazine universale presărate în oraşe de la un capăt până la celălalt al Statelor Unite. După-amiaza mergeau acasă în vilele din Fifth Avenue, cu alaiuri de servitori îmbrăcaţi în uniforme în alb şi negru. Dormeau noaptea pe paturi moi din pene, cu aşternuturi mătăsoase şi pene cu puf, aveau garderobe livrate din Paris de două ori pe an şi-şi luau cina pe farfurii din porţelan ornamentat cu aur de 14 carate.

Singurul mod de a supravieţui în aceste medii copleşitor de fabuloase, în care tot ceea ce conta era reprezentat de avere şi prestigiu, era să realizezi un lucru: să te integrezi.

Aşa că asta fusese ceea ce făcuse Victoria de atunci.

Spre consternarea profesorilor, se reinventase treptat, simulând brusc o incapacitate de a face exerciţii de matematică, forţându-şi dascălii să o mute de la nivelul superior la rangurile inferioare, luând cursuri de croitorie de damă, înlocuind studiile ştiinţifice cu cele de gospodărie şi asigurându-se că rezultatele ei se situau constant la nivelul de mijloc al clasei.

Descoperise arta manipulării şi nu privise niciodată
înapoi.

- Astăzi i-am dat mână liberă doamnei Rose să vă vorbească despre orice doreşte. în consecinţă, directoarea coborî tonul vocii, aplecându-se în faţă ca şi cum s-ar fi adresat unui public intim cu un singur spectator. Aşa că hai să vedem despre ce vrea să ne vorbească, ce ziceţi? Hmm? Până acum, printre bursierii noştri s-au numărat o romancieră premiată, o cercetătoare de renume în domeniul bolilor copilăriei, o directoare de teatru pe Broadway şi o filosoafă!

Se ridică din nou în picioare, trecându-şi o mână prin părul tăiat atât de scurt încât ar fi putut fi al unui bărbat.

Fetele aplaudară, fără tragere de inimă, se gândi Victoria, însă ignoră aspectul acesta. Pentru că ştia ce voiau, de fapt, să audă fetele.

- Bună dimineaţa, dragile mele, spuse ea, simulând un zâmbet fermecător şi făcând semn cu mâna în încăpere. Astăzi vreau să aduc o schimbare de decor în acest loc vechi. Se înclină în faţă, la fel cum o făcuse şi directoarea. Vreau să vă povestesc despre planuri noi de a readuce după război balurile de debut în societate.

Victoria simţi că sala fremătase. O fată îşi acoperi gura cu mâna, păru atât de impresionată, iar o întreagă cohortă de capete de fete frumoase se ridică, cu ochii aprinşi de un interes real.

Ha.

- Fetelor, rosti Victoria graseiat, ştiu din sursă sigură - chiar foarte sigură. Una dintre prietenele mele, o persoană importantă şi o filantroapă, are un plan minunat, emoţionant. Cât de norocoase veţi fi, fetelor, pentru că veţi fi chiar la vârsta potrivită. Se pare, Victoria coborî şi mai mult tonul vocii, aplecându-se din nou către ele, cu un aer conspirativ, se pare că balurile vor fi organizate la Piaza, iar organizatorii vor încuraja candidaturi internaţionale de la figuri regale europene şi fiice

ale şefilor de state, şi vor fi precedate de o serie de cine şi petreceri pentru norocoasele care vor fi alese.

Izbucniră şoapte frenetice.

Victoria îşi ridică un deget, conştientă că toate spectatoarele ei erau captivate.

- Sperăm ca, după război, să reconciliem lumea printr- un bal internaţional al debutantelor în societate, bal care va contribui la restabilirea păcii mondiale!

Făcu o pauză pentru efectul dramatic, aşa cum învăţase la cursurile de purtare şi de etichetă. Fiecare privire din încăpere era îndreptată către ea. Directoare tuşi uşor.

- Acum. Coborî tonul vocii. Fiecare tânără va trebui să-şi aducă propriul tânăr. Tineri de distincţie vă vor escorta, descendenţi ai familiilor de seamă, pentru ca noi, cei din New York, să ne putem ţine mândri şi să putem socializa cu reprezentanţii celei mai bune societăţi internaţionale, iar dumneavoastră şi cei care vă vor escorta veţi fi întâmpinaţi de o mie de oaspeţi. Vă daţi seama? Se putea auzi şi musca. Cele care vor fi acceptate vor fi dintr-o sferă socială strâns unită. Veţi fi îmbrăcate în alb, însă sala de bal de la Piaza va fi decorată în auriu şi roz.

O fată blondă, drăguţă, prinse braţul celei care stătea lângă ea. Victoria zâmbi generos.

- Dacă veţi fi alese, veţi primi o invitaţie de culoare roz. Nici nu vă puteţi imagina cu câtă nerăbdare vă veţi aştepta corespondenţa. însă cel mai frumos lucru este că..., Victoria aşteptă, pentru că o pauză semnificativă păru să fie o idee atât de bună chiar atunci. Puteţi începe pregătirile de pe acum. Deoarece, pentru a fi luate în calcul, trebuie să adunaţi fonduri pentru soldaţii americani. Trebuie să daţi dovadă că sunteţi tinere de renume. Doar fetele cele mai speciale vor fi selectate pentru

Balul debutantelor de la Piaza. Va fi un eveniment cu un impact considerabil asupra vieţii voastre. Vă încurajez pe toate să vă pregătiţi.

Victoria se retrase, zâmbind către încăpere şi făcându-le semn cu mâna tuturor.

Peste sală se aşternu o tăcere preţ de o clipă şi, în spatele ei, directoarea inspiră sonor, până când, deodată, liniştea fu întreruptă de o explozie de aplauze.

Victoria se reaşeză pe scaun şi oftă cu mulţumire.

După o oră, Victoria îşi trase mănuşile pe mâini şi-şi puse şapca de fetru bleumarin pe cap. îşi făcu loc pe coridoarele şcolii, trecând pe sub steagul american atârnat cu mândrie deasupra uşii din faţă a clădirii şi lăsă totul în urma ei pentru mulţimile de pe East 95th Street, trecând pe lângă elegantele blocuri care mărgineau strada, deplasându-se cu deosebită pricepere pe Madison Avenue şi deschizând uşa de sticlă de la Jacques'.

înăuntru, oftă uşurată atunci când văzu mediul familiar al cafenelei luminoase, aerisite, cu tejghelele şi vitrinele ei de sticlă strălucitoare în care erau expuse toate produsele ei preferate: minunate bezele modelate răsucit, straturi de pandişpan umplute cu cremă de unt, tarte Tatin, fursecuri cu unt şi florentine cu migdale, ciocolată şi fructe confiate.

în spatele tejghelei imaculate, Jacques, purtând un şorţ alb, umbla de colo colo, iar ochii îi scânteiară la vederea Victoriei.

- *Chérie,* **murmură el, ieşindu-i în întâmpinare, luând-o de mâna înmănuşată şi ducând-o la buze, înainte de a se pleca pentru a se pupa de două ori pe obraz, cum era moda franceză.**

Victoria se uită în jurul cafenelei.

- **Masa ta obişnuită,** *Victorine.* **Prietenele tale sunt deja aici. Hai cu mine, hai.**

Victoria se înfioră de bucurie la auzul minunatului mod în care-i pronunţase numele şi simţi o uşurare că plecase de lângă terifianta şi bătrâna directoare.
-Prim. Şi Adeline.
Se înclină să lanseze un sărut perfect în aer lângă cele două dintre cele mai vechi prietene ale ei.
Jacques păru să ezite pentru un moment.
- Oh, dragile mele, spuse el. Trebuie să ne rugăm toţi pentru patria mea.
Sprâncenele lui Adeline şi ale lui Prim se ridicară.
- Oh? zise Victoria.
Jacques îşi sprijini mâna de spatele scaunului Victoriei.
- *Oui.* **Nemţii au intrat în Vichy, după ce marina franceză a scufundat fiota de la Vichy în sud-estul Franţei, pentru a nu putea fi folosită de către puterile Axei în Africa de Nord. Hitler spune că e o încălcare a acordului cu Pétain. Aşa că Regimul de la Vichy e inutil.**
Prim se înroşi şi aruncă o mică pricomigdală roşie în gura dată cu ruj roşu. Părul ei blond era ondulat cu o luând mâna lui Prim în a ei. Prim strălucea de o plăcere roz, curată, iar faimoasele ei gropiţe din obraji se adânciră încântător. Felicitări, draga mea!

Iar atunci când celelalte izbucniră în chiote de bucurie, toate cerând să afle fiecare detaliu, Victoria stătu cu mâinile încrucişate şi strânse din ochi.

Aşteptă.

Când se aşeză liniştea, iar sunetele de încântare şi taclalele despre diamante, biserici şi lipsa mătăsii şi despre trandafiri albi dispărură, Victoria jucă o carte perfectă.

- Ei bine, anunţă ea cu tonul ei şlefuit, fără nici o urmă de accent de Brooklyn, suficient de tare ca să audă doamnele de la mesele învecinate, suficient de tare pentru ca mijlocul neoficial de transmitere a informaţiilor să preia ştirea şi să o transmită şi să o lase să-i crească înmugurească în timp ce călătorea

prin Manhattan. Lily, zise ea, este logodită cu Nathaniel Carter.

Liniştea care urmă făcu cât toate diamantele din încăpere

.atenţie imaculată sub pălăria verde stilată, iar ea îşi încrucişă braţele pe masă.

- Ce este Vichy?

Victoria strânse din buze, însă Adeline se întoarse către Jacques, în timp ce sprâncenele roşcate perfect arcuite îi erau sculptate într-o expresie de surpriză eternă chiar mai mare decât de obicei.

- Oh, dragă Jacques. Ştii că nu putem suferi ştirile despre război. Nu le citesc şi le interzic fiicelor mele să-şi ocupe mintea cu asemenea prostii. Du-te şi adu cafeaua Victoriei şi nu fi atât de abătut. Vei strica eclerurile!

Apoi râse ca un clopoţel.

Jacques dădu dezaprobator din cap şi se întoarse, dispărând.

Adeline o apucă strâns pe Victoria de mână, iar unghiile ei date cu ojă bej străluciră în lumină.

- Vicky. Avem veşti mult mai delicioase decât cea de dinainte!

Victoria se întoarse către Prim. Pentru că toată lumea ştia că o persoană nu putea anunţa ea însăşi veştile. Persoana respectivă îi spunea celei mai bune prietene, iar apoi o puneai pe ea să o facă pentru tine. Dacă aveai o asemenea prietenă.

Jacques apăru cu cafeaua Victoriei şi cu o bezea răsucită cu ciocolată.

- Oh, perfect, dragă Jacques, zise Victoria, întinzându-se după *café crème* **şi luând prima gură înviorătoare. îşi puse o mână pe braţul lui, în semn de compătimire faţă de mărşăluirea neîncetată a germanilor în preaiubita lui Franţa. Nu şi-ar fi dorit ca el să creadă că ei nu-i păsa.**

Jacques oftă, apăsându-şi mâna pe a ei, apoi plecă.

- Deci, ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă pe Adeline.
- Eleanor, spuse Adeline, sprijinită de scaun, în timp ce ochii verzi îi licăreau. Fiica lui Prim s-a logodit cu Harvey Lawrence.
Chiar atunci intrară alte trei prietene şi, într-o agitaţie de săruturi şi haine scoase şi scaune trase aproape, vestea fu repetată.
- Minunat! zâmbi fericită Victoria, întinzându-se şi

Capitolul 6

Lily

Duminică, ceasul deşteptător răsună şi o trezi pe Lily dintr-un somn greu, straniu. După trei dimineţi de mers la pieţe, se obişnuise să se trezească cu mult înainte de ivirea zorilor, iar cu o noapte în urmă se prăbuşise pe pat şi dormise neîntoarsă. Deşi era obosită, era şi recunoscătoare că Giorgio acceptase oferta ei de a lucra peste program, ceea ce îi dădea ocazia să se ţină departe de intrigile constante ale Victoriei. Era o uşurare.
Păşi tiptil pe covorul crem din dormitor, către fereastră, pentru a da la o parte draperiile mătăsoase groase. Afară, lumina matinală a soarelui lucea peste grădinile închise. Nu se sătura niciodată de priveliştea către Gramercy Park.
- Lily? Mama ei era dincolo de uşa dormitorului şi ciocănea. Fiica mea nu va fi neglijentă dimineaţa. Te-ai trezit?
- Bună dimineaţa, mamă.
Lily se uită lung pe fereastră. Un tânăr în uniformă era deja afară şi se plimba cu o fată drăguţă în parc. Lily se aplecă să ia de pe bancheta de la fereastră caietul pe care-l începuse pentru reţetele de bucate pentru Valentino's pe vreme de război şi trecu la prima pagină. Primul ei articol era „Ravioli cu castane şi ricotta, â la Giorgio - graţie lui Tom şi Marco”. îşi trecu degetele peste ingrediente şi metode.

- îmbracă-te. Trebuie să te trezeşti de tot pentru reuniunea de prânz de la familia Carter.
Soldatul se aplecă să o poată săruta pe fată.
Lily îşi întoarse spatele la fereastra deschisă.
- E ceva în neregulă cu tine, spuse Victoria la micul dejun. Turnă ceai printr-o strecurătoare într-o ceaşcă de porţelan fin. Eşti trasă la faţă. E trasă la faţă, nu-i aşa, Jacob? îşi înghionti Victoria soţul.
Tatăl lui Lily se uită atent, ridicându-şi ochii din *New York Times.* **îşi scoase ochelarii de citit şi o privi pe Lily;**
tatăl ei avea părul cărunt netezit, iar ochii lui albaştri prietenoşi îi zâmbiră.
- Dacă te-ai trezi la două dimineaţa timp de trei zile la rând, şi tu ai fi obosită, Vicky.
Mama ei pufni şi se şterse la gură cu un şervet alb.
Lily luă prima gură de cafea, închizând ochii când dădu de aromă şi de gustul bogat. Ajustarea la raţionalizarea curentă, care permitea o singură ceaşcă pe zi, făcuse ca acea cafea băută dimineaţa să fie cu adevărat demnă de a fi savurată.
- Sunt puţin obosită, însă mă bucur de ocaziile care mi se oferă, tată.
- Ei bine, spuse Jacob, tânărul Nathaniel de-abia aşteaptă să te vadă, din ce mi-a spus Matthew Carter la Yale Club.
Ochii lui se rotiră către mama lui Lily înainte ca el să-i facă rapid semn discret lui Lily: „Prefer să nu tulbur liniştea, draga mea”.
Lily oftă către el. Se ridică să meargă la bufet şi să-şi ia o farfurie de omletă proaspăt pregătită.
- Ştim cu toţii că nu sunt iubita lui Nathaniel, habar nu am de ce se aşteaptă să fiu gata să-l văd.
Victoria îşi privi aspru soţul.
- Trebuie să baţi fierul cât e cald când e vorba de soţii potriviţi. Mă îngrijorează că indulgenţa noastră în ceea ce priveşte faptul că o lăsăm pe Lily să

lucreze, chiar dacă e război, ar putea să-l îndepărteze pe dragul de Nathaniel.
Tatăl lui Lily îşi ridică mâna.
- **Dacă băiatul nu mai poate de dor, asta nu-i va strica. S-ar putea să-i sporească aprecierea.**
Din nou, se uită la Lily.
- **Oh, pentru Dumnezeu, Jacob. Nu vrei să ai de-a face cu ideea asta învechită, spuse Victoria.**
- **Cu cât mai mult efort trebuie să depună, cu atât mai bine.**
- **Oh, eşti atât de demodat, îl mustră Victoria. Bineînţeles că o femeie modernă îşi poate exprima interesul fără să fie considerată frivolă. în opinia mea, trebuie să ne arătăm atitudinea, entuziasmul cu privire la logodnă într-un mod foarte clar, astăzi. între degete, răsuci şervetul într-o bilă.**
Ochii lui Lily se măriră.
-Mamă...
însă Jacob îşi drese glasul şi-şi scutură ziarul.
- **Iată, Hitler a emis o directivă prin care se cere executarea tuturor comandourilor britanice capturate de nazişti. Se uită fix la ceea ce era tipărit. Iar în Anglia, Canterbury a fost grav afectat ca răspuns la bombardamentul din Milano. Şi, vai, dragile mele, Franţa. De neconceput.**
Lily se uită în gol la mâncarea ei, iar pofta i se diminuă când se gândi din nou la Marco.
- **Chiar trebuie să fim supuse în fiecare dimineaţă acestei examinări a războiului? spuse Victoria. Nu cred că este o conversaţie plăcută la micul dejun. Ar trebui să lăsăm deoparte ziarele şi să ne concentrăm pe lucruri mai bune. Evident,** *New York Times* **exagerează evenimentele reale.**
Jacob îşi puse ochelarii pe masă.
- **Trebuie să merg la fabrică. Am comandat o serie de ace cu mesaje patriotice, ca să decorăm pălăriile.**

- Oh, nu chiar în ziua petrecerii date de familia Carter! spuse Victoria exasperată. Nu cred. Războiul nu ia pauză duminica?
- îmi pare rău, draga mea. Vreau să fiu acolo pentru livrarea asta importantă, nu să las toată munca pe umerii personalului meu loial care vine la muncă în ziua liberă, pentru a ajuta.
Se ridică şi-şi luă rămas-bun.
Victoria se aplecă în faţă după ce el plecă.
- M-am gândit la o rochie fantastică pe care să o porţi astăzi şi cu care să-i iei ochii băiatului aceluia. Dragul de Nathaniel nu va avea nici o şansă când te va vedea în rochia asta.
Lily ascultă paşii tatălui ei pe scândurile din lemn ale podelei până când dispărură.
- Donează banii pe care i-ai economisit pentru garderoba mea eforturilor de război, mamă. Te rog, nu-mi mai cumpăra haine în perioada asta. Nu pot face faţă.
Victoria se ridică.
- Rochia este cumpărată. Invitaţia este acceptată. Nu vei dezamăgi familia asta.
- Nu cred că dezamăgesc pe nimeni.
- îţi reamintesc de faptul că ţi-am vorbit despre asta acum câteva zile. Vom merge.
Sunetul uşii de la intrare închise de Jacob răsună în tot apartamentul.
Lily îşi dădu capul pe spate, îşi bău repede cafea şi-şi repetă cât de mult îşi iubea locul de muncă.
Pe dulapul de haine vopsit roz al Victoriei, din vestiarul ei personal, o rochie din sifon alb, decorată cu buline verzi şi o floare de catifea prinsă în talie era agăţată pe un umeraş căptuşit. Fusta era evazată şi cădea în pliuri moi sub un corsaj pe corp, decoltat.
- Haide, îmbracă-te cu ea.
Victoria îşi puse mâinile în şolduri.
Lily scoase rochia de pe umeraş.

- O să mă îmbrac cu ea, doar acum. „Pentru că n-aş suporta scandalul dacă nu aş face-o.” însă după aceea, te rog să o vinzi. Şi donează banii pentru război.
- Oh, aiurea.
Victoria se aşeză la măsuţa ei de toaletă şi o admiră pe Lily.
- Va fi înnebunit într-un mod minunat. Iată. înţelegi ce pierzi? De ce să nu te îmbraci frumos zi de zi, aşa cum o fac celelalte fete?
Lily se zgâi la reflexia ei în oglindă.
- Nu-mi pot imagina, spuse ea, oarecum sarcastic.
- Te gândeşti la stilul de inel de logodnă pe care ţi-l va da?
Lily îşi înfipse unghiile în palme.
- Crede-mă, e ultimul lucru la care mă gândesc.
- Te-ai îmbujorat. Victoria coborî tonul vocii. Mă bucur atât de mult că am ajuns la o înţelegere.
Lily rămase ţintuită locului.
- Mamă...
- Nathaniel va dori să te salveze de munca aia plictisitoare.
- Dar ai spus că o femeie modernă nu ar vrea să fie demodată.
- Nu e chiar ceea ce am spus. Victoria îşi arcui o sprânceană. Va trebui să mergem cu maşina la reuniune fără tatăl tău. Bărbaţii ăştia. Habar nu au. De asta există femei în lume. Dacă ai minte cât de cât, vei sta lângă viitorul tău soţ şi te vei asigura că-şi sporeşte averea, pentru propriul tău bine şi pentru binele copiilor voştri. Aşa cum încerc eu să o fac pentru tine!
în timp ce Victoria ieşea din cameră, Lily se prăbuşi pe taburetul cu catifea al mamei ei şi-şi sprijini capul în palme.
După o oră, după ce părul îi fusese ridicat de pe faţă, în onduleuri create cu atenţie de fata în casă a Victoriei, Lily privea pe geamul din spate al maşinii

familiei. Frumoasa rochie cu buline se desfăcea într-un evantai în jurul picioarelor ei lungi, iar ea se simţi ca una dintre bucăţile de carne de vită ale lui Giorgio care erau transportate în partea de nord a oraşului pentru a fi puse pe o farfurie.

Victoria întreţinu o sporovăială constantă despre nimic tot timpul cât dură deplasarea la vila familiei Carter din Fifth Avenue. Dincolo de geam, segmentul de mijloc al oraşului făcu loc vilelor din Upper East Side. Bone defilau cu cărucioare, iar oameni îmbrăcaţi elegant se plimbau cu pudeli şi bastoane. Soarele tomnatic se strecura printre copaci pe peluze şi alei.

- Ştii, Katherine Carter m-a lăsat să înţeleg că îi vor da lui Nathaniel, drept cadou de nuntă, vila din Fifth Avenue, spuse Victoria în timp ce cobora secretos tonul vocii, aşa cum o făcea întotdeauna când dezvăluia detalii despre Katherine şi soţul ei. Tatăl lui Nathaniel deţinea mii de kilometri de căi ferate şi fabrici peste tot în Vestul Mijlociu.

Lily îşi puse mâna pe cotieră.

- Mă bucur pentru ea.

- Katherine ar fi încântată să vadă eleganta vilă plină de copii. Iar după sfârşitul războiului, îi vei putea face.

- De-abia aştept.

Victoria aruncă grăbită o privire şoferului tăcut.

- Nu ridica tonul, Lily.

Lily trase adânc aer în piept şi nu-l lăsă să iasă. Şoferul opri lângă faimoasa imitaţie de castel francez a familiei Carter, de pe Fifth Avenue. Uşile duble din faţa erau discret deschise pe jumătate, iar majordomul stătea la capătul treptelor din marmură.

Lily bătu cu degetele mânerul lustruit al maşinii.

- Katherine mi-a spus că terenurile de squash de la etajul al patrulea ar putea fi convertite cu uşurinţă în ringuri de patinaj cu patine cu rotile.

- încântător.

- Şi aţi putea găzdui evenimente strălucite de adunare de fonduri în încăperile magnifice de la etajul al doilea. în ceea ce priveşte întreţinerea grădinii, a început să fie destul de dificil pentru Katherine să o supravegheze şi să o gestioneze, draga mea. I-am spus că un avantaj al faptului că ai slujba aceea ridicolă la familia Conţi este că te vei simţi confortabil să ai angajaţi şi că ţi-ai format ochiul pentru un meniu de petrecere de seară. Vei fi un bun nepreţuit pentru Nathaniel atunci când va trebui să-şi întreţină asociaţii de afaceri şi cercul larg de prieteni ai familiei.

- E un cerc limitat, zise Lily şi ieşi din maşină.

- Cunosc jumătate din Manhattan.

Victoria păşi graţioasă pe treptele frontale late.

- Doar jumătatea de sus.

- Doamnă Rose, *mademoiselle* **Rose.**

Majordomul familiei Carter le deschise larg uşa. Lily îi răspunse scurt la salut bărbatului, dând din cap. întunecată, păşi înăuntru cu mama ei.

Mirosul de flori proaspete satura marea anticameră a familiei Carter. Lily începu să-şi simtă picioarele chinuite în pantofi, iar paşii păreau să răsune straniu pe podeaua de marmură în alb-negru. Sunete ale paharelor ciocnite şi ale râsetelor pluteau în josul magnificei scări impetuoase dinspre faimosul salon al familiei.

- Băuturile de dinaintea prânzului sunt servite în sala de bal, spuse majordomul. Dar doamna Carter a precizat special să îi anunţ venirea dumneavoastră.

- Oh! Cât de minunat din partea dragii de Kitty, răspunse Victoria.

Lily expiră greu.

- Bineînţeles.

Majordomul se uită în jur, în spatele Victoriei.

- Domnul Rose este aici?

- A trebuit să meargă la fabrica noastră, spuse Lily, îngustându-şi ochii, în Lower East Side. Este o afacere cu pălării. A comandat un lot de ace patriotice. Ştii, pentru război.
Victoria îşi înfăşură degetele în jurul braţului lui Lily şi apăsă.
Majordomul îşi ridică nasul ascuţit rafinat.
Chiar atunci, apăru Katherine Carter păşind în jos pe scară, îmbrăcată în mătase pură, moale, care cădea până la podea într-o revărsare de roz cochilie. Măsură cu privirea rochia verde cu alb a lui Lily şi un zâmbet domol îi destinse buzele sidefate. Părul ei auriu era coafat într-un coc franţuzesc mereu de actualitate.
- Ah, văd că Jean Michel v-a ţinut aici pentru mine, spuse ea. Exact cum am cerut, exact cum am cerut.
- Bună, dragă Katherine, o salută Victoria, iar vocea i se prelinse cu o uşurare trufaşă.
- Dar haideţi în salonul de primire, Victoria şi Lily. Katherine se apleca în faţă ca să-i transmită Victoriei un sărut pe calea aerului.
Defilară înapoi pe marmură în spatele lui Katherine. Lily se încordă. „Să mă ajute cerurile.”
Odată ce intrară în salonul de primire al lui Katherine, în care se aflau mătăsuri, portrete de Gainsborough, carpete turceşti şi minunate draperii de catifea, Katherine se aşeză în faţa ferestrelor pe o canapea în stil Ludovic XVI şi insistă ca Victoria şi Lily să ia loc. îşi afişă o expresie îndurerată.
- Şi Matthew ar fi aici, însă, din nefericire, este prins într-o conversaţie importantă despre livrările pentru război. Despre contribuţia... ştiţi voi... în *obiecte* **pentru efortul depus. Trebuie să participăm şi noi...**
Victoria scoase un sunet plin de înţelegere.

- Da, draga mea, Jacob este în aceeaşi situaţie astăzi; şi el a fost chemat să contribuie. Facem toţi ce putem, scumpa mea. M-a epuizat toată povestea asta, ştii.
Lily îşi frecă fruntea.
- Oh, Victoria. Lily, voiam să spun că vin cu veşti care vor afecta... situaţia, mă tem.
Lily simţi cum Victoria se încordase. Se aplecă în faţă pe marginea scaunului ei. „Vă rog, spuneţi-mi că Nathaniel s-a îndrăgostit de o altă fată potrivită lui. O fată mult mai potrivită decât mine, pentru că sunt multe chiar aici, sus, în vila asta afurisită!”
- Avem veşti despre Nathaniel.
Lily îşi încleştă palmele. „Haideţi odată.”
- A făcut ceea ce trebuia să facă, ceea ce e curajos să facă - Nathaniel s-a înrolat şi ne va părăsi. Nu m-aş aştepta la altceva, însă vă mărturisesc, dragile mele, că încă sunt şocată.
Katherine îşi duse mâna la gât.
I-ar oferi asta lui Lily o păsuire? Nici măcar mama ei nu i-ar putea pretinde să se lege de un băiat pe care nu-l iubea, chiar în ajunul plecării lui la război. Şi... dacă nu se va întoarce? Fruntea lui Lily se încreţi. Nathaniel era un vechi prieten de familie şi-i displăcea să-şi imagineze că i s-ar putea întâmpla ceva groaznic. *însă i s-ar putea întâmpla.*
- Oh, ce veste devastatoare, spuse Victoria în timp ce o prinse pe Katherine de mână.
Katherine oftă sonor.
- Este teribil de captivat de faptul că Hitler continuă să mărşăluiască spre Stalingrad. Nathaniel îşi scoate hărţile şi discută ştirile auzite la radio. Desigur, este vorba despre petrol, spune el. îmi dă fiori când îmi povesteşte despre ce s-ar putea întâmpla în Europa şi în restul lumii dacă Rusia ar cădea. Oricum, rezultatul este că pur şi simplu nu poate rămâne aici. Trebuie să meargă şi să-şi facă datoria.

- Cred că sunteţi mândră, zise Lily. Bravo lui!
Katherine se îndesă în scaunul ei.
- Da, ei bine, cred că sunt mândră. Oftă. Dragă Lily, arăţi mai rafinată decât orice altă fată de aici. Ca de obicei. Am spus-o dintotdeauna. Eşti inegalabilă. Vei avea cei mai frumoşi copii.
- Mulţumesc, Katherine.
Victoria îşi încrucişă picioarele şi-şi sprijini spatele în
scaun. - Este o fată frumoasă.

Lily se simţi ca o pasăre decorativă captivă într-o colivie

.Capitolul 7

Candelabrele străluceau în salon. încadraţi de opere de artă nepreţuite, oaspeţii familiei Carter arătau de parcă ieşiseră direct din paginile revistei *Vogue.* **Diamante sclipeau, pahare de şampanie erau ciocnite, iar conversaţia se derula peste melodiile executate de un cvartet de coarde.**
Lily de-abia păşise în încăpere, că un bărbat cunoscut îi şi sărută uşor degetele. îşi lăsă braţul să-i cadă la loc de o parte a corpului şi oftă când îl văzu pe Nathaniel acolo.
- Lily. Ochii lui verzi îi cercetară faţa; părul lui blond era pieptănat îngrijit cu Brylcreem; se uita în jos la Lily, de la înălţimea lui de peste un metru optzeci. îşi ajustă mânecile puloverului lui de caşmir şi-i luă braţul. Ce mai faci?
Victoria se îndepărtă plutind, ridicându-şi mâna cu un semn triumfător.
„Sper cu disperare să dejoc planurile mamei mele de a ne distruge vieţile amândurora.”
- Bună ziua, Nathaniel.
Lily aruncă o privire ceasului cu pendulă sprijinit pe un perete decorat din abundenţă.
Nathaniel se întinse după un pahar de şampanie de la un ospătar care trecea pe lângă ei şi-i dădu şi ei unul.

- Arăţi nemaipomenit. Ca de obicei, cea mai fermecătoare fată din încăpere.

Lily scoase un oftat greu.

- Oh, Nathaniel. Mama ta spune că te-ai înrolat.

Nathaniel îi luă mâna liberă şi o puse sub braţul lui.

- Nu mai vorbeşte despre nimic altceva.

Pantofii cu tocuri o strângeau, iar ea deschise gura să protesteze, însă el o duse direct într-un grup de fete pe care Lily le ştia de pe vremea când era în şcoală.

- Oh, ca să vezi, e Lily! Nu te-am văzut de-o viaţă, nicăieri!

Elizabeth O'Connell, cu buclele ei brunete periate în onduleuri moi, se aruncă în braţele lui Lily.

- Provoci destul de multă agitaţie. Bârfele abundă. Te rog să ne spui.

Se uită de la Lily la Nathaniel şi făcu cu ochiul într-o manieră exagerată.

Ochii lui Nathaniel se încreţiră la colţuri şi se întoarse către grupul cel mai apropiat, aplecându-se, în timp ce părul lui blond strălucea sub lumini; era cu un cap mai înalt decât majoritatea celorlalţi bărbaţi din încăpere.

Lily tresări, cu paharul de şampanie la jumătatea drumului către buzele ei.

- Nimic din care să se facă mare caz. Absolut nimic de semnalat, Elizabeth. Dar e plăcut să te văd.

- Lui Nathaniel îi face plăcere să ne facă curioase, spuse Eugenia Thomas, o altă fată din cercurile din nordul oraşului.

- Amândurora vă face plăcere, minunaţilor. Nu-i aşa că formează o pereche divină? Nu-i aşa că am dreptate? Nu că sunt straşnici?

Lily făcu vreo doi paşi timizi mai departe, însă simţi mâna rece, dar hotărâtă a Eugeniei pe braţul ei.

Fata îi şopti lui Lily la ureche, învăluind-o în Coco Chanel.

- Nu uita de mine ca domnişoară de onorare. Mă aştept să ai cel puţin zece. Cred că eşti entuziasmată peste măsură. Imaginează-ţi. Toate astea vor fi ale tale.

Făcu semn cu mâna peste încăperea aglomerată.

Lily se zgâi direct la Eugenia, însă de partea cealaltă a sălii, Victoria ridică un pahar de şampanie în direcţia ei. Lily afişă un rictus şi-i răspunse şi ea cu paharul ridicat. Cât de bine ar fi fost să fi existat o singură persoană în încăperea aceea capabilă să vadă cât de absolut greşite erau toate acele lucruri. Cât de bine ar fi fost dacă Lily nu s-ar fi simţit atât de teribil, de deznădăjduit de singură în timp ce era înconjurată de oameni care erau aşa-zişi prieteni şi familie. Parcă ar fi vorbit o limbă diferită faţă de cea a tuturor celor de acolo, aşa se simţea. Nici unul dintre oamenii aceia nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla cu adevărat cu mama ei în spatele uşilor închise. Iar asta era problema. Totul era de faţadă. Exact aşa cum voia Victoria.

- Eu şi Elizabeth de-abia *aşteptăm* să se oficializeze totul, mărturisi Eugenia. Toată lumea va fi înnebunită. Nunţile sunt cam singurul lucru cumsecade despre care putem vorbi în toată situaţia asta plictisitoare a războiului. Ard de nerăbdare să se întoarcă toţi băieţii acasă.

Lily vorbi imperturbabil.

- Dar nu ştim câţi dintre băieţii americani vor fi ucişi.

Eugenia se uită la ea de parcă ar fi zis o absurditate.

Lily se uită afară la terasa largă, liniştită dincolo de
şirurile de uşi franţuzeşti bogat ornamentate, care mărgineau peretele sălii de bal, iar ochii se opriră să se odihnească pe graţioşii copaci bătrâni care

aruncau tipare dantelate pe cerul albastru. Era o zi de toamnă răcoroasă, dar însorită, senină. Nimeni nu ar fi fost afară în acel moment al anului.

înainte de a-şi da seama ce făcea, Lily se scuză şi, ţinând capul plecat, înotă prin grupurile ticsite, vorbăreţe. Afară, îşi sprijini braţele de balustrada din piatră, arcuindu-şi spatele şi uitându-se în sus la cer, înainte de a privi în jos la cărările circulare cu pietriş, umbrite, tivite cu straturi de flori, trandafiri şi lavandă care încercuiau o peluză amplă, de un verde luxuriant, pe care iarba fusese tunsă recent şi lăsată meticulos în benzi de un verde mai închis şi de unul mai deschis. în jurul marginii peluzei, cu crengile deasupra aleilor, măreţi arbori englezeşti, unii dintre ei veşnic verzi, îşi întindeau ramurile lucioase şi umbreau din plin banchetele de piatră presărate de-a lungul cărărilor, iar în faţa terasei, o fântână de marmură, decorată cu peşti şi cochilii şi alte creaturi marine şi nimfe, juca în adierea rece de toamnă.

Lily îndepărtă pantofii incredibil de strâmţi pe care mama ei insistase ca ea să-i poarte, simţind pişcături nemaipomenite în degete, în vreme ce călcâiele deveniseră deja roşii şi dureroase.

- Te-am pierdut.

Lily îşi închise ochii.

Nathaniel veni şi se aşeză lângă ea.

- Draga mea. Toţi aceşti oameni. Şi nici o şansă să petrec timp doar cu tine.

Lily lăsă umbra unui zâmbet să-i traverseze faţa, însă nu se întoarse să se uite la el. Nu putu suporta să-i vadă expresia de adoraţie pe care ştia că avea să o descopere
pe faţa lui. Nu era corect. Ştia asta.

Pentru că în ultima vreme, după acea ceartă oribilă, înfiorătoare cu mama ei, în casa bietei, iubitei Josie, se gândise la următorul lucru. Ceea ce făcea mama ei era crud nu doar faţă de Lily, ci şi

faţă de Nathaniel. Merita să fie iubit. Şi-ar fi dorit ca Victoria să nu fi condiţionat locul de muncă al lui Lily la Valentino's de un consimţământ de a se conforma în privinţa lui Nathaniel, deoarece situaţia era atât de teribil de incomodă pentru că el era îndrăgostit de ea. Lily aflase de asta de o vreme şi la fel o aflase şi mama ei.

Lily îşi trăise toată viaţa cu intrigile mamei ei, însă, în loc să se mai relaxeze pe măsură ce Lily crescuse, nu făcuse decât să o ţină şi mai strâns, până când se simţi ca într-o menghină. Iar Victoria avea legături puternice. Nu îndrăznea să testeze dacă le va folosi sau nu. însă ar fi putut face în aşa fel încât Lily să fie concediată dacă i-ar fi refuzat condiţiile. Prietenele ei umpleau buzunarele lui Sidney, iar Giorgio se baza pe Sidney ca secund al lui. Nu, cel mai bine era să devină atât de apreciată în sectorul restaurantelor încât să nu poată fi afectată de uneltirile acesteia.

Nathaniel puse o mână pe braţul lui Lily.

- Draga mea, ard de nerăbdare să-ţi spun ceva înainte de a pleca. Mai ales acum...

Ea se uită la fântâna de dedesubt. Un grădinar în vârstă se opri din îngrijirea tufişurilor de trandafiri albi, îşi înclină capul către Nathaniel şi se mută la o distanţă de la care nu putea auzi. Lily oftă greu. De câte ori alergaseră în aceste grădini ea, Nathaniel şi prietenii lor din copilărie, toţi încântaţi de terenurile magice, selecte, din mijlocul Manhattanului, în timp ce mamele lor stătuseră chiar pe terasa aceea, băuseră limonadă roz şi mâncaseră sendvişuri delicate cu pui, căpşuni şi frişcă?

De fapt, îl cunoştea pe Nathaniel de când se ştia. îşi dăduse seama de cum era el pe când ea avea cam cinci ani. Lily il putea convinge de orice lucru, iar el accepta, urmându-i ideile pentru jocuri. Nu avea nimic misterios. Nici un farmec. Poate că, în

felul ei, chiar il iubea. Ca pe un frate. Ca pe un prieten din copilărie. Totul era la vedere la el: un tânăr fermecător, bine educat, perfect compatibil cu stilul de viaţă care i se pretindea. Problema era că Lily nu era compatibilă. Şi nu avea să fie vreodată.

Lily se uită în sus către el, iar ochii i se domoliră în momentul în care se gândi la lucrurile cu care se va confrunta el.

- Când pleci?

- în trei zile. M-am înrolat pentru instrucţie ca ofiţer în Georgia. Se opri, iar expresia feţei i se întunecă. Atunci când vorbi, rosti grăbit. Ştii cât de dor îmi va fi de tine. Te rog, draga mea, fă-mă cel mai fericit bărbat din lume înainte de a pleca la război. Căsătoreşte-te cu mine.

Lily îşi trecu apăsat o mână prin păr. îndrăzni să arunce o privire în salon. Candelabrele străluciră, iar o femeie îşi dădu capul pe spate şi râse în apropierea uşii franţuzeşti deschise. Era ceva extraordinar. Oamenii ăştia îşi continuau viaţa de parcă nu ar fi avut loc un război.

Reveni la Nathaniel. Ochii lui albaştri îi cercetară faţa. Cuvintele mamei ei îi răsunară în cap. „Căsătoreşte-te cu Nathaniel în clipa în care se va termina războiul şi consideră-te logodită cu el începând de astăzi.”

Lily se întoarse cu spatele la el şi-şi apăsă mâinile pe balustradă.

- Nathaniel, spuse ea în timp ce privea lung la picăturile de apă care pluteau de la fântâna din faţa ochilor ei. Ne ştim de-o viaţă. îţi respect sentimentele. însă ele nu sunt reciproce. Iar ultimul lucru pe care-l vreau este să te rănesc. Te consider un prieten de familie. Şi atât. Nu poate fi niciodată mai mult.

Se înfioră. Nu-l putea minţi.

însă Nathaniel trecu în faţă şi-i luă mâna înăsprită de la munca în bucătărie între degetele lui fine.

- Habar nu am unde voi fi detaşat după instrucţie. Vreau să merg în Rusia, însă îmi fac griji că nu vor face decât să mă trimită în Pacific. Mă voi simţi singur şi va fi greu. înţeleg că nu eşti pregătită încă să accepţi o cerere în căsătorie. Este prea pripită, prea din scurt. Şi în mijlocul războiului. Scrie-mi cât voi fi plecat. Am nevoie să-mi promiţi asta. îi luă ambele mâini. Altfel îmi va fi insuportabil, Lily, tu mi-ai fost mereu alături. Mereu. Mă... gândesc la tine ca la acasă.

Lily îşi apăsă buzele una de alta. Spre deosebire de ea, el nu avea unde să fugă. El nu avea o Josie. Se întoarse către el.

- Dragul meu Nathaniel...

- Nu mă gândesc decât la tine. în continuu.

Ochii lui se repeziră pe faţa ei, rugători.

Lily înţepeni şi-şi înclină corpul ca să pună distanţă faţă de el. încet, deschise gura să vorbească. Şi simţi greutatea propriei perfidii pe umeri.

- îţi voi scrise, răspunse ea. Inima îi bătea să-i sară din piept şi-şi trase palmele alunecoase, umede din strânsoarea lui. îşi ţinu bărbia sus. Bineînţeles că o voi face. Ştii asta.

în tăcere, el se aplecă aproape de ea şi o sărută o dată pe creştetul capului.

- O să iau asta ca pe un semn îmbucurător.

Lily stătea lângă el în timp ce apa din fântână se juca. Se uită cum jetul se arunca în sus, apoi dispărea în aer. Şi, în pofida tuturor lucrurilor, îşi sprijini capul pe pieptul vechiului ei prieten şi speră doar că el avea să se întoarcă cu bine. în acelaşi timp, se rugă să fie iertată. Nu voia deloc să-l lase pe Nathaniel să-şi facă iluzii deşarte.

Lily scăpă în momentul în care Nathaniel fu atras în conversaţia dinăuntru. Se plimbă de colo colo în afara sălii de bal, pe treapta de lângă scara mare,

iar păcănitul discret al unei uşi închizându-se îi reaminti că majordomul familiei Carter era mereu prin preajmă.
Probabil ca mama ei o căuta. însă în nici un caz nu putea să se alăture din nou celor de la petrecere. Ajunsese la un armistiţiu cu Nathaniel, iar faptul că el luase discuţia drept o speranţă la ceva ce ea nu i-ar putea da trebuia rezolvat la revenirea lui. Avea să-l dezamăgească la sfârşitul războiului, iar până atunci poziţia ei la Valentino's ar trebui să fie una sigură.
Dacă avea să obţină postul.
Lily stătu acolo încă o secundă, se aplecă şi scoase pantofii oribili, chinuitori pe care mama ei îi cumpărase
pentru ea şi apoi se întoarse şi fugi în jos pe scări în mod cu totul contrar debutantei sfioase care era ea în ochii tuturor celorlalţi. Ieşi pe trotuar, unde văzu în stradă sedanul familiei Carter. Şoferul se sprijinea de maşină şi fuma o ţigară.
Se opri pe Fifth Avenue; era o fată desculţă îmbrăcată într-o rochie cu buline.
- Domnişoară Rose? îşi înclină şoferul pălăria. Să vă duc undeva?
Pieptul lui Lily se ridica în respiraţii scurte.
- Dacă nu este nevoie de tine, ar fi nemaipomenit de amabil din partea ta.
- Ei bine, familia nu va avea nevoie de mine cel puţin încă două ore, iar atunci va fi pentru a o conduce acasă pe mama doamnei Carter.
îşi strivi ţigara cu pantoful negru lustruit şi deschise larg portiera maşinii.
Lily se strecură în interiorul luxos şi închise ochii. Odată ce ieşiră din raza vilei, se înclină în faţă şi vorbi.
- Greenwich Village, nu Gramercy Park. Şi te rog să nu spui nimănui unde m-ai dus, nici măcar mamei mele.

Ochii şoferului se intersectară cu ai ei în oglinda retrovizoare.

- Vă promit, domnişoară Rose.

- Mulţumesc.

Lily se aşeză la loc în scaunul ei şi-şi înfăşură talia cu braţele.

Nathaniel nu era singurul care mergea la război şi poate că ea avea să fie nevoită să lupte pentru amândoi

.Capitolul 8

Lily

Lily se strecură în jos pe treptele din subsolul casei lui Josie în Greenwich Village, în timp ce rochia cu buline pe care o purtase la prânzul familiei Carter foşnea la contactul cu picioarele ei. în clipa în care ajunse la uşa bucătăriei bunicii, parcă plutind pe lângă colecţia de muşcate şi trandafiri care ofereau o abundenţă de culori în lunile mai calde, Lily îşi desfăcu părul din coafura ridicată şi restrictivă şi-l lăsă să cadă pe spate, în valuri libere, închise la culoare.

- Buni?

Deschise uşa cu o împingere şi se opri brusc la intrare, în timp ce-şi ţinea pantofii.

Gura îi rămase deschisă de mirare.

La masa din bucătărie, părând să se simtă la fel de bine în bucătăria delicios de caldă a lui Josie ca în spatele maşinii lui de gătit de la Valentino's, cu picioarele îmbrăcate în blugii lui preferaţi, stătea Tom Morelli. Cu mânecile suflecate, părul negru periat pe spate, ochii râzând la o poveste pe care Josie i-o spunea, ţinea o ceaşcă de cafea în dreptul gurii. Şi înlemni.

Aşeză ceaşca pe masă, cu un zgomot înăbuşit. Peste margine se scurse nişte cafea. Se ridică brusc, iar scaunul lui căzu pe podea, cu zgomot.

- Oh, ca să vezi! spuse Josie în timp ce ochii i se luminară ştrengăreşte.

-Tom?

Lily făcu un pas în spate, timidă în rochia ei de petrecere şi cu părul vălurit pe spate în jos. îi dădu una ca să şi-l îndepărteze de pe faţă.

Tom acţionă repede să-şi ridică scaunul. Şterse cafeaua vărsată, folosind o cârpă din chiuveta emailată adâncă a lui Josie.

- îmi pare rău de scaun, doamnă Rose. Şi de cafea, spuse el. Lily...

îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor.

-Hei.

-Hei.

Ochii închişi la culoare ai lui Josie se arcuiră călduros.

Lily îi aruncă o privire încordată bunicii.

- Tom m-a ajutat azi să-mi duc cumpărăturile acasă din Bleecker Street. Mama şi sora lui lucrează la Albertina's - ştii, magazinul alimentar care-mi place, dragă -, iar uneori, duminica, Tom dă o mână de ajutor acolo.

-Oh.

Lily nu putea încă să se mişte. Vocea lui Josie susură mai departe, dar ochii ei erau fixaţi pe Tom, iar ai lui pe ea.

- Mi-a dat să gust din nişte *arancini*[8] **prăjite în ulei, minunate; rizotoul din interior mi s-a topit plăcut în gură, incredibil, iar gustul crocant al învelişului pane? Ei bine, ascultă-mă, mâncarea făcută de bărbatul ăsta mi-a trezit papilele gustative. Magnifică. Iar când un tânăr bucătar atât de talentat s-a oferit să-mi ducă sacoşele, ce pot spune? Pur şi simplu a trebuit să-l invit la o ceaşcă de cafea. Puţinul pe care l-am putut face! Iar acum insist să-mi spună totul despre mâncarea siciliană apetisantă a familiei sale.**

Josie se aplecă în faţă, sprijinindu-şi bărbia de mână. îşi încrucişă picioarele în pantalonii largi, din catifea crem, şi bătu cu tocul ghetei negre în podea. Lily privi cu uimire la bunica ei, care stătea acolo atât de inocentă, încadrată de unul dintre preaiubitele ei tablouri abstracte de pe perete.
- Nu am intenţionat să vin nepoftit, se sprijini Tom de spătarul scaunului de bucătărie şi-şi îndepărtă părul de pe ochi.
Josie îi înlătură grijile cu un gest.
- Se pare că eu şi Tom avem o pasiune pentru gătit şi... Valentino's. Lily îşi îngustă ochii către bunica ei. Şi ce conversaţie am avut!
Tom se uită la Lily cu o expresie sfioasă. îi zâmbi din colţul gurii.
Cum Tom era distras, Josie gesticulă cu o teribilă satisfacţie, în spatele lui.
Oh, cât de mult îşi adora Lily bunica. Pe de altă parte, dacă acolo ar fi fost mama ei... Lily încercă să nu râdă.
- Nu mă aşteptam să fii aici. Nu aş fi venit niciodată neanunţat, spuse Tom.
Nu se aştepta să fie aici?
- Ei bine, mulţumesc că ai ajutat-o pe buni cu sacoşele de cumpărături, Tom.
însă se simţea în continuare încremenită, în timp ce ochii îi dansau către buni. Şi îi veni o idee. Dacă lui Josie îi plăcea de Tom, atunci exista vreun motiv întemeiat ca ea să nu dea mână liberă atracţiei pe care o simţea pentru el?
El stătu acolo, cu mâinile în buzunare.
Lily se forţă să-şi ignore gândurile încântătoare.
- Am aflat, zise Josie, că Tom este cel care prepară excelenţii *cannoli* **de la Albertina's. Minunaţi. Tocmai îmi spunea despre reţeta din familie transmisă de la o generaţie la alta.**
Josie ridică o farfurie pe care erau rulouri de patiserie umplute cu şarlotă, iar ochii îi străluciră.

- Doamne iartă-mă, de ce eşti desculţă, draga mea?
Lily ridică oribilii pantofi şi-şi smulse privirea de la Tom. Se lăsă atrasă de grozava farfurie albastră cu alb pe care o ţinea Josie şi care era plină cu produse de patiserie apetisante, decorate cu zahăr pudră, peste umplutura cremoasă dulce cu brânză ricotta.
Josie se relaxă pe scaunul ei, îşi încrucişă braţele, iar ochii îi luciră.
- Nu am mâncat nimic de prânz, nici măcar o înghiţitură, deşi vin de la o reuniune de prânz, se grăbi Lily să spună.
La vederea farfuriei cu *cannoli,* **se zăpăcise.**
- Ce? Vrei să spui că familia Carter ia în sfârşit războiul în serios? Aplică raţii oaspeţilor lor de la petrecerile de prânz?
Mâna lui Lily trecu repede peste masă şi apucă o bucată de *cannolo.* **Lăsă prăjitura dulce să-i zăbovească în gură. Structura crocantă venea în contrast perfect cu crema moale de ricotta, iar aroma de vanilie era cea corectă. Catifelarea pe care o simţi pe limbă era divină. Lăsă să-i scape un oftat de plăcere. „Oh, Tom chiar se pricepea la gătit."**
- Tom, ţii secretă reţeta asta faţă de restaurant?
Tonul ei era molcom, dar papilele gustative îi erau pline de gustul delicios al bucăţilor de *cannoli.*
- Nu ştiu dacă e suficient de măreaţă pentru Valentino's, spuse el, cu ochii îngustaţi privind-o direct.
Lily se opri cu bucata de *cannolo* **la jumătatea distanţei către gură.**
- Dar e remarcabilă, îi zâmbi sfioasă.
în replică, Tom îi surâse ştrengăreşte.
Lily se lăsă să alunece pe un scaun. Tom o privea în continuare.
- Mmm-hmm, zise Josie. Acum înţelegi de ce am vrut să mă ducă acasă băiatul ăsta. Nu sunt neghioabă, draga mea. Dacă un bărbat chipeş se oferă să-mi ducă cumpărăturile, ei bine, ar fi

nepoliticos să-l refuz. în plus, când am auzit că el e cel care face *cannoli..*
Lily nu se putu abţine să nu râdă. Buni era incredibilă!
Tom surâse.
Josie îşi drese glasul.
- Draga mea, de ce nu-ţi etalezi rochia asta în Upper East Side? Nu cred că lumea se aşteaptă să te fâţâi în ea aici, mai jos de Fourteenth Street. Se întoarse către Tom şi coborî tonul vocii ca şi cum ar fi divulgat ceva ce nu era deja cunoscut de toată familia. Nora mea consideră că rişti să te îmbolnăveşti de moarte dacă te deplasezi la sud de Fourteenth Street, Tom.
- Ei bine, la naiba cu asta, pentru că eu ador Greenwich Village, spuse Lily, după ce bucata de *cannolo* **îşi făcu efectul şi îi dădu puteri noi. Luă şi a doua bucată. Mai ales de când te-ai mutat aici, buni. îi aruncă, la rândul ei, o privire jucăuşă lui Josie. Ştii că am preferat dintotdeauna să te urmez pe tine în locul oricărei alte persoane.**
Pe faţa lui Josie se aşternu un zâmbet blând.
- Ei bine, draga mea, mă simt onorată. Ştii asta.
Lily era acut conştientă că privirea lui Tom se plimba de la ea la Josie şi înapoi.
- Nu mi-am dat seama că ai o slăbiciune pentru partea mea preferată din New York, Lily, grăi Tom. în timp ce locuieşti în Gramercy.
De pe scaunul ei, Lily se aplecă în faţă.
- Greenwich Village este *viu.* **în toate sensurile.**
Se încruntă preţ de o clipă, devenind serioasă. Asta era ceea ce-şi dorea. Să fie vie. Să-şi trăiască viaţa cu tot sensul.
Se lăsă tăcerea.
- Ei bine, scumpa mea, clar pare că-ţi încâlci partea de înţelegere pe care ai făcut-o cu maică-ta! izbucni Josie în râs. Cum spunea ea? Fără relaţii cu ospătarii, fără fraternizare cu...

- **Buni!**

Lily era sigură că i se înroşiseră urechile. Pe sub gene, îl văzu pe Tom că-şi ridică sprânceana, în timp ce ochii lui jucau.

- **Dar draga mea, reuniunea de prânz a familiei Carter nu are cum să fie gata deja. Josie se uită la ceas. Cum ai scăpat de fiul şi moştenitorul lor? Te-a cerut în căsătorie? Se întoarse către Tom. Acela e clar un bărbat care nu poate găti. Probabil că nu a păşit într-o bucătărie în toată viaţa lui!**

Tom îi zâmbi victorios.

„Buni." Lily chicoti scurt. Se îndreptă repede către cămară şi o deschise. Luă ouă, grăsime pentru frăgezire, sare şi piper şi brânză de dat pe râzătoare.

- **îmi este foame şi nu pot să mănânc toate bucăţile de** *cannoli.* **Tom rămase unde era. Vouă vă este foame vreun pic?**

Lily evită să se uite la el sau la bunica ei, care, evident, era chiar mai neruşinată decât *ea însăşi*, **şi se agită prin încăpere cu produsele.**

- **îmi pare rău că-ţi consum ingredientele, buni, însă le voi înlocui.**
- **Oh, nu-ţi face griji din cauza asta.**

Josie ridică mâneca voluminoasă a bluzei ei cu mărgele, în timp ce inelele ei multicolore scânteiară în lumină. Stătu acolo, înaltă şi elegantă, iar părul cărunt îi era aşezat perfect în onduleuri dese pe umeri; ochii albaştri erau pătrunzători ca ai unei tinere.

Lily îi trimise o privire de avertizare.

Josie îi răspunse pur şi simplu cu alte gesturi de satisfacţie.

Lily se afundă în frigider.

După câteva momente, Tom îşi suflecă mânecile.

- **Pot trece oricând pe la magazin să reaprovizionez cămara pentru doamna Rose, dacă doriţi.**

Lily începu să dea brânza pe râzătoare.
- Cumva te ţin din ce făceai la Albertina's?
Inima îi bătea să-i iasă din piept, însă mâinile îi lucrau cu abilitatea obişnuită şi răzuiră o grămăjoară moale, untoasă de brânză Cheddar.
El stătea lângă ea şi spărgea ouăle într-un vas.
- Teoretic, la Albertina's lucrez doar în dimineţile de duminică, atunci când oamenii se întorc de la biserică, însă e trecut de amiază acum şi toată lumea s-a întors acasă, să ia prânzul. Au suficienţi angajaţi pentru restul zilei.
Tom bătu bine ouăle, iar Lily îşi clădi lângă el grămăjoara de brânză galbenă răzuită. Dădu din cap aprobator cu frenezie.
- Oh, minunat! Excelent!
Se abandonă ritmului familiar al gătitului.
Josie ridică un ziar şi începu să-l frunzărească, punându- şi ochelarii de citit pe şaua nasului.
- Şi sora, şi mama mea lucrează la Albertina's până la sfârşitul programului de lucru, continuă Tom. E doar felul meu de a le ajuta şi de a petrece timp cu ele. Nu apuc să le văd des în timpul săptămânii, dată fiind munca peste program la Valentino's. Şi nu-mi displace să pregătesc într- un weekend o parte dintre reţetele de familie pentru oamenii de aici, după ce toată săptămâna fac mâncăruri franţuzeşti şi reţete din nordul Italiei.
- Nu ştiam că ai o soră.
El încuviinţă dând din cap.
- Suntem apropiaţi de când a murit tata.
Mâinile lui Lily se opriră.
- îmi pare rău, Tom.
- A trecut multă vreme de atunci. Mama a trebuit să lucreze suplimentar din greu, la fel şi sora mea.
- Nu sunt singurele care muncesc din greu în familia ta.
El îi dădu vasul cu ouă bătute şi-i zâmbi.

- Pentru mine, gătitul nu înseamnă muncă, zise el, în timp ce ochii îi scrutară faţa.
Lily dădu încet din cap, a încuviinţare.
- Ştiu, răspunse ea, cu ochii fixaţi în ai lui.
- Hai să facem omleta asta. Să fac onorurile? şopti el.
-Te rog, *chef,* **murmură ea şi-şi simţi obrajii arzători. Ştiu în acel moment că-şi încălca propriile reguli, ce să**
mai spună de ale mamei!
El chicoti şi-i susţinu privirea preţ de o clipă, iar ea se ţinu aproape de el, dorindu-şi asta, în timp ce el duse cu pricepere amestecul de ouă şi brânză răzuită la plită şi-l distribui într-o peliculă în tigaie. în timp ce ţinea tigaia direct deasupra arzătorului, Tom o întoarse şi o înclină până când, cu o mişcare bruscă din încheietura mâinii, roti omleta în aer.
- Gata.
O lăsă să alunece pe o farfurie şi o împături în două, presărând piper în plus deasupra.
- Mi-am dorit mereu să mă căsătoresc cu un bărbat care să gătească, oftă Josie, în timp ce Lily îşi ducea farfuria la masă.
Lily se scutură de râs.
Ochii lui Tom dansară cu ochii ei, iar el reveni la tigaie.
- Ia te uită, buni, spuse Lily. împinse ouăle aurii apetisante în faţa lui Josie. Eşti incorigibilă, şopti ea în timp ce-şi flutura degetul arătător către bunică.
- Ei bine, mulţumesc, zise Josie cu voce tare.
Tom pregăti o altă omletă cât ai zice peşte.
- Ţi-ar plăcea să o împărţi pe asta cu mine? o întrebă pe Lily
Ea se uită peste umărul lui.
- Clar! răspunse ea cu mult mai multă convingere decât intenţionase.
Din nou, se îmbujoră. Josie îşi ridică furculiţa în aer.
- Minunat, dragii mei! Uşoară ca aerul.

Lily îşi roti privirea către bunica ei.
Tom aduse omleta la masă. Lily luă loc lângă el. Tânărul culese o îmbucătură pe o furculiţă, pentru ea. Aplecându- se în faţă, ea acceptă să o primească. Ouăle erau atât de proaspete şi le gătise de vis. Perfect. Lily mâncă lângă el, într-o linişte prietenoasă pentru o vreme.
Când luă farfuria goală la chiuvetă şi o spălă, Tom fu cel care izbucni în râs.
- Ce este?
Ea se întoarse.
- Tu. Eşti straşnică. Ţi-a mai spus cineva asta? întrebă Tom.
Lily se opri, ţinând farfuria deasupra chiuvetei. De pe ea se scurseră clăbuci.
- Straşnică? Ei bine, nu ştiu ce să spun despre asta, Tom Morelli.
Josie se aplecă în faţă şi-şi prinse obrajii în palme, ca o fată.
- în rochia asta, să găteşti la subsolul unei case, într-o după-amiază de duminică, zise Tom. El îi zâmbi. îmi va fi dor de... New York, dacă va trebui să merg la război.
Brusc, încăperea se răci.
Lily lăsă farfuria.
-Tom...
- *Cara,* **sunt încă aici pentru că sunt considerat util pe frontul de acasă. Ajut comunităţile locale de italieni să organizeze grădini de legume şi fructe şi-mi ajut sora şi mama, însă cred că voi fi recrutat la un moment dat, iar atunci când se va întâmpla... ei bine, îmi va fi dor şi de Valentino's. Atât de mult...**
Lily tresări. *Cara.* **Folosise un termen de afecţiune în italiană. Stătea în picioare, rigidă, incapabilă să se mişte, incapabilă să clipească. Ochii i se intersectară cu ai lui. Crezuse că el nu făcea decât să se amuze cu ea. însă era oare posibil să simtă**

ceva mai profund faţă de ea, aşa cum ea începea să simtă faţă de el?
- Iartă-mă. Nu am avut intenţia să fiu prea intim, Lily.
Aruncă o privire rapidă către Josie, în timp ce maxilarul
i se încordă.
- Gândul la... război mă tulbură.
Lily se încruntă în timp ce se uita la podea şi, chiar în momentul acela, se simţi ca şi cum Josie se contopise cu fundalul încăperii, iar ea fu atât de conştientă de prezenţa lui Tom încât i se păru că, dacă ar fi respirat, s-ar fi putut ca toată bucătăria să dispară.
îşi ridică ochii către ai lui.
El făcu un pas mai aproape de ea.
- înţeleg că mama ta nu este de acord să lucrezi la Valentino's? E o problemă cu care nu mi-aş putea imagina că ar trebui să mă confrunt. Familia înseamnă totul pentru mine.
Josie rămase tăcută. Afară se stârni o adiere de vânt, iar uşa subsolului pârâi.
Lily oftă.
Tonul vocii lui se transformă într-o şoaptă.
- Nu trebuie să-mi spui nimic din ceea ce nu vrei.
Lui Lily i se păru că el aruncase o privire către Josie.
Ce ai spune dacă te-aş duce la Albertina's? Ţi-ar plăcea să le cunoşti pe mama şi pe sora mea, acum că eu mi-am făcut această apariţie neaşteptată în casa bunicii tale?
Lily îşi ridică bărbia.
-Ar fi minunat. Mi-ar plăcea să le cunosc, Tom.
- Le vei adora, adăugă Josie. Mama lui Tom este o femeie incredibilă. Frumoasă.
Lily nu îndrăzni să se uite la bunica ei.
- Hai să strângem de aici şi să mergem apoi, spuse Tom păstrându-şi blândeţea expresiei de pe faţă.

- **Iar eu voi merge sus să trag un pui de somn.**

Josie se ridică, merse către ei, o îmbrăţişă pe Lily şi ţinu mâna lui Tom preţ de un moment. Mult prea multă agitaţie pentru o femeie bătrână într-o singură zi.

Dispăru într-un vârtej de catifea.

Lily stătu acolo o secundă.

- **Hai punem lucrurile la loc în bucătărie,** *chef,* **şopti Tom.**

încet, ea dădu din cap aprobator. Bătăile inimii i se accelerară în timp ce aduna farfurii şi tacâmuri; îşi simţi mâinile uşoare ca două porţii de sufleuri, iar genunchii părură că voiau să se prăbuşească pe cel mai apropiat scaun.

Chifteluţe din orez (în limba italiană în original)

Capitolul 9

Lily ieşi din locuinţa lui Josie de pe Bank Street împreună cu Tom, în după-amiaza tomnatică înviorătoare, în timp ce o adiere de vânt trecu învolburată în jurul lor, o reamintire a faptului că, în pofida soarelui, iarna avea să vină. Espadrilele pe care le ţinea acasă la Josie se simţiră ca nişte nori pentru picioarele ei, faţă de ceilalţi pantofi strâmţi, oribili, şi împrumutase un şal de caşmir de la Josie, pe care şi-l înfăşurase în jurul umerilor.

Tom îi luă braţul, iar bătăile inimii lui Lily se accelerară lângă el, în mijlocul fermecătoarelor case ale vechiului New York, din zona care-i plăcea ei atât de mult. Faţadele în stil clasic îi priveau cu blândeţe.

- **Bunica ta este minunată, ştii, spuse Tom, în timp ce colţurile ochilor i se încreţiră.**
- **Oh, chiar este.**

Preţ de o clipă, mers eră tăcuţi, prietenoşi, către Bleecker Street, în timp ce Lily se concentra hotărâtă pe ce urma să se întâmple, încă nesigură de ceea ce se întâmplase între ei în casa lui Josie, încă nesigură dacă nu cumva replica lui Tom nu fusese doar o glumă sau nu însemnase ceva mai

mult. Şi totuşi, în casa lui Josie orice părea posibil, iar Tom se potrivise atât de bine în locul pe care Lily îl considera adevărata ei casă.

Merse lângă el, iar el salută alţi câţiva oameni ieşiţi la plimbare. Lily zâmbi unei femei de vârstă mijlocie care trecuse pe lângă ei într-o salopetă stropită cu vopsea. Oh, lucrurile păreau cu adevărat *posibile* în această parte a lumii.

Merseră la dreapta pe Bleecker Street, iar locuinţele în stil clasic din Bank Street făcură loc prăvăliilor, cu paravane ridicate, care lăsau să se vadă recoltele viu colorate care se mai puteau obţine în zilele acelea.

Femeile se uitau atent pe tarabe, alegând dovleci şi portocale; părul le era adunat în onduleuri elegante la ceafă. Bicicletele treceau în grabă, clopotele răsunau în aerul după-amiezii; din când în când câte un camion cu produse şi câte un automobil răzleţ.

- Dimineaţă, la magazin, se vorbea doar despre raţiile de carne care vor fi impuse de anul viitor, spuse Tom, în timp ce se uita la tarabele cu legume şi fructe. M-a făcut să mă întreb dacă Paddy Jackson chiar va putea să asigure aprovizionarea pentru Valentino's.
- Eu m-am gândit şi la zahăr, răspunse Lily, revenind uşor la discuţia despre restaurante şi provizii.
- Giorgio spune că zahărul din Hawai şi Filipine nu mai ajunge, iar deserturile noastre caracteristice se vor lovi şi de mai multe probleme. Iar apoi mai e şi cafeaua. însă da, mă tem că principala noastră problemă va fi lipsa cărnii, indiferent cât de loial i-ar fi Paddy lui Giorgio şi indiferent cât de hotărât ar fi Giorgio să facă lucrurile să meargă.

Tom păşi într-o parte ca să-i permită lui Lily să treacă pe lângă o pereche în vârstă, iar apoi îi trase

braţul la loc către el, cu degetele fluturându-i pe ale lui Lily; ea simţi un fior înăuntrul ei.
- Azi-dimineaţă, zise el, mergând mai departe, în timp ce mâna ei era încă ascunsă în îndoitura braţului lui, eu şi mama vorbeam despre cum să folosim la Albertina's mai multă carne procesată, pentru a face faţă lipsurilor. Hot dog. Cârnaţi. Mama face încercări cu tot felul de cârnaţi la magazin, folosind ierburi aromatice. însă e altceva să convingem clientela Valentino's să accepte carne procesată.
Lily se uită în sus la el.
- îţi imaginezi cum ar fi dacă Giorgio ar permite servirea de cârnaţi la Valentino's? Adorabil când te gândeşti la iluştrii clienţi.
Tom rânji şi se opri în faţa magazinului Albertina's, cu o fereastră în care erau expuse măsline şi jamboane, *prosciutto* **şi brânzeturi galbene şi albe.**
- Noi, sicilienii, ştim cum să ne împăcăm cu orice situaţie, zise el, cu un licăr în ochi. Putem inventa ceva din nimic. Hai înăuntru.
Lily se opri pentru un moment în uşa îngustă, în vreme ce vârfurile degetelor ei atingeau uşor bumbacul moale al cămăşii lui. De fapt, nu-şi dorea ca plimbarea să se termine, nu-şi dorea să se retragă.
însă uşa magazinului Albertina's se deschise larg şi un cuplu în vârstă ieşi. Tom se dădu la o parte ca să-i lase să treacă. înăuntru zumzăia de conversaţii; voci italiene ascuţite se tocmeau şi cel puţin zece angajaţi se foiau în spatele vitrinei înalte de sticlă. Oamenii fiecăreau, cu coşurile pline de brânzeturi, sticle de ulei de măsline şi pâine. Roşii şi măsline conservate erau expuse cu mândrie sub tejghea, laolaltă cu ardei iuţi umpluţi şi vinete coapte.
Lily fu atrasă de o tavă aranjată pe tejghea, cu aspect delicios, pe care erau aşezate nişte porţii mici prăjite în pesmet.

- Ai gustat vreodată din peşte-spadă gătit în stil sicilian? Tom luă tava şi-i oferi o bucată lui Lily. Aceste rulouri îmbrăcate în pesmet şi prăjite sunt făcute aşa.
Lily luă o îmbucătură.
El aşteptă, cu capul aplecat într-o parte.
- Ce crezi despre stilul meu culinar moştenit?
Ea îşi lăsă papilele gustative să simtă aromele intense, lăsând sunetele conversaţiilor şi ale râsetelor în italiană să se învârtă prin magazin.
- Stafide şi seminţe de pin şi măsline. Stau într-o cafenea pe o insulă care dă la Marea Mediterană cea albastră, spuse ea în timp ce se uită în sus la Tom.
- Bineînţeles că acolo stai, auzi ea vocea lui blândă şi apropiată.
Simţi că o cuprinde o fierbinţeală dinspre gât şi se uită la el. Erau atât de apropiaţi în încăperea aglomerată încât aproape că se lipea de pieptul lui. Un bărbat înalt, cu un şorţ alb, îşi croi drum către ei şi-şi sprijini o mână pe umărul lui Tom.
- Nu e permis să aduci aici o tânără atât de încântătoare fără să ne spui cine e, Tom. Trebuie să faci prezentările!
- Lino, ea este Lily Rose, de la Valentino's, spuse Tom, punându-şi uşor o mână pe spatele ei.
- Trebuie să recunosc, de obicei nu mă îmbrac atât de formal ca să merg în magazine, răspunse Lily.
Slavă cerului că nimeni nu-i putea vedea espadrilele în toată aglomeraţia aceea!
Lino întinse o mână:
- Bună, Lily Rose de la Valentino's. Albertina's e copilul meu special.
Lily dădu mâna cu Lino.
- încântată de cunoştinţă, domnule.
Lino fu chemat la tejghea, însă îi zâmbi larg lui Lily
- Tom! Ea este *acea* **Lily Rose?**

Tom surâse ştrengăreşte şi privi în podea.
Sprâncenele lui Lily se arcuiră, iar ea se întoarse şi dădu nas în nas cu o tânără, de aceeaşi înălţime cu ea, cu un păr negru lucios legat la spate într-un coc şi cu ochi verzi care o examinau curioşi pe Lily - imagini în oglindă ale ochilor lui Tom.
- Eu sunt Natalia, spuse fata. Sunt sora lui Tom.
îşi aruncă un braţ în jurul umerilor fratelui ei.
Lily făcu un pas înapoi, aproape ciocnindu-se de un grup de femei care fiecăreau în spatele ei. Fata era impresionantă.
- încântată să te cunosc.
- Eu şi mama am auzit multe despre tine.
- Nu ştiu niciodată dacă ăsta este sau nu un compliment! răspunse Lily peste mulţimea zgomotoasă.
Treptat, faţa splendidă a Nataliei se lumină de un zâmbet. Strigă o femeie care servea la tejghea:
- Mama! Hai să faci cunoştinţă cu Lily Rose de la Valentino's.
Lily îşi pierdu răsuflarea. O femeie frumoasă în vârstă de cincizeci şi ceva de ani ieşea din spatele tejghelei. Părul ei castaniu era legat într-un coc, iar ochii erau încadraţi de aceleaşi gene negre lungi ca ale lui Tom. Natalia îşi făcu iar loc până la tejghea.
- Mamă, ea este Lily. Lily, ea este mama mea, Gia, spuse Tom.
- Bine ai venit la Albertina's. Suntem ceva mai puţin formali decât Valentino's.
Gia îşi şterse mâinile cu o cârpă şi-şi întinse braţul ca să dea mâna cu Lily.
- Toate lucrurile din acest magazin arată minunat. Mă simt deja inspirată, răspunse Lily. Mi-ar plăcea să iau tot ce se vede şi să-i arăt domnului Conţi.
încercă să-i surâdă cuceritor mamei lui Tom. Bunica ei îl îndrăgise pe Tom până peste cap şi, brusc, Lily dori ca şi mama lui Tom să o placă pe ea la fel de mult.

Lily se uită în bucătăria imaculată, ochiul ei ager observând fiecare detaliu.
- Bineînţeles că sunt. Şovăi. Singura chestie este că, dacă mă întorc acasă cu pete de cârnaţi pe rochia asta, cred că voi avea mai multe probleme decât am reuşit să-mi fac până acum.
- Ei bine, atunci de ce nu încerci unul dintre şorţurile mari ale lui Lino?
Ochii lui căutară, iar apoi el îi întinse un şorţ de bucătărie, potrivit pentru un bărbat.
- Foarte bine, atunci, chicoti Lily, însă ridică mâinile, iar Tom îi lăsă şorţul peste cap.
- Iată-te, şopti el, luând-o blând de umeri şi întorcând-o în timp ce încheia legăturile.
- Ţinuta asta ar da peste cap pe toată lumea din Upper East Side, nu crezi?
Se uită în ochii lui.
- Bine, *chef,* **să ne punem pe gătit, şopti el.**
Ea îşi înăbuşi zâmbetul, îndreptându-se spre maşinile de gătit, unde, câteva minute mai târziu, el îi întinse o felie la capătul unei furculiţe.
- Cârnaţi din carne de porc cu brânză şi fenicul. Gustă.
Lily muşcă din carnea suculentă.
- Oh, e chiar delicios. Brânză şi fenicul...
în acel moment, era mai mult decât bucuroasă că putea să revină la Lily bucătăreasa, pentru că Lily, tânăra femeie, mai mult ca sigur era zăpăcită de chipeşul ei coleg bucătar.
Tom felie ceilalţi cârnaţi şi îi aşeză pe două farfurii albe. înfipse scobitori în fiecare felie..
- Cine spune că noi doi nu-i putem convinge pe cei de pe Bleecker că ăsta este cel mai bun lucru pentru ei în acest moment, întrebă el.
- Cel mai bun lucru pe care l-am gustat astăzi, râse ea.
El se încruntă uşor.

- **Ei, pe lângă** *cannoli,* **omletă şi peşte-spadă, chicoti ea.**
El râse uşor, ţinând uşa deschisă ca ea să intre prima. Se
întoarse odată ce ieşiră afară la soare, ţinând farfuriile pe sus, ca un ospătar. Lily nu se putu abţine, pufni în râs.
- **Ţi se pare amuzant ceva?**
Gia zâmbi, iar ridurile ei fine se încreţiră.
- **Ei bine, sunt de părere că bucătăria noastră italiană sudică este cea mai bună din lume, însă sunt părtinitoare.**
- **în ce priveşte Valentino's, vom avea de-a face cu toate dificultăţile posibile ca să obţinem produse odată cu intensificarea războiului. Poate că Giorgio va fi inspirat de dumneavoastră, zise Lily. îşi înclină capul într-o parte. Ştiţi, bunicii mele, Josie Rose, îi place mâncarea siciliană.**
- **Doamna Rose este bunica ta? întrebă Gia. Habar nu aveam. Ne place tuturor să o servim!**
- **Ar fi încântată să audă asta.**
Lily îşi muşcă buza. Ce zi nemaipomenită devenise asta. Se întoarse către Tom, încercând să-i vadă expresia feţei şi, în timp ce făcu asta, el se uită spre ea şi zâmbi blând.
- **Tom. De ce nu-i arăţi lui Lily bucătăriile noastre? Trebuie să mă întorc la muncă.**
Gia arătă spre cozile tot mai mari de oameni de la tejghea.
- **Ar trebui să vii la cină cândva, Lily. Putem sta mai mult de vorbă.**
Gia dispăru în spatele tejghelei.
-Următorul! strigă ea către clienţi.
- **îndreaptă-te direct spre uşa din spate, şopti Tom, aflat aproape, în spatele lui Lily.**
Acut conştientă de faptul că el se afla chiar în spatele ei, Lily ocoli butoaiele de ulei de măsline

stivuite în coridorul cu podea de ciment. Mirosul de vin, usturoi şi roşii gătite parfuma aerul.

- Lino a deschis Albertina's acum doi ani, spuse Tom. Se opriră la capătul coridorului. Tom împinse o uşă batantă. A fost un succes răsunător pentru el. După cum vezi, oamenii l-au acceptat. Intră.

El îi ţinu uşa. Lily intră într-o încăpere plină de blaturi imaculate, strălucitoare şi şiruri ordonate de ingrediente italiene de import, aliniate pe rafturi. Tom scoase un şir de cârnaţi din frigider.

- Să-i punem pe ăştia în tigaie. După ce vom gusta, putem să tăiem restul şi să împărţim clienţilor. Eşti de acord, Lily?

Afişă unul dintre vestitele lui zâmbete.

- Mă gândesc la cum ar reacţiona mama dacă m-ar vedea că vând cârnaţi pe Bleecker Street.

Tom strânse din ochi la oamenii care se puneau deja la coadă.

- Pun pariu că vei face mai mulţi oameni din magazin să cumpere cârnaţi decât aş face-o eu în şase sute de ani, murmură el.

Lily îi zâmbi.

Un bărbat care avea un băieţel era primul.

- Nu aţi mâncat cu adevărat cârnaţi dacă nu aţi încercat această reţetă specială de la Albertina's, spuse Lily.

Bărbatul aruncă îmbucătura în gură, iar băieţelul luă o felie de pe farfuria lui Lily.

- Sunt o specialitate, continuă Lily. Dacă intraţi şi cumpăraţi câţiva astăzi, vorbiţi cu Gia, se va ocupa personal de dumneavoastră.

- Chiar cred că o să cumpăr.

Oamenii se puneau la coadă, gustau, dădeau aprobator din cap şi intrau în magazin.

Lily se aplecă pentru a-i da să guste unei fetiţe. însă când mai rămase o singură bucată de cârnaţi, o tânără voluptuoasă înaintă cu paşi şovăielnici spre Tom, apărând parcă din senin. Lily încremeni.

- Tom Morelli? Cum naiba de dai cârnaţi oamenilor?
Femeia îşi răsuci pe degete părul negru lung şi se uită la
el pe sub genele ei lucioase.
- Le arăt oamenilor cât de grozave sunt produsele de la Albertina's, Elena, răspunse Tom.
Lily îşi muşcă buza.
- Ei, ia te uită cum stai aici în stradă, chipeş ca de obicei.
Elena luă ultima bucată de cârnaţi, prinzând scobitoarea
cu unghiile date cu ojă roz aprins, şi aruncă bucăţica în gură.
- Elena, ea este Lily Rose. Lily, ea este Elena Di Maggio. Elena este vecina mea.
- Bună, Lily Rose, spuse fata.
întinse o mână frumos îngrijită.
- încântată de cunoştinţă, clar.
Lily luă mâna întinsă a Elenei, însă Elena lăsă liberă mâna lui Lily într-o clipită.
- Tom. Vreau să merg la film. Eşti liber diseară? îi zâmbi Elena, arătându-şi dinţii albi ca de mărgăritar.
Un camion claxonă un cărucior.
Lily se simţi presată pe trotuar. Fireşte că avea o iubită. Cum să fie singur un bărbat atât de frumos şi de amuzant? Şi totuşi, ea îşi permisese să se lase în voia imaginaţiei.
- Tom, ştii, ar trebui să mă duc acasă.
Lily îi dădu lui Tom tava ei goală şi-şi scoase şorţul pe deasupra capului.
Elena puse o mână pe braţul lui Tom.
- Luăm trenul sau autobuzul până la fiim? Care cinematograf ţi-ar plăcea?
- La revedere, Tom, zise Lily. Ne vedem mâine la muncă.
Se îndepărtă un pas.

- Lily? El întinse mâna şi o sprijini pe braţul ei. Aşteaptă două minute.

- Ce naiba, Tom, zise Elena. Haide. Se termină după-amiaza.

în golul stomacului, Lily simţi cum ceva neconfortabil se desfăşura.

- Mulţumesc că mi-ai arătat Albertina's. Ne vedem la muncă.

Se întoarse, zâmbi cât putu de binevoitor lui Tom şi plecă.

***

După câteva minute, Tom era lângă ea; nici urmă de tăvi, şorţuri şi Elena.

- Lily? Uau, dar ştiu că te mişti repede. Nu ai auzit că te-am strigat?

Lily se opri. îşi încrucişă braţele pe corp. Trebuia să fie mai atentă. Era un bucătar sârguîncios, profesionist, care încerca să obţină o promovare semnificativă, iar acuzaţiile mamei îi sunau în urechi în cele mai multe din zile. Ultimul lucru de care avea nevoie era să uite de ea însăşi cu un coleg.

însă în ziua aceea petrecută cu Tom se distrase mai mult decât îşi putea aminti că o făcuse de multă vreme. Spaţiul verde din Washington Square Park care se întindea înaintea ei păru o oază şi o readuse la realitate.

Se încruntă şi păşi în stradă. Tom o apucă de cot.

-*Cara*! Atenţie!

O maşină se opri cu zgomot.

Păşi la loc pe trotuar, scuturându-şi capul şi ţinând braţele încrucişate. Bătu cu espadrilele de trotuar. Nu ar trebui să-i mai spună *cara.* Nu era în regulă în condiţiile în care avea o iubită.

- Eşti în regulă?

- Mă simt mai mult decât minunat, spuse ea, concentrându-se pe înaintarea în scuarul cu alei întortocheată şi faimoasa lui arcadă. Josie îi spusese recent că sub Washington Square Park era îngropat

un cimitir. Unul foarte vechi. Nu era *fascinant* **lucrul ăsta? Aparent, în unele nopţi, peste scuar plutea o miasmă verde densă. Fantome ale trecutului. Absolut minunat, repetă ea. Pur şi simplu merg spre casă. Mă gândesc la adăuga voi pune cârnaţii în cartea mea de bucate pentru vreme de război. Atât. De data asta, se uită în ambele sensuri şi se porni să traverseze din nou. Tom era tăcut lângă ea. îşi croiră drumul prin parc, unde un cântăreţ ambulant singuratic cânta jazz lângă arcadă, iar studenţii stăteau pe gazon, bucurându-se de ultimele raze ale soarelui tomnatic, după ce adierea de vânt de mai devreme dispăruse. Copacii aruncau umbre alungite pe sol.**

Lily se îndreptă către Park Avenue, păstrându-şi cu atenţie ritmul, pentru a merge în cadenţă cu mulţimile. Clădirile vechi din Greenwich Viilage făcură loc magazinelor şi blocurilor de locuinţe mai mari, până către zgârie-norii din partea de mijloc a oraşului, care indicau drumul spre casă. Flecări cu Tom despre nimicuri neimportante: reţete, lucru, cine avea să meargă la piaţă în care zile ale săptămânii. într-un final, ajunse în Gramercy Park şi se opri, cu braţele atârnându-i de o parte şi de alta a corpului. Nu avea nici un drept să întrebe cine era Elena, însă faţa fetei i se imprimase pe creier ca un demon.

Până când expiră la vederea maşinii parcate chiar în faţa clădirii cu apartamentul părinţilor ei. Lily îşi duse mâna la gură când ieşi Nathaniel.

- Oh, sfinte Dumnezeule, şopti ea. Tom, eu...

Nathaniel veni direct către ei, ascunzându-se dincolo de un buchet de flori atât de mare încât o fată s-ar fi putut pierde în el şi nu ar mai fi ieşit niciodată. O trecătoare se uită la el, aşa îmbrăcat în jacheta lui cu model în spic, cu un pulover crem din caşmir, en cœur, dedesubt, pantaloni ecosez şi pantofi lustruiţi.

Lily îşi protejă ochii de soarele care cobora.
- Nathaniel.
Tom îşi drese glasul lângă ea şi, preţ de o secundă, Lily putu jura că mâna lui o atinse pe a ei, la fel ca în magazin, însă, de data asta, Lily şi-o retrase pe a ei.
Nathaniel se opri, se întinse şi o sărută pe obraz, dându-i florile.
- Nu am vrut să plec fără să-mi iau la revedere, draga mea.
Doar atunci se trase înapoi şi-şi dădu seama de prezenţa lui Tom.
Tom îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor.
Lui Nathaniel îi pică faţa.
- Nathaniel, el e Tom Morelli. Tom, el e Nathaniel Carter.
Brusc, asemenea unui film repus în mişcare, cei doi bărbaţi dădură mâna.
Lily bătu solul cu vârful piciorului.
- Bună, zise Nathaniel, în timp ce faţa îi era traversată de confuzie.
Lily se luptă să se uite deasupra florilor.
- Tom lucrează cu mine la Valentino's, reuşi ea să spună. Nathaniel este... un prieten de familie.
Strânse din buze. Nici unul dintre bărbaţi nu vorbi.
- Ei bine! spuse Lily cu o voce senină. O să merg chiar devreme la culcare. Cred că ar trebui să intru în casă acum.
Tom îşi trecu o mână peste păr.
- Vrei să ne întâlnim aici înainte să luăm trenul la două şi jumătate, Lily?
Ea continuă să se concentreze pe ce vedea în faţă.
- Sigur. Mulţumesc.
Tresări la propriile ei cuvinte clinice.
-Trenul? întrebă Nathaniel. E o idee bună?
Lily oftă.
- Oh, Nathaniel. Nu-ţi face griji. Voi fi bine. Cu toată sinceritatea, având în vedere raţiile impuse la

benzină, nu voi mai putea conduce multă vreme peste tot prin Manhattan. Nu ar fi corect. Tata va scoate maşina din serviciu şi, oricum, e atât de devreme încât nimeni nu va fi în metrou în afară de noi.
Tom spuse cu hotărâre:
- Voi avea grijă de Lily.
Nathaniel strânse din ochi.
- Ei bine, la revedere.
După ce spuse asta, Tom se întoarse şi plecă, iar paşii îi răsunară în după-amiaza liniştită.
Lily trase cu ochiul la Nathaniel. Fu tăcută câteva clipe, rezistând nevoii de a strănuta din cauza măreţului buchet care-i stătea sub nas.
- Sunt din grădina noastră, spuse el. Mama le-a pregătit special pentru tine. Zicea că nu te simţeai bine.
Lily ezită.
- Oh, Nathaniel. îmi pare rău. Mă simt mult mai bine.
- Aşa pare. Se lăsă tăcere. Lucrează cu tine?
Lily se uită fix la parc.
-Da.
Şi trebuia să ţină minte că asta era tot.
- Draga mea?
Reveni la Nathaniel. „Te rog, nu-mi spune draga mea. Pur şi simplu nu-mi spune aşa." Şi felul în care Tom îi spusese *cara...* **cei doi termeni de afecţiune însemnau acelaşi lucru, însă erau chiar opuşi.**
- Ţi-am adus o fotografie. Sper că-ţi vei aminti de mine cât voi fi plecat.
îi împinse în mână o fotografie alb-negru.
Lily dădu aprobator din cap. Jocurile mamei ei nu erau corecte faţă de el. Nu erau corecte faţă de nici unul dintre ei.
-Nathaniel...
într-o clipă, ceea ce păruse atât de uşor şi de distractiv şi, ei bine, plin de speranţă în după-

amiaza aceea ajunsese într-un punct mort zguduitor. Pe cine amăgea ea? Se afiau în mijlocul unui război. Nathaniel care, în mod clar, simţea ceva pentru ea, mergea la luptă, în timp ce ea se distra cu un bărbat care părea să aibă o iubită.
Lily îşi duse mâna la gură. Fu un şoc recunoaşterea adevărului imposibil faţă de ea însăşi. însă adevărul era că se îndrăgostise de Tom. îi căzuse cu tronc de luni întregi. Oh, în ce posibilă prostie se băgase singură.
- Oh, draga mea.
Nathaniel o apucă şi o trase într-o îmbrăţişare stângace pe lângă fiori. îşi sprijini capul de creştetul ei.
- Să te gândeşti în fiecare zi la mine.
Lily se forţă să inspire adânc în jacheta lui de lână, în timp ce fiorile îi atârnau din mâna rigidă. Ar trebui să-i spună.
- La revedere, Lily, murmură el. Ştii că voi aştepta cu răsuflarea întretăiată fiecare scrisoare pe care mi-o vei scrie.
O ţinu la distanţă. Putea ea, cu toată sinceritatea, să-l lase să plece cu gândul că ei îi păsa de el mai mult decât de un prieten?
- Ai grijă de tine, spuse ea tresărind, vorbind cu toată seriozitatea.
El îşi întinse mâna, şi-o sprijini de braţul ei preţ de un moment, înainte de a se întoarce la maşina lui cu o ultimă privire aruncată ei.
Lily rămase pe trotuar, atât de zguduită de noile ei sentimente faţă de Tom, zguduită de felul în care îl trata pe Nathaniel, atât de conştientă de faptul că s-ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată odată ce el va fi plecat la război, încât abia se putu mişca.
Cu coada ochiului, văzu draperiile mişcate din camera de zi de la etajul doi al casei părinţilor ei. Apăru mama ei, iar Lily se zgâi la ea cu ochi mari.

Victoria îşi ridică mâna şi, dacă nu se înşela, lui Lily i se păru că-i semnalase asentimentul ei.

Capitolul 10

Lily

Toamna, 1942

Zile întregi după plecarea lui Nathaniel, New York City fusese acoperit de o negură. Alţi trei bărbaţi angajaţi la Valentino's plecară la război, într-un vârtej de entuziasm şi despărţiri emoţionante. Bucătăria afiată la subsol era învăluită într-o ceaţă de aburi istovitoare şi nici măcar o frunte nu era lipsită de sudoare, nu era nici măcar un bucătar care să nu năduşească la postul lui, nici măcar un acces de mânie care să nu se izbucnească.

Ospătarii se mişcau rapid în susul şi în josul scărilor, fugind în bucătărie, mergând degajat cu tăvi cu mâncare ţinute sus. Giorgio angajă o femeie *entremétier* **ca noul bucătar responsabil cu prepararea legumelor şi trecu în listă personalul de bucătărie din poziţiile inferioare ca bucătari pentru masa zilnică a angajaţilor. Se strădui să găsească un** *tournant* **cu suficientă experienţă să se mişte şi să ajute la orice post şi se părea că aveau să-şi piardă** *commis chef-ui.*

Rosa, noul *entremétier,* **o femeie brunetă, era atât de nouă în bucătărie încât nu înţelegea nimic.**

- **E prea mult ulei acolo, îi spuse Lily într-o zi Rosei, care năduşea cu un prânz deosebit de aglomerat; tonul ei fusese calm şi blând.**

- **Lily, trebuie să-i vezi** *înainte* **să facă prostia, se mişcă Martina repede în spatele ei. Nu ai cum să-ţi dai seama mişcându-te de la unul la altul.**

- **Ei bine, Martina, îi îndrum tot timpul. Să faci greşeli reprezintă o parte a învăţării. Dacă angajaţii noi nu greşesc din când în când, cum să înveţe? întrebă Lily.**

Cu coada ochiului, Lily văzu că Tom ridicase capul. Leo, ursuzul *rôtisseur,* **se opri din lucru şi-şi încrucişă braţele. Lily oftă. îi făcu semn lui Leo să**

se întoarcă la lucru, însă el îi zâmbi batjocoritor. Se zvonea că era frustrat că nu putea merge la război, pentru că era prea bătrân şi, în stăpâni emoţiile. Şi dacă nu puteţi accepta o critică onestă, ar trebui să vă întoarceţi la cercurile voastre de cusut.

- înapoi la muncă! Nu vreau să mai aud nimic din prostiile astea.

Lily se forţă să nu mai spună şi altceva. Privirea insistentă a lui Leo îi sfredeli spatele.

După jumătate de oră, Lily se întoarse lângă Rosa. Fata încerca din nou să desprindă o altă serie de cepe proaspăt coapte.

- De data asta, nu le-ai copt suficient, şopti Lily cu un ton jos pentru ca nimeni altcineva să nu tragă cu urechea.

- Trebuie să fie rumene uniform. Doar o cantitate mică de ulei.

Fata încuviinţă din cap, însă mâna cu care îşi şterse faţa fu grăitoare.

- Rosa, gătitul este o artă de precizie, dar o artă. Ascultări instinctele. Dacă ţi se pare că a venit vremea să scoţi legumele din cuptor, atunci se prea poate să ai dreptate. Mai bine să verifici lucrurile decât să le arzi. Acum, ia uite. Vezi, doar puţin ulei. *Piccolo.* **Mereu o cantitate foarte mică de ulei de măsline. O să reuşeşti.**

îşi sprijini o mână pe spatele fetei.

- Sper, murmură Rosa.

Se uită panicată în bucătărie, cu ochii căprui mari.

- Mulţumesc, *chef.*

- Oh, nu are rost să te superi din cauza unor cepe, zise Lily.

Lily merse mai departe la postul de *rôtisseur* **al lui Leo. Giorgio nu angajase un nou responsabil cu mâncarea gătită la grătar sau un responsabil de carnea prăjită atunci când bărbaţii care ocupaseră funcţiile respective plecaseră la război. Iar acum, Leo depunea tot efortul pentru a asigura toate**

felurile de mâncare cu carne, şi cocea, şi frigea, şi punea pe grătar. Aşa că toate astea se adăugau la ranchiuna lui.
Lily interveni să-l ajute să scoată un platou de antricoate de vită coaptă din cuptor; carnea pocnea uşor la exterior şi era perfect roz la mijloc.
- Uniform coapte, perfect cu temperatura. Foarte bine, schimb, era prizonier aici şi, pentru a pune paie pe foc, o femeie o făcea pe şeful cu el. însă toată lumea îl mai slăbea din când în când pe Leo în bucătărie, pentru că, deşi el nu se putea înrola, cei trei fii adulţi ai lui erau plecaţi în Europa şi era clar că stătea cu sufietul la gură în fiecare zi.
Lily se întoarse la postul din faţa ei. Va încerca să fie înţelegătoare faţă de Leo. Dacă el nu va face imposibil acest lucru.
Rosa se încrunta la tigaia cu cepe verzi pe care încercase să le coacă la cuptor sub forma unor petale delicate. Eşarfa care-i acoperea părul era udă de transpiraţie.
- Oh, de ce am venit la New York? în Iowa duceam o viaţă perfectă, eram logodită cu cel mai bun iubit. Singurul lucru la care trebuia să mă gândesc era alegerea rochiei de mireasă!
Lily puse o mână pe umărul Rosei.
- Crede-mă, după câteva luni de lucru la Valentino's, nu-ţi va mai zbura gândul la rochii de mireasă. Munca aici tinde să aibă efectul ăsta.
Martina rămase unde era.
- Rosa, tot ce ar trebui să spui este „Da, chef, nu, chef”. Eşti *chef de pârtie*[9]. **Nu vrem să ştii nimic altceva.**
Ochii Rosei se plimbară de la Lily la Martina.
- Da, chef, spuse ea, cu ochii mari.
Lily trase de stratul exterior al uneia dintre cepele Rosei.
- Când fac asta, văd o bucată dezgustătoare, cleioasă de ceapă. încearcă din nou.

- Da, *chef,* murmură fata.
- Opriţi prăjirea oricărei bucăţi de pui până când vă dau eu aprobarea, strigă Lily să se audă în toată bucătăria.
- Da, *chef,* veni răspunsul, iar Tom încuviinţă din cap.
Leo puse un platou de carne prăjită perfectă pe plită.
- Dacă angajata nouă nu poate ţine pasul, de ce nu o trimiţi acasă, unde-i e locul?
Lily vorbi cu calm.
- A fost o observaţie deplasată, Leo. Rosa învaţă.
Leo îşi încrucişă braţele solide. Cu ochii rotunzi licărind, se uită urât la ea.
- De asta nu am băgat femei în bucătărie. Nu vă puteţi *chef,* spuse Lily.
- La ce te aşteptai? mormăi Leo, trecându-şi o mână peste faţa îmbujorată. La antricoate arse rămase încăpăţânat de crude la mijloc? Ia vezi, femeie! De asta nu trebuie să mai angajăm femei în bucătărie! strigă el să se audă în toată încăperea.
- Leo, zise Lily în timp ce-şi îndrepta spatele. Ai mai pierdut din angajaţi săptămâna asta. Ştiu că este greu. Coborî tonul vocii. Dar nu te răzbuna pe angajaţii noi.
Leo bufni tigaia de bancul central lung.
- De ce nu te întorci la familia ta bună şi nu ne laşi nouă bucătăriile?
Lily simţi că-i ardeau obrajii.
- Cine este bucătar secund, Leo? Tu sau eu?
Faţa lui Leo străluci în căldură.
- Lucrez aici de douăzeci de ani. Să-mi spui tu cine ştie mai multe despre locul ăsta.
Lily inspiră lent, sigur şi numără până la zece.
în bucătărie se făcu linişte.
Leo vorbi printre dinţi.
- Te faci că te joci de-a munca pe timp de război? Ai de gând să mergi fuguţa la mama şi la tata, să-ţi

găseşti un bărbat potrivit care să te ţină aşa cum ai fost obişnuită, după ce bărbaţii se vor întoarce acasă? Nu aici îţi este locul, *domnişoară* **Rose. Nu e locul nici unei blestemate de femei aici. Şi cu cât mai repede îşi va da Giorgio seama de asta, cu atât mai repede putem reface lucrurile aşa cum au fost dintotdeauna!**
Rosa încremeni, intersectându-şi privirea cu a lui Lily.
însă Leo o împinse pe Lily cu degetul în piept.
- După ce voi, femeile, terminaţi cu perturbarea unor afaceri oneste, ne putem întoarce la un nivel corect de supraveghere în bucătărie!
Se uită mânios şi la Rosa, iar ea îşi duse o mână la gură.
Lily era conştientă de paşii care se apropiará şi se opriră lângă ea. Tom era chiar acolo, cu un prosop aruncat peste umăr; faţa lui frumoasă era acoperită de o peliculă fină de transpiraţie, iar pieptul i se înălţa şi cobora cu respiraţia de sub bluza lui albă de bucătar.
Alţii îşi puseră ustensilele pe banc.
Tom îl domina pe Leo, însă înainte ca vreunul dintre ei să deschidă gura, vorbi Lily.
- Când am spus eu că nu sunt serioasă? Am spus eu vreodată că nu voi fi aici pe termen lung?
Nările lui Leo fremătară. Respiraţia lui era grea şi zgomotoasă, sonoră chiar şi pentru sunetele cratiţelor în fierbere şi ale vaselor de păstrare caldă a mâncării.
- Voi, femeile, credeţi că puteţi intra în paşi de vals de pe ringul de dans în bucătărie şi să ne spuneţi ce să facem, de parcă am fi angajaţi la una dintre seratele voastre simandicoase. Vă va prinde bine să plecaţi de aici şi să faceţi copii.
Lily folosi un ton controlat cu atenţie.
- Dumneata ai copii. Şi totuşi, lucrezi.

Spusese exact ce trebuia. El îşi mişcă gura. îşi şterse fruntea cu o cârpă. în cele din urmă, îşi lăsă capul în jos.
Lily îşi păstră tonul uniform.
- *Toţi* **avem oameni dragi care au plecat,** *chef.* **De asta trebuie să lucrăm împreună aici, acasă. Lucrurile care separau odinioară femeile şi bărbaţii nu mai înseamnă nimic acum că toţi luptăm pentru o cauză comună.**
Leo privi în pământ. Scutură din umeri şi-şi şterse ochii cu o mână.
- **Să trimiţi femei de-abia ieşite din pensionul de domnişoare să gestioneze afaceri precum Valentino's e ceva ce nu credeam să văd cât voi trăi.**
- **Ei, ai face bine să te obişnuieşti cu ideea, pentru că am de gând să rămân aici.**
Leo strâmbă din gură, însă Lily se ţinu pe poziţii, iar în cele din urmă el ridică din umeri şi se întoarse la lucru.
Zumzetul din bucătărie fu reluat, însă Lily stătu nemişcată preţ de o clipă. Genul ăsta de lucruri erau peste tot. Citise despre bărbaţi care discreditaseră femeile pentru fiecare ocupaţie pe timp de război, de la voluntariat, la Forţele Armate Auxiliare, la secţiile fabricilor de muniţii. Şi nu exista nici o altă motivaţie a bătăii de joc în afară de faptul că vorbeau cu o femeie, nimic altceva.
Din fericire, Giorgio nu dădea dovadă de acest comportament atunci când era vorba de restaurant, iar
Leo ar fi făcut bine să urmeze exemplul dat de angajatorul său.
-Lily?
Lily se întoarse când auzi sunetul vocii lui Giorgio chiar în spatele ei. Cât de mult auzise?
îşi desfăcu gulerul strâmt.
- **Giorgio.**
- **Ai o secundă liberă ca să vorbim despre ceva?**

Lily inspiră adânc.
- **Da, Giorgio.**

Giorgio o duse către biroului bucătarului principal.
- **După servire, vreau să faci cunoştinţă cu un furnizor important. Poţi rămâne după terminarea servirii prânzului?**
- **Da,** *chef.*

Lily apelase la rezerve de energie despre care nu ştiuse niciodată că le avea după călătoria de dimineaţă devreme la piaţă şi după ce-şi petrecuse cea mai mare parte din noaptea anterioară pe bancheta ei de la fereastră cu o serie din vechile cărţi de bucate ale lui Josie împrăştiate în jurul ei, în căutarea unor reţete care să fie compatibile cu raţiile, folosind o lanternă ca să citească, pentru ca mama ei să nu intre şi să-i ceară să se oprească.
Şi ochii căprui obosiţi ai lui Giorgio erau înconjuraţi de umflături violet din cauza lucrului constant peste program. Strigă către bucătăria aglomerată în care lucra Martina, ca să li se alăture, iar celălalt bucătar secund fu acolo în două secunde.
- **Te rog să rămâi şi tu, Martina; ni se va alătura şi Tom. Acest furnizor deosebit trebuie să se simtă confortabil să lucreze cu voi, aşa că vreau să faceţi cunoştinţă cu el. Toţi. Felul în care veţi lucra cu furnizorii noştri valoroşi este unul dintre aspectele pe care le vom evalua atunci când vom stabili care din voi două va fi aleasă ca bucătar principal.**

Martina se roti şi plecă.
- **Te descurci bine, Lily, zise Giorgio. Ştiu că se pune multă presiune pe tine şi pe Martina.**

Lily surprinse privirea bărbatului care-i dăduse locul de muncă pe care-l iubea.
- **Mulţumesc, Giorgio, spuse ea. Sunt recunoscătoare pentru toate ocaziile pe care mi le-ai oferit.**

Ochii blânzi ai lui Giorgio se strânseră sub luminile puternice.

După ce bucătăria fu din nou curăţată impecabil, Lily urcă în biroul lui Giorgio. El avea dreptate. Următorul bucătar principal trebuia să cunoască fiecare furnizor. Lily începea să înţeleagă cât de importante erau toate relaţiile clădite de Marco de-a lungul anilor, pentru funcţionarea fără probleme a localului, de la furnizorii restaurantului până la Giorgio şi, un punct vital, la angajaţii bărbaţi din bucătărie.

Lily, Tom şi Martina luară loc în faţa biroului lui Giorgio, iar el aprinse o lampă din încăpere.

- Ţin mult ca voi toţi să faceţi cunoştinţă diseară cu Joe Martinson, furnizorul nostru de cafea, spuse Giorgio. Joe e cu adevărat un personaj, cineva pe care nu ne dorim să-l pierdem. Oricine ar fi bucătarul principal, va trebui să ştie cum să-l ţină aproape. Expresia lui Giorgio indica o umbră de amuzament, însă vorbele lui erau clar serioase. Joe vine periodic să guste câte o ceaşcă din cafeaua noastră. Insistă să se asigure că fiecare din clienţii săi face cafeaua din boabele lui aşa cum trebuie. Giorgio îşi trecu o mână peste barba nerasă. Acum mai mult ca niciodată, Joe este vital pentru noi. Aprovizionările noastre de cafea pentru civili s-au redus odată cu raţionalizarea. însă unii dintre oaspeţii noştri vin la Valentino's exclusiv pentru cafea. Dacă schimbăm cafeaua, riscăm să pierdem din clientelă.

Lângă Lily, expresia lui Tom era atentă şi fixată pe Giorgio. Lily se forţă şi ea să se concentreze pe Giorgio. Dar simţise Tom pentru ea cu adevărat ceva mai mult decât prietenie când erau acasă la bunica ei? Exagerase ea căldura lui aparentă în ce o privea? Se lăsase ea pur şi simplu dusă de val?

- Unii furnizori încep să adauge cicoare la boabele lor prăjite, însă nu şi Joe, continuă Giorgio. El vinde cea mai scumpă cafea de pe piaţă şi chiar

dacă preţurile erau crescute înainte de Pearl Harbor, Joe a reuşit să facă rezerve.

- Cafeaua este excelentă, zise Martina. Cea mai bună.

Lily dădu din cap a încuviinţare.

- Joe a emigrat în Statele Unite din Letonia, iar la şaisprezece ani a început să prăjească separat câteva tipuri de boabe de cafea de înaltă calitate înainte de a le amesteca, fapt care necesită aport semnificativ de forţă de muncă şi nu e un lucru pe care să-l facă mulţi.

Pe scaunul ei, Lily se aplecă în faţă, curioasă de povestea producătorului artizan şi de atenţia lui minuţioasă la detaliu, în timp ce Giorgio vorbi din nou.

- A început cu vânzarea la cărucior a amestecului său de cafea, mergând din casă în casă în Lower East Side, înainte de a trece la o fabrică mică şi la transformarea unei fiote de Rolls-Royce în maşini de livrare în anii 'r-. Scaunele din spate sunt scoase şi umplute cu recipientele lui de cafea prăjită.

- Cât de minunat, spuse Lily.

- Perfect de acord, zise Martina, aproape ca pentru sine.

Lily se uită surprinsă la femeie.

- Joe Martinson este o legendă, completă Tom. Şi o inspiraţie. De-abia aştept să fac cunoştinţă cu el, Giorgio.

- Ei bine, stai să-i vezi Rolls-Royce-ul.

Giorgio îşi luă sacoul şi-i aşteptă să iasă pe uşă, însă, chiar când se ridicară toţi, şeful de sală, Sidney, se ivi la intrarea în birou.

- Giorgio, spuse Sidney.

Pantofii foarte lustruiţi ai lui Sidney luciră sub luminile din birou; la butonieră avea o garoafă îndrăzneaţă.

- Sidney?

- Trebuie să o împrumut pe Lily Rose o vreme, zise Sidney.
- Ei bine, nu acum, Sidney. După cum vezi, lucrez.
Lily se întoarse ca să-l urmeze pe Giorgio.
Fruntea lui Sidney se încruntă.
-Avem o urgenţă cu petrecerea din spate. Oaspeţii şi-au dorit o fată frumoasă care să vândă Lucky Strikes şi, din păcate, nu am fost informat.
Faţa lui Giorgio se întunecă.
- Grupul Bank of America? Zici că vor o vânzătoare de ţigări şi noi nu avem una pentru ei?
Sidney dădu din cap aprobator.
- Recreează vechiul Hollywood la cinematograf. Totul este instalat. Am închiriat palmieri artificiali, oglinzi şi covoare cu imprimeu leopard. Meniurile sunt tipărite pe bilete de cinema în stilul vechiului Hollywood şi avem o listă de melodii tematice din filme.
Sidney se uită la Lily.
- Nimeni altcineva din clădire nu poate juca rolul. Şi-şi vor dori toţi să fumeze.
Privirea lui Lily trecu de la Sidney la Giorgio. Dacă ar fi avut câte un ban de fiecare dată când se reţinuse să izbucnească din pricina lui Sidney, ar fi ajuns la o valiză plină, însă asta era prea de tot!
- Nu cred că vorbeşti serios, spuse Lily Era crucial să-l cunoască pe Joe Martinson. Dacă nu o făcea, ar fi rămas în urma Martinei. Sunt ocupată, Sidney. Ia pe altcineva.
însă Sidney mai făcu un pas către Lily.
- Oh, dar vorbesc serios, Lily. în caz că nu ai observat, toţi ospătarii mei sunt bărbaţi. Ai de gând să-l dezamăgeşti pe Giorgio şi restaurantul, Lily Rose? Sau îţi vei juca rolul şi ne vei ajuta cu unul dintre cei mai Importanţi oaspeţi corporativi ai noştri?
Lily se întoarse zdruncinată către Giorgio.
- Giorgio, nu cred.
- Lily lucrează de la patru jumătate dimineaţa, adăugă Tom.
- E bucătar, nu vânzătoare de ţigări, zise Martina.
Lily îi zâmbi recunoscătoare şi surprinsă Martinei.
- Se pare că e hotărâtă treaba, Sidney, spuse ea. Cred că vei rezolva problema într-o manieră mai potrivită.
-Aşteaptă...
Giorgio ridică o mână.
Lily stătea faţă în faţă cu şeful ei şi cel mai vechi, cel mai loial angajat. Cei doi bărbaţi schimbară o privire. Sidney încuviinţă din cap către Giorgio, iar Giorgio îşi trecu o mână peste bărbie şi oftă.
Lily, dragă. Giorgio părea sincer epuizat. Mă tem că în seara asta va trebui să mergi să-l ajuţi pe Sidney

încercă să zâmbească. Dragă, e război. Toţi trebuie să face

mEa îşi îndreptă spatele.

- Elena? şopti el.

Lily îi susţinu privirea şi, insesizabil, încuviinţă din cap.

- Oh, nu, răspunse el cu o voce abia perceptibilă. Elena este doar o vecină. O prietenă a Nataliei. Face parte din grupul de prieteni cu care am crescut, atât. Era doar plictisită. M-a văzut şi a vrut să facem ceva, să mergem la un film cu alţi prieteni. Atât. Doar nu ai crezut...

Lily expiră dinadins calm. îşi muşcă buza. Oare se făcuse de râs. Oare-şi recunoscuse sentimentele? Tom zâmbi fără chef, trist.

- Probabil vei cunoaşte la petrecerea aia un om de afaceri care-ţi va lua minţile. Şi tipul cu florile, cel de duminică? Părea să-i placă mult de tine.

- Dacă aş fi vrut să mă întâlnesc cu un om de afaceri, aş fi putut-o face deja. Făcu o pauză mică. Dar nu vreau.

- Atunci, zise Tom cu o voce abia perceptibilă, e bine, şopti el şi îi făcu cu ochiul.

Lily încercă să-şi reprime zâmbetul şi se strecură de-a lungul coridorului, către biroul lui Sidney, simţindu-şi, deodată, inima extraordinar de uşoară.

Bucătarul-şef responsabil de un anumit sector de producţie într-un restauran

tCapitolul 11

Lily se dezbrăcă de uniforma de bucătar, manevrând cu stângăcie nasturii. Se îmbrăcă în ridicolul costum de vânzătoare de ţigări - fustă scurtă, jachetă pe corp, cu mijloc de tip peplum şi pantofi cu tocuri înalte.

Nu putea spune cu exactitate cine o enervase cel mai mult, Sidney sau Giorgio. Giorgio pentru că

avea atât de multă încredere în autoritarul şef de sală şi pentru că făcuse greşeala tipică de a considera că ea era în primul rând femeie şi în al doilea rând un profesionist, şi pe Sidney pentru că părea atât de mândru de ideea de a o costuma pe Lily într-un mod atât de înjositor, fără să dea o ceapă degerată că ea ar fi ratat o ocazie vitală pentru instruirea ei.

Iar Tom... oare îl auzise bine? Spusese el că ar fi dezamăgit dacă ea s-ar întâlni cu altcineva?

Lily se uită în oglindă la faţa ei nefardată, căută în poşetă şi găsi rujul, pudra şi fardul pe care mama ei insistase întotdeauna ca ea să le aibă la ea şi se machie. însă în timp ce-şi creiona buzele în formă de „O", trebui să se străduiască să nu chicotească, trebui să se încrunte cu severitate la reflexia ei, pentru a-şi domoli strălucirea din ochi. Pentru că, din punctul ei de vedere, ideea de a nu avea o relaţie cu un oarecare om de afaceri nepăsător era la fel de măreaţă ca aceea de a avea o relaţie cu Tom.

Lily se opri la uşile duble care duceau în sufrageria principală; se simţea încă îmbujorată de discuţia cu Tom, era hotărâtă să termine odată cu petrecerea asta pentru a putea să se întoarcă la rolul ei real şi să uite de această escapadă.

Frumosul spaţiu era pregătit pentru servirea cinei.

Cineva începu să aprindă luminile şi, una câte una, lămpile Art Deco geometrice aruncară o strălucire blândă în încăpere. în jurul pereţilor luxoşi, acoperiţi cu lambriuri, luminile se aprinseră pe rând, becuri minuscule delicate ca nişte zâne.

Lily se lăsă pătrunsă de frumuseţea restaurantului şi-şi aminti de tot ceea ce iubea la locul acesta, îşi aminti de
cum o inspirase la început magia lui. Era atât de uşor de uitat că toată munca pe care o făceau în

bucătărie ajungea în mediul acesta elegant şi că farfuriile cu mâncare contribuiau cu la fel de multă măiestrie la Valentino's ca şi decorul extraordinar şi căldura care emana de la Giorgio Conţi atunci când îşi întâmpina fiecare oaspete pe nume.

în momentul acela, ospătarii se deplasau discret, de-abia scoţând vreun zgomot pe podeaua cu parchet în timp ce aşezau mesele în încăpere, precum şi banchetele intime din piele, cu două straturi de feţe de masă din pânză de în, recent călcate, cu şervetele aibe moi cele mai fine, cu veselă de porţelan cu monogramă şi tacâmuri de argint aranjate cu o riglă. în cele din urmă, aşezară articolele de cristal Baccarat, învârtind paharele în mâinile cu mănuşi albe, pentru a vedea dacă au vreun cusur.

Lily se uită cum ospătarii înlocuiau cu atenţie fiecare lumânare de pe fiecare masă, cu nuanţele lor mătăsoase crem aşezate pe un suport din argint sterlin. Un membru al personalului cercetă podeaua să vadă dacă nu existau semne sau urme ale vreunui lucru inoportun, chiar dacă podeaua fusese aspirată de două ori în ziua aceea: o dată dimineaţa şi din nou după servirea recepţiei de prânz.

Nimic nu era nelalocul lui.

Mai mulţi ospătari aliniară scaunele pentru ca acestea să fie aranjate în perfectă ordine în jurul fiecărei mese. Femeile de serviciu şterseseră de praf tablourile care făceau cinste pereţilor, iar angajaţii intrau şi ieşeau cu stropitori verzi pentru palmierii din fiecare colţ al încăperii.

Ca într-un dans coregrafiat perfect, un al doilea rând de ospătari se ivi cu mici boluri din argint pentru baghetele care aveau să fie servite oaspeţilor.

Iar în mijloc, ca un dirijor care orchestra o simfonie desăvârşită, se afla Giorgio, cu batista din buzunar reflectând lumina; se asigura că totul este

pus la punct, supervizându-şi ospătarii loiali cu cea mai mare atenţie, măsurând unghiurile tacâmurilor şi aliniindu-şi ospătarii pentru a se asigura că aspectul lor era corespunzător.

Sidney era de negăsit. Lily se încruntă enervată. Unde putea fi?

Atunci când pe o uşă laterală se ivi un cap, iar Lily îşi auzi numele, ea se întoarse.

-Lily?

Vianne Conţi, soţia lui Giorgio, îşi înclină capul într-o parte şi îi făcu semn să intre în salonaşul pe care-l avea la restaurant.

Lily îi zâmbi frumoasei soţii a lui Giorgio. Deşi Vianne nu petrecea mult timp la Valentino's, fiecare angajat al lui Giorgio o adora, iar Lily trebui să recunoască faptul că şi ea o admira pe Vianne. Asculta cu atenţie atunci când Giorgio povestea despre soţia lui talentată, independentă.

- Bună seara, Vianne, salută Lily.

Zâmbetul lui Vianne avea o nuanţă de tristeţe, iar degetele ei se jucau cu colierul de perle din jurul gâtului. Părul ei blond era coafat clasic franţuzeşte şi urme slabe de Chanel No. 5 persistau în aer în salonaşul ei, decorat cu canapele bleumarin cu paspoal crem şi trandafiri albi, în vaze de cristal, pe măsuţe de cafea cu lămpi care împrumutau camerei o tihnă blândă.

Lily nu putu decât să admire costumul bleumarin elegant croit pe care-l purta Vianne, cu jacheta Eisenhower şic pusă ca o bluză în jurul părţii superioare a corpului şi potrivită cu o curea în jurul taliei ei subţiri.

- Dragă Lily, văd că ne ajuţi în seara asta, mulţumesc. Crede-mă, draga mea, înţeleg că e ceva care depăşeşte cu mult datoria pe care o ai. Luă mâna lui Lily. îmi pare rău. A fost un *dezastru* **de ultim moment. Alungi cuvântul** *dezastru* **şi zăbovi pe silaba finală ca o franţuzoaică, ce era. Te rog, ia loc.**

Lily oftă şi se aşeză lângă Vianne pe o canapea.
- Ei bine, prefer să te întreb despre ţinuta ta decât să discut despre ce fac eu în veşmintele unei vânzătoare de ţigări.
Surprinse ochii ca nişte albăstrele ai lui Vianne cu propriul ei zâmbet.
- Ah! Materialul? Vianne lăsă să-i scape un râset încântător. Desigur. E unul dintre costumele vechi ale lui Giorgio, reajustat pentru femei. Cusătoresele mele sunt epuizate de cât de multe fac şi am reuşit să fac ceva cu singurul material pe care-l aveam disponibil pentru bluze:
mai multe despre misterioasa, minunata Vianne, dornică să vorbească despre succesul femeii mai în vârstă în industria modei, despre atelierul ei de modă afiat mai jos pe Park Avenue şi despre felul în care reuşea să-şi combine cariera cu o căsătorie modernă perfectă. Vianne şi Giorgio erau celebri în New York, deseori făcând cinste copertelor revistelor sau figurând în articole pe pagini duble în simpaticul lor apartament de la primul etaj al clădirii care găzduia restaurantul.

însă Lily ştia şi că femeia din faţa ei trecuse printr-o poveste dramatică, personală, după ultimul război, despre care nu vorbea nimeni. Lily admira puterea şi hotărârea lui Vianne, ascensiunea ei în universul afacerilor din New York, atât de dominat de bărbaţi, şi spera ca şi ea să poată împrumuta o parte mică din asta.

Vianne îi dădu o ceaşcă de cafea perfectă. Aroma era excelentă, rafinată, dar includea note adânci bogate şi satisfăcătoare. Chiar era nevoie să-l reţină pe Joe Martinson.

Când Vianne îi oferi o farfurie de *biscotti*, **Lily luă unul şi-l puse pe farfurioara ei.**

- Lily, spuse Vianne. Se uită pe fereastră preţ de o clipă; mulţimi de oameni se grăbeau pe East

63rd Street. între ei, mulţi erau femei angajate şi bărbaţi mai în vârstă.

- Ştii, deşi eu şi Giorgio ne străduim continuu să ne adaptăm la condiţiile de război, unii oameni, unii newyorkezi înstăriţi, clienţii noştri, ei bine...

- Vor să-şi ducă viaţa în continuare de parcă nu ar fi război?

Vianne încuviinţă din cap.

- Sidney, în calitate de gazdă, îi cunoaşte pe mulţi dintre cei mai valoroşi clienţi ai noştri, *chérie.* Relaţionează cu ei destul de bine şi aduce oameni care ne sunt utili.

„Altfel spus, e un snob."

Vianne îşi duse ceaşca de cafea la gură.

- Iar în seara asta, avem de-a face cu un contingent de bancheri şi musafirii lor cărora le place Broadway-ul şi care doresc să recreeze atmosfera sălii de teatru în Valentino's, cu tot cu vânzătoarele de ţigări. Avem nevoie de toată echipa la lucru şi apreciem faptul că ne ajuţi.
viscoza! Ştii, nu am considerat niciodată mătasea un lucru sigur, însă de-abia aştept să se termine războiul ca să putem lucra cu mătase din nou.

- Uluitor ce poţi face cu materiale de o calitate inferioară, fără a irosi nimic din ce-ar putea fi de folos.

Vianne dădu aprobator din cap, iar buzele ei arcuite formară un zâmbet calm. Apoi, însă, oftă.

- Oh, *chérie.* Sunt atât de îngrijorată dîn cauza iubitei mele Franţe. Paris... am atât de mulţi prieteni dragi acolo, Lily. Şi nu am cum să afiu dacă mai trăiesc.

Lily privi în podea. Cât de egoistă fusese cu preocuparea ei prostească faţă de fusta peplum pe care o purta pentru o seară, în timp ce Vianne avea prieteni ale căror vieţi erau grav ameninţate sub regimul nazist.

- îmi pare rău, Vianne. Mă tem că acum când Hitler a supus Regimul de la Vichy...

- N-am putea spune că guvernarea din Vichy a lui Pétain ar fi fost de vreun folos.

Vianne se aşeză pe o canapea, îşi încrucişă gleznele elegante şi ridică un ibric argintiu de cafea.

- O, e prea teribil de vorbit despre asta. Cafea? Amestecul special de la Valentino's pentru tine? Accentul ei franţuzesc era cântat şi blând. Cel puţin îţi pot oferi demnitatea unei pauze înainte de a fi obligată să-ţi asumi treaba asta ridicolă. Se uită la Lily. Giorgio m-a rugat să-ţi prezint scuzele lui, draga mea.

- Recunosc, nu e în fişa postului.

Spera doar că va reuşi să treacă peste asta. Dacă Martina ar vorbi cu ceilalţi din bucătărie, spunându-le cum a fost obligată Lily să se costumeze şi să distreze clientela, şi-ar pierde orice fel de respect dobândit cu greu de la personalul masculin mai în vârstă.

Dar chiar şi Martina păruse să dea dovadă de înţelegere în seara aceea, dând la iveală o latură pe care Lily nu o mai observase înainte. Dacă ar trebui să lucreze împreună, posibil una dintre ele ca *maşter chef,* **iar cealaltă ca** *chef de cuisine***, atunci ar trebui să se înţeleagă. Şi cel puţin Giorgio o rugase pe Vianne să-i ceară scuze. Conta şi asta.**

Lily îşi încrucişă braţele în poală, nerăbdătoare să afie

Ospătarii noştri vor lucra peste program, iar tu, draga mea, vei fi plătită mărinimos pentru contribuţia ta. îmi pare rău dacă te-ai simţit jignită de Sidney. Vianne dădu dezaprobator din cap. îşi mută privirea în jos. Uneori, abordările lui nu sunt subtile.

Lily ridică o sprânceană.

- Ei bine, ştii că vă sunt loială ţie şi lui Giorgio, şi dacă aveţi nevoie să vă scot din încurcătură în seara asta, atunci vă stau la dispoziţie, Vianne.
Vianne încuviinţă din cap.
- Mulţumesc, draga mea. Se mişcă pe scaunul pe care stătea. Vreau să-şi vorbesc şi despre o chestiune mai... delicată.
Lily îşi puse ceaşca de cafea pe masă. Urma oare Vianne să-i mărturisească vreun lucru? Lily îşi acoperi cu mâinile fusta jenant de scurtă. De ce ar vrea o femeie de importanţa lui Vianne să-i încredinţeze ei un secret?
- Mama ta a organizat o reuniune de prânz în una dintre încăperile din spate, pentru mâine, Lily. Vreau să ştii asta ca să nu fii - cum să spun - şocată?
Lily îşi dădu ochii peste cap şi-şi încrucişă picioarele.
- Nu mi-a spus nimic despre vreun prânz.
- A sunat astăzi la restaurant şi a rezervat o încăpere privată. însă este îngrijorată că invitaţii ei s-ar putea supăra dacă ar da de fiica ei. Spune că s-ar putea simţi ofensaţi dacă te-ar vedea îmbrăcată ca o angajată de rând.
Lily îşi duse mâna la gură, uluită de aroganţa mamei ei.
- Vă pot asigura că nu-mi tratez niciodată locul meu de muncă aici decât ca pe un privilegiu. îmi pare rău de atitudinea mamei. Este complet opusă convingerii mele.
Vianne afişă o expresie amabilă.
- Câteva doamne din Upper East Side sunt invitatele ei. Mi-a spus strict confidenţial că dacă s-ar întâmpla să te vadă Katherine Carter, acest lucru i-ar displăcea, dată fiind relaţia ta apropiată cu fiul ei, Nathaniel.
- Nu, spuse Lily absolut hotărâtă.
Vianne se încruntă.

- Cumva nu ne-ai spus ceva? Nu eşti logodită cu băiatul ăsta?
- Nu sunt logodită cu Nathaniel Carter. Nici vorbă!
Lily îşi străpunse buza inferioară cu dinţii.
Vianne vorbi pe un ton mai intim.
- Eu pun preţ pe independenţa mea mai presus de orice şi am depus eforturi mari pentru a mi-o păstra şi pentru a avea o căsnicie minunată. însă, dacă se fac planuri de căsătorie cu o familie atât de dedicată manierelor tradiţionale precum este familia Carter, s-ar putea prea bine ca ei să-ţi limiteze disponibilitatea pentru muncă. Fără îndoială, ca logodnică a lui, domnul Carter se va aştepta să fii disponibilă să-ţi petreci timpul cu el câteva seri pe săptămână. Noi am avea nevoie de tine aici şase nopţi pe săptămână, dacă ai fi aleasă *maşter chef.* **Oricât de minunată ai fi, nu ai putea fi în două locuri simultan.**
Lily expiră cu zgomot.
- Oh. Cu toată sinceritatea, mă voi asigura în mod special că nu mă voi arăta mamei mele şi invitatelor ei mâine şi că sunt pe deplin dedicată instruirii pentru poziţia de *maşter chef* **Nu am nici o înţelegere cu domnul Carter şi nu am nici un sentiment faţă de el, nici măcar o dorinţă de a avea o relaţie în afară de prietenia de familie. Mama mea speră că lucrurile vor sta altfel, însă te asigur că e doar o fantezie de a ei.**
Vianne încuviinţă din cap.
- Giorgio mi-a spus să vorbesc cu tine. I s-a părut că subiectul ar fi cel mai bine abordat de la femeie la femeie.
- Dacă s-ar întâmpla ca Tom... să fie chemat la război, reuşi Lily să spună şoptit, vă puteţi baza pe mine pe deplin, dacă voi fi suficient de norocoasă să fiu aleasă *maşter chef* **la Valentino's.**
Ochii frumoşi ai lui Vianne se intersectară cu ai lui Lily.

Lily tresări. Oare Vianne observase dificultatea ei de a vorbi despre Tom?

- Nu am nici o dorinţă să mă logodesc. Te rog să înţelegi asta.

- Dacă-ţi vei schimba vreodată părerea cu privire la familia Carter, te rog să ne anunţi, Lily. Te vom sprijini, însă cu o familie ca a lui...

- *Lily Rose?* Sunetul inconfundabil al răcnetului lui Sidney în coridorul de afară o întrerupse pe Lily. Unde este fata aia? I-am spus că am nevoie de ea imediat şi nu o
văd aici, unde trebuie să fie.

- Nu voi dezamăgi Valentino's, Vianne, zise Lily. Promit. Fără a sta pe gânduri, se aplecă în faţă şi strânse mâna moale a femeii. Valentino's este casa mea. Iar toată lumea de aici este familia mea. Inclusiv...

- Sidney.

Vianne îi zâmbi bărbatului.

Sidney intră intempestiv în încăpere. Ochii îi aterizară pe Lily şi zâmbi superior.

- Ah, perfect, spuse el. Va fi foarte bine.

Lily îşi intersectă privirea cu a lui Vianne, iar femeia mai în vârstă dădu dezaprobator din cap şi ridică din umeri într-o manieră care putea fi privită doar drept franţuzească. în timp ce ieşea din încăpere, îşi puse o mână pe umărul lui Lily.

- Mulţumesc, *chérie,* zise ea.

- Sidney. Lily confruntă privirea chiorâşă a ospătarului. Voi face asta cu o singură condiţie.

El îşi încrucişă braţele.

- Nu se va mai întâmpla niciodată, nu vei lansa zvonuri în bucătărie cu privire la asta, iar de acum înainte, vei ţine minte că nu eşti şeful meu şi că, dacă vrei să vorbeşti cu mine, mă vei considera bucătarul-şef ucenic al lui Giorgio, posibil înlocuit al lui Marco şi la fel de pricepută în profesia mea aşa cum eşti şi tu; nu sunt unul dintre subalternii

tăi; nu mă vei trata ca pe o ospătăriţă cu care o poţi face pe şeful.
- Dar nu am nici o ospătăriţă, spuse el simplu. Angajăm doar bărbaţi pentru restaurant.
Lily nu cedă.
Ochii lui luciră preţ de un moment, însă apoi oftă.
- Acolo a fost mai mult decât o singură condiţie.
- Da, aşa e.
El ţinu uşa deschisă pentru ea.
- Nu, tu primul, îl invită Lily
Ea nu se mişcă şi-l făcu pe el să plece cel dintâi.

Capitolul 12

Lily

încăperea privată din partea din spate a restaurantului scânteia de diamante, unul lângă altul. Femeile îşi comparau colierele Harry Winston şi cerceii Cartier. Porţii de fructe de mare erau aşezate, splendide, pe mese de mahon lustruite, decorate cu lămpi de mătase şi feţe de în albe. Ospătarii aşteptau discret în umbră.

Sidney o pusese pe Lily să înregistreze toate hainele de samur la sosirea oaspeţilor. Ea le etichetă ordonat pe toate şi le duse în anticamera alăturată. Acum, ora zece şi jumătate, fumul de ţigară îngroşa aerul şi, afară, începuse furtuna. Ploua torenţial şi tunetele bubuiră peste Manhattan. Lily îşi târşâi picioarele în încăperea încălzită; purta fustă roşie, jachetă asortată strâmtă, din satin roşu, şi pălărie pillbox. Umerii şi gâtul o dureau din cauza cutiei Lucky Strike pline cu ţigări. Nimeni nu era deranjat de vreme, iar din frânturile de conversaţie pe care le auzi Lily, nimeni nu era preocupat de război. Moştenitori şi moştenitoare din New York conversau cu bancheri şi oameni de afaceri şi cu cele mai noi vedete de pe Broadway.

Imediat după miezul nopţii, din partea cealaltă se auzi un ţipăt strident. Grupul de oaspeţi servit de

Lily tăcu mâlc, iar o fată îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea mierii, care cădea până la podea şi părea demnă de o premieră hollywoodiană a anilor '30, îşi făcu loc prin mulţime şi se opri cu răsuflarea întretăiată în faţa lui Lily. îşi puse mâinile în şold şi dădu din degete.

- Hei, fata cu ţigările, aş putea jura că semeni leit cu o cunoştinţă veche de-ale mele!

Mâinile lui Lily se strânseră în jurul cutiei pe care o ducea. în faţa ei o avea pe Penelope Hudson, o fată pe care o cunoscuse la cursurile pentru debutantele în societate. în jurul lui Penelope, câţiva oaspeţi şoptiră ţinându-şi mâinile la gură. Dacă mama lui Lily ar afla vreodată că fusese văzută în ţinuta asta de o fată pe care o cunoşteau ei, i-ar interzice lui Lily să mai pună piciorul vreodată în restaurant.

- Oh, ca să vezi, îi aruncă Penelope o privire uimită înainte de a izbucni din nou în râs. Măi să fie, Lily Rose! Iubito, nu vreau să întreb, dar spune-mi: Ce Dumnezeu *faci?*

Mâinile lui Lily deveniră lipicioase. îşi întoarse capul să vadă cine mai auzise. Unul dintre ospătari o privi preocupat pe Lily şi merse repede la gramofon. „I've Got a Gal în Kalamazoo" a lui Glenn Miller umplu încăperea.

- Bună, Penelope, salută Lily.

Cu cât ieşea mai repede din ţinuta asta, cu atât mai bine, însă nu erau semne că petrecerea avea să se termine prea curând. Inspirând adânc şi abţinându-se să dea răspunsul care-i stătea pe buze, Lily se forţă în schimb să se concentreze la cât de delicioasă era cafeaua lui Joe şi la cum avea să se asigure data următoare, când avea să treacă pe acolo, că va face cunoştinţă cu el şi va afla tot ceea ce va putea afla.

- Măi să fie..., fiuieră Penelope. Ia te uită unde ai ajuns. Se pare că nu ţi-a servit la nimic educaţia primită, draga mea.
- Oh, ştii cum e, Penelope, spuse Lily. *Dragul* de Giorgio a vrut să ajut ca o glumă. Aşa că am vrut să arăt că ţin la glume.
Desigur, afirmaţia ei era pe cât de adevărată posibil. în noaptea aceea ajuta restaurantul. îşi ridică bărbia.
Penelope îşi puse mâinile pe şolduri.
- Serios?
Lily se apropie de ea.
- Draga mea, nu spune nimănui că m-ai văzut. încercăm să păcălim lumea că e pe bune ceea ce fac. Iar Giorgio se va supăra pe tine dacă va crede că ştii cine sunt cu adevărat.
Penelope se bosumfiă.
- în plus, s-ar putea să nu-ţi mai permită să vii la Valentino's, draga mea, dacă te vei scăpa cu vorba, adăugă Lily.
Apoi aşteptă.
Penelope îşi drese glasul şi stătu o vreme.
- în cazul ăsta, mă duc să găsesc pe cineva care vrea să danseze.
O privi cu interes pe Lily, din cap până-n picioare.
- Mi-a făcut plăcere să te văd, dragă. Mă bucur că nu ţi-ai pierdut simţul umorului pe care-l aveai în şcoala pentru debutante.
Penelope încercă să zâmbească.
- Şi eu sunt încântată să te văd, murmură Lily.
O salută din cap. Simţ al umorului? Ha!
Petrecerea începu să se domolească doar în primele ore ale dimineţii, iar Lily avu în sfârşit şansa de a-şi dezlega cutia de pe umerii care o dureau şi se simţeau grei. Pahare de cristal Baccarat părăsite, farfurii cu monogramă şi scrumiere din argint încărcate cu mucuri de ţigară împodobeau măsuţele de cafea. Afară, ploaia se prelingea pe ochiurile de

fereastră, iar sunetul tunetelor huruia pe cerul îndepărtat.

Lily se aplecă să adune câteva pahare de şampanie rătăcite, răsturnate pe covorul gros. Turnă toate rămăşiţele de lichid acidulat într-o găleată de metal şi duse paharele goale la bar. în timp ce făcea asta, simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi văzu un domn bine îmbrăcat, de vreo şaizeci de ani. Privirea lui licări, iar el arătă spre cutia cu ţigări a lui Lily.

- Bună. Crezi că ai putea să-mi dai un ultim pachet?

în pofida oboselii şi a iritării pe care o simţea cu privire la tot acest episod, Lily se întinse către cutie.

- Sigur că pot, domnule, răspunse ea. Nu au rămas prea multe din care să alegeţi, însă vedeţi ce vă place din ce este aici.

Bărbatul alese un pachet şi aprinse o ţigară, în timp ce se uita la Lily; în fum, ochii i se îngustară.

- Iartă-mă că-ţi spun asta, însă te exprimi foarte bine pentru o vânzătoare de ţigări.

Bărbatul însuşi avea un uşor accent: est-european.

- Ei bine, asta pentru că, strict vorbind, nu sunt vânzătoare de ţigări.

- Dacă ar fi să mă aventurez, aş spune că ai un accent foarte social.

îşi băgă mâna liberă în buzunarul pantalonilor şi mişcă nişte monede.

- De-abia aştept să scap de costumul ăsta, recunosc.

El îşi scutură capul, în semn de înţelegere.

Lily îi zâmbi. Nevoia de a-şi aminti că va reveni la munca pe care o adora păru copleşitoare; domnul care stătea lângă ea avea o privire amabilă.

- De fapt, mă pregătesc pentru funcţia de *maşter chef,* **spuse ea, masându-şi umerii. Ochii lui se măriră. Trebuia să fac cunoştinţă cu furnizorul nostru de cafea în seara asta, însă familia Conţi m-a rugat să ajut aici în loc de asta. Numele meu este Lily Rose.**

- Păi cafeaua este foarte bună aici, spuse bărbatul. Nu ar trebui să spun chiar eu asta.
- Cred că este cea mai bună din New York.
Bărbatul îşi vântură ţigara în aer şi îi zâmbi.
- Ei, ca să vezi! Sunt Joe Martinson, spuse el în timp ce-i întindea mâna. Eu furnizez boabele de cafea.
Lily făcu un pas în spate. Oh, noaptea asta fusese incredibilă! Dacă s-ar mai găsi încurcată în încă o situaţie jenantă înainte de a ieşi pe uşa din faţă, îşi jură că se va duce în vestiar şi nu va mai ieşi de acolo niciodată.
- Oh, glumiţi, domnule Martinson? Eram nerăbdătoare să fac cunoştinţă cu dumneavoastră în seara asta şi mi-am promis că voi face tot posibilul să am ocazia să vorbesc cu dumneavoastră data viitoare. însă, iată, sunteţi aici!
-Aici sunt!
îşi fiutură ţigara în aer.
Lily gândi rapid.
- Bineînţeles, am ratat eu întâlnirea cu dumneavoastră în seara asta, şi am regretat nespus de mult lucrul acesta, însă am avut ocazia de a gusta din cafeaua dumneavoastră, împreună cu doamna Conţi, înainte de a veni aici, şi ştiţi ce?
- Ia să auzim.
- Mi-a dat energie toată noaptea. Nu am căscat nici măcar o singură dată.
Lily îşi puse mâinile în şold şi îi zâmbi direct lui Joe Martinson.
- Ei bine, mă bucur că ţi-a plăcut şi îmi pare rău că nu
am avut ocazia de a vedea cum ai face o ceaşcă cu boabele de cafea de la mine, însă i-am văzut pe ceilalţi doi colegi şi s-au descurcat bine amândoi.
- Oh, bine..., oftă Lily. Am aflat în seara asta cum aţi muncit suplimentar ca să prăjiţi separat diferite tipuri de boabe de cafea de înaltă calitate înainte de

a le amesteca. Şi am învăţat despre cât de important este să-ţi faci treaba într-un mod unic, într-o manieră care nu mai este abordată de altcineva; în plus, am învăţat că efortul acela suplimentar contează enorm dacă vrei să ai succes.
Domnul Martinson încuviinţă încet din cap.
- Dacă ai înţeles asta, cred că Valentino's se va afla pe mâini bune dacă vei fl la conducere. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lily Rose. îţi urez noroc la pregătirea pentru post.
Lily dădu mâna cu bărbatul şi îi zâmbi cât de senin putut la aproape două dimineaţa.
- Bună seara tuturor.
Lily se întoarse brusc când auzi sunetul vocii.
Tom se afla în uşă, cu o mână pe mânerul de bronz, cu bluza de bucătar încă pe el şi picioarele îmbrăcate în perechea aia de blugi decoloraţi.
Tresări când o văzu pe Lily în ţinuta de vânzătoare de ţigări.
- Bună, Tom, spuse ea.
Oh, dragul de Tom. Promisese că avea s-o aştepte, să o conducă acasă şi iată-l. Lily îi zâmbi recunoscătoare, cu o emoţie declanşată de faptul că făcuse asta pentru ea.
Una dintre ultimele invitate rămase în încăpere şuieră gros.
- Chiar la fix, murmură fata. Ce faci, iubitule... Eu şi Carlotta tocmai vorbeam despre cum avem nevoie de cineva să ne ţină companie. Ai vrea să cânţi cu noi într-un club? Toţi suntem gătiţi şi pregătiţi de plecare.
- îmi pare rău, chiar nu pot.
Tonul lui Tom fu blând. Merse să o ajute pe Lily cu tava grea şi o duse la bar pentru ea.
- Hei, fata cu ţigările! strigă una dintre femei.
Camera somptuoasă, bogată, încremeni. Ospătarii rămaşi nu se mai mişcară şi toată lumea se uită la doamna în stare de ebrietate.

- Pregăteşte un whisky superiorului tău. Hai, grăbeşte-te!
Nările lui Lily fremătară.
- Pardon?
îşi înghiţi cuvintele pe care voia să le repeadă către ea.
- Nu prea cred, răspunse Tom.
Se întoarse să stea lângă ea, ştergându-şi mâinile de cârpa pe care şi-o pusese pe umeri. Gătise în toată vremea asta?
Lily îndrăzni să-i arunce o privire. Era greu să-i descifrezi expresia, însă el îi atinse uşor mâna cu o mişcare foarte discretă, iar degetele lui îi mângâiară palma.
- Oh, haide. Bea ceva. După aceea, cluburile vor fl grozave. Eu şi Carlotta suntem nerăbdătoare. Doar nu ai venit aici din alt motiv decât să te joci cu noi, frumosule, nu-i aşa?
Femeia îşi înclină capul către Tom.
- Am urcat pentru că lucram, spuse Tom cu glas egal. Iar Lily, femeia căreia îi spuneţi fata cu ţigările, este aici de aproape douăzeci şi patru de ore, una după alta. Cum a făcut imposibilul să deservească petrecerea asta după programul ei normal de lucru ca bucătar secund, m-am gândit să-i ofer ceva să mănânce şi să o conduc în siguranţă acasă.
Lily se uită cu îndoială pe fereastră. Ploaia continua să cadă în averse pe sticlă.
Prin vălul de fum al ţigării, ochii femeii deveniră două linii.
- Hei, fata cu ţigările, sâsâi ea. întoarce-te la viaţa ta ponosită, cenuşie şi lasă în pace tipii arătoşi.
Tom îşi lăsă mâna să-i alunece în jos şi-şi înfăşură degetele în jurul degetelor lui Lily.
Ochii lui Lily se lărgiră, iar ea nici măcar nu încercă să-şi ascundă zâmbetul ştrengăresc.

Mâna lui era caldă, degetele erau moi.
Cum stătea acolo şi-l ţinea ca o şcolăriţă pe Tom de mână, un bărbat de vârstă mijlocie, cu o eşarfă de caşmir în jurul umerilor, apăru în uşa camerei private.
- Veniţi? Am făcut o gaură în colecţia de trabucuri a lui
Giorgio şi plecăm, strigă el femeilor.
Femeile scoaseră ţipete stridente şi ieşiră din cameră, cu pas împleticit.
- Ar trebui să-i spun lui Giorgio despre ele, mormăi Tom. De fapt, o voi face. Ce s-a întâmplat a fost lipsit de bun-simţ. Giorgio ar fi consternat.
- Nu, spuse Lily. Nu o face.
- De ce?
Tom îşi încordă fălcile.
Ospătarii se agitau în jurul lor, iar Tom luă o tavă şi începu să adune farfurii murdare. Lily muncea lângă el.
- Nu-mi permit să mă plâng, Tom. Nu vreau să risc să-l supăr pe Giorgio. Ştii cât preţ pune pe oaspeţii săi şi s-ar putea ca, din punctul lui de vedere, lucrurile să nu stea aşa cum le vedem noi. Crede-mă, probabil ar considera că a fost o glumă.
Tom se întoarse spre ea, iar privirea lui întunecată era serioasă.
Lily coborî tonul vocii.
- Dacă-mi voi pierde locul de muncă, mama se va asigura că nu mă voi mai angaja niciodată. îşi imblânzi vocea. Tom, trebuie să înţelegi că locul de muncă la Valentino's este singura mea şansă la libertate.
- Părinţii tăi îţi fac zile fripte din nou. De ce fac asta?
Lily puse una peste alta patru farfurii murdare.
- Cum a spus Josie, se aşteaptă să ajung în Upper East Side, orice altceva la sud de zona asta e în afara jocului.

îi aruncă o privire pe sub gene.
Tom îşi puse tava pe bar şi se uită la ea. Ochii lui pătrunseră în ai ei.
- Tu ce vrei, Lily?
Ea îi susţinu privirea. „Pe tine... dar nu te pot avea. Nu ar trebui să las treaba asta să continue, pentru că va interveni mama şi te voi pierde. Se va asigura că aşa va fi."
- Ceva real, şopti ea. Să fiu cu cineva care înţelege ce înseamnă să trăieşti cu pasiune, să-ţi trăieşti viaţa având atât un loc de muncă pe care-l iubeşti, cât şi o persoană pe care o iubeşti; totul în acelaşi timp. Ăsta este visul meu. Nici mai mult, nici mai puţin.
- Sunt perfect de acord, şopti el.
Lily îşi ţinu respiraţia. Se legănă atunci când privirea i se intersectă cu uitătura catifelată a lui Tom. Lily îşi închise ochii.
Simţi cum braţele lui Tom se înfăşurară în jurul mijlocului ei. O ridică rapid în braţe şi o duse pe coridor.
- Eşti terminată de oboseală, *cara,* murmură el.
Lily îl auzi pe jumătate, însă coridorul se clătina violent. Ceva mai departe, el deschise uşa unei camere. Pleoapele lui Lily se închiseră. Abia reuşi să-şi dea seama că avea în faţă unul dintre saloanele private luxoase ale familiei Conţi, pregătite pentru oaspeţii veniţi din afara oraşului, în mijlocul camerei se afla un pat uriaş cu o piesă masivă Art Deco, din lemn, instalată în peretele din spatele lui şi aşternuturi de un auriu intens, cu o serie de perne moi pe care o fată îşi putea odihni capul timp de ore întregi.
- Unul dintre apartamentele familiei Conţi pentru oaspeţi, şopti Tom. Al tău în noaptea asta.
Ea căscă din toată fiinţa ei, clătinându-se pe tocuri, iar camera se învârti.

- Toarnă cu găleata. Dacă va spune cineva ceva, voi spune adevărul. Că erai obosită.
-Tom...
Fata îşi dori să cadă pe patul uriaş şi să nu se mai ridice niciodată de acolo.
Cu blândeţe, îi luă braţul şi o conduse la pat. Se întinse în faţă şi întoarse cearşafurile moi, mătăsoase.
O cuprinse un val de epuizare.
- Şi tu trebuie să dormi.
Cuvintele îi erau neclare, nedesluşite.
- Nu te îngrijora pentru mine. Lily, pot să te întreb dacă ţii un rând de haine de schimb la muncă? Pentru că dacă ţii, poţi face duş la parter şi apoi îţi poţi continua ziua de dimineaţă.
- Mereu. Tu nu?
Incapabilă să-ţi ţină capul drept, îşi lăsă pantofii să-i alunece din picioare şi se prăbuşi pe pat.
- Bineînţeles, şopti el. Hai, dormi.
- Tom? zise ea.
El se opri la jumătatea drumului către uşă.
- Unde te duci?
- O să fac o grămadă din hainele de blană pierdute din vestiar, răspunse el. O să dorm dincolo de uşa camerei tale. Dacă vrei, poţi încuia.
- Nu, nu poţi face asta, şopti ea, reuşind să-i surâdă călduros.
Se întinse şi sunetul ploii răpăi pe ferestre. Lily îi arătă şezlongul din partea cealaltă a camerei.
- Şi tu eşti aici de dimineaţă devreme.
El se opri, cu mâinile băgate în buzunare. Ea observă ravagiile produse de oboseală pe faţa lui.
- Eşti sigură?
Ochii lui zăboviră în ai ei, întunecându-se.
Afară se văzură fulgere. Deasupra se rostogoliră tunete.

- **Nu ştii că există fantome peste tot în New York? Le poţi ţine la distanţă pentru mine, şopti ea. în toiul nopţii, am o imaginaţie destul de bogată.**
- **Nu mai spune! şopti el.**

Lily închise ochii.

- **Noapte bună, Tom, îi ură ea.**

îl auzi cum se întindea pe şezlong.

- **Noapte bună,** *cara.* **Vise plăcute!**
- **Vise plăcute, Tom!**

Lily se scufundă la loc în pernele moi cu pene şi totul se întunecă în clipa în care îşi sprijini capul pe ele

.Capitolul 13

Lily

Lumina soarelui licări prin spaţiile dintre draperiile de catifea groase care înfrumuseţau camera pentru oaspeţi, în dimineaţa după petrecerea pentru Bank of America şi invitaţii lor înstăriţi. Lily îşi îndreptă spatele în timp ce stătea în patul cu care nu era obişnuită. Se uită prin încăperea frumoasă. Tom plecase, iar totul era liniştit. Se scufundă la loc în pernele ei moi, ridicându-şi încheietura mâinii pentru a vedea cât era ceasul: ora A.

Pe o masă lângă pat văzu o tavă din argint pe care erau un pahar cu suc de portocale, un croasant proaspăt şi vase mici cu gem şi unt. Ochii lui Lily se încălziră. Lângă tavă era un bilet scris pe hârtie crem, pliată sub forma unui trandafir. îşi muşcă buza în timp ce deschise biletul.

Dimineaţă, când am plecat, dormeai ca un înger. Bucură-te de micul dejun şi nu te grăbi să vii la muncă. Te-ai spetit pentru Valentino's. I-am spus lui Giorgio că ai dormit aici şi este absolut bucuros că ai făcut-o. Nu i-am spus despre invitaţii aceia oribili, însă cred că sunt norocoşi că nu am făcut-o! Apropo, Giorgio îţi apreciază straşnic ajutorul pe care l-ai dat aseară. Mi-a spus chiar el. Şi te admir pentru asta, **cara.** *Deşi continuu să cred că eşti cel mai bun bucătar pe care-l avem.*

Tomx

Lily citi biletul de două ori, îmbrăţişându-şi genunchii şi zâmbind ca o caraghioasă. în cele din urmă, se întinse după tava cu micul dejun; preţui fiecare îmbucătură din croasantul cremos. După ce termină, se dădu jos din pat, căutându-şi pantofii. Făcu patul cu iscusinţă, asigurându-se că încăperea arăta exact aşa cum arătase cu o noapte înainte, când picase practic în ea. Lily luă tava şi aproape că terminase de traversat camera când auzi sunetul unei voci familiare prin panourile din perete.

Sidney.

Şi mama ei.

Lily încremeni. Recepţia de prânz a Victoriei. Cea despre care o avertizase Vianne. Cea la care Lily nu trebuia să-şi arate faţa. Lily scutură din cap. Deşi, pentru şeful ei, era acceptabil ca ea să vândă ţigări şi să poarte o pălărie ca aceea în faţa clientelei sale înstărite, mama ei nu putuse suporta să-şi vadă fiica în timp ce făcea lucrul care-i plăcea. Era vorba despre ceva profund greşit în ambele situaţii, însă în momentul acela îi era prea greu de identificat ce anume.

- Florile proaspete vor ajunge la jumătatea dimineţii şi am organizat încăperea cu aranjarea mesei exact aşa cum aţi cerut dvs. pentru recepţia de prânz, doamnă Rose.

Lily făcu paşi timizi pe podea, dorindu-şi ca totul să stea la locul lui pe tavă şi să nu scoată nici un sunet.

- Arată absolut perfect. Sunt convinsă că toată lumea va fi încântată. Cum este o ocazie aparte pentru doamna Carter, cred că trandafirii rozii vor fi foarte potriviţi. Un roşu intens ar fi prea mult pentru o femeie al cărei fiu tocmai a plecat la război.

Replica murmurată a lui Sidney nu se auzi, însă la sunetul apropierii paşilor, Lily merse şovăielnică înapoi în încăpere.

Se uită cu groază cum unul dintre panourile de lemn din perete se deschise cu o izbitură.

Preţ de o secundă oribilă, se află faţă în faţă cu Sidney. Privirea lui se plimbă în fix două secunde de la părul nearanjat al lui Lily la tava cu trandafirul în mica lui vază. Cu ochii licărind, închise panoul cu un clichet ferm.

Lily se dădu şi mai înapoi în spatele camerei şi-şi închise ochii. Nimeni intreg la minte nu i-ar fi spus nimic lui Sidney cel clevetitor. Trăia pentru conversaţiile despre cei mai buni oameni din New York. Iar faptul că tocmai o văzuse cu o tavă romantică pentru micul dejun într-o încăpere privată? Lily speră doar şi se rugă ca asta să nu i se întoarcă întreit.

Lily rămase în bucătărie până la nouă şi jumătate, înviorată de un duş rapid pe care-l făcuse în vestiarul femeilor; purta o uniformă curată de bucătar, din
vestiarul ei. La vederea bucătarilor ocupaţi care amestecau prin sosurile bogate, pregăteau dulciuri în culori pastel şi tăiau legume proaspete de la piaţă, se simţi suficient de inspirată, chiar şi după ce fusese trează jumătate de noapte. Tom se uită la ea de la postul lui, în timp ce mâinile îi lucrau cu iscusinţă. îi făcu cu ochiul.

Lily răspunse timidă zâmbetului lui, înainte de a se uita prin încăpere. în bucătărie se instalase un abur transparent. încălzirea de care Giorgio era atât de mândru era pornită, că era sau nu era soare. Feţele tuturor erau lucioase de sudoare, la toate posturile. Furtuna din noaptea anterioară făcuse loc unei dimineţi umede.

Martina se zorea deja de-a lungul liniei, verificând calitatea produselor de la piaţă. Se opri în faţa lui Lily.

- Bună dimineaţa, salută ea şi coborî tonul vocii. Felul în care ţi-a vorbit Sidney aseară a fost oribil.

Lily amuţi.

-Oh?

Martina îi dăduse dovadă de compasiune cu o zi înainte, când Sidney îi vorbise atât de nepăsător, insă Lily nu era suficient de încrezătoare încât să presupună că celui de-al doilea bucătar secund începea să-i placă de ea. La urma urmei, eforturile lui Lily de a fi prietenoasă eşuaseră luni la rând. Iar faptul că se aflau acum în competiţie păruse să transforme posibilitatea ca ele două să se înţeleagă vreodată în una din ce în ce mai îndepărtată.

însă acum Martina aruncă o privire prin încăperea aglomerată. Păru să-şi cântărească opţiunile.

Lily aşteptă. Dacă era să fie sinceră, ura ostilitatea dintre ele. Astfel că îi zâmbi Martinei încurajator.

Cealaltă fată îşi aranjă manşetele.

- Nu am dormit noaptea trecută după ce ţi-a făcut. Pe chipul ei trecură o multitudine de expresii înainte să vorbească din nou. Adevărul este că îmi pare rău dacă ţi-am părut cam nepoliticoasă. E toată presiunea de aici. Nu fac bine faţă. Nu este vina ta. Strânse din buze. Chiar dacă, în adâncul sufletului, ştiu că eşti un bucătar straşnic de talentat şi-mi fac griji că eşti mai bună decât mine.

Lily încuviinţă din cap, cu ezitare.

- Sidney nu ar fi trebuit să te trateze aşa cum a făcut-o, continuă Martina. Doar pentru că ai putea fi o prezentatoare de modă, nu meritai tratamentul acela şi m-a făcut să mă gândesc la felul în care te tratam eu. Nu bine, mă tem, când tu, de fapt, ai fost

doar prietenoasă cu mine. Şi, Martina se uită în bucătărie, ca să fiu sinceră, m-am săturat de felul în care îţi vorbeşte şi Leo. Nu te teme să i te opui. Strânse din ochi.

Lily îşi alese cuvinte cu atenţie.

- **Ştii, urăsc faptul că noi, două femei, suntem puse să ne măsurăm forţele una cu cealaltă.**

Martina îi zâmbi şovăitor.

- **Ei bine, poate că ar trebui să fim mai unite. Să nu punem paie pe foc.**

Dintr-un impuls, Lily întinse mâna.

Martina dădu mâna cu ea, iar pe obraz îi apăru o urmă de gropiţă.

- *Chef?* **Jimmy se ivi lângă Lily, cu faţa nerasă şi ochii verzi străbătuţi de firişoare roşii. Poţi veni pentru un moment?**

Lily îşi croi drum în jurul blatului principal, pe lângă alţi bucătari năduşiţi, până la postul lui Jimmy.

Jimmy se opri din filetat peştele.

- **Astăzi, aproape toate aperitivele din meniu sunt fructe de mare,** *chef* **Stridii Cape Cod, stridii Blue Point, scoici mici şi cocktail de creveţi, laolaltă cu limbă-de-mare. Nu ştiu cine a fost la furnizori, dar ştiu că s-a îndrăgostit de afurisitele de fructe de mare.**

Lily cercetă cu atenţie meniul pe care-l avea Jimmy lângă el, iar ochii îi zăboviră pe imaginea unui soldat şi pe semnul care spunea „Sprijiniţi-i pe cei care apără America".

- **Ei bine, Jimmy, în cazul ăsta, voi face şi eu file de limbă-de-mare, alături de tine.**

Lily îşi suflecă mânecile, cu un sentiment de voioşie şi optimism după discuţia cu Martina. în mod sigur fusese o uşurare, iar lucrurile nu fuseseră chiar atât de rele noaptea trecută. Făcuse cunoştinţă cu Joe Martinson. Iar Tom...

îşi ascunse zâmbetul tainic şi dezosă şi fileta,

concentrându-se pe carnea moale a peştelui alb. Cu cât îl cunoştea mai bine pe Tom, cu atât mai mult se îndrăgostea de el.

-Chef?

După câteva minute, Leo fu lângă ea. Pufăia şi gâfâia, iar faţa îi era deja roşie.

-Leo.

- **Giorgio vrea** *boeufbourguignon* **în meniul de restaurant pentru recepţia de prânz. însă tot ce am eu este carne de oaie. Carne de oaie! Nu voi lucra cu ea. înţeleg că eşti responsabilă de acest fiasco?**

Jimmy continua să lucreze lângă ea, în timp ce sprâncenele i se apropiau din ce în ce mai mult.

Leo o privi.

- **Zilele astea aş putea la fel de bine să fiu o nevastă care- i pregăteşte cina soţului ei.**
- **Nu vom avea dialogul ăsta, răspunse Lily, amintindu-şi de cuvintele Martinei, simţindu-se, într-un mod straniu, chiar mai încrezătoare pentru a-l înfrunta pe bărbatul dificil de lângă ea, ştiind că avea mai multă susţinere printre angajaţii de rang superior din bucătărie. Mergi la postul tău,** *chef.* **Toţi trebuie să ne descurcăm.**

însă Leo nu se clinti.

- **Acum cinci ani, serveam** *sauerbraten* **din carne de vită cu clătite de cartofi, miel în stil englezesc cu bacon şi** *vert pre*[10]*, filet mignons*[11]*...*

Lily îşi închise ochii.

- **Ştiu,** *chef.* **însă acum trebuie să te întorci la lucru.**
- **Ascultă-mă bine, domnişoară Rose. Mussolini va restabiii ordinea în Europa. Iar noi ne vom recăpăta antricoatele.**

Leo se ţinu mândru.

Lily îşi duse o mână la cap.

- **Pentru numele lui Dumnezeu,** *chef.*

însă fălcile lui Leo erau încordate.

- **în vechea mea ţară, nu ai fi obţinut niciodată locul ăsta de muncă. Dacă am fi avut un conducător**

cum se cuvine, precum II Duce, ai fi acasă unde îţi este locul.

-Poftim?

- **Muşchi de vită, friptură la minut, antricoate prăjite de carne de vită** *au jus,* **şuncă de Praga importată. Astea sunt lucrurile pe care le-am pierdut de când ai intrat maiestuos în bucătăria asta! Lumea a înnebunit şi se va îndrepta din nou. Ascultă-mă bine. Iar Italia va străluci din nou.**

Lily se strădui să rămână calmă.

- **Ei bine, îi poţi mulţumi preşedintelui Roosevelt că încă avem carne de miel din Franţa, friptură la minut, spaghetti cu sos de carne şi** *boeuf bourguignon*[12] **în meniu în ciuda** *atrocităţilor* **pe care II Duce le controlează în ţara ta de origine. înapoi la muncă,** *chefl*

Leo îşi scoase pieptul în afară.

- **Cum** *îndrăzneşti* **să vorbeşti aşa despre...**

însă Lily nu dădu înapoi.

- **Când am spus că nu vom avea dialogul ăsta, am vorbit serios. Este un monolog. Eu vorbesc, tu asculţi. Acum, gata, întoarce-te la muncă,** *chefl*

Leo îşi lăsă braţele să-i alunece pe lângă corp. Se înroşi, deschise şi închise gură şi plecă.

Deasupra mesei pentru păstrarea caldă a mâncării, expresia feţei Martinei era afectuoasă.

După o jumătate de oră, după ce terminase cu ajutorul dat lui Jimmy, aveau pregătită o grămadă de file delicat de limbă-de-mare pentru recepţia de prânz a mamei ei. Creveţii erau curăţaţi, stridiile dezghiocate, iar scoicile mici spălate.

Lily observă că tânărul *commis chef,* **Paul, umbla de colo colo.**

îl duse la capătul liniei.

-Tom?

- **Da,** *chef?*

- **Paul te va ajuta în dimineaţa asta. Urmează o tură grea. Jimmy îţi va trimite mult peşte.**

- Da, bucătar secund, îi făcu Tom cu ochiul.
Lily își dădu ochii peste cap și apoi îi zâmbi, însă, lângă ea, Paul oftă de încântare.
- Grozav, sunt onorat. Mulțumesc, nu vă voi dezamăgi, spuse Paul.
- Atunci haide, Paul.
Tom se întoarse cu spatele.
-Iată-ne!
Giorgio intră pe ușă dinspre încăperile în care aerul era controlat, cu doi ospătari; arăta la fel de calm și de agreabil ca întotdeauna.
- Cine spune că nu putem impresiona doamnele din înalta societate pe timp de război?
Ospătarii puseră o frumoasă sculptură în gheață pe tejgheaua principală. Jimmy și Leo se dădură înapoi pentru a face loc uluitoarei creații, o lebădă de dimensiuni reale, cu aripi cioplite complex și ascunse pe părțile laterale.
Giorgio începu să aplaude, iar angajații din bucătărie îi urmară exemplul.
- Prietenii mei, pentru Julius, al cărui talent este insurmontabil, atât când este vorba despre produsele de patiserie, cât și când este vorba de gheață. L-am cerut să preia funcția oficială de sculptor în gheață, având în vedere că l-am pierdut pe Henry în război.
Lily aplaudă împreună cu ceilalți angajați. Probabil că Julius se trezise cu mult înainte de zori pentru a crea acea frumusețe și pentru a reuși în același timp să-și supravegheze personalul, pentru a se asigura că toate activitățile de coacere pentru restaurant pentru ziua respectivă erau executate. Brusc, simți croasantul untos pe care-l mâncase la micul dejun ca pe un răsfăț și mai mare.
- Vreau să mai adaug un lucru, dragii mei, spuse Giorgio.

încăperea era tăcută. Se auzeau doar sunetul oalelor care bulbuceau, precum şi hodorogeala discretă a cuptoarelor, care străpungeau liniştea.
- Sunteţi bătaia inimii acestui restaurant. Iar acesta, şi arătă spre lebădă, este un exemplu a ceea ce echipa noastră minunată poate realiza atunci când suntem la ananghie. Bucătăria vui de un chiot de veselie. Dacă putem crea frumuseţe în una dintre cele mai urâte epoci, în mod sigur realizăm ceva merituos.
Dinspre recepţia de prânz a doamnelor se revărsară complimente. Farfuriile trimise cu file de limbă-de-mare *bonne femme*[13] **reveniseră elegant curate, fără nici un rest**
de mâncare irosit, iar delicata îngheţată cu zmeură a lui Tom îi câştigă mesaje fermecătoare de la femeile din înalta societate.

Lily îl ajută pe Julius cu ultimele retuşuri la un tort cu blat Chantilly, când bucătăria amuţi.

Sidney se afia în uşă, evident cercetând încăperea înainte de a o zări pe Lily.

- Bucătăria? strigă Sidney. Avem un vizitator. Lily Rose? înapoi în bucătărie acum, să înţeleg?

Lily îşi ridică mâna la gură.

Katherine Carter era magnifică, îmbrăcată într-o haină albă din blană de nurcă. Ea merse elegantă prin bucătărie şi o prinse pe Lily într-o îmbrăţişare strânsă, atingând uşor obrazul lui Lily cu buzele ei roşii şi asaltând-o cu Guerlain Shalimar.

- Doamnă Carter, vă rog.

Ce Doamne fereşte se întâmpla? în mod sigur mama ei nu o încurajase pe Katherine Carter să intre dezinvoltă acolo, ca o sirenă într-o baltă rece roind de peşti?

însă Katherine se uită la ea, iar toată lumea se zgâi; bucătarii bărbaţi rămaseră cu gurile căscate la vederea frumoasei femei, în timp ce haina ei se deschisese şi dăduse la iveală o ispititoare rochie

roz pal şi picioare parcă fără sfârşit, îmbrăcate în mătase interzisă.

Lily se crispă de jenă. Mătasea ar fi trebuit să ajungă la fabricarea de paraşute pentru război. încercă să se retragă. Atitudinea mamei ei şi a prietenelor ei faţă de război şi faţă de oamenii care se speteau în bucătărie părea să oglindească atât de urât atitudinea femeilor pe care le cunoscuse cu o noapte mai devreme. Lily se simţi străbătură de un profund sentiment de ruşine şi nu putu spune nimic pentru că Katherine era un client important la Valentino's. Singurul lucru pe care-l putu face Lily fu să se uite cu oroare în jos.

Sidney. O văzuse cu ceea ce-i rămăsese din micul dejun, într-un apartament pentru oaspeţi, şi-şi luase revanşa.

- Draga mea, spuse Katherine insensibilă la rânjetul satisfăcut şi afectat la lui Sidney. Fată dragă. Se întoarse către toată bucătăria şi grăi cu o voce demnă de deschiderea unor expoziţii sau de fermecat preşedinţi:
Sunt atât de încântată să spun că această fată, această imagine a frumuseţii îşi aduce contribuţia la efortul de război. Prin faptul că este aici cu voi, prin faptul că vă face onoare cu prezenţa ei, nici nu ştiţi la ce renunţă.

Lily simţi că i se urcase culoarea în obraji, corpul îi încremenise; încercă disperată să găsească cea mai apropiată scăpare, însă ochii i se fixară, nemişcaţi, pe faţa confuză a Martinei. „Oh, nu, te rog, nu. Nu vreau să-mi distrug progresul cu Martina înainte de a fi avut cu adevărat o şansă.”

Lily vru să înghită, însă i se pusese un nod în gât.

Katherine o strânse şi mai tare de braţ pe Lily.

- Fiul meu, Nathaniel, spuse ea lăsându-şi tonul vocii să coboare pentru efectul dramatic, a plecat la război ieri. Cât o priveşte pe această fiinţă

încântătoare, despre care sperăm cu toţii că va fi mai apropiată de familie decât ar fi putut visa oricine, pe vremea când Lily şi Nathaniel erau plimbaţi în cărucioarele lor, de bonele lor, prin Central Park... ei bine, vreau să spun că scrisorile lui Lily sunt cele pe care fiul meu le va aştepta cât timp el va fi pe front.

Lily se uită rugător prin încăpere. Tom! Unde era Tom? Nu putea suporta. însă Sidney îşi încrucişă braţele, dând aprobator din cap către Katherine şi încruntându-se către Lily.

- Iat-o aici, lucrând cu voi toţi în bucătărie, în timp ce dragul meu Nathaniel merge la război. Cine s-ar fi gândit că voi sta aici şi vă voi vorbi într-un subsol, în timp ce preţioasa fiică a prietenei mele lucrează ca unul dintre voi?

Leo izbucni într-un râs potolit, în vreme ce Lily se strânse în sine, incapabilă încă să-l vadă pe Tom printre bucătarii adunaţi pe lângă blat, printre bonete înalte care blocau privirea, spălători de vase cu cârpe pentru uscat vesela aruncate peste umeri, personalul cu feţe roşii, mâini asprite de tocat, spălat, răzuirea cojilor în coşurile de gunoi, uitându-se cu gurile căscate la femeia dintre ai cărei semeni mai văzuseră probabil doar în revistele de societate pe care le foloseau pentru a ambala peşte cu cartofi prăjiţi, feţe epuizate de sudoarea nesfârşită a muncii de acolo. Aburul se agăţa de ei într-o ceaţă mată, încâlcită, deasupra mesei cu vase aburinde în care se afia mâncare preparată, în timp ce cratiţele clocoteau pe plite, sosurile trebuiau amestecate, deserturile se coceau în cuptoare. Avea să distrugă restul prânzului.

- Doamnă Carter, mulţumesc, dar trebuie să ne întoarcem la muncă, spuse Lily.

Dar Katherine îşi întoarse ochii albaştri mari, nevinovaţi către ea.

- Sper că înţelegeţi toţi ce fată minunată, talentată lucrează cu voi aici. Prânzul acela a fost pur şi simplu minunat. încântător. Toţi m-aţi făcut fericită astăzi -, o zi care, vă spun, ar fi trebuit să fie una dintre cele mai rele şi cele mai grele din toată viaţa mea.

- Să facem o plecăciune? bombăni Leo.

Personalul din bucătărie fu străbătut de un murmur. Lily trase de gulerul înalt al bluzei ei de bucătar. Disperată, căută o faţă prietenoasă.

Apoi, se întâmplă. Văzu privirea lui Tom. Stătea deoparte, singur şi, pentru o fracţiune de secundă, îi susţinu privirea, dar apoi îi întoarse spate. Cu capul plecat, merse la loc la postul lui.

Katherine îşi întoarse privirea strălucitoare către Sidney.

- O pot împrumuta pe Lily să vînă şi să spună la revedere invitatelor mamei ei?

Lily ridică o mână.

- Nu pot, lucrez, Katherine. Te rog.

Ochii ei îşi croiră cu greu drum prin mulţimea aparent copleşitoare de oameni, angajaţii ei, colegii ei, oameni pe care trebuia să-i vadă zi de zi. Intimitatea ei fusese zguduită. Tot ceea ce ea se luptase să ascundă fusese marcat vizibil pentru toţi. Şi în toată această vreme, ea îl căută pe Tom. însă, în liniştea groaznică, interminabilă, nu-l văzu. îl auzi şi atât. îl auzi cum lucra, umbla cu o tigaie. Lily fu copleşită de un sentiment de ameţeală. Simţi o încordare în piept şi o căldură incredibilă pe faţă, în gât şi urechi. Se trezi că se lupta să nu-i dea lacrimile, se lupta cu nevoia de a o lua la goană din încăperea aceea, până în Central Park, unde să se aşeze pe o bancă şi să dea firmituri porumbeilor. Pentru că ei nu ar fi judecat-o, nu ar fi privit-o din cauza locului din care venea. Ceea ce nu putea pretinde de la fiinţele umane.

Katherine strânse mâna lui Lily.

- înţeleg, draga mea, spuse ea. Şi, de fapt, nu vrem să o supărăm pe mama ta, nu-i aşa? Ştiu cât de sensibilă este draga de Victoria faţă de cum ai ales să onorezi bucătăria Valentino's cu prezenţa ta, ca angajat pe durata războiului. Asta până când se va întoarce Nathaniel.

Lily îşi închise ochii şi, în faţa tăcerii întregului personal de bucătărie, Katherine şi Sidney ieşiră pe uşă, defilând.

Leo veni din spatele lui Lily şi-i vorbi la ureche.

- Mami nu este de acord ca draga de Lily să se joace de-a bucătarul? Mă gândeam eu. Mă întreb dacă Giorgio ştie că nu e decât o treabă temporară pentru Lily a noastră.

Stomacul lui Lily se întări, însă stătu acolo, la fel cum o făcea când, acasă, o cicălea mama ei.

- Nu e ca noi ceilalţi. Ştiam eu. Şi iată. Cum Dumnezeu ne-am putea baza pe ea să fie bucătar-şef când ea o va lua la fugă în minutul în care se va sfârşi războiul?

Cu o tresărire, Lily se întoarse către Leo, făcându-şi forţat loc pe lângă el, mergând repede către postul lui Tom. Nu-i mai păsa cine o vedea. De ce ar mai fi contat? Toate secretele ei erau expuse. însă nu putea şi nu avea să piardă prietenia, relaţia cu Tom, care devenea din ce în ce mai profundă. Iar în momentul acela, faptul că asta conta mai mult decât orice altceva fu extrem de clar.

Martina le ordonă tuturor să revină la lucru, le spuse să continue şi să nu strice restul prânzului. Distracţia se terminase, spuse Martina. Lily, abia conştientă de asta, recunoscătoare, într-un mod straniu, de capacitatea celeilalte femei bucătar secund de a prelua controlul, se opri brusc lângă Tom.

Dar el pur şi simplu se întoarse la postul lui, cu o expresie clară în ochii căprui. Arăta de parcă ea îi frânsese inima.

Garnitură din fasole verde, mazăre verde şi vârfuri de sparanghel, trase în unt Muşchiuleţ de vită

Tocană de vită înăbuşită în vin roşu, adesea de Burgundia Expresie culinară care desemnează felul simplu în care sunt gătite bucatel

eLily

Lily ieşi repede din bucătărie în momentul în care se termină servirea chinuitoare. După-amiaza fu un coşmar. Leo se plimbase de colo colo, cu capul sus, imitând accentul moale al lui Katherine Carter la tot pasul. Până la urmă, Lily îi spusese din nou să tacă, însă el îi râsese în faţă. Tom tăcuse, iar Martina păstrase o tăcere aparent respectuoasă, atrăgând atenţia personalului, punând din nou o mână pe braţul lui Lily.

Afară, pe coridor, Lily se rezemă de perete, aşteptând să treacă de ea personalul grăbit care pleca. După ce se eliberase totul, fugi în vestiare, se dezbrăcă de ţinuta de bucătar, se îmbrăcă în costumul albastru şi ieşi repede pe uşă pentru a-l găsi pe Tom.

însă în sala cu vinuri, se opri brusc.

- Sidney, spuse ea, mergând la el, cu pumnii încleştaţi

El îşi săltă capul din locul în care inspecta colecţia de vinuri învechite.

- Ah, Lily, răspunse el, având aparenţa unui căţel nevinovat.

Lily îşi simţi respiraţia întretăiată. Se uită aspru la el, dureros de conştientă că trebuia să-l găsească pe Tom, iar asta repede. Trebuia să-l prindă înainte ca el să plece acasă.

- Nu vreau să se mai întâmple niciodată aşa ceva, zise ea printre dinţi. Nu ai nici un drept să aduci prietenii familiei mele în bucătărie, în faţa personalului meu, să mă umileşti aşa. A fost

neprofesionist şi nepoliticos. Ar trebui să te reclam lui Giorgio. Dar cum el e ocupat cu cel puţin trei activităţi, avertizarea mea ar trebui să fie suficientă.

Sidney nu făcu decât să-şi încrucişeze braţele. Ochii i se încreţiră de amuzament.

Deci, logodită cu Nathaniel Carter, Lily? Te rog să ne pui să planificăm micul dejun de nuntă. Ştii, toată lumea de aici va găti pentru tine în curând, nu văd care e problema, dragă. Singura problemă este că nu sunt sigu

rde ceea ce făceai ieri-noapte în apartamentul acela cu chipeşul Tom Morelli?

Lily merse clătinat înapoi, înfricoşată.

Sidney se uită chiorâş şi mai aproape la ea.

- Să-ţi fie clar, Lily Rose. Când vei fi căsătorită cu Nathaniel Carter, îmi vei putea spune ce să fac. Până atunci, îţi sunt superior şi sunt mai în vârstă decât tine, iar Giorgio are încredere în mine cu privire la toate aspectele care ţin de restaurant. Dacă un oaspete pe cât de ilustru este Katherine Carter vrea un tur privat al toaletelor, i-l vom oferi. M-am făcut înţeles?

Lily îşi încrucişă braţele. încăperea răcoroasă, tăcută se golise şi era liniştită.

- Să-ţi fie ţie foarte clar un lucru. Nu sunt logodită cu Nathaniel Carter. Nu voi fi niciodată, iar ca bucătar-şef ucenic sunt mai mult decât egalul tău aici. Iar dacă voi deveni bucătar-şef, eu voi spune cine va fi primit în bucătăria mea, iar tu mă vei întreba înainte de a aduce oaspeţi în zona de lucru a restaurantului. Pentru că angajaţii mei nu sunt ponei pe care să-i pui la expoziţie!

- Oh, cât de ciudat că insişti atât de mult că nu eşti logodită cu Nathaniel. Sidney îşi trase la loc manşetele jachetei lui negre şi se uită la ceas. Pentru că, azi-dimineaţă, am auzit că erai. „Mama.”

Chiar atunci, dinspre scări se auziră vocile lui Tom şi ale tânărului *commis chef* **Paul.**

Lily se uită aspru la Sidney.

- Viaţa mea privată nu te priveşte deloc.

O tăie în momentul în care auzi chicotitul lui Sidney. Iar în timp ce tropăia în sus pe scări, jură că-l auzise fredonând o melodie.

Tom era la jumătatea drumului pe scări către uşa de acces a personalului şi vorbea cu Paul. Vocea tânărului răsuna ascuţită şi surescitată peste păcănitul pantofilor pe lemn.

- Tom! strigă Lily, după ce ieşise pe trotuar, iar Paul dispăruse.
Tom se opri.
în cele dîn urmă, se întoarse cu faţa spre ea.
Lily se opri lângă el; respira greu, oribil de conştientă de străinii care se înghesuiau în jurul lor. Câţiva oameni bombăniră în timp ce-şi croiau drumul pe lângă ei.
- Hei, spuse ea cu sufletul la gură.
-Hei, Lily.
Suna perfect politicos, însă mergea cu paşi mari pe strada aglomerată, oprindu-se doar atunci când ajunse la colţul Park Avenue; ochii lui căutau un spaţiu în mulţime.
Lily merse înainte lângă el.
- Nimic din ceea ce a spus ea despre Nathaniel nu este adevărat.
El făcu colţul şi se opri lângă stâlpii de lângă intrarea principală a restaurantului.
- E în regulă. Nu-ţi face griji.
Lily ţinea un ochi pe uşile duble de stej ar ale restaurantului. Prefera să fugă tocmai până la casa lui Josie decât să mai îndure o altă întâlnire cu cineva din anturajul mamei ei.
- Nathaniel Carter este ultima persoană cu care vreau să mă căsătoresc. Nu simt nimic pentru el, Tom.
îşi frânse mâinile.
Tom se încruntă.
Sunetele autobuzelor şi ale maşinilor păreau să facă o larmă groaznică.
Inima lui Lily bubuia şi ceva o împinse să meargă mai departe. Ceva puternic se deschidea în ea, ceva ce nu putea controla. Nu s-ar fi putut suporta pe ea însăşi dacă l-ar fi rănit pe Tom în ziua aceea. Nu s-ar fi putut suporta pe ea dacă i-ar fi pierdut prietenia. Pentru că el era un bărbat în care avea nevoie să creadă pe cât de profund credea în ea însăşi. Prietenia lui ajunsese să fie

atât de importantă pentru ea încât avea să lupte pentru ea, pentru a-l convinge că stima ei pentru el era sinceră. Sentimentele ei pentru el creşteau şi ea nu suporta ca el să-şi facă o idee greşită despre ea.
Lily îşi frecă palmele de fustă.
-Tom.
El se uită în jos.
- **Nu ar trebui să te limitezi. El ţi-ar putea oferi o viaţă de neegalat.**

Lily simţi că i se uscase gura.
Nori denşi, cenuşii se mişcau pe cerul de deasupra clădirilor înalte. Atmosfera era încărcată. Trebuia să plouă.
Lily îşi alese cuvintele cu atenţie.
- **în ziua când tu şi eu am gătit împreună în casa bunicii mele, ei bine, pentru mine, a însemnat mai mult decât orice altceva.**

El îşi ridică brusc privirea pentru a o întâlni pe a ei, însă o tăie în jos pe bulevardul aglomerat, mergând cu paşi mari către felinarele stradale elegante care anunţau intrarea la metrou. Sări în jos pe scări, repede.
Ea ţinu pasul cu el, smucindu-şi braţele pentru a evita ciocnirea cu alţi navetişti, îndepărtându-şi părul din ochi, simţindu-şi fruntea lucioasă de sudoare.
El trecu în goană către peronul lui. Ochii lui îi cercetară faţa, iar ea se uită la el.
- **Tom, dacă discursul lui Katherine Carter ar fi însemnat ceva pentru mine, aş fi. urmat-o pe ea, nu pe tine.**

Lily îşi încleştă pumnii. Spusese adevărul.
El scutură dezaprobator din cap, încet, însă, în sfârşit, păru că ea reuşise să-l facă să înţeleagă.
- *Cara*? **vorbi el răguşit.**

Ea aproape că se scufundă în peretele murdar al staţiei de metrou.

însă, în ciuda mulţimilor care galopau în jurul lor, a strigătelor, a vuietului trenurilor care veneau, era ca şi cum ei doi erau într-o bulă. în acel moment, Lily ştiu că voia să realizeze ceva din ceea ce se întâmpla între ei, pentru că, pentru prima oară în viaţă, simţi agitaţia unei afecţiuni pentru un bărbat care era real.
Faţa lui se brăzdă de concentrare. în mijlocul staţiei aglomerate, cuvintele lui se auziră la fel de clar de parcă s-ar fi aflat amândoi într-o cameră goală.
- Nu este vorba numai despre Nathaniel. îmi dau seama că nu ai sentimente pentru el. Dar ce se va întâmpla după război? Bărbaţii se vor întoarce. Bărbaţi înstăriţi din clasa ta, care-ţi pot oferi viaţa pe care ai avut-o întotdeauna sau mai mult.
- Urăsc ideea asta. Şopti cuvintele. Nu mă insulta. Te rog.
- Ce încerci să-mi spui, Lily? Pentru că eu...
- încerc să fiu eu însămi.
Vocea îi cedă, iar ea încercă să zâmbească, însă ochii lui se uitară către trenul care venea.
- Meriţi cele mai bune lucruri, *cara.* **Eu nu-ţi pot da asta. Repede, o trase către trenul care venea, luându-i mâna şi croindu-şi drum prin mulţime pentru a ajunge la uşi. Mergi în Village? strigă el. Ea-şi ridică mâinile şi încuviinţă din cap. „Da, dacă tu mergi acolo." Abia dându-şi seama de ce anume făcea, se strecură lângă el, în tren. închise ochii; corpul îi era legănat şi săltat de tren, ţinând-o aproape de el, lipită de el, în timp ce capul ei era lângă umărul lui. Inspiră sacadat, conştientă doar de corpul lui aflat atât de aproape de al ei, de ritmul constant al respiraţiei lui, de senzaţia dată de haina lui bleumarin, de atracţia mâinii lui drepte de lângă ea. îşi aminti senzaţia pe care o avusese când îi simţise mâna**

în a ei, doar cu o noapte mai devreme, când i-o ţinuse în timp ce acele femei o umiliseră.
Iar acum, iată-i.
După ce trenul se opri trepidând, Tom îşi făcu drum printre ceilalţi navetişti de pe peron. Lily se împiedică, iar el o prinse, vârându-i braţul în al lui, iar toată partea aceea de corp i se mistui la senzaţia mâinii lui pe braţul ei, ca şi cum ar fi fost electrică, aprinsă. O duse pe străzile aglomerate, iar ea îl însoţi, dorind să-şi strige sentimentele pentru acest bărbat. Pentru că acela era adevărul, chiar dacă nu putea recunoaşte decât faţă de ea însăşi. în jurul lor, oamenii se grăbeau la casele lor, întorşi de la muncă, femei, bărbaţi, toată lumea cu haine închise la culoare şi pălării de fetru, toată lumea cu feţele împovărate de război, de muncă şi de griji.
Când ajunseră la Washington Square Park, Tom se întoarse brusc cu faţa către ea.
- *Cara*, **spuse el. Ea îi cercetă faţa. Haide să stăm jos împreună.**
îi arătă o bancă sub cel mai mare copac bătrân din parc.
Lily încuviinţă din cap. Când se aşeză, el îşi suflecă mânecile hainei, iar respiraţia i se făcu vălătuci în aerul rece al după-amiezii. Se uită la un porumbel de pe alee, incruntându-se în timp ce el ridica şi ciugulea o firmitură.
- **Nu am nici un mod uşor de a-ţi spune asta. Am fost selectat de comisia de recrutare. Mama a sunat la restaurant azi-dimineaţă. Mesajul i-a fost telegrafiat la ora 11.**
Lui Lily i se tăie respiraţia, iar căldura pe care o simţise la atingerea lui Tom dispăru într-o clipă.
-Nu.
Simţi un sloi în suflet.
- **Trebuie să mă prezint la un centru de încorporare militară în câteva zile, pentru**

examinarea fizică. Voi afla în ce tabără de instrucţie voi fi trimis după ce voi depune jurământul militar.
- Oh, Tom.
Ea îşi duse degetele la buze.
- M-a frământat toată ziua vestea asta. El se întoarse către ea, îi trase cu blândeţe mâinile de la gură şi le ţinu în mâna lui, în vreme ce degetele lui îi mângâiau degetele ei. Probabil ar trebui să explic de ce am amânat înrolarea.
Pe obraz i se zbătu un muşchi, iar antebraţul bronzat se sprijini pe piciorul lui. în ziua aceea, ochii lui aveau culoarea mierii bogate şi erau imposibil de sondat.
- Nu m-am înrolat din cauza mamei mele.
- Continuă, şopti ea. Voia să-şi rezeme capul de umărul lui, însă, ochii ei se plimbau pe fiecare contur al feţei lui. O faţă pe care era posibil să nu o mai revadă timp de luni întregi. Războiul trena. Spune-mi totul, râse ea sarcastic. Nu e ca şi cum eu aş avea secrete care să nu fi fost date în vileag astăzi.
„Şi încă unele false, ca să vezi."
O adiere rece agită frunzele din măreţul copac bătrân.
- Familia mea se trage din neam de pescari, în care femeile erau bucătari pasionaţi, însă bunicul meu, tatăl mamei, deţinea un restaurant într-un mic sat maritim denumit Marzamemi, la capătul sudic al Siciliei. Când s-a născut mama, mama ei a murit, aşa că ea a crescut cu fraţii ei gemeni mai mari, pe care îi adora, şi cu tatăl ei.
- Marzamemi, şopti Lily Ce nume încântător, Tom. Groaznic ce i s-a întâmplat bunicii tale.
Tom oftă greu. Expresia feţei i se întunecă.
- După moartea prematură a bunicii mele, bunicul s-a dedicat trup şi suflet restaurantului său şi creşterii celor trei copii ai lui. Era hotărât să facă din restaurant cel mai bun din regiune şi

era mândru de cei doi băieţi chipeşi şi de frumoasa fiică, Gia. Când a început Primul Război Mondial, mama a lucrat la restaurant de când avea 15 ani, înlocuindu-şi fraţii. A învăţat rapid şi nu după mult timp stăpânea prepararea faimosului peşte-spadă afumat, a pesio-ului sicilian cu tomate coapte, busuioc şi migdale, a crochetelor cu brânză şi mentă şi a chifteluţelor noastre din orez, cu şuncă şi brânză.
Lily se rezemă. în Italia, mâncarea ar putea avea o biblie proprie.
- în scuarul din oraş, Piazza Regina Margherita, continuă Tom, cu voce joasă şi caimă, restaurantul bunicului meu avea mese acoperite cu feţe de în albe şi scaune vopsite în albastru, cu uriaşe ghivece de muşcate presărate din loc în loc. Până la urmă, oamenii au venit de peste tot pentru felurile lui de mâncare, printre care se aflau şi *panelle,* **apetisantele lui clătite crocante pe care, aparent, doar Gia le poate stăpâni.**
Doi copii alergară în jurul lor, jucându-se cu un câine pe peluza din faţa lor, cu mâinile în mănuşi cu un deget, colorate aprins.
- Dar apoi, se întunecă vocea lui Tom, gemenii au fost ucişi în război.
Lily căscă ochii mari.
- Amândoi?
El dădu afirmativ din cap, în timp ce se uita fix în faţă, iar falca i se încordase.
- Iar în 1918, bunicul meu a murit de inimă rea.
- Biata Gia, şopti ea.
- Avea optsprezece ani şi era foarte îndrăgostită de tatăl meu, spuse Tom. După ravagiile războiului, acesta s-a căsătorit cu mama şi a adus-o în America, şi el cu propriile lui visuri mari.
- Dar el nu a avut o viaţă lungă, şopti Lily

Se întoarse către Tom, însă ochii lui priveau fix în faţă şi totuşi erau undeva departe.
- Nu, zise el blând. A murit mult prea tânăr.
Tăcu preţ de o clipă. înţelegi; nu m-am înrolat pentru că mama a suferit deja atât de multe pierderi. Nu suportam să-i fac asta. Eu şi Natalia suntem tot ceea ce are.
Lily nu spuse nimic. O străbătu un fior.
El îşi întoarse faţa către ea.
- Hai cu mine acasă, rosti el clar. Haide să faci cunoştinţă cu mama mea aşa cum se cuvine. Acum. Pentru că s-ar putea să nu...
Inima lui Lily tresări. Ridică un deget.
- Nu spune asta, şopti ea, cu inima plină pentru mama lui, pentru tot ceea ce suferise. Mi-ar plăcea să vin şi să vorbesc mai mult cu Gia.
- El se ridică în picioare, aşteptând-o, întinzându-i mâna; plecară, cu degetele împreunate; Lily se simţi mai în largul ei acum că totul era clar între ei.Fii binevenită pe strada unde locuiesc eu! MacDougal Street. O familie italiană care locuieşte pe o stradă cu nume scoţian, spuse el.
Ea merse lângă el, din Washington Square Park către MacDougal Street, în acea parte a New Yorkului pe care Lily o cunoştea şi o iubea atât de mult. Iar acum, pe lângă faptul că aici era casa lui Josie, zona Village îi devenise şi mai dragă datorită lui Tom.
în jurul lor, sunetele de la radiouri şi flecăreala oamenilor ajungeau pe trotuar dinspre obişnuitele case înşiruite ale vechii zone Village, unele dintre ele cu studiourile din lemn ale artiştilor cocoţate pe acoperişuri.
- Cât îmi place! spuse ea.
Tom îşi duse mâna la pălărie pentru a saluta doi trecători care o priviseră pe Lily cu interes.
Nu mult mai departe, în jos pe MacDougal Street, el scoase un rând de chei şi deschise uşa din faţă

a uneia dintre casele în şir. în anticamera micuţă, o scară lată cât să încapă doi oameni urca la etajul de sus.

- După tine, spuse Tom. Aici locuim noi. Mergi direct la ultimul etaj.

Stomacul lui Lily flutură de emoţie în timp ce urca pe scara îngustă.

însă în momentul în care Gia ieşi în uşă, echipată cu un şorţ de gătit, faţa i se destinse într-un zâmbet frumos.

- Lily, spuse ea. Ce surpriză minunată! în timp ce ei intrau în bucătăria casei Morelli, ea o sărută pe Lily pe obraz. Mă bucur să te văd din nou, zise ea, după care ochii săi negri minunaţi se întoarseră direct către fiul ei; buclele castanii erau desfăcute.

Gia merse către Tom şi-l strânse bine în braţe, ţinându-l şi închizându-şi ochii. Când se retrase, Lily observă modul rapid, grăitor în care femeia mai în vârstă îşi şterse obrazul.

- **Faci** *caponata*[14]*?*

Accentul vioi al lui Tom păru mai pronunţat aici, acasă.

Da, tesoro

.îşi mai aruncă o dată privirea către chipeşul ei fiu, înainte de a reveni la gătit.
Lily îşi încrucişă braţele în faţă, neştiind unde să le ţină, pentru că nu voia ca Tom sau Gia să vadă cum îi tremurau.
în spatele Giei, pe blatul îngust al bucătăriei, erau două vinete grase, o ceapă, usturoi, măsline şi o grămadă de roşii. Ghivece pline cu ierburi aromatice verzi mărgineau pervazul proaspăt vopsit, iar recipiente cu ingrediente erau stivuite dedesubt. O masă veche, din lemn, era aşezată în mijlocul încăperii, atât de asemănătoare cu masa mare de lemn a lui Josie. Lily se simţi acasă.
- Lily? întrebă Gia. Eşti binevenită să rămâi la cină.
Lily simţi privirea lui Tom.
- Ne-ar plăcea să rămâi, spuse el.
- Câtă vreme nu dăm de bucluc cu ai tăi, pentru că te ţinem departe de familie? adăugă Gia.
- Nu cred că mama va avea chef de o cină uriaşă în seara asta, spuse Lily, iar apoi se îmbujoră.
Ultimul lucru pe care ar fl vrut să-l menţioneze erau evenimentele jenante ale zilei. Se concentră pe deliciul de culori din bucătărie.
- Te interesează să găteşti cu ierburi aromatice, Lily? întrebă Gia.
- Bunica mea locuieşte în apropiere; ea mi-a făcut cunoştinţă cu ele mai demult.
- De ce nu-i arăţi lui Lily grădina ta, Tom? spuse Gia.
Tom se rezemă de blat.
- Sigur.
Lily se uită la ingredientele minunate. Trebuia să se concentreze pe altceva. Ultimul lucru de care avea nevoie Tom sau Gia era panica ei despre plecarea lui la război; Gia încerca atât de evident să o facă să se simtă binevenită şi să se concentreze pe activităţi normale de familie.

- Doamnă Morelli?
- Spune-mi Gia, Lily.
- Gia, te-ar deranja dacă, după ce ne vom întoarce, te-aş urmări cum faci *caponată***? Mi-ar plăcea să învăţ să o fac.**
- Este una dintre reţetele noastre siciliene preferate. Se uită la vinete. Eu încep pregătirile cât tu cobori cu Tom.
Lily încuviinţă din cap. Nu era suficient de sigură pe ea ca să poată vorbi. Casa aceea, mama aceea iubitoare.
- Mulţumesc, şopti ea. Apreciez.
- Cu plăcere, răspunse Gia.
După ce ieşiră, soarele străpunse norii de un cenuşiu intens ai după-amiezii târzii, îmbăind parcela de pământ din spate în ultima lumină strălucitoare a zilei muribunde. Rânduri de legume frumos îngrijite se puteau vedea: mazărea, păstârnacul şi cartofii erau plantaţi ordonat, pe lângă dovlecii verzi şi bostani.
Lily îşi umbri ochii de soare în timp ce se uita la grădină.
- Oh, Tom, şopti ea.
El îşi băgă mâinile în buzunare. Lily se aplecă pentru a-şi trece mâinile peste un bostan gras.
- Grădina aparţine atât acestei case, cât şi celei de alături. Am dat jos gardul şi am făcut o parcelă comună de legume şi ierburi aromatice, în '39, când a izbucnit războiul în Europa.
- îmi place, spuse ea. E magic.
-Ambele familii din aceste case sunt italiene. Ne-am pus mintea la contribuţie şi am ştiut că trebuia să facem ceva pentru ca evenimentele din ţara noastră de origine să ni se pară mai suportabile. Elena, pe care ai cunoscut-o la magazinul alimentar, locuieşte alături. Aici eşti în centrul italian al Americii. Iar asta este propria noastră grădină a victoriei.

Lily se încordă uşor când auzi numele Elenei, însă nu putu lăsa asta să-i afecteze aprecierea pentru ceea ce avea în faţă. Posibilităţile... Ceea ce vedea părea mai substanţial decât orice altceva văzuse de o vreme.
- Când vine vorba despre legume, flecare familie din clădire este autosuflcientă, adăugă Tom. Avem fiecare propriile spaţii de grădină de care să avem grijă.
- Ce idee minunată!
în spatele clădirii cu apartamente în care ea locuia împreună cu părinţii exista o grădină comună mare. Toată era o peluză şi tufişuri îngrijite. Ce ar spune părinţii ei de ideea unei grădini de legume?
- Ştiu că în unele părţi din ţară există o oarecare animozitate faţă de noi, americanii italieni, ce să mai spunem despre americanii germani şi americanii japonezi, însă, după cum vezi, ne aducem contribuţia la efortul de a fl patriotici.
El îşi săltă capul, cu o expresie gravă.
Lily se aplecă deasupra unui rând de ierburi aromatice de lângă uşa din spate, întinzând mâna pentru a atinge pătrunjelul care se legăna, crenguţele de sovârf.
-Ca şi Giorgio.
- Lily...
Lily se ridică. Ochii ei îi cercetară faţa, îi absorbiră trăsăturile. Şi le imprimă în memorie cât mai putea.
- Oh, sper să mai fie doar câteva săptămâni până se va termina războiul. Dacă ar fl după mine, ar mai dura câteva zile, iar tu nu ai pleca.
El vorbi domol.
- Deja am pierdut doi băieţi italieni de aici.
Ea-şi întoarse faţa dinspre el, îşi încrucişă braţele şi închise ochii.
în spatele ei, vocea lui sună moale.

- în cartierul ăsta, părerile despre Mussolini sunt multe şi împărţite. Ne-a divizat în anii 'r.. Scoase un oftat greu. Sincer să fiu, când voi fl recrutat, sper să ajung cumva în Italia. Nu am fost niciodată acolo. *Cara,* **vreau să o văd cu ochii mei.**

Lily îşi strânse cardiganul mai bine pe corp.

- S-a făcut brusc frig aici.

Se întoarse către el.

El stătu acolo preţ de o clipă, cu ochii absorbiţi de ea.

- Hai să mergem înăuntru.

Sus, Gia termina de aşezat o masă rotundă pentru luat masa într-o încăpere confortabilă separată de bucătărie. Natalia îşi băgă capul prin uşa de la bucătărie. Purta o rochie din bumbac, de culoare albastru-deschis, iar părul ei negru ondulat îi atârna uşor în jurul umerilor.

- Hei, Lily, o salută ea, în timp ce ochii îi licăriră în direcţia fratelui ei. Tom? zise ea cu voce domoală. întinse mâna către el şi şi-o rezemă de braţul lui. M-a spus mama. Nu... ştiu ce să spun.

Ochii ei se întoarseră iar către mama lor. Expresia feţei lui Tom spunea totul. „Nu o supăra pe

Gia oftă.

- Noi, sicilienii, ştim să supravieţuim vremurilor ostile, Lily. Pentru un moment, se opri din amestecat. Bunicii lui Tom, părinţii răposatului meu soţ, sunt încă acolo.

Lily îşi duse o mână către faţă.

- Nu mi-am dat seama.

- Eu şi tatăl lui Tom am migrat în America acum mai mult de douăzeci de ani. Lucrurile erau... complicate acasă, în Sicilia. Apoi a venit Mussolini, iar acum războiul, îmi este greu să mă gândesc la toţi consătenii noştri, la verii care-şi duc viaţa sub regimul fascist.

- Oh, nouă, celor care suntem în siguranţă aici, ne este imposibil să ne imaginăm, se înfioră Lily.
Lily se uită peste umărul Giei, în timp ce aceasta adăuga roşiile tocate la *caponata*, **lăsând amestecul să mai stea pe foc încă o vreme şi presărând pătrunjel deasupra.**
- Cred că Tom ţi-a spus că vrea să meargă în Italia dacă Aliaţii vor invada într-un final. Pare ironic, ştii? Venim aici pentru o viaţă mai bună, iar fiul meu s-ar putea întoarce să lupte în ţara pe care am lăsat-o în urmă. Uneori, soarta se mişcă în feluri pe care nu ni le-am fi imaginat niciodată.
- Mi-a zis, da, spuse Lily. E de înţeles că nu te-ai gândit niciodată că el s-ar putea întoarce acolo în condiţii de război.
Ultimul cuvânt ieşi domol, iar ea susţinu un moment privirea femeii mai în vârstă.
Gia pregăti o salată verde.
- Da, ei bine, am mai văzut asta.
Lily le ajută pe Gia şi pe Natalia să aducă în bucătărie un bol ceramic cu verdeţuri proaspete pentru salată, punând *caponata* **caldă într-un uriaş vas colorat. Natalia tăie felii o pâine italiană albă şi le puse pe masă.**
Tom se întoarse; purta blugi curaţi şi o cămaşă albă şi arăta de parcă ar fl făcut duş. Părul închis la culoare era pieptănat şi încă umed.
Lily trebui să se forţeze să se uite în altă parte. Tot ce voia să facă era să-l privească.
- Ia loc, Lily, spuse Gia. Și tu, Tom. Eu şi Natalia vom servi masa. Ai un oaspete, fiule. Gia.”
Natalia îi zâmbi trist lui Tom şi zăbovi în uşă, ca şi cum nu ştia unde să meargă.
- Mă bucur să te revăd, Natalia, zise Lily emoţionată de sentimentul sincer pe care i-l arătase fratelui ei.
- Mă duc să mă împrospătez, spuse Tom.

Privirea Giei îşi urmări preţ de un moment fiul, în timp ce el dispărea pe hol. îşi îndreptă spatele.

- Haide să-ţi arăt cum se face *caponata.*

- Mulţumesc, Gia.

Lily o urmă în bucătărie, iar Natalia se duse la fereastră ca să se uite la stradă.

Mâinile Giei se mişcară rapid.

- Nu-mi place să pun prea mult ulei de măsline.

Turnă o cantitate mică într-o tigaie de fontă şi o puse peste foc, înainte de a adăuga vinetele tăiate bucăţi, precum şi nişte sovârf tocat, asezonând cu un vârf de sare.

- Altfel, ajungi la o *caponata* **care înoată. Am mâncat aşa şi nu e bună. Şi nici nu-mi place ca vânătă să fie făcută cuburi prea mici. Bucăţile absorb uleiul de măsline şi nu obţii savoarea cremoasă încântătoare şi textura atât de importantă în acest fel de mâncare.**

Lily se uită cu atenţie, emoţionată şi inspirată de felul în care mama pragmatică a lui Tom reuşea să se concentreze pe gătit. Poate că era lucrul care o ajuta să evadeze, aşa cum era şi pentru Lily. în timp ce Gia scutură tigaia, iar vinetele deveniră aurii, Lily realiză din nou că gătitul, aprecierea ei pentru mâncare, pentru crearea de reţete de bucate delicioase care să bucure oamenii avea să fie ceea ce o va ajuta cât timp Tom va fi plecat la război.

Gia adăugă ceapă, usturoi şi piper negru şi le lăsă alte câteva minute să se gătească.

- Apoi adăugăm câteva capere şi măsline, pentru intensitatea aromei, spuse ea, în timp ce adăuga un strop de oţet.

- Mi-a plăcut grădina voastră, spuse Lily. Simt mirosul ingredientelor proaspete, eliberat la gătit.

Gia rămase concentrată pe cratiţa ei, care sfârâia.

- A fost o necesitate din cauza războiului.

-Da.

îl lovi uşor cu cârpa de uscat vesela.
Tom se feri de ea, iar faţa i se lumină de un zâmbet băieţesc care sparse atmosfera mai gravă din bucătărie.
Gia amestecă salata cu o cantitate mică de ulei de măsline şi de oţet. Pe masă era o farfurie de roşii cherry de culoare roşu aprins şi de busuioc.
- în Sicilia, am mânca salata asta cu *mozzarella di bufala,* spuse Gia, făcută cu lapte de bivoliţă din zona mediteraneeană, însă, din păcate, unele lucruri nu le putem aduce aici.
- Superb, spuse Lily în timp ce savura explozia de arome proaspete simţite pe limbă. Până şi pâinea avea un gust exotic. Legumele voastre sunt incredibile, îi zise Giei. Iar bucatele tale sunt minunate.
Pentru o vreme, se înfipseră în mâncarea delicioasă.
Tom le turnă pahare de vin roşu dintr-o carafă.
- Lily se va confrunta cu o provocare uriaşă la Valentino's. Ea şi celălalt bucătar secund al nostru trebuie să concureze pentru rolul de bucătar-şef. Lily s-ar putea ocupa singură de restaurant chiar în aceste timpuri în care accesul nostru la legume bune se restrânge, iar portofelele oamenilor devin din ce în ce mai subţiri. Nu doar că vor fi în joc zeci de locuri de muncă şi de angajaţi pe care să-i gestioneze, ci este vorba şi despre unul dintre cele mai bune restaurante din New York. Dacă mâncarea nu va fi la înălţime...
- Oamenii vorbesc deja despre o piaţă neagră pentru carnea de pui. însă cum se va descurca restaurantul fără carne suficientă e greu de spus, zise Gia.
- Carnea şi grăsimea sunt la fel de bune muniţii pentru războaie ca tancurile şi avioanele, fu de acord Tom.

Lily luă o pauză de la mâncat; mâncarea excelentă îi înviorase papilele gustative şi-i intensificase apetitul.

- Cred că singurul mod de a merge înainte este să obişnuim treptat clientela Valentino's cu măruntaiele, sinceră să fiu.

- Succes! strâmbă Natalia din nas.

- Fiica mea, americanca.

Gia o atinse jucăuş pe braţ pe Natalia.

- Americanii vor trebui convinşi din ce în ce mai mult să mănânce ficat, rinichi, inimi, creier, burţi şi maţe, spuse Tom. Iar asta te include şi pe tine, Nat.

Natalia termină ce avea de mâncat din farfurie.

- Ei bine, scuză-mă, dar mă duc să iau desertul şi vă las pe voi cu discuţia asta fermecătoare.

Gia întinse mâna şi o atinse uşor pe cea a fiicei ei, În timp ce Natalia adună farfuriile goale.

- Lily, nu îndrăznesc să cred că ţi-aş putea fi un ajutor real, însă, dacă voi putea face ceva cât va fi Tom plecat, mi-ar plăcea să contribui.

Lily văzu privirea lui Tom, cu o expresie plină de încurajare şi afecţiune. Se părea că mama lui Tom nu avea în comun cu Lily doar aprecierea pentru bucate, ci şi nevoia de a se ţine ocupată atunci când situaţia devenea dificilă.

- Ar fi minunat, spuse Lily.

„Dacă voi obţine postul, fapt care, pe baza performanţei mele curente şi a micii escapade de azi din bucătărie, pare din ce în ce mai puţin probabil." îşi muşcă nesigură buza şi-şi întoarse atenţia către Natalia, care revenea legănându-se în cameră, în timp ce ducea o prăjitură cremoasă cu ricotta, presărată cu zahăr pudră şi cu o crustă făcută din biscuiţi copţi aurii.

- Gustă din prăjitura cu ricotta a mamei. Suficientă vorbărie despre organe în dieta americană.

- **Ei bine, arată uluitor, spuse Lily, cu adevărat fascinată de desertul care arăta apetisant.**
Natalia puse tarta pe masă şi ridică un cuţit în timp ce se adresă tuturor.
- **Am de gând să mă înscriu ca operator radio undeva în Pacific, aşa că voi pleca de aici. Nu aş putea face ce faci tu, Lily, asta e sigur.**
- **Oh, sunt sigur că mâncarea va fi apetisantă acolo unde vei merge, Nat, zise Tom.**
Natalia tăie felii din tartă şi-i zâmbi mânzeşte.
- **Nu-mi aminti, spuse ea. De asta profit cât de mult pot de bucatele gătite de mama, înainte să plec.**
Lily crezu că ajunsese în rai când gustă din crusta de biscuiţi şi din umplutura de ricotta care i se topi în gură.
- **Gia, grăi ea, cu toată sinceritate îţi spun că sunt cuprinsă de veneraţie în faţa abilităţilor tale. Textura este sublimă. Crusta crocantă şi mijlocul dumnezeiesc de bogat sunt cu adevărat speciale. Mă întreb dacă Giorgio ştie despre acest desert sicilian.**
Faţa Giei se lumină de zâmbet.
- **Sunt onorată, draga mea. Faţa îi deveni rozie. E chiar un compliment din partea unui bucătar ca tine.**
Natalia tuşi; pe sub gene, Lily văzu expresia de pe faţa lui Tom. îi zâmbea mamei lui.
Iar în momentul acela, Lily realiză, ea însăşi cu un zâmbet pe faţă, că era chiar ceva semnificativ pentru un bărbat care avea să plece la război.
După ce serviră cafeaua, Lily o îmbrăţişă pe Gia, care o rugă să ţină legătura. Afară, oamenii se plimbau în lumina apusului, familii ieşite să se destindă, cupluri braţ la braţ.
- *Passegiata,* **zise Tom. Oameni care se plimbă seara. Ca în Italia.**
- **Tom? întrebă Lily în timp ce stăteau lângă casă, pe trotuar.**

El stătu în uşă, cu mâinile în buzunare.
- Am de gând să merg pe jos până acasă în seara asta. Nu vreau să merg cu metroul.
El ezită un moment.
- Vrei să te conduc, *cara?*
Ea îi zâmbi şi dădu aprobator din cap.
El păşi pe trotuar, uitându-se la ea, întinzând mâna şi jucându-se cu una dintre buclele care i se aşezaseră pe obraz.
- Atâta frumuseţe, şopti el.
- Oh, nu stau niciodată la locul lor, spuse ea, abia conştientă de propria voce.
El îşi retrase încet mâna, se întoarse şi merse lângă ea. Când ajunseră la capătul străzii, îşi întinse din nou mâna şi o luă pe a ei. Iar Lily merse tot restul drumului până acasă, lângă el, în linişte, într-o linişte dureroasă, minunată, insuportabilă, în vreme ce mâna lui caldă o cuprindea pe a ei.
Odată ce ajunseră la marginea zonei rezidenţiale Gramercy Park, Lily se uită la el, în timp ce formele
întunecate ale copacilor atrăgeau atenţia de dincolo de poarta închisă a vechiului scuar.
Ochii lui Tom se întunecară uşor, iar ea îşi duse o mână la obraz. în tăcere, el o luă şi o ţinu preţ de o clipă.
- Am cheile de la parcul privat, zise ea. Ai vrea să te plimbi cu mine acolo?
- Mi-ar plăcea, *cara,* **şopti el. Câtă vreme nu mă vor împuşca părinţii tăi.**
Lily îi zâmbi forţat. Se întoarse şi merse către parc. Cu mâini surprinzător de sigure şi de stabile, cu inima bătându-i să-i iasă din piept, descuie poarta.
Lily se opri la capătul unei cărări întortocheate familiare, la poalele unui arbore măreţ ale cărui ramuri se arcuiau deasupra; singurele sunete erau paşii domoli ai oamenilor pe pavajul de după

gardul înalt din fier forjat şi adierea vântului printre copaci. Apusul catifelat aducea ceva magic grădinii, copacilor şi fiorilor care mărgineau cărările de pietriş sinuoase ce străluceau după ploile abundente recente.
Aerul încremeni.
Lily se concentră pe copaci, pe siluetele lor care se estompau în noapte. Sunetul propriei ei respiraţii îi păru mai zgomotos decât orice altceva.
- **Ne va fi dor de blugii ăia ai tăi în bucătărie, Tom, spuse Lily, deodată timidă.**

El îşi ridică privirea; ochii li se intersectară.
- **în următoarele luni voi mărşălui mai mult decât voi găti şi voi învăţa cum să curăţ arme, nu tigăi.**

Lily tremură. El era bucătar, nu soldat.
El făcu un pas mai aproape de ea.
- **în tot timpul cât voi fi plecat, aminteşte-ţi un singur lucru. Voi lupta pentru... ceea ce voi lăsa în urma mea,** *cara.*

El îi luă mâna, iar ea îşi săltă capul ca să se uite la el. Ochii li se întâlniră; ai lui întrebau ceva. Ea îşi dădu capul pe spate, ducându-se şi mai aproape. El îşi puse mâna sub bărbia ei. Braţele lui Lily se mişcară în jurul gâtului lui, iar el se aplecă şi buzele lui le întâlniră pe ale ei, atât de catifelate.
- **Scrie-mi,** *cara mia,* **îi şopti el în păr.**

Ea îşi ţinu ochii strâns închişi.
Tom îi mângâie părul cu vârfurile degetelor; capul lui se rezemă de capul ei şi stătură nemişcaţi în timp ce adieri blânde şoptiră printre copaci secretele pe care doar soarta le ştia.

Preparat pe bază de vinete, din bucătăria sicilianăJosie
Noiembrie, 1942

Josie îşi trecu vasele de la micul dejun prin leşia de săpun, iar apoi le lustrui cu o cârpă curată de şters vesela, până când străluciră. Asta avea să

reducă din treburile zilnice ale lui Emmeline, când ea avea să vină la ora v.

Josie oftă la vederea bucătăriei ei goale, tăcute. în anii '20, nu era nici o seară în care încăperea aceea să fi fost liniştită. în cele mai multe nopţi, bucătăria ei primitoare era plină de râsetele prietenilor. Până la ora 6, se aduna un grup vesel în jurul mesei ei vechi, de lemn; beau vin, degustau biscuiţi şi delicioase măsline şi brânzeturi înainte ca Josie să scoată din cuptor bucate fierbinţi, care clocoteau; apoi ieşeau seara, la unul dintre teatrele locale, la reprezentaţiile de comedie sau în cluburile de jazz din zona Village.

Prin ce renaştere trecuseră toţi şi cum crezuseră că nu aveau să îmbătrânească niciodată.

Josie îşi luă pelerina bleumarin din cârligul de pe perete, îşi aranjă pălăria de fetru, în timp ce părul ei cărunt şi des, lung până la umeri, ieşea bogat de sub borul ei. Ochii ei albaştri reflectaţi de oglinda de pe perete erau în continuare la fel de luminoşi ca ai nepoatei ei. Când ieşi, zâmbi autoportretului tatălui ei de lângă uşa de la subsol. El păru să-i facă cu ochiul dezinvolt, deşi părăsise această lume de multă vreme.

îl pusese acolo, în locul în care avea să-l vadă în fiecare zi, pentru a-şi aminti că lui trebuia să-i mulţumească pentru viaţa de care se bucura acum. Un artist chinuit toată viaţa lui, ducând o existenţă precară acolo, în zona Village, reuşise, în sfârşit, să dea lovitura pe când ajunsese în vârstă de optzeci de ani, când un colecţionar serios se îndrăgostise de toată opera lui nevândută, o cumpărase

pe toată şi vânduse Muzeului Metropolitan una dintre pânzele lui superbe, cu o reprezentare a Manhattanului

.După aceea, tablourile lui Peter Quigley deveniseră articole de colecţionat.

Tatăl lui Josie îi lăsase totul ei şi, datorită veniturilor din moştenire, putuse să vândă apartamentul mai degrabă formal în care locuise cu soţul ei Hank; Hank murise pe când era tânăr. îşi cumpărase propria ei locuinţă în Bank Street, fix în mijlocul cartierului Village în care crescuse. Nu durase mult şi reluase legăturile cu vechii prieteni; nu întâmpină probleme şi-şi făcu chiar şi prieteni noi. Era ca şi cum reluase totul de unde rămăsese atunci când se căsătorise cu Hank şi se mutase în Upper East Side. Problema era că, acum, mulţi dintre vechii ei prieteni muriseră. Aşa că zilele acestea lucrurile erau mai domoale.

Josie închise uşa de la subsol cu un clichet şi merse în sus pe treptele din piatră până la trotuar, strângându-şi pelerina în jurul corpului, pentru a se feri de vântul învolburat care împrăştia frunze ruginii pe stradă. Merse cu paşi mari prin Washington Square Park, bucurându-se de aerul rece de pe obraji, în culorile aurii magnifice ale copacilor pe fundalul cerului albastru; ghetele cu şireturi scârţâiau pe aleile cu pietriş.

Grăbindu-se către metrou, îşi ignoră răsuflarea uşor întretăiată care părea să o urmărească în ultima vreme, sări în tren, iar mintea ei ageră îi observă pe ceilalţi pasageri. Arătau extenuaţi, îngrijoraţi.

în zona de centru a oraşului, Josie traversă Grand Central Terminal, ţinând capul sus, în timp ce tavanele înalte din marmură răsunau de anunţuri înăbuşite, iar oamenii se grăbeau chiar şi acum către o destinaţie, în pofida groaznicului război.

Şi asta era tot. Avea ceva de făcut, un loc în care să fie. Ideea aceea fusese cea care o

sprijinise în confruntarea cu înaintarea în vârstă. Deşi prietenele care-i rămăseseră începuseră să-şi piardă din energia pe care ea încă părea să o albă, Josie îşi cercetase sufietul şi ajunsese la concluzia că, pentru a face faţă bătrâneţii, avea nevoie de un scop, pentru că, dacă nu ar fi avut unul, ar fi putut la fel de bine să moară.

Cât fusese căsătorită, nu avusese un scop. Toţi anii aceia păreau să se estompeze într-un vârtej. Iar dacă Victoria ar fi obţinut ce şi-ar fi dorit, draga ei de Lily ar fi avut aceeaşi soartă. Josie ştia că, dacă Lily s-ar fi căsătorit cu Nathaniel, ar fi fost ca şi cum ar fi devenit captivă într-o colivie de aur. Regulile aveau să fie stricte, iar ea nu ar fi realizat niciodată nimic pentru ea însăşi.

Josie ştia, însă, în timp ce continua către 42nd Street, că problema era că refuza să intervină în mod deschis. Jacob o adora pe Victoria, iar Josie respectase o regulă strictă de a nu interveni în mod nedorit în căsătoria lor. Ceea ce făcuse fusese să-i ofere lui Lily toată iubirea ei, pentru că, în acea fată superbă, văzuse atât de mult din ea însăşi.

Josie merse hotărâtă către Bryant Park, oprindu-se, destul de sleită, lângă marea Bibliotecă Publică din New York, unde grupurile obişnuite de voluntari surâzători stăteau în faţa maiestuoasei clădiri. Josie îşi aruncă pelerina în jurul unui umăr şi-şi făcu drum către taraba din lemn, pregătită pentru campania „Cărţi pentru victorie”.

- Bună dimineaţa, doamnă Rose, o salută o tânără.

Josie le zâmbi foarte cuceritor femeilor. Nu o deranja

nici cât negru sub unghie că ea avea aproape optzeci de ani şi lucra cu o echipă de femei de vârsta lui Lily.

- Doamnă Rose, în loc de sortat astăzi, o interceptă tânăra pe când se apropia de grămezile mari de cărţi deja stivuite în faţa uşilor grele de la intrarea în bibliotecă, aţi putea să vă ocupaţi de tarabă? Să le spuneţi oamenilor care lasă cărţi sau care vor să întrebe despre noi că acceptăm cărţile care nu sunt într-o stare bună pentru maculatură, că vom primi cărţi rare ca să adunăm bani pentru campania „Cărţi pentru victorie" şi că nu cerem cărţi pentru copii sau cărţi pe subiecte care le privesc pe femei.

-Oh, ce păcat!

Fata zâmbi.

- Dacă oamenii vor să doneze aceste cărţi, le vom da familiilor din comunităţile industriale, unde se desfăşoară activităţile de producţie pentru efortul de război.

- Excelent, zise Josie.

Acceptă o ceaşcă de cafea caldă de la o altă tânără care părea să aibă şaptesprezece ani şi care se ocupa de samovar în acea zi, strângându-şi degetele înmănuşate în jurul cănii şi mulţumindu-i. Luă o gură de cafea înviorătoare.

- Foarte bine, spuse ea.

- Toate cărţile potrivite pentru bărbaţii noştri din armată vor fi trimise către depozite, continuă fata. După aceea, vor fi distribuite bazelor militare, navale şi maritime comerciale dîn apropiere. Fata scutură din cap. Până acum a trebuit să refuzăm mii de cărţi. Total nepotrivite, mă tem.

Josie simţi că-i tremurară buzele. Total nepotrivite? Asta era ceea ce fusese ea toată viaţa.

De fapt, în timp ce o mamă cu doi băieţi se apropie cu o geantă de cărţi, iar Jose se apleacă în faţă să-i întâmpine şi să-i îndrume, se îngrijoră că istoricul ei, povestea ei fusese mai degrabă ştearsă din memoria familiei. Ştia că Victoria nu-i spusese lui Lily despre mediul neînstărit din care provenea, despre tatăl ei, un artist chinuit, despre mama ei care începuse să calce haine pentru a achita facturile. Iar Lily nu ştia nici cum fusese căsătoria lui Josie. Poate că venise vremea să remedieze acest lucru. însă cum să o facă?

Un singur lucru era sigur; trebuia să o facă la timpul potrivit.Lily

Lily îşi luă liber în ziua în care Tom plecă la război. îşi făcu drum prin Grand Central Station pentru a se vedea cu el; aerul înviorător, rece al după-amiezii newyorkeze îi înfioră oasele. Trupe de soldaţi se îngrămădeau în sălile principale, se auzeau vocile oamenilor care-şi luau la revedere de la cei dragi, răsunând prin gară cu ecou. Ferestrele uriaşe din Grand Central erau acoperite cu vopsea, pentru a bloca lumina, iar nasturii străluceau sub luminile artificiale, evidenţiind piepturile slăbuţe, îmbrăcate în uniformă, ale băieţilor, care erau obligaţi să devină bărbaţi înainte de a fi avut timp să-şi dea seama cine erau.

Lily îşi desfăcu haina, pentru că se simţi asaltată de o stare de greaţă, de grija familiară care o făcuse să nu pună geană peste geană cu o noapte mai devreme, în timp ce acelaşi refren îi răsuna în minte. „Dacă nu avea să-l mai vadă niciodată? Dacă el nu avea să se întoarcă?”

Când Tom o luă în braţe, ţinând-o aproape, Lily încercă să-i zâmbească vitejeşte Giei peste umărul lui, stând în spatele lor, palidă şi nesigură, în timp ce Natalia încerca să menţină o conversaţie constantă, pentru ca mama ei să nu se prăbuşească.

Tom o ţinu în tăcere; inima lui bătu lângă pieptul ei, iar mâna lui îi trecu prin păr.

- **Fii cu băgare de seamă, îi şopti ea în umăr. întoarce-te la mine, Tom.**

El o sărută pe creştetul capului.

- **La revedere,** *cara mia.* **Preţ de o clipă, el îşi trecu degetul peste bărbia ei, privind-o atent în ochi. Să găteşti aşa cum îi place inimii tale, draga mea. îmi voi imagina carnea de vită gătită în stil beef Wellington şi, înainte să-ţi dai seama, vom fi din nou împreună.**

Ea reuşi să-i zâmbească înlăcrimată.

în momentul acela, totul încremeni. Fiecare persoană din terminalul de gară aglomerat, sinistru, se întoarse l

asunetul organistului care intona acordurile imnului naţional. Tom îşi înfăşură braţul în jurul lui Lily, ţinând-o aproape, cu spatele la el, strângând-o cu putere, în timp ce muzica umplea sălile, iar Lily îşi trecu o mână peste ochi. Alte femei din jurul ei plângeau nestingherite în batiste.

După ce muzica se opri, urmă un moment de tăcere, iar Tom îşi cuprinse mama în braţe.

Trenul şuieră, zgomotos şi profund. Un sentiment de goliciune se instală în stomacul lui Lily. îşi lipi un zâmbet curajos pe faţă. Ştia că Natalia se mişca să se apropie mai mult de ea.

- Oh, îmi va fi dor de el, spuse Natalia şi o prinse pe Lily de braţ.

Lily o ţinu de mână pe sora lui Tom de parcă ar fi murit dacă i-ar fi dat drumul.

- Şi mie, reuşi să spună. Şi mie.

- Dragul meu, oh, băiatul meu!

Ochii Giei cercetară faţa frumoasă a fiului ei, uitându-se la el, implorând, de parcă l-ar fi văzut pentru ultima oară.

Lily tremură şi simţi că Natalia o ţinea şi mai strâns de braţ.

- La revedere! îi spuse Tom lui Lily, după ce le îmbrăţişase din nou pe Natalia şi pe Gia.

Lily îi trimise din nou bezele, acolo, în faţa tuturor, lăsând lacrimile să i se reverse nestingherite pe obraji. Când trenul şuieră încă o dată prelung, îl urmări cu inima şi-şi închise ochii din cauza inevitabilului insuportabil al faptului că el avea să devină doar un număr, unul dintre miile de soldaţi, încetând să mai fie acel Tom a cărui prezenţă calmă şi conduită amabilă aduceau ceva în plus bucătăriei. Era doar un alt soldat plecat la război.

Doar ieri îi spusese că avea să-i fie ras părul şi toate hainele predate. îl făcuse să-i promită că-şi va lăsa blugii preferaţi acasă, cu Gia, aşa încât

să fie acolo când el avea să se întoarcă în New York.

Gia lăsă să-i scape un hohot de plâns. Natalia era chiar lângă ea, cu braţul în jurul umărului Giei, iar mâna liberă strânsă în mâna lui Lily Lily se zgâi la spatele lui care se îndepărta, rezistând nevoii de a fugi către el pentru un ultim sărut înainte ca el să urce în tren şi să dispară înăuntru.

Când trenul plecă şi locomotiva lui insondabilă hurui pe şine, Gia îşi ridică mâna într-o fluturare fragilă. Natalia rămase aproape, ţinând cealaltă mână a mamei, iar Lily îşi căută în poşetă o batistă, pe care o flutură pentru un moment, înainte de a-şi sufla cu putere nasul în ea. Oare ce îl aştepta?

Faţa Giei păru să se descompună în timp ce trenul se îndepărta. Mama lui Tom, obligată să renunţe la fiul ei pentru această luptă, ca atâtea alte mame, se întoarse şi le îmbrăţişă pe Lily şi pe Natalia.

- Să ţii legătura cu mine, Lily, reuşi să spună Gia, înainte să-şi dea drumul de-a binelea hohotelor de plâns de la care se abţinuse vitejeşte, pentru fiul ei.

Lily dădu din cap a aprobare.

- Bineînţeles că o voi face, Gia, răspunse ea.

Iar în clipa aceea, Lily ştiu că dacă ea şi Tom aveau să rămână apropiaţi, ea şi Gia vor deveni prietene, pentru că momentul acela le adusese împreună, două femei care-şi luaseră la revedere de la bărbatul pe care-l adorau.

Natalia se dădu înapoi şi se uită la Lily

- îi eşti dragă fratelui meu. Şi mie îmi place de tine.

Lily o îmbrăţişă pe sora lui Tom, încercând să asculte

ultimele sunete ale trenului care plecase, în timp ce se agăţa de senzaţia că era încă în braţele lui Tom; voia să încapsuleze amintirile, ca şi cum ştia că avea să revadă de multe ori acest moment în lunile şi în anii următori.

Lily ieşi şovăielnică din Grand Central Station, îmbrăţişându-le pentru o ultimă dată, fără speranţă, pe Gia şi pe Natalia, în mulţimea învolburată de afară, înainte de a-şi băga mâinile în buzunarele hainei şi de a pleca fără să ştie încotro merge. Nu avea în minte nici o destinaţie. Trecu de un colţ la dreapta pe Fifth Avenue, ţinând privirea în jos, trecând pe lângă femei ieşite la plimbare, care duceau în braţe pungi de cumpărături de la casele de modă şi din magazinele elegante care mărgineau frumosul bulevard. Lily nici măcar nu se uită la buticurile somptuoase, la manechinele îmbrăcate în cele mai recente mode ale vremii de război, expuse în vitrine.

Ce importanţă mai aveau toate? Lui Lily aproape că-i veni să hohotească de râs. Ce însemnau toate astea când ţara era pe cale să piardă încă o generaţie de tineri?

Continuă să meargă cu paşi mari, acum mai hotărâtă. Furia pe care o simţise la moartea lui Marco licări în ea, crescu, până când nu o mai putu suporta. Scrâşni din dinţi, tot drumul până în Central Park, unde făcu la stânga şi se opri în faţa hotelului Piaza, respirând greu. Trebuia să traverseze drumul. Trebuia să se aşeze undeva.

Lily intră în parc. Găsi o bancă lângă lac şi se prăbuşi pe ea adunându-şi haina, din cauza frigului după-amiezii. Părea că iarna venise dintr-odată, acum că Tom plecase, îşi împreună mâinile, uitându-se la modul inevitabil în care apa curgea mai departe, la clădirile newyorkeze care se reflectau la suprafaţă, ca mai apoi să

pâlpâie şi să dispară în neant, la cea mai mică adiere.

Când Lily se ridică în sfârşit în picioare, ghemuindu-se pentru a se proteja de după-amiaza rece, se uită insistent la parc în lumina care se stingea, la copacii stranii şi întunecaţi pe fundalul zgârie-norilor conturaţi dincolo de ei, înainte de a se întoarce şi de a merge spre tren.

însă nu poposi la Gramercy Park. Merse direct în Greenwich Village, cu mâinile băgate în buzunare, cu privirea în jos, contra vântului supărător care fluiera în copacii din Washington Square Park. Merse mai departe grăbită, hotărâtă să nu se gândească la sutele de morminte vechi de sub peluzele pe unde se plimba; nu se concentră pe poveştile cu fantome şi cu o miasmă verde care fusese văzută plutind deasupra parcului, după întuneric.

în loc de asta merse de-i sfârâiră călcâiele până în Bleecker Street şi un sentiment de tristeţe o apăsă când se gândi la ultima oară când se plimbase pe acolo la braţul lui Tom, când se gândi la cât de goală avea să-i pară acea zonă, din moment ce ştia că el nu mai era acolo.

Deschizând uşa magazinului Albertina's, în timp ce-şi masa mâinile din cauza frigului, cumpără pulpe de pui, ouă proaspete şi ulei de măsline, înveselindu-se oarecum în momentul în care Lino, proprietarul, o recunoscu şi o salută.

Din nou afară, în frig, Lily se opri automat la taraba cu fructe şi legume preferată de bunica ei şi luă ingrediente pentru o salată proaspătă, iar apoi apucă şi doi covrigi săraţi, calzi.

Până să ajungă la uşa de la subsolul casei lui Josie, Lily începu să clănţăne din dinţi şi era sigură că mâinile îi erau roşii, în ciuda mănuşilor de piele pe care le purta. îşi scoase una cu dinţii, scoase cheia pe care Josie i-o dăduse cu ani în

urmă şi împinse uşa, punându-şi pungile cu cumpărături pe masa din bucătărie.

- Buni? strigă ea, împiedicându-se de scări.

Răspunsul înăbuşit al bunicii veni din baie.

- în baie, draga mea.

Lily zâmbi. Cât de mult îi plăcea să revină mereu acolo. Coborî din nou la subsol, ca să gătească. După o jumătate de oră, ellberându-se de o parte din furia ei fărâmiţând covrigii într-un pesmet perfect, îmbrăcă pulpele de pui în făină cu sare şi piper, ou bătut şi le trecu prin aluat. Le scoase din cuptor, picură deasupra lor un amestec de muştar, miere şi oţet şi le puse pe două farfurii cu salata proaspătă, de un verde fraged.

Josie coborî, minunată într-un caftan albastru-închis, de sub care se ivea o pereche de pantaloni de catifea.

- Draga mea. Merse către Lily şi o îmbrăţişă. Cum mă mai răsfeţi!

Lily îşi scoase şorţul de bucătărie al lui Josie şi puse pe masă două farfurii, de fiecare parte a unui bol cu trandafiri de un galben intens. Bunica avea cunoştinţele ei în Village; din casa ei nu lipseau niciodată florile.

Josie luă o sticlă de vin alb din frigider şi turnă în două pahare.

- Draga mea, te simţi bine? întrebă ea. Nu vreau să fiu indiscretă, dar eşti cam palidă.

Lily nu-i destăinui că trebuia să se forţeze să mănânce în seara aceea, însă cel puţin puiul era uşor, stratul de pesmet era crocant, avea o oarecare consolare în asta. Se rezemă de masă şi-şi sprijini o mână în bărbie.

- Tom a plecat la război astăzi, spuse ea.

Nu avea rost să ocolească adevărul când era vorba despre bunica ei. Oricum Josie ar fi afiat, tot de la ea.

Josie luă o gură de vin şi-şi puse paharul pe masă.

- înţeleg, zise ea. îşi întinse mâna peste masă şi o puse peste a lui Lily. Tom este încântător, draga mea, grăi ea în grabă. Mi-a plăcut foarte mult de el. Chiar mi-a plăcut. îşi rezemă bărbia în mâini în felul pe care Lily îl adora. Şi aş fi fost neghioabă dacă n-aş fi observat atracţia dintre voi doi în ziua în care a fost el aici.
Lily încuviinţă din cap, incapabilă să se oprească din vorbit.
- îl iubesc, buni. Sunt sigură de asta. Uşurarea de a spune adevărul unui membru al familiei ei şi siguranţa faptului că o putea face fără să fie judecată fu prea mult. Lily îi zâmbi înlăcrimată lui Josie. Deci, asta este situaţia, şopti ea.
- Nu sunt surprinsă. Mi-a plăcut de el înainte ca tu să ajungi la uşă în rochia ta cu buline verzi, zise Josie. Ştii, spuse ea şi tonul îi deveni intim, ştiu cum te simţi, draga mea.
Lily îşi ridică brusc privirea.
Zâmbetul lui Josie era mic şi trist.
- Când eram tânără, ah, cam de vârsta ta, m-am îndrăgostit.
Lily căscă ochii de mirare.
- Era pictor. Unul dintre studenţii tatălui meu. Mama mea nu a vrut să accepte să mă căsătoresc cu el. Josie chicoti, însă ochii ei frumoşi erau atinşi de tristeţe. Nu avea să mă lase să mă căsătoresc cu un artist. Nu încă unul în familie.
- Habar n-am avut...
- Iar când a apărut bunicul tău, ei bine, el era meticulos şi creativ, întreprinzător, un bărbat de succes; afacerea lui cu pălării de damă era chiar în vogă în Upper East Side. El a fost alegerea rezonabilă, draga mea.
- Şi tânărul artist?
- Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Singurul mod de a face faţă pierderii a fost, din păcate, să renunţ şi să sper că el îşi va găsi fericirea cu altcineva.

- Dar l-ai iubit.

Ochii albaştri ai lui Lily străpunseră privirea lui Josie.

Josie îşi înclină capul într-o parte. încet, dădu aprobator din cap.

- Nu m-am mai îndrăgostit niciodată aşa.

- Atât de trecător, totuşi, şopti Lily. Cum ai făcut faţă?

- îmi doresc doar să o fi confruntat pe mama mea. Să fi fost mai puternică. Se uită la Lily. Să fi lucrat şi eu undeva, pentru ca venitul soţului meu să nu fi fost singurul mijloc de susţinere.

Lily luă o gură din vinul ei. Strânse din buze.

Josie oftă. Ştia că Victoria nu-i spusese niciodată lui Lily cât de sărac fusese, de fapt, tatăl lui Josie, cum se chinuise să-şi plătească chiria, facturile, să o scoată la capăt şi să pună mâncare pe masă, în timp ce insistase încăpăţânat cu arta lui. Lily ştia doar că predase artă şi că avusese succes şi fusese faimos. Preţ de cinci minute, înainte să moară.

Josie nu avea de gând să-i spună lui Lily ce avusese de îndurat pe când era copil; nopţile reci de noiembrie, precum aceasta, fără nici un fel de mâncare pe masă; certurile părinţilor; mama care o grăbea în camera ei rece şi goală, în timp cei ei, o copilă, îi era frig şi foame. Era motivul pentru care adora mâncarea, pentru care nu o luase niciodată drept sigură şi pentru care nu irosise niciodată nici o firmitură.

Josie nu avea de gând să o înfurie pe Victoria făcându-i cunoscut lui Lily aspectul sărăciei familiei, o parte din istoricul care fusese atât de clar şters de pe hartă; însă, la naiba, avea să o avertizeze pe Lily că renunţarea la iubire pentru siguranţă nu avea să ducă la o viaţă fericită. Pentru că Lily se putea întreţine bine singură. Nu avea nevoie de un bărbat care să-i asigure toate cele trebuitoare. îşi îmbogăţea propriile abilităţi

şi, ca o adevărată femeie modernă, putea contribui şi, deci, avea mai multă libertate în alegerea unui partener. Josie credea cu tărie în asta.

- Ştii, lucrurile vor fi foarte diferite pentru tine, spuse Josie cu atenţie. Războiul ăsta, deşi ia din bărbaţi, le dă femeilor ocazii pe care nu le-au mai avut. Profită din plin de ocazii, draga mea. Deoarece, cu cât îţi construieşti mai mult cariera, cu atât poţi contribui mai mult la venitul gospodăriei tale pe viitor. Tu nu te vei baza niciodată complet pe un bărbat ca să-ţi asigure ceea ce ai nevoie. Iar asta înseamnă că poţi face alegerea potrivită pentru tine.

Lily îi susţinu privirea şi, în momentul acela, întinse o mână şi o acoperi pe a lui Josie.

- Dedică-te pasiunii tale cât timp el este plecat, şopti Josie. Fii un pionier în sectorul restaurantelor. Ai muncit din greu. Vei inspira şi alte femei. Sunt nespus de mândră de tine, ştii asta.

O flacără licări în ochii lui Lily.Lily

Decembrie, 1942

Duminica următoare, acasă, Lily căscă în timp ce se îndrepta spre micul dejun. Se strecură pe scaunul de la masă, lângă mama ei. Victoria bea cafea neagră; purta o rochie de culoare albastru-deschis, era machiată perfect, avea părul aranjat, iar perlele se aflau la locul lor.

- Mă bazez pe tine să *nu* **ne distrezi azi cu nici una dintre discuţiile despre bucătăria aia. Am nevoie de tine în salonaş, imediat după slujba de la biserică, să ne ajuţi să pregătim pachete cu provizii pentru Crucea Roşie. Nu uita cine eşti şi nu te face de râs sau nu ne face de râs pe tatăl tău sau pe mine.**

- Aveam de gând să mai studiez posibile reţete potrivite pe vreme de război, pentru restaurant, după biserică. Giorgio Conţi va hotărî în curând dacă bucătarul-şef voi fi eu sau va fi

Martina. Evită să menţioneze că asta se întâmpla pentru că plecase Tom. Sunt sigură că vei înţelege, vreau să demonstrez să sunt interesată, prin prezentarea unor idei despre ceea ce pot face.

- **Nu-ţi dădeam de ales.**

Tatăl ei îşi lăsă ziarul jos şi se uită la Lily peste ochelarii lui de citit.

- **Am auzit de la... un alt bucătar de la Valentino's, zise Lily, interpretând interesul tatălui ei drept încurajare, că sicilienii folosesc măruntaie în bucătăria lor. Trebuie să înţeleg exact ce folosesc, aşa că am împrumutat câteva cărţi de bucate de la Valentino's. Va trebui să le studiez astăzi.**

- **Măruntaie? Victoria îşi ridică şervetul şi-şi acoperi gura. Auzi încotro se îndreaptă familia asta, Jacob! Măruntaie!**

Lily îi aruncă o privire tatălui ei şi continuă:

Mă tem că şi Giorgio Conţi va fi îngrozit de gândul de a folosi măruntaie. Pur şi simplu trebuie să-mi dau seam

acum să fac felurile de mâncare acceptabile pentru americani. Se încruntă. Va fi o chestiune de reeducare a simţului gustului.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Victoria aruncă o privire către cealaltă parte a încăperii, unde fata lor în casă stătea, îmbrăcată în şorţul ei apretat şi rochia ei neagră, cu privire drept în faţă. Nu suntem vagabonzi. Nu vom mânca asemenea ţăranilor, chiar dacă ţara va trebui să strângă cureaua pentru băieţi.

Tatăl îi făcu lui Lily cu ochiul.

- Da, dar ideea este că restaurantul va avea nevoie de inovări dacă vrea să supravieţuiască războiului, draga mea Victoria. Slavă Domnului, vedem asta şi în industria modei. Ar trebui să vezi regulile. Comitetul de Producţie pentru Război a insistat că nu trebuie să mai avem ochiuri duble sau plisare, glugi, nu mai mult de un buzunar şi doar doi nasturi la manşeta unei rochii. Din fericire pentru mine, eu nu sunt în producţia de încălţăminte. Cred că, în curând, pantofii vor fi fabricaţi din pânză de cânepă şi rafie. Până acum, pălăriile nu au fost afectate. însă menţinerea standardelor devine o provocare majoră în acest război, peste tot.

Lily se aplecă în faţă.

- Da, exact asta este, tată. Este vorba despre menţinerea standardelor pe cât de ridicate putem, în confruntarea cu austeritatea şi raţionalizarea impuse de război. Este vorba şi despre patriotism, mamă. Şi, dacă, pentru o vreme, va trebui să mâncăm toţi măruntaie, ei bine, nu se poate spune că e un sacrificiu uriaş, faţă de ceea ce vor face băieţii noştri pentru noi toţi.

- Ştiu ce este patriotismul, Lillian. în ultimul război, am înfăşurat pansamente.

Victoria îşi lovi cu putere şervetul de masă. îi făcu semn fetei în casă să plece.

Lily nu ezită.

- M-am mai gândit la alt lucru pe care l-am putea face ca familie.

Tatăl ei îşi scutură ziarul şi-şi drese glasul.

- Mamă, tată, în curtea din spate, există o întreagă grădină.

- Am observat, spuse tatăl.

- Nu înţelegeţi? întrebă Lily. Cred că ar trebui să o transformăm într-o grădină a victoriei.

Victoria îşi scăpă ceaşca de cafea pe farfuriuţă, cu un zăngănit.

-Mamă...

Vocea Victoriei era ascuţită şi tremura. întinse o mână şi o puse peste a soţului ei.

- Cea mai aprinsă dorinţă a mea este ca, atunci când tu şi Nathaniel vă veţi logodi, în sfârşit, să organizăm ceremonia în grădină. Slavă Domnului, ultimul lucru pe care aş vrea să-l creadă familia Carter este că nu ne permitem ceremonii de nuntă corespunzătoare. însă ce vrei tu să faci cu acest vis al meu, acum? Să-l demolezi şi să scoţi şi florile? Mă îndoiesc. Mă îndoiesc, draga mea.

Lily se uită în tavan.

însă tatăl ei puse ziarul jos.

- Am citit despre grădinile acestea. Spune-mi mai multe, Lily.

Victoria se prinse de masă.

- Nu voi permite asta. îţi vei aminti care-ţi sunt priorităţile, Lily. Dai cu piciorul la tot.

- De curând, am văzut o minunată grădină a victoriei în zona Village, tată. Era împărţită între două case. Se autosusţineau şi-şi cultivau toate legumele. Era organizată de două familii italiene.

- E vina mamei tale, Jacob! spuse Victoria. De ce s-a mutat Josie în zona Village după ce a murit tatăl tău, când avea o casă perfect decentă în Upper East Side? îţi spun eu, Jacob! Fiica ta are

aceeaşi nebunie ca mama ta. Moştenire genetică, licăriră ochii Victoriei.

- **Grădina pe care am văzut-o eu nu are nimic de-a face cu Josie, continuă Lily. Erau două imobile închiriate. Sunt prietenă cu unul dintre chiriaşi.**

îi scăpase! **însă, copleşită de un sentiment brusc de afecţiune pentru Tom, Gia şi Natalia, Lily se uită hotărâtă către mama ei.**

Victoria îşi duse batista la gură.

- **Eşti** *nebună?*

Tatăl o mângâie pe spate pe Victoria.

Victoria se ridică în picioare şi merse la fereastră. Stătu acolo, cu umerii rigizi.

- *Imobile închiriate*? **Care imobile închiriate? Ce caută fiica noastră în case înşiruite?**

Lily rostogoli cuvintele.

- **Când am mers la Bridgeport la grădinile furnizorilor, mi-am dat seama cât de multe din legumele şi fructele noastre vor trebui să meargă la hrănirea combatanţilor şi a combatantelor din străinătate. Dacă ne-am creşte propriile legume şi fructe, atunci am aduce o oarecare contribuţie la disponibilitatea unor provizii pentru război, nu înţelegeţi? Deşi ne simţim toţi neajutoraţi în faţa acestui conflict, asta este ceva ce putem face pentru a ajuta.**

Jacob dădu aprobator din cap.

- **Cum... am prieteni care au plecat la război, mi-am dat seama că ar trebui să facem tot ce putem aici.**

- **Chiar ai putea coordona bucătăria unuia dintre cele mai importante restaurante din New York, preciză tatăl ei. Sunt deja mândru de tine.**

-Jacobl

Victoria îşi aruncă braţele în aer.

- **Serios! Sunt singura persoană raţională din familia asta?**

Lily continuă grăbită, încurajată de cuvintele tatălui ei, ignorând-o pe mamă.
- Imaginează-ţi că am putea transforma unele dintre parcurile şi grădinile noastre în grădini ale victoriei, coşuri de produse pentru oraş, tată, în timp ce furnizorii se concentrează pe aprovizionarea soldaţilor. Cu cât facem mai multe, cu atât creştem moralul. Iar ca să privăm oamenii de fructe şi legume, ei bine, nu vrem să facem asta, nu-i aşa?
Victoria îşi săltă ceasul cu aur şi diamante.
- Nu voi transforma grădina din spate într-o tarabă de piaţă. Se grăbi către uşă. Stai de vorbă cu fiica ta, Jacob. Fă-o să vadă lucrurile cu înţelepciune, spuse ea. Nici nu merită să mai fiu prezentă pentru asta aici.
Tatăl lui Lily aşteptă până când Victoria dispăru. Se aplecă în faţă, către Lily, şi-şi coborî tonul vocii.
- Nu vreau un război civil în casa mea, însă am o altă idee care s-ar putea să dea roade, draga mea.
- Sufletul meu este dedicat ideii acesteia, tată.
El îşi coborî vocea, aruncând o privire rapidă către holul gol.
- Da, dar ce spui de asta? De ce să nu sugerezi, în schimb, ca Valentino's să pornească o grădină a victoriei, undeva în Manhattan? Ai face exact ceea ce aveai de gând şi ar face minuni pentru afacerea familiei Conţi. Dacă vei vrea să aduci nişte legume şi fructe acasă, pentru noi, nu voi avea nici o problemă cu asta. Gândeşte-te.
Lily prinse mâna tatălui ei.
- Tată, eşti un geniu.
El îşi drese glasul şi-şi împături şervetul.
- Draga mea? Te rog să mă ajuţi. Mergi şi pregăteşte-te pentru biserică.
Lily il strânse de braţ.

- Voi face planuri pentru grădina victoriei, în minte, cât voi fl acolo. Laolaltă cu nişte reţete minunate cu măruntaie, adăugă ea, iar ochii îi scânteiară.
Tatăl ei îi flutură a semn să plece, însă îi zâmbi. Ajunsă sus, în camera ei, în ciuda instrucţiunilor urlate din hol de mama ei, Lily îşi scoase caietul pentru Valentino's, a cărui secţiune din faţă era deja plină de reţete adaptate şi de idei. Se aşeză pe locul de la fereastra care dădea spre scuar şi începu să deseneze schiţe ale unor plantări, bazate pe grădina victoriei din spatele casei Giei. Lily îşi duse creionul la buze. Dacă Valentino's ar putea să-şi cultive propriile legume şi fructe şi să facă faţă propriilor necesităţi? Dacă ar ruga-o pe Gia să ajute şi dacă i-ar transmite sugestia ei lui Giorgio, laolaltă cu lista ei din ce în ce mai mare de idei de reţete? Tot ce trebuia să facă era să găsească un loc pentru grădina victoriei. Iar ideea de a lucra cu mama lui Tom îi făcu inima să se avânte în zbor.
- De fapt, îi spuse Lily lui Giorgio luni dimineaţă, aşezată în faţa lui la biroul acestuia, am o idee despre locul exact în care ne-am putea cultiva fructele şi legumele proprii şi
am vorbit cu cineva care doreşte să ne ajute să-l transformăm într-o grădină a victoriei.

Giorgio bătu uşor cu stiloul de birou.

- Am relaţii de lungă durată cu furnizorii mei, cu Tony, Raffaele şi Ernesto. Deşi ideea ta de a ne cultiva propriile legume şi fructe are merit, nu-mi permit să-i supăr pe aceşti bărbaţi buni. Sunt convins că înţelegi. Trebuie să menţinem stabile lucrurile pentru Valentino's, nu să facem modificări care îi vor înfuria pe furnizorii noştri loiali.

- Dar, că ne plac sau nu, schimbările au început, Giorgio. Lily trase aer în piept. M-am gândit la furnizorii noştri. Aş propune ca

proviziile lui Tony şi ale verişorilor lui, care sunt destinate restaurantului, să fie distribuite în schimb pentru a ne hrăni soldaţii pe durata războiului. Ar putea fl un gest filantropic. în condiţiile raţionalizării benzinei, naveta de două ore şi jumătate până la Bridgeport va deveni şi ea foarte dificilă până când se va termina războiul.

- Susţin filantropia, însă furnizorii mei sunt secretul succesului restaurantului.

- Dacă Valentino's va deveni autosuficient, îşi jucă Lily ultima carte, va fl publicitate bună pentru tine, Giorgio. înţelegi? Oamenii vor citi despre cum Valentino's nu bagă mâna în proviziile de război, ci-şi cultivă propriile legume şi fructe. Cred că e mai probabil ca oamenii care poate că s-au încruntat în faţa răsfăţului precum cinele luate în restaurante rafinate pe timpul războiului şi al raţionalizării alimentelor să continue să vină aici dacă ar şti că îţi aduci contribuţia, şi nu doar atât. Şi nu ar fi nici vorbă despre compromiterea calităţii.

Giorgio se jucă nervos cu cravata.

Lily merse mai departe.

- Dacă presa ar şti că nu afectăm atât de necesarele provizii de război pentru trupe, s-ar putea să şi scrie favorabil despre asta.

- Există o problemă.

Giorgio se încruntă.

- Da, Giorgio?

- Unde propui să găsim acest spaţiu despre care vorbeşti, pentru a cultiva o grădină suficient de mare ca să aprovizioneze Valentino's? în Manhattan? îşi aruncă mâinile în aer. Una este să ai idei mărețe, iar alta este să le pui în aplicare.

- Vila Schwab. Lily scoase o scrisoare şi o puse pe masă. Casa ocupă un întreg cvartal de teren pe Riverside Drive.

Giorgio se apleca în faţă pentru a vedea documentul pe care Lily il pusese pe biroul lui.

- De la moartea lui Charles M. Schwab, în 1939, spuse Lily, grădina a devenit sălbatică, iar proprietatea a ajuns dărăpănată. Se zvoneşte că, după război, vila va fi dărâmată. însă am vorbit deja azi-dimineaţă cu administratorii curenţi, iar ei sunt interesaţi de planul meu. Va trebui să apelăm la o echipă de grădinari femei, însă nu ai face decât să le faci un serviciu. Sunt convinsă că ar lucra terenul. Şi cunosc o femeie care ar putea planifica şi proiecta totul şi s-ar putea ocupa de necesităţile în schimbare în flecare sezon. Lucrează, însă s-a oferit să facă asta în timpul ei liber. Am vorbit şi cu ea.

Giorgio ridică informaţiile despre vila Schwab.

- încerc să mă asigur că suntem cu un pas în faţă, zise Lily. Mai mult, ceea ce rămâne din producţia grădinii victoriei ar putea fl donat pentru efortul de război.

Giorgio îşi drese glasul.

- Este inovator, Lily, draga mea. Trebuie să recunosc, îmi place ideea. Ar fi o chestiune de rezolvare a unor aspecte practice, deşi trebuie să mă gândesc la asta.

- Bineînţeles. Mulţumesc, Giorgio.

El bătu uşor cu stiloul în birou.

- Dacă vei ajunge să te ocupi de restaurant şi vei introduce idei impetuoase precum aceasta, Lily, atunci Valentino's fie va înflori, fie se va prăpădi în timpul războiului. Iar eu, unul, ştiu că a doua opţiune nu ne este sortită.

- Ei bine, ştii ce spun eu? întrebă Lily. Eu spun că vom înflori.

El îşi scutură capul şi zâmbi.

- Bine, Lily. Astăzi, vă urmărim pe tine şi pe Martina. încă nu s-a luat nici o hotărâre finală.

- Da, Giorgio.

Lily îşi trase umerii în spate şi se ridică în picioare.

Pe coridor, ospătarii forfoteau ducând tăvi de tacâmuri şi sticlărie, grăbindu-se în restaurant.

Jos, Julius pregătise deja o tavă de plăcinte calde cu mere, îmbietoare, iar *entremetier*-**ul alegea legumele pentru acea zi, pe masa laterală lungă. Când Giorgio intră cu paşi mari şi chemă pe toată lumea la o şedinţă, oamenii se strecurară la masa lungă pentru personal la care erau servite prânzurile în subsol, fără bâjbâiala şi bârfele obişnuite. în schimb, privirile tuturor erau aţintite asupra lui Giorgio.**

Lily scoase un scaun lângă Jimmy; scaunul pe care de obicei îl ocupa Tom era vădit neocupat în faţa ei. înghiţi cu noduri şi se forţă să se uite către capul mesei.

Giorgio se uită la angajaţii din bucătărie şi ochii lui zăboviră pe scaunul lui Tom, preţ de o clipă.

- **Prietenii mei, zise el, astăzi este o zi tristă pentru Valentino's. în cei câţiva ani în care ne-a fost alături la Valentino's, Tom s-a dovedit mai mult decât capabil şi a excelat în fiecare aspect al rolului său de** *chef de cuisine.* **Giorgio privi în jos pentru un moment, prinzându-se de spătarul unui scaun. însă trebuie să acceptăm faptul că a trebuit să plece. Fără avertizare. Recrutat... la fel ca toţi ceilalţi tineri bărbaţi.**
- **Fie ca Tom să se întoarcă acasă cu bine, murmură Leo.**

Sunete de acord înăbuşite se auziră la masă.

- **în această privinţă, după cum probabil ştiţi, avem două candidate la rolul de bucătar-şef.**

Lily îşi împinse în sus mânecile ei albe de bucătăreasă.

- **Lily sau Martina vor conduce bucătăria de acum încolo.**

Echipa fu traversată de un oftat aprins. Lily îşi ţinu capul sus, ignorând privirile despre care ştia că erau schimbate între unii dintre colegii ei bărbaţi.

- Voi lua hotărârea cât de curând posibil, având în vedere plecarea lui Tom. Vreau ca fiecare dintre voi două să le adreseze câteva cuvinte colegilor, despre cum aţi conduce voi bucătăria pentru noi toţi, vă rog. Prima, Martina.

Lily abia auzi discursul Martinei, întrucât încerca să-şi adune gândurile. Când îi veni rândul, se ridică în picioare.

- Poate că ne aflăm la subsolul Valentino's, zise ea. însă, noi, angajaţii de la bucătărie, suntem pulsul restaurantului. împreună, toţi avem în comun pasiunea noastră pentru bucate. în calitate de bucătar-şef, ar fi o onoare pentru mine să vă coordonez pe toţi, deoarece împărtăşim plăcerea noastră de a găti şi angajamentul nostru de a produce creaţiile culinare cele mai rafinate din New York. Făcu o pauză şi-şi coborî tonul vocii. Când cineva intră în acest restaurant, cu minunatul lui design Art Deco, este captat de magia sa; e ca şi cum ar intra într-o altă lume. Că e sau nu război, trebuie să continuăm să aducem această magie în bucatele gătite de noi. Acesta este motivul pentru care oamenii vor continua să vină la Valentino's, pentru că nimeni altcineva nu poate face ceea ce facem noi.

Doi dintre angajaţii din bucătărie se aplecară în faţă. încăperea era liniştită.

- Giorgio a reuşit să ţină restaurantul în viaţă în perioada prohibiţiei, a crizei economice, iar acum, noi îl vom face să treacă de acest război. Am lucrat pe cont propriu pentru a veni cu idei noi, inovatoare de reţete, pentru a mă asigura că Valentino's prosperă, în ciuda războiului şi în ciuda raţionalizării din ce în ce

mai stricte, în acest sens, am început o carte de bucate create pentru vreme de război, pe care să o folosim şi la care puteţi contribui oricare dintre voi, dacă veţi avea o idee. Dacă voi fi bucătar-şef, mă voi strădui să ajut Valentino's să continue să se adapteze. Aş fi onorată să conduc bucătăria, pentru ca Valentino's să rămână giuvaierul New Yorkului, în timp ce noi continuăm să avansăm, să inovăm, să deschidem căi noi pentru bucate, în Manhattan.

După o tăcere de un moment, Jimmy începu cu aplauze lente, iar în curând ceilalţi angajaţi i se alăturară.

- Foarte bine. Mulţumesc, Lily, mulţumesc, Martina.

Giorgio păru preocupat.

- E timpul să intraţi pentru pregătiri.

Angajaţii din bucătărie începură să-şi împingă scaunele la loc. Inima lui Lily bătea să-i iasă din piept. Nu avea nici o idee cum se descurcase. Ştia că nu trebuie să permită încercărilor constante ale lui Leo de a o face cu ou şi cu oţet să-i reducă din entuziasmul de a încerca lucruri noi, însă îşi făcea griji că, dacă ar fi riscat prea mult şi ar fi dat impresia că vrea să meargă prea departe, avea să piardă susţinerea celor cărora le făcea plăcere situaţia aşa cum era.

Iar războiul dicta totul în zilele acelea. Conducerea unei bucătării s-ar putea dovedi un excelent exerciţiu de echilibru. Lily spera doar că discursul ei avusese tonul potrivit.

Vocea lui Giorgio răsună în încăpere.

- Astăzi, Leo îi va ţine locul lui Tom. Iar eu voi lua hotărârea după tura asta.

Lily şi-ar fi dorit ca tura să fi durat o viaţă. Nu voia să audă inevitabilele veşti rele, însă mult prea curând, Giorgio era la uşă.

- Ah, Martina, Lily, zise el.

Lily dădu aprobator din cap.
-Da.
îi examină faţa Martinei.
însă fata se încruntă, cu ochii în jos.
Giorgio zâmbi.
- Am luat o hotărâre. Lily, vreau să vorbesc în primul rând cu Martina. Când voi termina, te voi chema.
Lily încuviinţă din cap, ţinând privirea în pământ pentru a-şi ascunde valul de emoţii care o străbăteau. Iar faptul că Giorgio voise să vorbească în primul rând cu Martina nu putea însemna decât un singur lucru, bineînţeles. Avea să-i dea Martinei şansa de a accepta postul de bucătar-şef înainte ca el să vorbească cu Lily.
îmbujorată, îşi feri ochii de privirile curioase ale tuturor angajaţilor din bucătărie, în timp ce mergea în josul liniei de servire. Ei bine, cel puţin mama ei avea să fie mulţumită!
Cu energia unei marionete din lemn, începu să toace ciuperci pentru *entremétier*. El năduşea deasupra unei grămezi de roşii, lângă ea.
După exact cinci minute, Martina o atinse uşor pe umăr.
- Te aşteaptă, spuse ea.
Lily examină faţa Martinei. Faţa fetei era inundată de bucurie, iar ochii îi erau strălucitori. Se îndepărtă repede, strigând instrucţiuni întregii bucătării.
Degetele lui Lily se strânseră pe mânerul cuţitului pe care-l ţinea. îl lăsă jos, cu precizie.
- Gata, zise ea.
- Foarte bine, *chef,* zise bucătarul.
Lily se uită prin bucătărie şi se strecură din încăpere. Giorgio era în biroul lui Marco.
- Ei bine, draga mea. Te rog să iei loc.
Lily alunecă pe un scaun.
- Felicitări, Lily! continuă Giorgio. Vei fi următorul bucătar-şef al Valentino's. Martina a

acceptat bucuroasă rolul de *chef de cuisine*. **Mi-a fost clar că abilităţile tale, Lily, sunt mai potrivite pentru coordonarea personalului, pentru conceperea şi crearea de reţete şi găsirea unor moduri de a ne obţine legumele şi fructele şi de a ne gândi meniurile, în timp ce Martina este excelentă atunci când vine vorba de urmat instrucţiuni şi de gătit. Sunt încântat că am ajuns la hotărârea asta şi îţi urez toate cele bune în acest rol foarte important şi foarte apreciat. Sunt sigur că ne vei face cinste.**

Lily îşi acoperi gura cu mâna. încet, pe faţa ei se ivi un zâmbet.

Nu pot să-ţi spun cât de mult înseamnă acest lucru pentru mine, grăi ea. îţi promit un lucru. Nu te voi dezamăgi niciodată, absolut niciodată!Lily

Spre sfârşitul verii, 1943

Zona de sud a Manhattanului trecuse printr-o nouă noapte umedă, istovitoare. Lily stătea singură în biroul ei de la Valentino's, iar jurnalul ei, care dădea acum pe dinafară cu reţete de bucate pe timp de război, era deschis lângă ea pe birou. în aer pluteau amintiri ale vremurilor petrecute împreună cu Tom, absorbiţi de reţete, descoperind primul articol din caietul ei, reţeta specială de ravioli cu castane â la Giorgio. Zilele acelea păreau atât de departe.

Afară, newyorkezii se întâlneau, cumpărau obligaţiuni de război, donau sânge, însă Lily nu-şi putea îndepărta ochii de unele dintre poveştile locale mai sumbre, poveşti despre episoade teribile de rasism suferite de infanteriştii negri din New York în taberele de instructaj din Sud, care duseseră la înmulţirea revoltelor ce devastaseră Harlemul în ultimele săptămâni. Citise cu oroare despre operaţiunea denumită German American Bund, o organizaţie pronazistă aflată în Yorkville, Manhattan, unde locuiseră chiar bunicii ei. în acelaşi timp, bande irlandeze

catolice atacau tineri evrei şi vandalizau sinagogi, în vreme ce poliţia părea indiferentă. în fiecare noapte, lăsa biroul ordonat înainte de a stinge lumina şi de a spune o rugăciune din toată inima pentru adoratul ei Tom. De când fusese trimis în misiune în Italia, urmărea ştirile despre războiul de acolo cu o îngrijorare din ce în ce mai mare.

De când trupele Aliaţilor - mai mult de un milion de bărbaţi - invadaseră Sicilia în iulie, răscolise ziarele zi de zi. După ce-l goniseră pe Rommel din Africa de Nord - campania în care murise Marco -, Aliaţii se mutaseră în Sicilia, iar acum se confruntau cu o provocare mult mai mare: Italia

.Era locul în care Tom îşi dorise să meargă, iar acum tot ce putea face ea era să spere şi să se roage ca teritoriul strămoşilor lui să-l protejeze. Veştile bune erau foarte puţine, însă era imposibil să nu urmăreşti ştirile. I se făcea rău când vedea fotografii ale unor băieţi americani târându-şi picioarele de-a lungul unor drumuri vechi, prăfuite din Sicilia, în timp ce feţele le erau acoperite de praf şi muşte. Sate în ruină se înălţau în spatele lor, iar distrugerea războiului făcea ravagii într- un peisaj sumbru, fără sfârşit. însă acum, în vreme ce forţele americane şi britanice înaintau în Italia continentală, ziarele avertizau că terenul foarte uşor de apărat avea să le îngreuneze considerabil avansul. Ea şi Gia erau absorbite împreună de ziare pline de proclamaţii cu privire la văi adânci, căi ferate de la est la vest în toată coloana centrală a peninsulei, care puneau la dispoziţie linii sigure, întărite pentru germani, pentru mareşalul Albert

Kesselring, considerat un maestru al războiului în defensivă. Toată lumea ştia că ocuparea Italiei avea să fie o campanie chinuitoare şi costisitoare. După cum se spunea, bătălia pentru ţara natală a lui Tom avea să fie o corvoadă îndelungată şi costisitoare.

Iar Tom se afla în chiar centrul ei. Era undeva în marş spre Roma. Ascunsese scrisorile de la Tom într-o cutie tăinuită, în birou. Acum avea două scrisori noi, una pe care el o scrisese cu şase luni mai devreme, care ajunsese în această zi.

Africa de Nord, februarie 1943

Cara mia,

Suntem aici de trei luni, iar la cum se mişcă lucrurile, ar trebui să terminăm în curând. Deşi trupul meu se află aici, sufletul meu se află de cealaltă parte a lumii, cu tine.

Aici, în mijlocul războiul, suntem martorii celui mai rău comportament uman posibil şi văd lucruri pe care nu le voi uita niciodată, însă, în acelaşi timp, vedem şi modurile în care oamenii relaţionează, iar acest lucru este încurajator.

încă visez la reţeta aceea de beef Wellington pe care mi-ai promis-o. îţi mărturisesc, gândul la asta este o distragere binevenită de la raţiile noastre - cârnaţi, fasole, fructe la conservă, ţigări şi, dacă avem noroc, nişte ciocolată şi brânză procesată cu biscuiţi uscaţi.

în această parte a lumii, evenimentele se derulează rapid. Devin mândru să fiu membru al forţelor americane care-i forţează pe nazişti în mare!

însă, cel mai mult şi cel mai mult, tot ceea ce sper este că îţi merge bine acolo şi că grădina aceea a victoriei este verde şi delicioasă. îmbrăţişeaz-o pe mama din partea mea şi îţi trimit toată dragostea din lume.

îmi este dor de tine, iubirea mea, şi visez la ziua în care te voi ţine din nou în braţe.

Tom al tău

***

Sicilia, vara, 1943

Cara mia,

Cum eşti? Gândul că mă voi întoarce acasă la tine mă face să nu renunţ, pe măsură ce zilele se estompează în jurul meu, mă gândesc deseori la vara din New York - copacii verzi, nopţile umede fierbinţi, Central Park, îngheţată. Şi la tine.

Sosirea în Sicilia mea natală a fost emoţionantă, incredibilă şi plină de zgomot de arme şi de legănatul mării, care ne-a propulsat spre coastă. Am fost copleşit de emoţie în timp ce invadam coasta sudică a insulei.

Uşurarea de pe chipurile localnicilor, unii dintre ei aflaţi pe plaja aceea ca să ne întâmpine, a fost o mărturie a suferinţei teribile pe care au îndurat-o. Am fost doborât de o tristeţe sinceră la vederea patriei mele pentru prima oară, în împrejurări ca acestea. La fiecare persoană pe care am văzut-o, la fiecare copil, bărbat în vârstă sau femeie, m-am întrebat dacă nu erau cumva rudele mele.

Vechiul oraş Gela fusese bombardat din plin de forţele Axei, străzile erau în ruine, iar casele vechi erau dărâmate şi prăfuite, tot oraşul copleşit de distrugere. Vederea rămăşiţelor bântuite ale clădirilor odinioară măreţe, mâzgălite cu sloganuri care-l celebrau pe „II Duce” a fost ceva ce nu voi uita niciodată.

Zile în şir ne-am hurducăit prin Gela într-un mic jeep,
căutând forţe răzleţe ale Axei care s-ar fi putut ascunde. în timp ce treceam de-a lungul aleilor antice, uneori chiar pe scări, voiam să urlu că aceste locuri sunt preţioase şi vechi de secole, însă nimănui nu-i mai pasă de asta. Apoi am început lungul marş către Messina; inginerii noştri au plecat înainte, pentru a detona mine.

Nu-ţi pot spune ce a însemnat pentru mine să mărşăluiesc prin zona rurală a Siciliei. M-am împotrivit impulsului de necontrolat de a mă opri şi de a-mi plimba ochii pe dealurile din depărtare, de a

zăbovi în satele antice în care este posibil să fi păşit strămoşii mei, ducându-şi existenţa pe acest pământ încins, uscat, prăfuit.

Pentru moment, totul în jurul meu pare atât de activ, de viu, de plin de tempoul nesocotit, haotic, dar sistematizat al războiului. Este ca şi cum viaţa explodează peste tot în jurul meu şi, în acelaşi timp, am sentimentul acesta profund de acasă. Draga mea, ai grijă de tine şi sper să fii bine.

Toată iubirea mea, mereu, **cara,**
Tom al tău

Lily puse scrisorile în cutia ei de carton şi le ascunse pe toate după o grămadă de cărţi vechi de bucate, pe raftul lui Marco. Acasă, ţinea o altă grămadă de scrisori într-o cutie din dormitorul ei. Scrisorile de la Nathaniel. îi citea respectuoasă misivele trimise din Pacific. îi răspundea pe cât de bine putea şi urmărea avansul Aliaţilor către Japonia, însă primele ei gânduri se îndreptau mereu către Sicilia.

Acum, Lily se obligă să revină cu gândurile la New York, deşi inima ei tânjea spre alte continente. îşi trecu o mână obosită peste ochi. Chiar dacă era recunoscătoare că putea face ceva potrivit ca să menţină frontul de acasă, în acest proces muncise până la epuizare. Era evident că trebuia să angajeze cel puţin un bucătar secund. Până acum, se ocupase ea de vechiul rol, precum şi de cel de *maşter chef,* **iar fiecare funcţie trebuia îndeplinită corespunzător. Săptămâna trecută, Paul, entuziastul tânăr** *commis chef*
care devenise atât de priceput în a oferi asistenţă la fiecare post, şi care ajunsese să fie apreciat de tot personalul, se înrolase în cele din urmă la instructajul pentru piloţi. Lily ştia că trebuia să mai aducă oameni în echipa ei.

Fiecare candidatură de pe lista ei scurtă era a câte unei femei. Ca majoritatea restaurantelor din Statele Unite, Valentino's avea să aibă în curând personal alcătuit din femei, cu doar

câţiva bărbaţi vârstnici şi de vârstă mijlocie înaintată care să completeze echipa.

Lily îşi scoase capul pe uşa biroului. Martina era în continuare în bucătărie şi făcea ordine la postul de *chef de cuisine,* **lustruind vasele lui Tom până când străluciră.**

- Martina? întrebă Lily. Putem vorbi câteva clipe?

Martina lăsă cârpa de lustruit şi se apropie de biroul lui
Lily, cu o uşoară oboseală în mersul ei plin de sine.

Lily se uită încruntată la femeia devenită *chef de cuisine.* **Observase semne de atracţie între Martina şi** *poissonier*-**ul ei, Jimmy. Deşi era cu douăzeci de ani mai mare decât Martina, simţul umorului şi bunătatea lui Jimmy i-ar fi oferit un minunat contrast femeii harnice, pasionate, care se afla în faţa lui Lily acum. Pentru Martina o poveste de dragoste ar fl fost minunată, iar Lily spera doar că în timp ceva avea să se înfiripe din ceea ce ea simţea că se întâmplă între ei.**

Era greu de imaginat că fuseseră odată rivale. Lily nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar fi reuşit să se descurce în ultimele câteva luni dacă nu ar fi fost Martina. Talentul ei înnăscut şi pasiunea pentru gătit, precum şi etica ei profesională de neclintit erau bunuri de nepreţuit pentru Valentino's, iar Lily se asigura întotdeauna că Giorgio înţelegea ce giuvaier era Martina.

- Intră, Martina, ia loc.

Lily îi dădu Martinei un teanc de hârtii.

După câteva minute, Martina îi dădu lui Lily trei dintre candidaturi şi-şi încrucişă braţele.

- Cred că aceasta. Și acestea două, spuse ea. Par să fie chiar ceea ce ne trebuie. Şi chiar avem nevoie de mai mulţi angajaţi.

Martina susţinu privirea lui Lily preţ de o clipă.
Lily se uită peste pagini.
- Exact, murmură ea. Cu privire la cele două surori, Meg şi Ellen Anderson, mă gândeam să le luăm pe amândouă ca bucătari secunzi. Iar inima mea a ales-o pe Agnes Romano, având în vedere că şi-a pierdut soţul în război şi are trei copii pe care trebuie să-i crească singură. Experienţa ei la restaurantul din Brooklyn pare să fie temeinică. A lucrat la fiecare post. Martina căscă prelung. Du-te acasă, draga mea. Odihneşte-te.
Martina se ridică, însă la jumătatea drumului către uşă se opri aruncându-i o privire ciudată.
- Lily? întrebă ea aproape timid. Lily se uită la ea. Crezi că Jimmy este chipeş?
Lily lăsă jos pixul şi-şi înclină capul într-o parte.
- Jimmy este straşnic.
Aşteptă. Oare avea Martina de gând să i se destăinuie şi să-i confirme ceea ce ea spera că era adevărat?
Martina ezită.
- Ei bine, şi eu cred asta.
Lily îi zâmbi călduros fetei. Se uită la bucătăria goală, la spaţiul de lucru vacant al lui Tom, ca o gaură dureroasă într-un loc de altfel liniştit.
- Există şi au existat şi alţi bărbaţi minunaţi aici, la Valentino's.
Pronunţase cuvintele blând. Poate pentru că fusese atât de absorbită de scrisoarea lui Tom, fu brusc copleşită de un sentiment de dor.
Ochii Martinei se măriră:
- E ceva ce nu-mi spui, Lily?
Lily se ridică şi-şi luă haina. O bătu uşor pe braţ pe Martina. Din nefericire, fusese nevoită să-şi ţină secrete sentimentele pe care le avea pentru Tom. Dacă Sidney ar fi afiat, tot Manhattanul ar fi ştiut, inclusiv mama ei, Katherine Carter, ca să nu mai spunem de Giorgio şi de Vianne. Pentru

moment, povestea ei de dragoste cu Tom trebuia să rămână deliciosul ei secret, însă, speră ea, Martina nu va trebui să păstreze o asemenea taină, dacă sentimentele ei pentru Jimmy ar fi dus undeva.

- Nu, nu chiar, Martina. Sunt sigură că Jimmy te admiră. Cum ar putea fi altfel?

în timp ce trecea în grabă pe lângă celălalt bucătar, Lily văzu că Martina se îmbujorase

.Toamna, 1943

Părul lui Lily, prins la spate cu agrafe, se lipea de fruntea umedă în timp ce mergea cu valul de muncitori care se îndreptau către gara din Gramercy Park, vineri dimineaţă. Trecuseră printr-o vară fierbinte, plină de umezeală şi chiar şi acum, în septembrie, rochia petrecută, cu o croială nouă, pe care o purta, creată pentru a economisi material fără nasturi acoperiţi, părea că se lipeşte de ea, viscoza folosită pe timp de război nepermiţându-i pielii să respire. Fiecare ziar, de la fiecare tarabă, urla veşti despre campania din Italia, iar vederea neobositelor titluri alb- negru o făcea să i se ridice părul de pe ceafă şi braţe.

în fiecare dimineaţă, stătea cu ochii pe ştiri. Noul guvern al Italiei se predase britanicilor şi Statelor Unite ale Americii, iar Italia fusese de acord să se alăture Aliaţilor, însă germanii preluaseră controlul armatei italiene, îl eliberaseră pe Mussolini şi-l puseseră în capul unui guvern marionetă în nordul Italiei, blocându-le Aliaţilor încercările de a avansa mai mult în ţară. Se părea că eliberarea Italiei de Germania nazistă avea să fie o treabă îndelungată şi chinuitoare. Lily nu ştia unde era Tom. însă în fiecare noapte îşi strângea cu putere palmele şi se ruga pentru întoarcerea lui cu bine.

în momentul în care intră pe uşa pentru angajaţi, Giorgio o chemă în biroul lui.

îşi ridică privirea din ziarul pe care-l întinsese pe birou.

- **Dumnezeu să fie de partea ţării mele, murmură el.**

- **Aşa sper, şopti Lily.**

Se forţă să nu se panicheze cu privire la Tom. Nu existau garanţii pentru nici un soldat implicat în război.

Giorgio îşi frecă palmele şi se ridică în picioare.

- **Prima tură de candidaţi este în anticameră. Te rog să stai lângă mine, în timp ce îi aduc aici.**

Lily se trânti pe scaun. în camera liniştită zumzăia un ventilator negru care trimitea o adiere binevenită pe faţa ei

- .Vom intervieva împreună candidatele pentru poziţia de bucătar secund, apoi te rog să mergi în bucătărie, continuă el. Mă voi ocupa eu de poziţia de *commis chef* **şi-ţi voi trimite direct ţie candidata pe care o voi alege.**
- Da, Giorgio.
Giorgio îşi aranjă costumul făcut la comandă. Făcu o pauză de o clipă.
- Te descurci bine ca *maşter chef* **Lily.**
Lily strânse din buze.
- Mulţumesc.
El se întoarse şi ieşi din cameră.
Lily încercă să ordoneze ziarele, însă, ca de obicei, îi săriră în ochi imaginile soldaţilor americani înconjuraţi de praf şi tancuri. Parcurgând fotografiile în modul smintit pe care-l adoptase ca să vadă dacă vreunul dintre băieţi nu era cumva Tom, făcu o grimasă şi puse ziarele pe o masă în spatele camerei.
- Domnişoară Rose, aici sunt domnişoara Meg şi domnişoara Ellen Anderson. Giorgio reveni în birou, conducând o femeie înaltă, blondă şi o femeie scundă cu păr ondulat, deschis la culoare. Surori, menţionă el. Le privi. Deşi n-ai spune.
- Oh, ştiu, răspunse femeia scundă pe nume Ellen. Oamenii rămân mereu încurcaţi când le spunem că suntem surori. Când intrau în restaurantul lui tata, nu-şi dădeau niciodată seama.
- Vă rog, spuse Giorgio. Luaţi loc.
Ellen se prăbuşi.
- Ah, ce binecuvântare. Mă omoară picioarele, ştiţi. Nu sunt obişnuită cu pantofii ăştia. Nu voi lucra niciodată încălţată cu ei; nu vă faceţi griji din cauza asta!
Lily îşi acoperi gura cu o mână, înăbuşindu-şi un zâmbet.
Când Ellen zâmbi, pe obraz i se formă o gropiţă.

Sora mai înaltă, Meg, se tolăni pe scaunul ei, încrucişându-şi picioarele. îşi scoase mănuşile, iar pe al treilea deget al mâinii ei stângi sclipi un inel de logodnă cu diamant. Lily observă că privirea lui Giorgio se îndreptase spre inel şi rămăsese fixată pe el.
- Ei bine, suntem pur şi simplu onorate să fim aici şi mai mult decât entuziasmate cu privire la locul de muncă, zise Ellen. Iubim gătitul. Şi ştim restaurantele ca-n palmă.
Meg se jucă cu inelul.
- Serios? Giorgio îşi puse mâinile pe masă. Ne puteţi da detalii despre asta?
- Oh, ei bine, vedeţi, tatăl nostru a avut un restaurant în Midtown[15], aproape toată viaţa lui de adult şi ne-a angajat pe când aveam doar doisprezece ani, răspunse Ellen. Am început de la cămară, ştiţi, trebuia să o ţinem ordonată, curată, şi eram trimise de bucătari după cumpărături. Apoi am avansat la tăierea de legume, iar apoi tata ne-a trecut la filetat de peşte. A insistat să învăţăm cum să dezosăm şi cum să gătim la perfecţie fiecare tip de peşte. Vă spun, era amuzant la vremea când aveam paisprezece ani. Apoi ne-a avansat la preparat de grătare, prăjit şi sotat, înainte de a ne învăţa cum să gătim orice, de la produse de patiserie şi ecleruri până la chifle Boston. Asta a fost partea mea preferată. Deserturile!
Giorgio stătea nemişcat.
- Continuaţi.
- Până am împlinit optsprezece ani, coordonam pe rând toată bucătăria, ca bucătari secunzi. Câte o noapte fiecare, în nopţile în care nu eram de serviciu ca bucătari secunzi, tata ne punea să gătim oriunde era nevoie de noi, pe orice post. De când ne-am născut, ne-am dus viaţa numai în restaurante.
-Atunci, zece ani de experienţă, zise Lily.

- Ah, da. Chiar mai mult. Am început să gătim pe taburete, lângă tatăl nostru, pe când eram fetiţe. însă, după Peari Harbor... ei bine, ştiţi, tatăl nostru este un patriot adevărat. A vândut restaurantul şi s-a angajat la Departamentul de Război. Tot timpul liber şi-l petrece cu activităţi de voluntariat.

Giorgio bătu biroul cu degetele.

- Meg Anderson, dumneavoastră vorbiţi? întrebă el adresându-se fetei tăcute care avea inelul de logodnă.

Meg dădu din umeri.

- Da, doar că Ellen vorbeşte suficient pentru amândouă.

Lily îşi reţinu un zâmbet. Ceva o făcea să creadă că

fetele acestea aveau să aducă ceva în plus bucătăriei. Din ceea ce spuseseră, erau mai mult decât încrezătoare când era vorba de mâncare. Şi bănui că nu ar tolera prostii din partea bărbaţilor! Ellen ar avea sigur câte o replică scurtă de efect dacă Leo ar fi nepoliticos; bănui că Meg i-ar arunca o privire posomorâtă, l-ar ignora şi ar continua cu lucrul. Nu, ele două ar fi o completare splendidă a personalului de bucătărie.

Ellen se îmbujoră de plăcere.

- Aşa a fost dintotdeauna. Una dintre noi vorbeşte, cealaltă este tăcută. însă pot garanta pentru sora mea. Nu vă va dezamăgi. Este la fel de pasionată de gătit ca şi mine şi amândouă am fi onorate să lucrăm la Valentino's.

- Tocmai asta voiam să întreb, adăugă Lily. Cum vi se pare să lucraţi la un restaurant de distincţia Valentino's?

- Oh, suntem încântate, răspunse Ellen.

Lily se simţi amuzată. Ellen vorbise despre sentimentele lor ca pereche?

- Şansa de a fi bucătar secund într-un loc faimos ca acesta? Păi este un vis devenit realitate şi nu vă vom dezamăgi. Ştim că putem coordona bucătăria, fără nici o problemă.
Expresia afişată de Lily deveni gravă.
- Bucătăria funcţionează bine, însă ritmul este intens, zise ea. Cum faceţi faţă presiunii?
- Ellen este mereu pe cât de bonomă şi binedispusă pare acum, spuse Meg.
Giorgio se uită la fată cu o expresie care emana respect.
- Iar Meg este pe cât de tăcută şi constantă pare. Logodnicul ei este plecat în Pacific pe durata războiului, în cazul nostru, totul e la vedere. Meg este tăcută, dar munceşte din greu, zise Ellen. Tatăl nostru ne-a învăţat că nu poţi ajunge nicăieri fără să munceşti bine, onest.
Lily îi aruncă o privire lui Giorgio.
- Bun, zise Giorgio. Vă rog să aşteptaţi afară cinci minute, în timp ce mă pun de acord cu bucătarul nostru şef.
După jumătate de oră, Lily le invită pe Meg şi pe Ellen în bucătărie, de probă ca bucătari secunzi pentru ziua respectivă. Fusese mulţumită de felul în care fetele se despărţiră imediat, Ellen mergând în susul ierarhiei din bucătărie, iar Meg începând de la responsabilul de cămară. Lily zâmbi atunci când auzi râsetul vesel al lui Ellen, răsunător în bucătărie. Fata era ca o rază de lumină.
Lily se întoarse în biroul ei, la uşa căruia îl găsi pe Giorgio cu o altă femeie, îmbrăcată într-o haină albastră şi care purta o pălărie asortată.
- Agnes Romano, spuse el. Noul tău *commis chef.*
- Fii binevenită, Agnes!
Lily dădu mâna cu femeia.
- Din când în când, în funcţie de cum îmi vor permite treburile, voi mai veni pe la voi, adăugă Giorgio. Dacă aveţi întrebări, vă rog să i le

adresaţi direct lui Lily sau Martinei care este *chef de cuisine.*
- Am înţeles, domnule Conţi, răspunse Agnes.
- Vrei să iei loc? o întrebă Lily pe noua angajată.
Femeia scundă, cu păr castaniu-închis, care avea un aer
pragmatic, dădu din cap în mod afirmativ.
- Am citit ceva despre experienţa ta, spuse Lily.
Fusese emoţionată de relatarea femeii despre cum soţul ei fusese ucis anul anterior, în noiembrie, în partea franceză a Marocului. îmi pare rău de evenimentele prin care ai trecut. M-a emoţionat cererea ta de angajare. însă, bineînţeles, mi-am dorit să te angajez datorită experienţei tale şi a unei etici profesionale evidente.
Riduri mici îi încreţiră ochii lui Agnes, însă ea se ţinu bine. Clipi de câteva ori.
- Trebuie să hrănesc trei copii şi tot ce ştiu să fac este să gătesc. Locul acesta de muncă este un adevărat pas înainte pentru mine. Aşa că, iată-mă.
- îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.
Agnes îşi înfundă mâinile în buzunarele hainei.
- Da, ei bine, mai sunt multe alte femei ca mine. înseamnă doar că trebuie să lucrăm în afara casei, pentru a câştiga un ban pentru copiii noştri, ştii.
Lily încuviinţă din cap, entuziasmându-se cu privire la femeia aceasta.
- Ei bine, hai să te echipăm şi să te pregătim de muncă. Te voi pune pe rând la posturi, în funcţie de cine are mai multă nevoie. Lily îi zâmbi lui Agnes. Astăzi, te rog să
începi cu Rosa, *entremetier-ul* nostru. De fapt, vom folosi din ce în ce mai multe legume în felurile de mâncare pe care le vom servi, adăugă Lily.
- Domnul Conţi mi-a spus despre grădina victoriei gestionată de o femeie, menţionă Agnes. Valentino's capătă renume pentru că ne angajează pe noi, femeile.
Lily chicoti.

- Ah, da, avem o echipă adevărată de femei talentate. Bine ai venit la Valentino's!

Se ridică în picioare şi o conduse pe Agnes la vestiare. în timp ce trecea prin bucătăria condusă de ea, Lily simţi un fior de entuziasm cu privire la echipa ei din ce în ce mai mare de femei bucătar.

Midtown Manhattan este porţiunea centrală a oraşului New York

Victoria

Exact la ora prânzului, Victoria îşi aranjă masa de lucru, închise capacul şi încuie, punând cu grijă cheia micuţă în poşetă. îşi scoase mănuşile albe şi pălăria asortată, se strecură pe uşă în lift, păşind în strada umbroasă.

Până în East Village, Victoria şezu cu spatele drept, cu mâinile încrucişate în poala rochiei ei galbene, cu gândurile gonind la rochii de nuntă, organizatori de petreceri, florari, biserică (aspect nenegociabil), lista de invitaţi, costumul mamei miresei, cadouri de nuntă şi, desigur, un loc pentru micul dejun ulterior minunatei ceremonii care avea să emoţioneze pe toată lumea.

Dosarele pe care le crease în pregătirea nunţii lui Lily şi a lui Nathaniel erau absolut pline de mostre de materiale, pagini lucioase decupate din reviste de modă, note pe hârtie parfumată scrise după conversaţii cu posibilii furnizori şi chiar şi unele schiţe pe care reuşise să le facă ea singură. Victoria era cu atât mai mândră de ele.

Planificarea nunţii lui Lily era pe cale să devină o ocupaţie cu normă întreagă şi, în timp ce Jacob lucra peste program la magazinul de pălării, iar Lily nu-şi vedea capul de treabă la Valentino's, Victoria avea în sfârşit ceva de făcut, ceva în care credea cu tot sufletul şi ceva pentru care, ştia ea că, în cele din urmă, Lily îi va fi recunoscătoare.

Victoria coborî din tren, croindu-şi drum pe străzile aglomerate din Lower East Side şi ocolind copiii care se jucau pe trotuare şi alergau în jurul ei în grupuri mai degrabă dezordonate, toţi cu picioare subţiri ieşite din pantaloni scurţi şi

rochii de bumbac. *Serios.* **Victoria trecu pe lângă magazine alimentare, drogherii şi măcelării. Cel puţin, în ultimul deceniu, fuseseră îndepărtate toate cărucioarele din piaţă! Altfel, capătul ăsta de oraş ar fi un tărăboi.**

Merse mai departe către East 7th Street, către firma de pălării a familiei Rose

Capitolul 1

.Victoria

Exact la ora prânzului, Victoria îşi aranjă masa de lucru, închise capacul şi încuie, punând cu grijă cheia micuţă în poşetă. îşi scoase mănuşile albe şi pălăria asortată, se strecură pe uşă în lift, păşind în strada umbroasă.

Până în East Village, Victoria şezu cu spatele drept, cu mâinile încrucişate în poala rochiei ei galbene, cu gândurile gonind la rochii de nuntă, organizatori de petreceri, florari, biserică (aspect nenegociabil), lista de invitaţi, costumul mamei miresei, cadouri de nuntă şi, desigur, un loc pentru micul dejun ulterior minunatei ceremonii care avea să emoţioneze pe toată lumea.

Dosarele pe care le crease în pregătirea nunţii lui Lily şi a lui Nathaniel erau absolut pline de mostre de materiale, pagini lucioase decupate din reviste de modă, note pe hârtie parfumată scrise după conversaţii cu posibilii furnizori şi chiar şi unele schiţe pe care reuşise să le facă ea singură. Victoria era cu atât mai mândră de ele.

Planificarea nunţii lui Lily era pe cale să devină o ocupaţie cu normă întreagă şi, în timp ce Jacob lucra peste program la magazinul de pălării, iar Lily nu-şi vedea capul de treabă la Valentino's, Victoria avea în sfârşit ceva de făcut, ceva în care credea cu tot sufletul şi ceva pentru care, ştia ea că, în cele din urmă, Lily îi va fi recunoscătoare.

Victoria coborî din tren, croindu-şi drum pe străzile aglomerate dîn Lower East Side şi ocolind copiii care se jucau pe trotuare şi alergau în jurul ei în grupuri mai degrabă dezordonate, toţi cu picioare subţiri ieşite din pantaloni scurţi şi rochii de bumbac. *Serios.* **Victoria trecu pe lângă magazine alimentare, drogherii şi măcelării. Cel puţin, în ultimul deceniu, fuseseră îndepărtate**

Capitolul 2

toate cărucioarele din piaţă! Altfel, capătul ăsta de oraş ar fi un tărăboi.

Merse mai departe către East 7th Street, către firma de pălării a familiei Rose.Deşi prezenţa ei ocazională la locul de muncă al lui Jacob era importantă, cel mai bun mod de a-şi susţine soţul era, evident, să-i poarte una dintre pălăriile făcute la comandă. Văzuse dintotdeauna cu ochi buni purtarea modelelor de pălărie ale familiei Rose în timp ce socializa cu cercul ei de prieteni, pentru că toată lumea ştia că femeile erau cele care te întrebau cine era modistul tău.

însă Victoria avea anumite limite. Se cutremură de groază când îşi aminti cum încercase Jacob să o convingă să-i poarte una dintre ultimele sale şepci, ce să mai spună de una dintre înfiorătoarele berete conice pe care le crease el pentru angajate, pe durata războiului. Cu severitate, îi impusese să nu cumva să o facă pe Lily să poarte aşa ceva, pur şi simplu pentru că Victoria era sigură că dacă Jacob ar fi rugat-o, ridicola ei fată ar fl făcut-o!

Victoria păşi pe terasa dîn lemn şi împinse uşa de sticlă a magazinului de pălării al familiei Rose, combinat cu un sediu de vânzare en gros, atelier şi birouri. în anul anterior, Jacob şi angajaţii lui concepuseră aproape 20 000 de pălării. Pălăriile lui costau peste 20 de dolari, ceea ce le dădea un anumit grad de rafinament.

îşi scoase mănuşile odată ce intră pe uşă, trecându-şi privirea peste calapoadele pentru pălării stivuite pe rafturi şi peste pălăriile finisate aşezate pe capetele manechinelor, toate pe fundalul unor sunete discrete ieşite din atelier.

Cum toate cele patru vânzătoare erau ocupate cu clienţi, Victoria îşi găsi de lucru cu examinarea colecţiei prêt-à-porter expuse pe rafturi din lemn de-a lungul pereţilor magazinului, cu un mic zâmbet pe faţă când o auzi pe una dintre vânzătoare că spunea unui

client, cu înflăcărare, că, desigur, pot modifica pălăriile pe loc sau pot crea una din cele noi.

Ochii Victoriei scrutară gama de produse, de la pălăriile cu boruri înguste până la pălăriile fedora. Finisajele din catifea franceză, dantela Alencon, panglicile, fetrul cel mai moale, împletiturile de paie, detaliile din pene şi culorile ca de giuvaier alcătuiau o adevărată desfătare.

Când una dintre fete o zări în sfârşit, frumos îmbujorată de jenă la vederea doamnei Rose, Victoria îi zâmbi scurt, amabil. Fata dispăru undeva în spate, unde muncitorii lui Jacob lucrau cu uneltele tradiţionale, aplecaţi peste maşinile lor de cusut vechi şi modelând pălăriile pe calapoadele originale ale lui Hank Rose, de toate formele şi de toate dimensiunile, precum şi pe unele dintre calapoadele mai recente create chiar de Jacob.

Victoria nu putea scăpa de senzaţia că păşea într-un veac diferit când venea să viziteze locul. Se simţea mai degrabă ca o doamnă din epoca victoriană, când o vânzătoare o informă că soţul ei va veni în câteva clipe şi o întrebă dacă ar vrea o ceaşcă de cafea între timp.

Victoria refuză cafeaua, făcu semn fetei să se întoarcă la lucru şi continuă să se amuze încercând să-şi dea seama care modele ar fl cele mai potrivite pentru o nuntă grandioasă în Upper East Side. Confecţii pastel blânde pentru domnişoarele de onoare, ceva mai remarcabil pentru mama miresei.

Când apăru Jacob, care se uită la Victoria peste ochelarii lui semilună şi îi zâmbi dezarmant, cu ochii căprui luminându-se, Victoria se îmbujoră şi îi făcu un semn discret cu mâna.

îşi întinse braţul, înaintă şi o sărută pe obraz. Victoria îşi strecură palma înmănuşată în a lui, iar el deschise uşa şi o conduse afară.

- Draga mea, spuse el legănându-şi bastonul în timp ce mergea pe strada aglomerată. Astăzi vreau să te duc într- un loc unic şi foarte special.
-Hmm.
Victoria strânse din ochi şi se feri de un cerc hula care se rostogolea dezlănţuit pe trotuar.
Soţul ei i se părea în continuare foarte interesant. De fapt, încă îl iubea. Asta era problema şi apărarea ei, ştia, mai ales atunci când se trezea atât de des că-şi compara viaţa cu splendorile vieţii lui Katherine Carter.
Victoria îi zărise pe Jacob Rose la o petrecere pe plajă în Hamptons, la locuinţa uneia dintre prietenele ei. Ochii lui strălucitori, zâmbetul amuzat, felul în care ieşise din mare într-un costum de baie, părul negru lucios şi înălţimea lui de un metru nouăzeci. în plus, moştenitor al unei renumite şi de succes afaceri newyorkeze cu pălării.
Nu avusese nevoie să investească mult timp pentru a-l convinge pe Jacob Rose că era perfectă pentru el şi, chiar dacă uneori se supăra pe fiica lor, care semăna cu Jacob în atât de multe privinţe, Victoria ştia că ea avea mereu dreptate când era vorba de căsătorii şi treburi ale inimii. De fapt, în opinia ei, era specialistă.
Ce bine ar fl fost să fie atât de uşor să o convingă pe Lily că superbul Nathaniel era alegerea potrivită pentru ea, pe cât fusese să-l convingă pe Jacob că Victoria era perechea lui! însă Victoria mai ştia şi că Lily îi semăna ei atunci când era vorba despre încăpăţânare, iar asta era ceea ce trebuia să învingă.
Şi va învinge.
- **Sper că mergem spre nordul oraşului.**

Jacob îi strânse mâna.
- **Crede-mă. îţi va plăcea ceea ce vei vedea.**
- **Ei bine, mai vedem.**

Victoria strânse din buze când simţi mirosul de hamburgeri şi cartofi prăjiţi dus de vânt din locurile de servit prânzul, în timp ce muncitori se îngrămădeau pe trotuare în aşteptarea momentului în care îşi vor da comenzile. Fete cu corzi de sărit alergau în susul şi în josul străzii. Victoria îşi aminti de ce vizita doar rareori zona Lower East Side.
Pe Houston Street, Jacob se opri chiar lângă faţada veche a unui magazin, cu un indicator în culorile roz şi verde care lumina în căldura de afară: Russ and Daughters[16].
Victoria îşi ridică privirea către indicatorul vopsit? *Fiice?*
- Sper că nu vrei să-mi demonstrezi că ai dreptate, Jacob.
în afara magazinului se formase o coadă. Jacob chicoti.
- înăuntru, spuse el, este raiul. Al să vezi, Vicky.
Victoria lăsă să-i iasă un oftat greu. Aşteptase cu nerăbdare să meargă cu trenul înapoi în centru şi apoi într-un fermecător bistro franţuzesc unde ei doi să poată împărţi o carafă de vin şi *conflt* **de pui, iar apoi o felie mică de prăjitură** *dacquoise* **cu alune de pădure. Ar fi putut gusta din straturile de bezea cu aromă de alune şi din umplutura consistentă. în schimb, iată unde se afla.**
Victoria se trase la o parte când din magazinul apetisant ieşiră oameni, balansând chifle cu fiieuri roz lucioase de somon şi brânză cremoasă pe bucăţi de hârtie transparentă.
Jacob o înghionti.
- Draga mea, e cel mai bun sendviş din care vei gusta vreodată.
Victoria îşi muşcă buza.
După ce ajunseră, în sfârşit, înăuntru, Victoria îşi aruncă privirea către tejgheaua întinsă pe lungimea magazinului. Somoni afumaţi erau înşiruiţi în vitrine de sticlă, pe lângă vase cu

caviar şi o gamă de icre, brânzeturi cremoase şi hering. Cei care serveau şi cei care feliau lucrau, îmbrăcaţi în haîne albe, preluând comenzile şi flecărînd cu clienţii obişnuiţi.

Pe peretele din spatele magazinului erau puse fotografii de familie. Jacob îşi găsi ocupaţie conversând cu unul dintre cei care serveau la tejghea.

- Ce mai face fiica dumneavoastră la Valentino's? întrebă bărbatul.

- Oh, excelent, răspunse Jacob.

- Să vă prepar sendvişul?

Victoria îşi aduse poşeta la piept.

- Două chifle rumenite cu cremă de brânză şi o felie de somon afumat, zise Jacob. Şi două pricomigdale cu caramel.

Cât ai clipi, bărbatul îi dădu sendvişurile, iar stomacul îi chiorăi Victoriei; nu se putuse abţine. Jacob îşi trecu dîn nou braţul pe sub al ei, ieşind împreună dîn magazin, într-un parc de după colţ. Aşezându-se pe o bancă lângă o peluză îngrijită, îi înmână o chiflă.

- Draga mea, aromele vieţii, asta vei găsi aici, spuse el.

- Oh, fii serios, Jacob.

Victoria se uită la chifla crocantă prăjită cu somonul afumat satinat şi crema de brânză. Luă o îmbucătură. Aromele îi inundară papilele gustative, iar ea se jură că nu-i va spune niciodată lui Jacob că era lucrul cel mai delicios pe care-l gustase vreodată.Russ şi Fiicele

Lily

Toamna, 1943

Sâmbătă, Lily se strecură afară din restaurant imediat după servirea recepţiei de prânz. Stătu dreaptă în tren tot drumul până la grădina victoriei de la vila Schwab, cocoţată pe scaunul ei, în timp ce ţinea scrisorile de la Tom. Nu se putea abţine să nu surâdă ca o nebună.

Pe măsură ce trenul înainta, Lily desfăcu cele mai recente scrisori pe care Tom le trimisese prin poşta victoriei şi le citi pentru a mia oară.

Pantelleria, Italia, vara, 1943

Cara mia,

Habar nu ai de cât de dor îmi e de tine. Nu pot scrie despre asta într-un mod adecvat pentru că ceea ce simt este atât de profund încât este prea mult să poată fi exprimat în cuvinte. Toţi simţim asta, toţi soldaţii, pentru că suntem departe de familiile noastre.

Draga mea, am fost rănit uşor în acţiune, nimic de care să-ţi faci griji - te rog să nu-i spui mamei. Pentru serviciile mele, am primit decoraţia Purple Heart. în afară de asta, totul este destul de bine.

Pentru o scurtă perioadă, sunt internat într-un spital cu personal de la o mare universitate vestică de acasă, bărbaţi inteligenţi şi straşnici. Sunt înconjurat de alţi infanterişti răniţi, însă mă consider norocos pentru că sunt foarte rezistent.

în afară de asta, **cara,** *câte ceva despre insula asta. Aici casele sunt construite din piatră atât de groasă încât încăperile sunt răcoroase vara şi călduroase iarna când afară se răceşte. Italienii îşi duc viaţa din roadele pământului, cultivă struguri, roşii, cepe, grâu. Deseori, copiii umblă desculţi sau poartă încălţăminte cu tălpi de lemn. Le plac bomboanele şi ne întreabă tot timpul dac*

ănu avem! Le dăm, pentru că pe insulă nu sunt bomboane şi nu e nici un magazin. Copiii înoată în mare şi pur şi simplu le place. Când vor fi vremuri mai bune, vom reveni aici în vizită şi-ţi voi arăta totul, iubirea mea.
Locul ăsta îmi pare uitat.
Cara, *sufletul şi gândurile mele se îndreaptă mereu către tine,*
Tom al tău
Italia, vara, 1943
Cara mia,
Acum că am ieşit din spital, te visez. Noaptea trecută am visat că mă întorsesem la Valentino's. Te certai cu Leo, iar eu îţi admiram îndrăzneala şi speram că nimeni nu va observa cum zâmbeam de unul singur. Gândul la acasă şi mai ales la tine, **cara,** *este unul frumos, cât şi dureros.*
Că veni vorba de casă, tuturor ne este dor; iar cei mai mulţi din grupul meu sunt din Vestul Mijlociu, din Wisconsin şi Illinois. Bărbaţii din Wisconsin sunt grozavi. Doi dintre ei sunt producători de brânzeturi. Vorbim despre caşcaval marmorat cu boabe de piper, ceea ce mă face să salivez, iar bucătarul din mine încearcă să-şi dea seama de felurile în care l-aş putea folosi în reţete. Este aici chiar şi un bucătar responsabil de burgeri. Insistă că e bine să adaugi un strat mic de unt în partea de sus a burgerului, iar ceilalţi îl susţin şi-mi spun că stratul de unt contează enorm! Salivez când mă gândesc la unt!
Sper că cenzorii nu au tăiat prea multe din scrisoarea asta şi, **cara mia,** *slavă Domnului, nu-mi vor cenzura iubirea pentru tine, iar în momentul ăsta, doar ea contează. Poate că va fi mereu tot ceea ce contează, în cele din urmă, pentru tot restul vieţii mele. Te iubesc, draga mea.*
Cara, *frumoasa mea Lily Rose, iată, nu mă mai pot abţine. Vreau să mă însor cu tine. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu tine, să te iubesc. Ăsta este adevărul şi vreau să ne bucurăm de cea mai bună viaţă. Aş fi onorat să-mi petrec restul zilelor cu tine. însă, mai*

mult decât **orice,** *vreau să fii fericită, aşa că, te rog, orice s-ar întâmpla, ţine minte asta.*
Toată dragostea mea, Tom al tău
După ce coborî din tren, Lily strânse bine în mână cererea în căsătorie a lui Tom cât merse pe 73rd Street către vila Schwab, prea speriată să o pună în geanta de mână din care ar fi putut cădea şi ar fi putut fi luată de vânt. Dimineaţă, în momentul în care putuse să o facă, îşi luase o pauză de cincisprezece minute, grăbindu-se afară şi plimbându-se pe străzile din Manhattan, minunat de zăpăcită, cu inima bătându-i să-i iasă din piept, ştiind că avea faţa îmbujorată şi ochii strălucitori. Tot ce-i mai trebuia era o umbrelă sau un baston ca să se ridice în aer!
întoarsă în bucătărie, se forţă să păstreze un comportament profesionist în tura ei de prânz, când, de fapt, tot ce voia era să meargă şi să stea în biroul ei, să se învârtă pe roţile scaunului ei, ca o fetiţă.
Să se mărite cu Tom? Cel mai îndrăgit, cel mai dulce vis. îl iubea. îl iubea pe Tom cu toată fiinţa ei şi, aşa cum îi spusese Josie dintotdeauna, ăsta era lucrul cel mai important din lume.
Lily nu avea de gând să lase ca vreun lucru să o împiedice să fie cu el. Chiar dacă asta însemna să-şi ţină logodna secretă, intimă, împărtăşită doar cu cei în care chiar putea avea încredere. Şi ştia că prima persoană cu care trebuia să vorbească era mama lui Tom, Gia. Sentimentul de iubire pe care îl avea pentru Tom, pentru familia lui, pentru faptul că avea să fie norocoasă că făcea parte din ea de acum înainte, era mai mult decât ar fi îndrăznit să viseze vreodată.
îşi imagină apartamentul primitor în care vor locui, vor găti împreună, vor merge acasă de la locul de muncă pe care-l vor avea la Valentino's şi vor mânca mese delicioase, în care îi vor invita pe Gia, Natalia, prietenii bucătari, iar toţi se vor bucura de New York, împreună. Ah, era perfect.

Divin! Abia putea respira de entuziasm. Cărucioarele stradale cu umbrele colorate, care vindeau
băuturi răcoritoare, erau tentante în căldura înăbuşitoare care zăbovea în oraş, chiar dacă vara era gata, însă Lily nu le dădu atenţie şi merse mai departe.

Străzile de aici vibrau de vocile vânzătorilor de ziare care anunţau că producţia din Statele Unite crescuse brusc şi că Germania nazistă nu-şi putea apăra propriile oraşe de avioanele de bombardament ale Aliaţilor, fabricate acasă.

Impunătoarea casă Schwab, cu turnuleţe şi fleşe ocupa un întreg cvartal către râu. Lily se grăbi la colţul cu Riverside Drive, trecând prin sofisticatele porţi de fier care marcau intrarea pe proprietatea veche, somptuoasă, cu fântâni bogat ornamentate şi alei cu pietriş ce evocau era de aur a New Yorkului. întreg locul era la fel de romantic precum Valentino's, iar Lily adora faptul că restaurantul folosea această încântătoare proprietate veche pentru legume.

Merse direct la uriaşa grădină a victoriei, în care femei îmbrăcate în rochii de vară uşoare, cu eşarfe înfăşurate în jurul capetelor, mărunţeau pământul sub soarele arzător.

Pe lotul restaurantului, Gia lucra împreună cu unul dintre grădinarii voluntari; plivea în jurul unei parcele de sfeclă, iar o grămadă verde de resturi era întinsă lângă genunchii ei; se uită în sus.

- **Lily, spuse ea, întinzându-se să o prindă de mână pe Lily şi să se ridice.**
- **Bună ziua, se aplecă Lily să o îmbrăţişeze pe Gia.**

Gia îşi şterse o mână de frunte.

- **Mă bucur să te văd. Giorgio Conţi era hotărât să ne lase fără roşii de dimineaţă. A trebuit să duc muncă de convingere să lase câteva pentru meniurile de weekend de la**

Valentino's. I-am spus că sunt în relaţii speciale cu *maşter chef***-ul lui!**

Lily băgă de seamă ultimele roşii din solul fertil.

- Tot ceea ce creşti tu prosperă, Gia. Probabil că Giorgio s-a gândit că până luni îi vei pregăti repede o recoltă nouă. Eşti un adevărat magician, pot să jur.

Gia îşi scoase mănuşile de grădinărit.

- Vin des aici seara. Şi sunt aici oricând nu lucrez în magazin. Se uită la grădină, cu o expresie gravă. Cum şi Tom, şi Natalia sunt plecaţi, am nevoie de ceva să mă distragă. îţi mulţumesc pentru ocazia pe care mi-ai dat-o.

Lily strânse mâna Giei. Umbre grăitoare înfloriră în jurul ochilor femeii mai în vârstă. Cum Tom era atât de departe în campania italiană, iar Natalia se alăturase Corpului de Armată Auxiliar al Femeilor, ca operator radio în Asia, Lily ştia că Gia se afunda în muncă pentru a nu se mai îngrijora continuu.

- Giorgio chiar a spus că e încântat de menta mea.

Un zâmbet blând traversă faţa Giei.

- E o recoltă frumoasă. Şi va fi servită cu aperitivul de supă de roşii diseară, spuse Lily, înainte de a adăuga emoţionată: Gia, vreau să vorbesc cu tine liniştită un moment.

Gia zâmbi.

- Hai să mergem împreună pe la stratul cu ierburi aromatice.

Lily îşi îngropă mâna în braţul mamei lui Tom. îşi dorea binecuvântarea Giei şi nu putea lăsa să treacă o altă săptămână fără să-i răspundă lui Tom.

- Tom m-a cerut în căsătorie.

Gia se întoarse încet către Lily.

- Te căsătoreşti cu Tom?

Lily îi dădu Giei scrisoarea.

- îl iubesc, răspunse Lily. îl iubesc pe fiul tău şi vreau să-mi petrec restul vieţii cu el, însă mi-ar plăcea... adică ar însemna mult pentru mine să avem binecuvântarea ta.
Gia citi cu atenţie ultimul paragraf. Treptat, îşi duse o mână la gură.
- Lily. Te ador, ştii asta. Se uită în sus, făcându-şi vânt cu scrisoarea. Dar părinţii tăi îl vor accepta pe Tom? Şi, îmi pare rău să spun asta, noi suntem săraci. Tom nu-ţi poate oferi lucrurile cu care eşti obişnuită, draga mea.
îndoiala se ivi în ochii Giei, însă îi susţinu privirea lui Lily.
Lily vorbi şoptit.
- Gia, îl iubesc pe Tom. Asta este tot ceea ce contează pentru mine. Suntem amândoi bucătari. Ne iubim unul pe celălalt. Cine ce are nu înseamnă nimic pentru mine.
Iubirea mea pentru el este mai profundă decât asta. Vreau să mă logodesc cu el cu binecuvântarea ta. Gia dădu încet din cap a încuviinţare.
- Ştii că-mi eşti foarte dragă, Lily. Ştiu cât de mult ţine Tom la tine. Amândoi meritaţi toată fericirea şi nu pot decât să vă binecuvântez, draga mea fată. însă chiar sper că familia ta va fi la fel de degajată ca tine.
Lily îşi puse mâna pe mâna Giei.
- Gia, pentru moment, voi ţine logodna secretă. îţi înţeleg preocupările şi voi aştepta până când Tom se va întoarce acasă pentru a-l prezenta părinţilor mei, pentru că ştiu că nu vor putea să nu-l iubească atunci când îl vor cunoaşte.
- Sunt *încântată* **să aud veştile acestea, şopti Gia în umărul lui Lily. însă te rog să te gândeşti la ce renunţi dacă te căsătoreşti şi intri în familia noastră umilă.**
Se dădu înapoi.
Lily o îmbrăţişă pe Gia cu putere.

- **Nu renunţ la nimic, dar câştig totul, şopti ea. Eu sunt cea norocoasă.**

Duminică după-amiază târziu, Lily se ghemui pe bancheta de la fereastra din dormitorul ei. Fâşii aurii din razele unei veri târzii îi intrau prin geam.

Preaiubitule Tom,

îmi este dor de tine la tot pasul Nu ai idee cât de mult. îţi sunt alături cu tot sufletul în fiecare zi şi sunt încântată să citesc detaliile din scrisorile tale. Cele din Sicilia de-abia au ajuns astăzi şi văd perfect ceea ce descrii.

Oh, nu mă mai pot abţine. Bineînţeles că mă voi căsători cu tine! Un lucru pe care l-am învăţat din războiul ăsta este că fiecare zi este un dar. Aleg să-mi petrec restul zilelor cu tine.

Simt o emoţie atât de intensă când scriu aceste cuvinte! Cât entuziasm îmi dau, câtă bucurie, preaiubitule Tom. Aştept cu atât de fericită nerăbdare viitorul nostru şi întoarcerea ta. Trebuie să ai grijă de tine. Te rog, promite- mi asta. Avem atâtea de realizat atunci când soarele va răsări din nou asupra lumii.

Eu sunt bine, iau nişte decizii interesante în ceea ce priveşte meniul N-ai crede cât de mult am reuşit să anticipez reacţiile ilustrei noastre clientele. Ultima încântare va fi carne de vită felii, în sos alb, pe pâine prăjită - nu-i aşa că sună minunat? îţi imaginezi că le va plăcea. însă, până acum, oamenii muncesc cot la cot şi nu se plâng prea mult

Mama ta face o treabă excelentă cu grădina victoriei pentru restaurant. Avem conopidă, ţelină pentru rădăcină, cicoare şifenicul, păstârnac şi fasole în teacă.

I-am spus mamei tale despre logodna noastră. Cred că voi aştepta până când te vei întoarce pentru a le da vestea minunată părinţilor mei. Astfel, te pot cunoaşte direct. Sunt convinsă că, după ce vor face cunoştinţă cu tine, nu-ţi vor putea rezista. Josie sigur nu o poate face!

între timp, nu vreau să afle despre noi de la altcineva, aşa că voi ţine vestea asta minunată pentru noi, până când te vei întoarce cu bine.

O logodnă secretă! Câtă emoţie! O face să pară mai reală, mai specială pentru mine. Mai ales fără bârfele din înalta societate, care să ne facă arşice cât timp tu nu eşti aici.

Nu, te voi ţine în suflet Atât de mult) încât e dureros.

Cât priveşte munca, îmi fac griji că Giorgio ar putea sugera că logodna mi-ar afecta capacitatea de a lucra.

Aşa că hai să-i spunem şi lui împreună, când vei reveni.

Iubirea mea îţi aparţine şi-ţi va aparţine mereu.

Te rog să rămâi în siguranţă, vita în stil Wellington va fi gătită la perfecţie, vei vedea.

Lily a ta

Lily reciti scrisoarea, se încruntă la ea şi se zgâi pe fereastră la apus. Când o auzi pe mama ei că-i deschide uşa de la dormitor, Lily îşi strecură scrisoarea sub perna pe care stătea şi se ridică, împreunându-şi mâinile în faţă. - Ei bine, zise Victoria, am veşti bune. Lily se uită la mama ei. Victoria se juca nervos cu perlele pe care le purta. Când vorbi, tonul vocii îi crescu. îşi drese glasul şi împinse un

plic în mâna lui Lily.

- **Iată. A venit plicul ăsta. E splendid.**

Lily se încruntă la scrisoare, întorcând-o. Scrisul înclinat al lui Nathaniel se vedea pe plic. Ordonat, cu litere egale. Nu se putu abţine să nu-l compare cu stilul repezit, adorabil al lui Tom. Victoria îşi încrucişă mâinile la spate. în timp ce făcea asta, Lily se încruntă. Oare Victoriei îi tremurau mâinile?

- **Mamă? spuse ea. Te simţi bine?**

Victoria dădu din cap aprobator. însă ezită.

- **Mai vrei ceva? întrebă Lily.**

Cât îi displăcea lucrul ăsta. Cât îi displăcea că singura interacţiune pe care o avusese cu propria mamă weekendul acesta fusese adusul unei scrisori de la Nathaniel.

- O voi citi, bineînţeles, adăugă ea.

Victoria căscă ochii mari.

- Să o citim împreună, draga mea?

Lily se prăbuşi pe locul ei de la fereastră, asigurându-se că pică pe perna care ascundea cererea lui Tom. Oftă, luând cuţitul de scrisori, care era încă la îndemână, din fericire, şi lăsându-l să alunece sub marginea plicului.

I se păru că scrisoarea era umedă, ca şi cum fusese atinsă cu aburi. Strânse din ochi. Nu, nici măcar Victoria nu s-ar umili în felul ăsta...

însă ochii Victoriei sorbiră scrisul ordonat de pe hârtia subţire.

- De ce nu o citeşti? Haide, Lily.

- De ce ţii cu tot dinadinsul să o fac?

- Oh, pe toţi sfinţii!

Victoria înşfăcă scrisoarea, cu privirea zburând pe pagină, cu pieptul respirând din greu sub bluza crem, cu unghiile date cu ojă, urmărind scrisoarea la fel de repede ca ochii. O citi cu voce tare cu acelaşi ton nefiresc de tremurător.

Draga mea,

Dragă Lily, oh, nu mai pot aştepta...

Lily se ridică în picioare.

Victoria continuă.

Hai să ne oficializăm logodna. Ştii cât de fericiţi vor fi toţi cei în cauză - eu cel mai mult, Lily. Nu-ţi imaginezi cum faptul de a şti că te voi avea pe tine ca să mă întorc acasă va face să merite zilele şi nopţile acestea lungi pe nava asta infernală sau le va face măcar suportabile. Faptul că ştiu că mă vei aştepta, că tu, cel puţin, te distrezi cu planificarea nunţii noastre, ne va da amândurora ceva minunat pe care să ne concentrăm.

Te rog, acceptă-mi cererea. Nu suport gândul de a nu mă întoarce acasă la tine. Când mă gândesc la New York, în sufletul meu eşti tu. Cred că distanţa faţă de

tine a clarificat şi mai mult această situaţie. Ştii, nu mi-ai dat o fotografie când am plecat, când mi-am luat la revedere acum peste un an în Gramercy, însă eu aveam una. Una făcută pe când tu aveai optsprezece ani şi erai debutantă.

O fată atât de uluitoare. Ştiam chiar şi atunci că eram îndrăgostit de tine, că altcineva nu mai există pentru mine. însă nu mă puteam apropia de tine când erau atât de mulţi băieţi în jur. Iar tu păreai să-i ignori pur şi simplu pe toţi, ceea ce nu făcea decât să agraveze situaţia! Sau îmi dădea speranţă. Speranţă că s-ar putea să fiu eu cel la care te gândeai cu adevărat. îmi pare rău că am aşteptat atât de multă vreme. însă de patru ani sunt îndrăgostit de tine. A trebuit să vină războiul ca să-mi iau inima în dinţi să te cer în căsătorie. Oh, Lily, te rog să spui că accepţi de data asta. Fă-mă cel mai fericit bărbat în viaţă. Ne scriem de mai mult de un an şi cred că a venit vremea să oficializăm totul, iubirea mea. Te rog, trimite-mi un semn. O telegramă, o scrisoare. între timp, voi aştepta, însă să ştii că devine imposibil. Am nevoie de ceva care să mă facă să merg mai departe!

Cu toată dragostea mea, întotdeauna, Nathaniel

- Draga mea, şopti Victoria. Nu poţi refuza asta. Lily lăsă privirea în podea. Cât de mult mai uşor ar fi dacă Nathaniel nu ar fi îndrăgostit de ea. Ultimul lucru pe care-l voia era să-l rănească, însă ar fi şi mai crud să-l păcălească în continuare.

- Mamă, spuse ea cu o voce îndepărtată. De ce ţineai atât de mult să-mi citeşti scrisoarea?

- Ei bine, dragă, nu ai fost aici tot weekendul. Ai fost la restaurant şi apoi la grădina aia a ta. Am vrut să o citim împreună.

Lily îşi încrucişă mâinile. Când vorbi, vocea îi era extrem de calmă.

- A fost trecută prin aburi pentru a fi deschisă, mamă.

Sprâncenele Victoriei se ridicară până la acoperiş. Dădu

din umeri.
- Cenzorii. Ştii cum sunt. Războiul ne-a întors ţara cu susulîn jos!
Lily zâmbea tensionată.
- Trebuie să mă duc la culcare. Voi începe lucrul devreme şi, ştii, deodată, nu-mi este foame. Te rog să mă scuzi.
Lily merse către uşă. Avea să facă o baie. în momentul acela, dădea pe dinafară din cauza şocului provocat de îndrăzneala mamei ei de a-i deschide corespondenţa, a iubirii pentru Tom, a eliberării rezultate din acceptarea cererii lui, a disperării de a fi singură pentru a se putea gândi la viitorul lor şi a face planuri, în vreme ce vina o măcina în legătură cu Nathaniel... Victoria o apucă ferm de braţ.
- Dragă, îl vei accepta. Lungeşti povestea. Iar asta nu face decât ca totul să fie mai dificil pentru noi toţi.
Lily strânse din buze. Impulsul de a striga, de a-i spune mamei adevărul despre viaţa ei ameninţa să o copleşească. însă o voce interioară întunecată îi reaminti care era realitatea. Dacă ar recunoaşte situaţia cu Tom, şi-ar risca locul de muncă, ar risca să piardă Valentino's şi, în sufletul ei, ştia că şi-ar putea pierde chiar şi familia. Pentru că logodna ei cu Tom ar putea-o îndepărta de mama, fapt care, la rândul lui, l-ar distruge pe tatăl ei.
Nimeni nu ar alege secretele dacă ar avea o opţiune mai bună. însă, pentru moment, nu avu de ales decât să-l ţină pe Tom în sufletul ei şi să păstreze liniştea.
Lily îşi puse mâna pe braţul mamei o clipă, păstră tăcerea, făcu stânga împrejur şi ieşi din camera ei.
Luni dimineaţă, Lily umbla de colo colo în faţa biroului lui Giorgio, ţinând bine la piept un dosar de reţete. Reţete pe care spera că Giorgio avea să le aprobe ca italian, însă, suspecta ea, nu ca

american. Repetase şi tot repetase discursul pe care avea să-l ţină.

-Lily.

Giorgio deschise uşa biroului.

- **Măi să fie, arăţi de parcă ai fi văzut fantoma restaurantului.**

Lily se prăbuşi pe un scaun în faţa lui şi-şi făcu aer cu notiţele.

Fruntea lui se brăzdă.

- **Cu ce te pot ajuta, draga mea?**

Lily îşi muşcă buza.

- **Am nişte propuneri care să ne ajute în toamna şi iarna care vor veni, însă mă tem că nu vor fi acceptate de clientela noastră din Upper East Side.**

Giorgio se ridică şi închise uşa.

- **Pe mine mă vor respinge, nu pe tine. El se lăsă din nou pe scaun. Foi nişte hârtii pe birou şi îi dădu lui Lily câteva pagini. Chiar acum, problema e că nu există cauciuc pentru anvelopele camionului.**
- **Camionul frigorific?**

Giorgio oftă.

- **Am pus ca anvelopele să fie recauciucate, însă nu vor mai ţine mult. Ştii, nu pot scoate camionul din serviciu, depindem prea mult de el. Lipsa asta de cauciuc mă îngrijorează mult.**

Lily examină anunţul din faţa ei. Trecuse mai mult de un an de când toată lumea îşi predase galoşii învechiţi pentru campania referitoare la cauciuc, însă acel tip de cauciuc nu era potrivit pentru anvelope.

Giorgio continuă în timp ce ea citea.

- **Apoi e problema benzinei. Chiar dacă am obţine o raţie mulţumitoare pentru cumpărăturile noastre de bază, pentru că avem o afacere, nu ne este de folos când vezi că staţiile de alimentare cu benzină se golesc. Cum ar trebui să ne descurcăm?**

îşi sprijini capul pe mâini.

Lily citise despre operaţiuni ale germanilor pe coasta de est, prin care rezervoarele cu benzină erau scufundate pe atât de repede pe cât SUA încercau să le aducă de la sondele petroliere din Caraibe.

- Ei bine, este evident că nu putem aştepta ore întregi la coadă în fiecare dimineaţă pentru benzină, spuse ea. Automobilul ei Bantam fusese scos din serviciu de multă vreme, aşa cum ea şi tatăl ei planificaseră. Avusese doar o cartelă de tip A, care-i permitea cam unsprezece litri de benzină pe săptămână.

- Nu prea putem îngrămădi în tren produse de la pieţe pentru o zi întreagă, afirmă Giorgio.

- Mi-aş dori să pot spune ceva util, Giorgio.

- Ei bine, draga mea, ne poate bucura faptul că au fost eliminate raţiile impuse cafelei. Joe Martinson m-a aprovizionat bine şi nu vreau să ştiu cum, însă, e ceva, cel puţin. Se pare că au foarte multă cafea în Brazilia.

Giorgio luă caietele în care erau notate raţiile, uitându-se cum rândurile de bonuri roşii pentru cărnuri, brânzeturi şi grăsimi deveneau din ce în ce mai mici pe măsură ce lunile treceau, iar bonurile se apropiau de data expirării.

Aruncă o privire către uşa închisă.

- Sute de afaceri încalcă sistemele de raţionalizare, chiar dacă Oficiul de Administrare a Preţurilor efectuează inspecţii. între noi fie vorba, *poate* **că am cumpărat unele provizii pe sub mână, ce să mai spun de benzină atunci când am putut, cu bani în plus, plătind peste plafon, însă nu sunt singurul. înţelegi?**

Lily dădu din cap, în mod afirmativ.

El îşi aduse palmele împreună.

- Nu cumpăr cantităţi prea mari. însă trebuie să ţin restaurantul în viaţă şi să ţin toţi oamenii de aici angajaţi.

- Vreau să ajut, şi despre asta voiam să vorbesc cu tine. Se încruntă la dosarul ei de reţete şi le

deschise. Giorgio, cred că este posibil ca oamenii să mănânce alte alimente atunci când arată asemănător cu unele cu care sunt familiarizaţi.
Giorgio o privi şi bătu cu creionul în birou.
Lily îşi luă inima în dinţi.
- **Mă gândesc să modelăm carnea tocată sub formă de cotlet. Ştiu că sună nebuneşte, Giorgio. însă, în momentul acesta, sper că oaspeţii restaurantului o vor accepta.**

Giorgio râse zgomotos.
- **Deja mă simt mai vesel. Newyorkezii înstăriţi nu fac aproape nici un compromis cu privire la stilul lor de viaţă şi, dacă nu le putem furniza ce vor, trebuie să venim cu alternative. îmi place abordarea ta.**

Ea coborî tonul vocii.
- **Mă îngrijorează atitudinea lor, Giorgio. Unii oameni par să nu fie conştienţi că este război. Mama ei, de exemplu. Nu putea fi ea cea care să dea cu piatra.**
- *Santa Maria,* **cât de adevărat, murmură el cuvintele, apoi ceva se schimbă în vocea lui.**
- **Aruncă o privire. Lily îi dădu un teanc din reţetele ei. Mă gândesc să fac ruladă din ficat şi să folosesc rinichi în plăcinte, cu o porţie mică de carne de vită.**

El examină pagina.
- **Limbă afumată de vită â la Madeira...**

Lily îl privi şi continuă.
- **Voi folosi conserve de carne de vită uscată şi le voi combina cu grăsime pentru frăgezirea aluaturilor, făină, lapte şi ardei roşu şi le voi numi „carne de vită felii, bătută”. Adaptez să pară mai apetisantă, adăugând nişte condimente şi piper. Tom mi-a spus că au avut ceva asemănător acum câteva luni, în armată.**

Giorgio îşi săltă capul când ea îl menţionă pe Tom.
Lily se îmbujoră.
- **Ai veşti de la el?**

Ea încuviinţă încet din cap:
- Da. Da, am.
Se uită dincolo de ea preţ de o clipă.
- Lily, acum mergi şi încearcă reţetele acelea. Va trebui să convingi bucătarii.
Lily expiră prelung.
- Ştiu asta. în momentul ăsta, trebuie să-i conving pe toţi cu privire la tot, însă cel puţin ştiu ce vreau.

Capitolul 1

Giorgio îşi ridică privirea încercând să o prindă pe a ei, însă ea se ridicase în picioare şi se întorsese să iasă.Lily

Noiembrie, 1943

într-o după-amiază domoală de toamnă, Lily umbla de colo colo în restaurant, pe lângă barul Valentino's. Giorgio examină schiţele pe care Jimmy le realizeze pentru cocteilul de fructe de mare din seara aceea. Era o adevărată realizare pe vreme de război, însă, între ei fie vorba, Jimmy şi Lily erau mândri de ceea ce creaseră după o vizită extrem de devreme la pieţele de peşte din Fulton, ca să poată ajunge înaintea celorlalţi bucătari.

-Asta este bine.

Giorgio dădu înapoi diagramele cu stridii, scoici şi creveţi, ca şi un desen al unei sculpturi în gheaţă, o piatră neregulată pe care o creaseră cu Julius târziu noaptea trecută.

Lily zâmbi uşurată şi strecură desenele la loc în colecţia ei din ce în ce mai mare de reţete de bucate pentru vreme de război.

- Mulţumesc, Giorgio, spuse ea. îl pun imediat pe Jimmy să se ocupe de asta.

Giorgio o bătu uşor pe umăr şi plecă. în anticameră se auzi sunând telefonul.

- Valentino's. Cu ce vă pot ajuta? enunţă foarte clar şeful de sală în telefonul de pe biroul său. Se uită tăios la Lily, în timp ce ţinea mâna peste receptor. îi făcu semn să vină.

Mâna lui Lily se lăsă, iar schiţele lui Jimmy atârnară în aer.

Şuieratul slab al aspiratorului de praf zumzăia în fundal, iar femeile de serviciu fiecăreau ca nişte vrăbii în timp ce lustruiau şi curăţau de praf anticamera după servirea prânzului.

Nimeni nu o mai sunase niciodată pe Lily la telefonul restaurantului.

Şeful de sală îi întinse telefonul.

Doar două minute.Ceva întunecat se desfăşură în interiorul lui Lily. Luă receptorul, ţinându-l la distanţă de buchetul de flori care ocupa cea mai mare parte din biroul de recepţie al restaurantului.

- **Alo? Sunt Lily Rose.**

-Lily.

Vocea era slabă şi îndepărtată.

-Gia?

Lily îşi acoperi urechea liberă cu mâna, pentru a bloca sunetele aspiratoarelor şi ale conversaţiilor.

-Oh, Lily.

Vocea Giei tremură. Se auzi cum trase brusc aer în piept.

„Nu Tom. Te rog, nu Tom."

- **Am primit o telegramă. Urmă o pauză nesigură. Lily prinse cablul telefonului. Tom a fost dat dispărut în Italia... S-a întâmplat în timpul debarcării Aliaţilor la Salerno. L-au pierdut.**

Vocea Giei se înălţă într-un suspin teribil.

Lily se prinse de masa lustruită. Jurnalul ei cu reţete de bucate căzu şi pagini desprinse umplute cu toate notiţele ei se adunară pe podea.

- **Când? Ce s-a întâmplat?**
- **Nu ştiu. Tot ce ştiu este că a dispărut.**

Mâna lui Lily tremură pe receptor

- **Bine, dar dispărut nu înseamnă...**

Nu putu spune cuvântul. Vocea îi fremătă şi-şi ridică brusc capul către tavan, încercând să se concentreze pe tencuială, pe lumini. „Nu Tom. Nu."

- **Fiul meu, băiatul meu...**
- **Draga mea Gia, şopti Lily.**
- **Lily..., vom ţine sigur legătura.**

Lily lăsă receptorul.

Şeful de sală se uită în jos la ea, cu o expresie de dezaprobare cu greu disimulată. Scoase o cârpă, merse la telefon şi şterse receptorul pe care ea tocmai îl ţinuse.

Lily îşi duse mâna la gură, suspină, se apleca să-şi ridice de pe podea tot ceea ce muncise şi fugi înapoi către coridor, însă când ajunse în uşă, dădu pripită de Vianne.
Soţia lui Giorgio o prinse pe Lily de umeri.
- **Lily, draga mea?**
Şeful de sală veni către ele.
- **Despre problema apelurilor telefonice către angajaţi, doamnă Conţi.**
- **Nu acum, Howard.** *Attendez,* **zise Vianne, fluturându-şi mâna către el. Lily? Vrei să iei loc?**
Lily o lăsă pe Vianne să o conducă. Pereţii solizi ai coridorului păreau să curgă de fiecare parte ca două şuvoaie de apă.
Tom nu avea să primească acceptarea cererii lui în căsătorie. Dacă nu avusese niciodată şansa să ştie că ea şi-ar fl petrecut restul vieţii cu el?
Vianne deschise uşa salonaşului ei.
Lily se poticni în prag.
- **Giorgio spune că ai stat foarte târziu la birou după servirea cinei, şase nopţi pe săptămână. Te simţi bine, draga mea?**
Lily trase jurnalul legat în care se aflau propriile ei reţete de bucate pentru vreme de război. Caietul era acum plin de toate ideile pe care le schiţase noaptea târziu, transferate din mintea şi sufletul ei pe hârtie. Gândul la sfârşitul războiului şi la întoarcerea lui Tom o făcuse să nu renunţe.
Vianne stătea în tăcere în faţa ei.
în pofida războiului, în pofida raţiilor, Lily se silise şi găsise moduri de a adapta carnea sărată de vită în carne prăjită, de a crea pandişpan fără ou, de a găti bile pane prăjite încântătoare folosind pâine în stil italian veche de o zi, grăsime pentru frăgezire, ceapă, ierburi aromatice şi zeama aromată a supelor. Muncise atât de din greu pentru ca lucrurile să meargă, iar acum... Era de neconceput.
Se uită în sus la Vianne.
- **îmi pare rău. Doar că...**

Nu se putu destăinui că ştia. Nu-i putu spune lui Vianne că fusese prima persoană care auzise că Tom era dat dispărut, pentru că familia Conţi şi-ar fi dat seama că se întâmpla ceva.
Şi totuşi, el era logodnicul ei!
Lily înghiţi, însă i se pusese un nod dur în gât.
Cu blândeţe, Vianne o atinse pe Lily pe umăr.
-Lily?
Lily îşi scutură capul şi simţi din nou un nod în gât.
- Vrei să te duc acasă cu maşina? Am nişte benzină pentru afacerea mea şi am putea spune că a fost esenţial.
Lily duse o mână la gură.
- Cred că trebuie să mergi acasă.
Nu acasă. Acasă nu mai era acasă...
- Lily, draga mea. Vreau să ştii că..., se uită în jur preţ de o clipă, iar privirea i se îndreptă în jos. înţeleg. Am trecut şi eu prin ultimul război şi eram tânără.
Lily strânse din buze şi se uită în lateral. îşi înăbuşi un zâmbet apos.
- Vianne, eşti o inspiraţie, spuse ea. Lily se cutremură, îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare. Eşti sigură că Giorgio se poate descurca fără mine în noaptea asta?
- Sunt sigură. Trebuie să te odihneşti, draga mea.
Ochii albaştri inteligenţi ai femeii mai în vârstă examinară faţa fetei.
- Trebuie să merg să văd pe cineva.
- Lily, oricine ar fl, e un bărbat norocos.
Lily se uită la Vianne pentru un moment, apoi se întoarse şi ieşi în grabă pe uşă.
Abia dându-şi seama de ceea ce făcea, Lily se grăbi să iasă din gara din Greenwich Village, ţinându-şi strâns haina, protejându-se de rafalele de vânt şi de frunzele căzătoare care se agitau prin Washington Square Park. Merse în timp ce-şi ţinea capul plecat, pe sub arcadă spre MacDougal

Street, încercând să stăpânească valul de amintiri care o asaltau, de ultima oară de când venise aici, braţ la braţ cu Tom, de oamenii de acolo care-l salutau, în timp ce ei îi zâmbeau cu interes. Se simţise ca şi cum era iubita lui. Acum, doar câţiva copii răzleţi se jucau pe stradă, iar femei şi bărbaţi în vârstă îşi vedeau de treabă cu gulerele ridicate, care să-i ferească de aerul rece.
Lily se opri să-şi tragă răsuflarea lângă casa în care locuia Gia. Uşa din faţă a clădirii era întredeschisă. Simţi bătăile puternice ale inimii în timp ce îşi târa picioarele urcând scara către apartamentul Giei. Se uită preţ de o clipă la uşa închisă, vopsită în alb, care se descojea pe ici, pe colo, înainte de a întinde mâna pentru a ciocăni. Gia deschise uşa într-o secundă.
Cum stătea acolo, faţă în faţă cu mama lui Tom, dispariţia lui păru extrem de reală şi de ameninţătoare. Faţa ei palidă era străbătută de lacrimi.
Lily o privi fix pe Gia timp de o secundă neajutorată, înainte ca, nu ştiu cum, să pice una în braţele celeilalte. Lily îşi ascunse faţa în umărul mamei lui Tom, inspirând mirosul de pânză proaspăt spălată şi săpun parfumat, aromele unui acasă, ale păcii, iubirii şi confortului. Urî gândul că Tom ar fi putut fl prins într-un loc umed şi rece, o celulă de închisoare... sau mai rău.
- Lily, scumpa mea, murmură Gia. îşi slăbi strânsoarea şi o ţinu pe Lily în faţa ei, în timp ce vorbea cu o voce şovăielnică. Tom este un luptător. Are un motiv să supravieţuiască. Lily îşi lăsă braţele să-i atârne moi. Tu eşti motivul acela.
Lily încuviinţă încet din cap. Trebuia să fie curajoasă pentru Gia. Ştia că făcuse bine că venise acolo.
- Şi te are pe tine. Pe tine şi pe Natalia. Trebuie să ne rugăm să fim puternice pentru ca el să reziste, să-şi ţină spiritul viu.

Gia îşi dădu pe spate cu mâna buclele de pe frunte.
- Intră şi voi face cafea.
După câteva momente, Lily se descălţă şi-şi ghemui picioarele sub ea, pe canapeaua moale a Giei. Când Gia se întoarse cu două ceşti de cafea, Lily îşi plantă din nou picioarele pe podea.
- îmi pare atât de rău. Nu prea-mi dau seama de ceea ce fac.
Gia aşeză ceştile de cafea.
- Draga mea, sunt canapele vechi. Te-ai descălţat. Ghemuieşte-te cât doreşti.
Lily îşi lăsă capul în j os şi se uită în podea.
- Pare atât de multă vreme de când a plecat. Şi totuşi, mă simt ca şi cum doar săptămâna trecută stăteam aici, cu tine.
-Da.
- Când vin în locuinţa ta mă simt ca şi cum vin acasă. Aici îi simt prezenţa foarte puternic, Gia.
Şopti ultimele cuvinte, cu faţa îmbujorată de destăinuirea care-i scăpase.
- Este greu, dificil, după ce ai ţinut un copil în braţe, să-ţi imaginezi aşa ceva. Ştiu că sunt doar una dintre multe alte mame.
Gia îşi lăsă ceaşca de cafea şi se uită pe fereastră.
- Natalia este bine? întrebă Lily.
Gia dădu afirmativ din cap, curajoasă.
- Oh, da. Scrisori splendide, relaxate despre celelalte fete, despre prietenie, cu descrieri doar vagi.
Vocea lui Lily sună chinuită.
- Trebuie să fim curajoase cu privire la Tom. Nu-i aşa, Gia?
- Dacă trăieşte, am speranţă.
Vorbi cu o siguranţă calmă.
Lily scoase o bucată de hârtie din geanta ei de mână.
Gia o luă absentă.
- Am făcut nişte planuri pentru plantările dinspre sfârşitul iernii, pentru sfeclă, varză,

ceapă şi păstârnac şi dovleci de iarnă. Te voi ajuta să le plantezi. Vocea îi cedă, însă continuă şovăielnic. Tom nu ar vrea să ne oprim din ceea ce facem pentru a ajuta, nu-i aşa?
Gia dădu aprobator din cap, ochii i se umplură de lacrimi.
- **Grădina pe care o construim este o grădină a victoriei. Cred că, dacă rezistăm, asta este ceea ce trebuie să se întâmple. Trebuie.**
- **Ai dreptate, şopti Lily. Trebuie să ne concentrăm pe victorie. Pe libertate şi pe un viitor mai bun pentru noi toţi.**

Mai târziu, înapoi în Gramercy Park, întunericul impus al obscurităţii păru să învăluie strada. Parcul privat era nemişcat şi liniştit, iar în apartamentul părinţilor ei nu se auzea nici un sunet în afară de ticăitul ceasului cu pendulă.
-Lily!
Luminile din hol licăriră.
Mama ei era îmbrăcată într-o rochie de mătase bleumarin, cu mâneci lungi, care-i cuprindea corsajul şi se evaza până la genunchi. La piept avea prinsă o floare de mătase crem. în jurul încheieturilor mâinilor şi al lobilor urechilor străluceau diamante, iar părul ei închis la culoare era coafat sofisticat şi cu eleganţă.
Victoria strâmbă din gură la vederea ţinutei lui Lily.
- **îmi aminteşti când te-am încurajat eu să te îmbraci ca un bărbat?**

Lily se uită la pantalonii cu care se îmbrăcase dimineaţă pe întuneric, abia dându-şi seama de ei.
- **Femeile încep să poarte pantaloni. Este mult mai practic, având în vedere că atât de multe dintre noi muncim.**

Victoria îşi dădu ochii peste cap.
- **Grăbeşte-te. Ştii că avem o cină programată.**

Lily îşi trecu o mână peste păr.
- **Nu, mamă. Nu în seara asta.**

Privi într-o parte, la familiaritatea lămpilor de perete care luminau holul lung al apartamentului lor. încălzirea era pornită, iar covorul se simţea moale sub picioare. Poate că Tom era înfometat, se ascundea în hambarul cuiva, în frig, fără să ştie dacă avea să scape viu vreodată.
Lily îşi înfăşură braţele în jurul corpului. De ce nu putea să o ia în braţe pe mama ei, cum o făcea orice altă fiică, şi să i se destăinuie?
Victoria închise ochii.
- Am acceptat o invitaţie. Mergem la familia Carter, e hotărât. Extenuarea asta a ta începe să devină obositoare.
- Poftim?
Lily de-abia îşi dădu seama de ruptura din vocea ei.
- Ţi-am spus acum o săptămână. Nu este o reuniune mare, doar vreo douăzeci de persoane. Nu te poţi retrage acum. Ar fi nepoliticos şi lipsit de cordialitate.
- Am avut o zi groaznică la Valentino's.
Lily îşi încleştă pumnii.
- Ei bine, cu atât mai mult ai motive să ieşi cu familia şi să-ţi limpezeşti gândurile.
Victoria se întoarse pe hol.
- Haide.
Lily se clătină. Se întinse către masa lustruită din hol, iar degetele îi bâjbâiră să se prindă de marginea ei.
- Bucătarul... nostru şef este dat dispărut în Italia. în debarcarea Aliaţilor la Salerno.
Iar mâine toată lumea de la muncă avea să ştie. Gia îl va informa telefonic pe Giorgio în seara asta. Lily va fi nevoită să pretindă că, asemenea celorlalţi angajaţi din bucătărie, îl deplângea pe Tom doar în calitate profesională. Lily căută pe faţa mamei ei o urmă de înţelegere.
- Mamă?
Victoria zâmbi tensionată.
- Lily, îmbracă-te şi poartă-te ca o fată normală.

Lily se împotrivi lacrimilor care ameninţau să i se reverse pe obraji.
Victoria se grăbi în salonaş. Lily o urmă, mergând cu greutate prin casă.
- Serios! făcu Victoria o grimasă. Pentru numele lui Dumnezeu, revino-ţi.
Victoria zori până la birou, agitându-se cu ordonarea hârtiilor, notelor, dosarelor, decupajelor din reviste.
Lily îşi încleştă pumnii. Poate că ar trebui să-i spună mamei ei. Dacă faptul că Tom era dat dispărut ar convinge-o?
- Mamă... Dar chiar atunci Lily zări hârtiile pe care mama ei le ordona. încet, se mişcă în partea cealaltă a încăperii. Mamă?
în faţa ei erau răspândite mai multe imagini. Rochii de nuntă, liste cu nume de organizatori de evenimente. O scrisoare de la biserica Church of the Heavenly Rest.
încet, Lily întinse o mână către scrisoare, îşi văzu numele. Pe al lui Nathaniel. Confirmarea unei date: \o septembrie mo. **Se dădu înapoi clătinându-se.**
-Mamă?
Victoria se întoarse, ridică o sprânceană şi-şi puse mâinile în şold.
Lily îşi dori să articuleze cuvinte, însă pur şi simplu nu ieşeau.
Tatăl ei intră în salonaş; purta o cămaşă pentru o cină formală şi pantaloni negri. îşi întinse braţele, pentru ca Victoria să-i încheie butonii manşetelor.
-Tată?
Lily simţi că sângele i se urcase în obraji. Duse o mână la gură. Arătă spre birou cu cealaltă mână. Părinţii ei schimbară priviri. Luminile părură să arunce umbre bizare pe perete.
- îmi face atât de multă plăcere să consider că vei fi îngrijită bine după terminarea războiului,

anunţă Victoria. Dragă, mai târziu, toate aceste lucruri vor fi perfect rezonabile.
Lily se zgâi la birou.
- Eu şi Katherine de-abia aşteptăm.
Lily ridică brusc capul.
- Singurul mod de a supravieţui acestui război este să planificăm din timp pentru când se va termina. De fapt, murmură Victoria, dacă nu am fi planificat nunta asta, cred că aş fi fost înnebunită de griji pentru tine.
- Scuză-mă, spuse Lily, conştientă că faţa îi era stacojie şi că mâinile îi tremurau.
Se îndepărtă de tatăl ei, prea supărată să-şi poată pronunţa cuvintele.
- Doar gândeşte-te! Draga mea, va fi din nou disponibilă mătasea. Minunat. Ocuparea Parisului a avut un efect atât de îngrozitor asupra industriei modei.
Lily ieşi legănându-se din încăpere. în hol, se sprijini de peretele vopsit aib. Cum se ajunsese aici? Cum se divizase totul în două? Locul ei de muncă, familia ei. Nathaniel, Tom. The Village, Gramercy Park. Buni, mama.
Privirea i se fixă pe fotografia ei preferată cu Josie care se uita direct la ea, cu ochii albaştri limpezi. Lily se duse din nou către salonaş.
Tatăl ei îşi turna un pahar cu whisky
Victoria era aşezată pe canapea, cu picioarele încrucişate la nivelul gleznelor. îşi ridică faţa către Lily, cu o privire la fel de nevinovată ca a unui copil.
Privirea lui Lily se intersectă cu a mamei ei. Şi chiar atunci, realiză care era răspunsul. Lily grăi nefiresc de egal:
- Mamă, tată. A venit vremea să mă mut de aici.
Victoria se aibi. Privirea ea pâlpâi în direcţia lui Jacob.
Iar atunci, cu pumnii încleştaţi pe lângă ea, Lily enunţă

printre dinţi cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună cu luni în urmă. Cu mult înainte ca Nathaniel să plece la război. Trase aer în piept.
- Nu mă pot căsători cu Nathaniel şi nu o voi face.
Tatăl ei se sprijini de birou, în timp ce faţa i se umbri.
-Draga mea...
Pieptul lui Lily săltă.
- Vreau să vă opriţi din planificarea unei nunţi care nu va avea loc niciodată. Şi mă voi muta, îmi voi plăti singură chiria. Tot ceea ce vă cer este să-mi respectaţi hotărârea asta. Aşa cum aţi face în cazul oricărei alte persoane adulte.
Victoria îşi încrucişă braţele.
Camera păru să se micşoreze în jurul lui Lily, însă gândurile ei erau foarte clare.
- Asta nu este viaţa ta, mamă. Este a mea. Mi-ar plăcea să am binecuvântarea ta, respectul tău pentru toată munca grea care m-a adus acolo unde mă afiu. însă se pare că este puţin probabil să le obţin.
Susţinu privirea mamei preţ de o interminabilă secundă.
Apoi, în timp ce nu contenea de dat din gură, cu obrajii roşii de furie, cu mâinile trăgând de perlele pe care le purta, Victoria dădu dezaprobator din cap, se uită aspru la fiica ei, se ridică şi ieşi din încăpere, trântind uşa în urma ei.
Tatăl ei îşi trecu o mână peste faţa obosită, ochii i se intersectară cu ai lui Lily pentru un moment, iar agonia pe care o simţea îi era foarte clar afişată în expresie.
însă Lily rămase hotărâtă.
După un moment chinuitor, se uită trist la Lily, ridică din umeri către ea şi merse la Victoria, închizând încet uşa în urma lui, în timp ce păşea regulat pe hol.

Lily merse încet în dormitorul ei. în zece minute, îşi făcuse o geantă.
Pe stradă, strigă un taximetru.
- Greenwich Village, spuse ea când se strecură în maşină.
Iar în interiorul întunecat, se uită pe geam, în timp ce pe obraji îi curgeau şuvoaie de lacrimi.
Peste Bank Street se crăpa de zori. Lily stătea, trează, la fereastra dormitorului pentru oaspeţi din casa lui Josie, uitându-se la cer, zgâindu-se la lumina gri, sidefie. Cosmo era ghemuit în poala ei. După ce Josie îi făcuse o ciocolată caldă şi o îndopase cu biscuiţi noaptea trecută, Lily se ridicase în capul oaselor, cu gândurile învolburate, rugându-se ca Tom să fie undeva, oriunde, în siguranţă sub acelaşi cer; era dezamăgită de refuzul mamei ei de a o accepta aşa cum era; era tristă că tatăl ei nu o confruntase pe Victoria. îşi dori ca lucrurile să poată fi diferite. Ca Tom să se întoarcă acasă. în poală ţinea o scrisoare veche, subţire, îndoită, de la el.
Iarna, 1942
Cara mia,
Nu vreau să pretind că lucrurile vor fi la fel când mă voi întoarce. Tu te vei fi schimbat. Eu mă voi fi schimbat. Amândoi vom fi trecut prin lucruri pe care este posibil ca nici unul dintre noi să nu le înţeleagă niciodată. Văd lucruri care... ei bine.

Mă bucur de camaraderia celorlalţi de aici. Ne ţinem motivaţi unul pe altul. Până la urmă, uneori, este tot ceea ce putem face. Să ai astfel de oameni lângă tine, să te înconjori de persoane care te susţin şi nu te distrug este cel mai important lucru în viaţă. Promite-mi că vei face acelaşi lucru ca să rezişti. înconjoară-te cu prieteni, cu persoane cărora chiar le pasă de tine. însă, **cara,** *să ştii un lucru. Să ştii că, în ciuda a ceea ce oricare dintre noi trăieşte, ceea ce nu se va schimba este iubirea mea pentru tine. în ciuda despărţirii noastre impuse, sentimentele de tandreţe pe care le*

am pentru tine cresc în mine cu fiecare zi. Se spune că inima devine mai puternică cu cât e distanţa mai mare. Gândeşte-te la mine ca la fortăreaţa ta îndepărtată, tot aşa cum eu mă gândesc la tine ca la fortăreaţa mea. Atunci când lucrurile devin dificile pentru oricare dintre noi, trebuie să ne amintim că nu suntem singuri, că iubirea noastră ne va face să rezistăm până când ne vom reîntâlni. Nu contează unde suntem, cu cine suntem sau ce facem, noi suntem mereu împreună, indiferent de ce s-ar întâmpla. Să ţii minte asta, mereu.Toată dragostea mea, Tom al tău

Victoria

- Se va răzgândi, spuse Jacob. Doar vorbim despre Lily.

Victoria privea spre parc. în camera lui Lily, în timp ce stătea pe bancheta de la geam a fiicei ei, îşi închise ochii şi-şi aminti de fetiţa care fugea în jurul parcului în timp ce ea stătea pe o bancă şi o privea; părul fetei era prins în două cosiţe lungi, castanii. Amintirile o mistuiau atât de mult, încât o dureau. însă, pe măsură ce Lily crescuse mai mare, mai independentă, se îndepărtase de mama ei şi fugise mereu la casa lui Josie atunci când avusese nevoie să vorbească. Iar Josie o încurajase. De fiecare dată când Lily se îndrăgostise sau nu mai simpatizase pe cineva la vreun dans organizat de şcoală, fugise în Greenwich Village să-i povestească lui Josie toate bârfele, să-i relateze toate veştile. Când veneau notele, direct la Josie, toate problemele cu prietenele, toate hotărârile privind rochiile... Victoria fusese lăsată pe dinafară complet. Adevărul era că Josie şi Lily alcătuiau un club de două persoane, mână în mână.

într-adevăr, mama lui Jacob se modelase într-un fel de membră în vârstă a avangardei, refuzând să îmbătrânească cu graţie de când bietul Hank murise, mergând la teatru, asociindu-se cu persoanele acelea din Village! Nu era deloc conduita aşteptată de la o văduvă din Upper East

Side. Existau reguli, iar Josie părea hotărâtă să le încalce pe fiecare în parte.
Ea, Victoria, trebuia să fie cea care să-şi aducă fiica pe calea cea bună.
Victoria oftă. Acum, când încerca să realizeze ceva ce ar fi făcut ca Lily să devină una dintre cele mai invidiate fete din New York, când Nathaniel, un bărbat încântător, corect, bun, era îndrăgostit de ea, de ce insista ea să fugă la Josie, ce să mai spună de adorarea unei femei precum Vianne Conţi, dintre toţi
?Cu o săptămână în urmă, Lily îi tot dăduse timp de zece minute despre cum o admira pe creatoarea franţuzoaică de modă, datorită succesului ei comercial, creativităţii, determinării şi pasiunii ei de a reuşi. De ce nu putea Lily să înţeleagă că ar trebui să meargă la Vianne pentru probele pentru rochie, nu să aspire să devină femeia aceea?
Ideea era ridicolă.
- Dacă mama mea m-ar fi încurajat să mă căsătoresc cu un bărbat ca Nathaniel Carter, îi zise ea lui Jacob. Nu aş fi...
- Te-ai fi căsătorit cu el într-o secundă.
Jacob luă loc pe scaunul graţios acoperit în pânză fiorală, care stătea gol în faţa măsuţei de toaletă a lui Lily. Se uită la ea, cu ochii lui căprui limpezi.
Victoria îşi îndreptă mâna la gură.
- Nu am vrut să spun asta, şopti ea. Nu chiar aşa, dragul meu.
Jacob îşi înclină capul într-o parte.
- Este chiar atât de rea? întrebă el. Viaţa noastră împreună?
-Nu.

Vorbele Victoriei erau moi.
- însă, pentru Lily. Ce ocazie! Haide, Jacob. Nu te scrânti.
El îşi înclină capul într-o parte.
- Ştii că te ador, chiar şi intrigile tale le ador, dar nu lăsa lucrul ăsta să devină o obsesie, draga mea.
Victoria strânse din buze.
- Ar trebui să merg să supervizez prepararea prânzului.
în timp ce trecea pe lângă soţul ei, el o apucă de mână şi
o ţinu preţ de o clipă.
- Te iubesc, spuse el.
- Şi eu pe tine.
Victoria trase aer pe nas, scutură din cap şi ieşi din încăpere. Ieşită în hol, se opri pentru un moment, dând cu nasul de amintirile pe care şi le creaseră în viaţa petrecută împreună. Tot ceea ce făcuseră se învârtise în jurul lui Lily; iar cum, îşi pierduse fiica. Lily îi scăpase printre degete.
Oh, Victoria o invidiase deseori pe Katherine şi diamantele ei, vacanţele ei petrecute în Europa, blănurile ei şi operele ei de artă nepreţuite; fusese deseori
îngrijorată că nu putea ţine pasul cu unele dintre celelalte prietene mai înstărite ale lui Katherine, cu capacităţile de cheltuială ale soţilor lor; încercase întotdeauna să-l impulsioneze pe Jacob. Dar el, destul de încăpăţânat, rămăsese mereu el însuşi. Şi trebui să admită că-l respecta pentru asta.

Ea văzuse ocazia aceasta pentru Lily şi profitase de ea. îşi transferase energiile către fiica ei. Dacă ea nu putuse avea toate bogăţiile din lume, de ce să nu le aibă frumoasa ei fiică?

Victoria scutură din cap şi merse în bucătărie să o supervizeze pe fata în casă.

în dimineaţa următoare, Victoria îşi dădu la o parte micul dejun mâncat pe jumătate şi merse

sus, în baia ei, trecând pe lângă dormitorul tăcut, gol al lui Lily, ignorând durerea sâcâitoare care i se furişase în viscere. îşi împrospătă faţa, îşi atinse uşor încheieturile mâinilor cu câteva picături de parfum, îşi adună lucrurile şi ieşi.

Prinse trenul către casa lui Josie.

- Fiica mea este aici? întrebă ea, în timp ce stătea ca o neghioabă caraghioasă şi punea întrebarea evidentă pe treptele din faţa casei propriei soacre.

Victoria se îmbujoră în timp ce Josie nu făcu decât să se uite la ea, cu ochii ei albaştri mari limpezi ca ai unei fete, stând acolo într-un cardigan crem curgător absolut neelegant, peste o cămaşă ecosez clar demodată.

Josie deschise larg uşa din faţa casei, dându-se la o parte pentru a o lăsa pe Victoria să intre. Mirosul de copt se ridică din bucătărie.

Victoria se întoarse către soacra ei, deschise gura, încercă să reverse o tiradă întoarsă pe toate feţele toată noaptea; constată însă că Josie îi întorsese spatele. Mama lui Jacob avusese tupeul să-i întoarcă spatele Victoriei şi se îndrepta repede în jos pe scările care duceau la subsol.

- Cafea, Victoria? strigă Josie. Tocmai am pus la făcut. Cât de amabil din partea ta că mă vizitezi. Ştii, chiar *speram* **că vei veni.**

Victoria îşi împreună sprâncenele şi se îndreptă spre subsol după soacra ei; îşi scoase acul de la pălărie,
mănuşile, jacheta verde pe corp a costumului ei foarte la modă.
Josie turnă incet cafea în două ceşti şi-i dădu ei una. Expresia de pe faţa ei era de nepătruns. Victoria îşi trase un scaun şi se trânti pe el la masa de bucătărie a lui Josie. Se uită prin încăpere, în timp ce Josie îşi găsi de lucru cu nişte biscuiţi. Biscuiţi pe care probabil Lily îi copsese înainte de a fugi devreme la Valentino's. Victoria stătea ţeapănă ca un lemn.

- E aici, nu-i aşa? O ai.
Josie tăcu atunci când îşi trase un scaun, aşezându-se la masa ei.
- Lily nu este un pachet, Victoria.
Victoria îşi săltă capul şi râse.
Josie luă o gură din cafea, înainte de a o reaşeza încet.
-Victoria...
- Crezi că te poţi băga şi că poţi introduce în mintea fiicei mele ideile tale ridicole. Ei bine, nu înghit aşa ceva. Deloc.
- Nu fac deloc asta. Lily poate lua hotărâri singură, răspunse Josie.
Victoria îşi încleştă dinţii. Oh, femeia asta era mereu copleşitoare. Atât de încrezătoare. Victoria bătu uşor cu unghiile în masă.
- Pot să te rog ceva? întrebă Josie.
Victoria se uită aspru la soacra ei.
- Mi se pare că eşti hotărâtă să fii observată, Victoria. Eşti hotărâtă să fii cineva.
Victoria strânse din buze şi se încruntă. în cele din urmă, ridică din umeri.
- Ştii, ca să fii observată, nu trebuie să te foloseşti de copiii tăi, spuse Josie cu o voce blândă.
Victoria rămase cu gura deschisă.
- Cum îndrăzneşti? Nu ai avut niciodată habar despre cum se fac lucrurile.
- întreab-o pe Lily, răspunse Josie. Ea ştie exact cum să facă lucrurile.

Victoria dădu pe gât cafeaua, îşi puse mănuşile, pălăria şi ieşi repede pe uşa de la subsol

Capitolul 1

.Lily

Lily zăbovi deasupra unui cuptor din bucătăria Valentino's. Aroma de plăcintă savuroasă umplea aerul, în timp ce, afară, ploaia curgea pe ferestrele aburite. în momentul în care îi indică Lily, Rosa se aplecă şi scoase un fel de mâncare experimentală, care clocotea. Se întoarse către toată lumea, în timp ce un zâmbet timid i se aşternu pe toată faţă.

- Exact asta ne dorim, spuse Lily. Bravo, Rosa!

- Sper că, atunci când o voi tăia, să nu vă schimbaţi toţi părerea, *chef.*

Rosa ţinu un cuţit deasupra vasului.

-Arată apetisant, zise Ellen.

Bucătarul secund, vesel, se apleca mai aproape pentru a inhala legumele acoperite cu brânză topită. Zâmbi, iar în obraz i se formă o gropiţă de încântare.

- Oh, nu e mare lucru, spuse Rosa. Am folosit ce legume am găsit, le-am pus în vasul ăsta pentru plăcinte şi le-am asezonat cu mult piper şi un vârf de sare. Lily mi-a dat nişte ierburi aromatice din grădina victoriei.

- Sună ca o plăcintă de rămas-bun, mormăi Leo.

Agnes îşi drese glasul

- Păi, Leo, Lily şi Gia Moreili au făcut ceva extraordinar cu grădina victoriei.

îi aruncă o privire lui Lily.

- Şi, dacă nu ar fi făcut-o, Rosa nu ar avea în fiecare zi aceste legume minunate.

- *Siciiianos*, **murmură Leo în barbă.**

Agnes se crispă.

- Ce ai spus?

încet, Lily îşi săltă capul din vasul Rosei. Auzise despre felul în care italienii din nordul Italiei îi dispreţuiau pe cei din sud, atunci când, uneori, Giorgio lăsase să-i scape câteva glume pe lângă Tom. însă atitudinea lui Leo avea ceva mai sinistru.

- **Nările lui Leo fremătară.Gia Morelli este o** *siciliana.*

- **Leo. Lily coborî tonul vocii. în bucătăria mea nu e loc de prejudecăţi meschine.**

Bucătarii tăceau.

- **Acum, zise Lily. De ce nu ne povesteşti despre noua ta reţetă, Rosa?**

- **Ei bine, am făcut un sos din untură, amidon de porumb, zeamă de supă de legume şi condimente. Am turnat sosul peste legume, apoi am pus un strat gros de piure de cartofi deasupra. Am presărat brânză şi am sperat ca nebuna că, la sfârşit, voi obţine un prânz bun, hrănitor.**

- **Martina, cred că l-am putea servi în mici vase ca garnitură, propuse Lily. Tu ce crezi?**

Privirea Martinei era concentrată pe vas.

- **Cred că este o idee excelentă. Bravo, Rosa!**

Ellen puse o mână pe spatele tinerei Rosa.

- **Trebuie să recunosc, plăcinta aceea arată tare bine. Ce-ar fi să o împărţim la prânz împreună?**

Faţa Rosei se făcu rozie.

- **Mie îmi seamănă cu un minunat fel de mâncare de prânz pentru angajaţi, adăugă Lily**

Rosa începu să taie plăcinta. Martina luă felia pe care i-o dăduse Rosa, iar ceilalţi se aliniară pentru porţiile lor.

Ellen cufundă o lingură în mâncarea cu aspect satisfăcător şi luă o îmbucătură.

- **E delicioasă. Catifelată şi încântătoare.**

Zâmbi şi i se ivi gropiţa din obraz.

Lângă ea, Meg scoase zgomote de apreciere.

Rosa radie de bucurie.

Un zgomot o făcu pe Lily să tresară. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Vianne, care purta o rochie roşie din lână, pe corp, cu o broşă cu perle prinsă la piept. O blană i se odihnea peste umăr.

Rosa se întoarse către Lily, cu o întrebare în privire.

- **Curaj, îi zise Lily.**
- **Mă scuzaţi, doamnă, doriţi să luaţi o îmbucătură din plăcinta făcută de mine?**
- *Oh, la, la,* **dar bineînţeles. Dacă aveţi cum să-mi daţi o felie!**

Rosa se îmbujoră din nou în timp ce tăie o felie generoasă pentru Vianne.

- **Rosa devine un** *entremétier* **extraordinar, afirmă Lily.**

Şi zâmbi din inimă atunci când Rosa se îmbujoră de plăcere.

- **Doamnă, plăcinta asta va avea succes, zise Rosa, radiind cu sinceritate în faţa lui Vianne.**

Leo se apropie. Se uită la plăcintă, dădu din umeri şi se îmbujoră la vederea frumoasei Vianne.

Vianne luă o îmbucătură şi-şi îndreptă furculiţa către ei.

- **Ei bine, dragii mei, cred că aţi creat o masă satisfăcătoare. îl voi încuraja pe Giorgio să o treacă în meniu! Este o hrană perfectă la Valentino's, pe vreme de război.**

în bucătărie se auzi un chiot de veselie.

- **Lily? spuse Vianne în timp ce angajaţii începură să se întoarcă la posturile lor. Ai ceva de făcut azi, după prânz, draga mea?**
- **Testăm mai multe reţete, răspunse Lily. Le-am rugat pe fetele mele să vină cu o serie de idei noi pentru iarna care va veni. Am examinat cărţile de bucate siciliene ale Giei.**

încruntătura lui Vianne era doar una uşoară.

- **Martina? strigă Lily.**

Fata se opri, cu mâinile poziţionate deasupra postului.

- **De ce nu-i spui doamnei Vianne despre ideile tale.**

Martina îşi ridică bărbia.
- **Aş fi încântată. Mă gândeam la** *cotechino* **servit cu linte şi piure de cartofi.**
- **Da? o îmboldi Lily.**
- **Aş putea face cârnaţii folosind piele de porc, precum şi carne, exact aşa cum făceau în Modena.** *Cotechino* **a fost creat în Modena în secolul al XVI-lea, pentru conservarea cărnii de porc în timpul unui asediu. Mama mi-a spus despre el.**
- **Şi ce altceva, Martina? Te rog, spune-ne mai multe, o încurajă Lily.**
- **Ei bine, mă întrebam dacă aş putea folosi porţii ieftine de carne de vită pentru tocană şi slănină în loc de muşchiul pe care îl prefera Marco, ceapă obişnuită în loc de** *grelot* **şi fără ciuperci, şi din plin rozmarin, cimbru, pătrunjel şi pastă de tomate, pentru un** *beef bourguignon,* **în stil de război. Morcovi proaspeţi şi ţelină.**

Pe buzele lui Vianne apăru un zâmbet mic.
- **Cealaltă idee pe care am avut-o e cea de substitut de raţă. Ochii Martinei se luminară. M-am gândit că putem lua carne pentru cârnaţi, cepe, mere şi salvie proaspătă, să distribuim carnea pentru cârnaţi într-un strat, peste ea să pun mere proaspăt date pe râzătoare, ceapă şi salvie şi să le modelăm sub formă de piept de raţă, apoi să acoperim şi să coacem. Chiar iese ceva foarte gustos.**

Vianne rămase cu furculiţa suspendată în aer.
- **Sunt convinsă că lui Giorgio i-ar plăcea să audă mai multe din propunerile acestea.**
- **Ne face pe noi, bărbaţii, redundanţi! bombăni Leo.**
- **Oh, revino-ţi, Leo. Noi, fetele, suntem genii când e vorba să facem ceva din nimic, spuse Vianne.**

Leo se înroşi în timp ce se uita în jos.

- Iar asta e cu adevărat o abilitate, zise Agnes calmă, lângă Lily.
Lily o strânse pe Agnes de braţ.
- Meg inventează un pandişpan fără ouă, continuă Lily. Ellen se ocupă de un substitut de smântână, folosind lapte praf, zahăr, lapte şi grăsime pentru frăgezire, iar Agnes de o budincă cu mere, pentru vreme de război, folosind pesmet şi esenţă de migdale, cu sirop de arţar, fără făină.
Vianne se întoarse către Ellen.
- Martina, ai putea coordona tu această sesiune de gătit pentru vreme de război? Vreau să o duc pe Lily într-un loc special în după-amiaza asta.
- Bineînţeles că pot, răspunse Martina.
Vianne bătu uşor cu unghiile date cu ojă roşie în bancul lung.
- Ne putem vedea în anticamera din faţă la trei şi jumătate, Lily?
- Eşti sigură, Vianne?
- Ai aici o rochie bună?
- Ei bine, presupun că da. Lily coborî tonul vocii. Mama nu are tendinţa să-mi cumpere haine care nu sunt de bună calitate, dacă mă înţelegi.
Lily fu sigură că Vianne îi făcuse cu ochiul.
Vianne ieşi din bucătărie, lăsând o dâră de parfum Shalimar în urma ei, iar subsolul zumzăi de sunetele pregătirii pentru prânz.
După câteva ore, Lily se schimbă în costumul de lână verde-închis despre care abia de-şi amintea că îl pusese pe ea la patru dimineaţa. Mama ei se plânsese când Lily îl alesese cu un an în urmă, pentru că, asemenea modelor de război ale multor alte femei, avea culoarea unei uniforme militare; dar Josie o complimentă pentru el când îl întinsese pe pat cu o noaptea trecută. Lily se asigură că bluza de viscoză de dedesubt stătea cum trebuie şi că pantofii ei erau lustruiţi în aşa fel încât să treacă până şi testul pe care Giorgio îl aplica ospătarilor săi.

Vianne era deja în anticameră. înlocuise eşarfa de blană cu o haină lungă din blană de nurcă.
- Şoferul nostru este afară, în maşină.
Ieşi maiestuos prin uşa de acces principală, în timp ce portarul îi ţinu deschise uşile duble. Afară, Lily îşi recăpătă răsuflarea când simţi răcoarea aerului începutului de iarnă. Portarul ţinu deschisă portiera Pontiacului lui Giorgio, iar ea se strecură înăuntru, unde mirosea a piele şi a lac.
Vianne conversă cu şoferul, un ospătar în vârstă care părea să lucreze şi ca şofer, iar Lily se mulţumi să privească pe geam la zgârie-nori şi la noua privelişte cu angajate care purtau haine, pălării şi pantaloni şi se mişcau grăbite pe străzile din Manhattan, dispărând în staţiile de metrou, aşa cum obişnuiau să o facă bărbaţii. Sedanul trecu pe nesimţite în partea de mijloc a oraşului, oprindu-se la Herald Square.
- Sper că a fost acceptabilă călătoria, doamnelor? se întoarse ospătarul în vârstă către Vianne şi Lily.
Zâmbi obraznic.
- A fost încântătoare, răspunse Vianne.
- Mulţumesc din suflet, adăugă Lily.
El le făcu cu ochiul, înainte de a ieşi să le deschidă portierele. în faţa lor se arătă faimosul magazin cu cinci niveluri, care ocupa aproape un întreg cvartal.
- Ah, Macy's, murmură Lily.
Femei frumos îmbrăcate intrau şi ieşeau pe uşile deschise de portari, exact ca la Valentino's. Lily zâmbi la micul episod de nostalgie pe care-l resimţi pentru deplasările pentru cumpărături de dinainte de război, pe care le făcuse aici cu mama ei.
- Am decis că aveai nevoie de o pauză, spuse Vianne, aşteptând ca Lily să o ajungă din urmă. Vianne îi mulţumi portarului, îşi puse geanta de

mână din piele de lac peste braţ şi intră la fermecătorul parter. în plus, m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă să vezi ceva în afară de bucătăria aceea.
Lily îi zâmbi timid, surprinsă că Vianne era interesată de ea.
Vianne zâmbi răpitor.
- Şi adevărul este că vreau să-ţi cer părerea despre cea mai recentă colecţie a mea. în calitatea ta de profesionistă, eşti exact tipul de clientă pe care sper să o atrag. Cei de la Macy's m-au rugat să creez o linie specială pentru ei, iar astăzi arunc o ultimă privire asupra modelor pentru vreme de război pe care le-am conceput în ultimele câteva luni.
O pală de aer cald le întâmpină. Vianne pluti mai departe. Oamenii se zgâiau la creatoarea de modă urmată de Lily
Lily acceptă o pulverizare cu parfum de la o asistentă de vânzare excelent îmbrăcată, în vreme ce Vianne merse la biroul administratorului pentru a anunţa că sosise. Lily nu-şi putu abţine oftatul la vederea magnificului magazin cu tejghelele lui încadrate de lemn, cu panouri de sticlă, pline cu mănuşi, eşarfe din viscoză şi articole luxoase de papetărie. Lifturile circulau cu uşurinţă la etajele superioare, iar angajatele conversau fermecător cu clienţii, introducând plăţile în numerar în tuburi pneumatice.
Un bărbat la şaizeci şi ceva de ani, îmbrăcat într-un costum formal, cu cravată neagră, luă mâna lui Vianne, o duse la buze şi o sărută, în timp ce degetele lui albe, cu unghii tăiate pătrat, îi ţineau cu atenţie unghiile ei date cu ojă roşie. Ea avea ceva care era delicat şi totuşi Vianne era una dintre cele mai puternice femei pe care le cunoştea
Lily. Peste încăpere se aşternu liniştea.

- Măi să fie, *bonjour,* **domnule Straus, salută Vianne. Flutură vag în direcţia lui Lily. Trebuie să faci cunoştinţă cu Lillian Rose, care este întruchiparea noii femei muncitoare către care doresc să-mi îndrept noua mea colecţie: Vianne at Macy's.**

Lily înaintă, iar bărbatul îi luă mâna, îi examină faţa preţ de o clipă, după care încuviinţă din cap şi oftă.

- încântătoare, şopti el.

- Sunt încântată, spuse Lily, simţindu-se oarecum copleşită de atenţia care i se acorda.

- înapoi la muncă, strigă el cârdului de asistente de vânzare care se opriseră de tot şi se zgâiau la el cu gurile căscate. încăperea cu tavan înalt îşi reluă zumzetul şi conversaţiile.

- Jack Straus este proprietarul Macy's, o informă Vianne pe Lily. Asistentele sunt oarecum impresionate să-l vadă aici.

Domnul Straus se deplasă prin magazin.

- Am crescut cu Macy's, menţionă el. Am fost aici, aveam doi ani când s-a deschis magazinul din Herald Square!

Personalul forfoti în jurul tejghelelor, trimiţând priviri pe ascuns domnului Straus, în timp ce acesta arăta drumul către un lift cu lambriuri în celălalt capăt al magazinului. O asistentă de vânzări, îmbrăcată într-o uniformă bleumarin, îi duse înăuntru.

- La încăperile de vizionare private, Diana, spuse domnul Straus femeii care apăsă butonul pentru etajul corespunzător.

Uşile liftului se închiseră.

Uşile sofisticate se deschiseră larg după câteva momente, ducând direct într-o încăpere a cărei podea era acoperită de un covor catifelat, cu modele fiorale învolburate. Ferestrele uriaşe erau prevăzute cu draperii din mătase curgătoare, iar trandafiri pastelaţi erau aşezaţi în vaze de cristal

pe mese de mahon lustruit, înşiruite pe margini. La un capăt, erau grupate câteva canapele în stil Ludovic XV. Domnul Straus le invită să ia loc. După ce Lily şi Vianne se aşezară, o altă femeie începu să toarne cafea. îi dădu lui Vianne o ceaşcă, execută o
semireverenţă şi aşteptă în timp ce Vianne bău.
-Ah, perfect.
Vianne zâmbi şi se sprijini pe spate, încrucişându-şi picioarele la nivelul gleznelor.
- Lily, draga mea, vrei nişte cafea?
- Oh, mulţumesc, răspunse Lily.
Acceptă o elegantă ceaşcă de espresso, oftând de plăcere în momentul în care simţi gustul amestecului special al lui Joe Martinson.
O femeie îmbrăcată cu o bluză de mătase cu guler mare şi o fustă neagră strânsă bine pe corp şi evazată în jurul genunchilor se ivi pe o uşă din lemn.
- Suntem pregătiţi, domnule?
- Suntem, Beryl, îi dădu domnul Straus răspunsul.
Beryl veni să stea lângă canapea, iar în următoarea
jumătate de oră, o paradă de modele defilă în încăpere. Vianne examină ţinutele, în timp ce îi cererea lui Lily să-şi spună părerea şi în timp ce „Moonlight Serenade” a lui Glenn Miller însoţea noua ei propunere de colecţie pentru Macy's. începură cu fuste plisate, mai scurte pentru a minimiza consumul de materiale, precum şi cu jachete cu perniţe la umeri, masculine, croite să pună în evidenţă talia. Urmară paltoanele lungi cu gulere din blană şi fuste asortate, ţinute care se terminau cu pălării elegante cu voaletă care acoperea faţa în modul cel mai măgulitor pentru trecerea de la o întâlnire de afaceri la alta în New York.

O fată veni în blugi şi o eşarfă legată în jurul capului, iar Vianne se întoarse către Lily, cu o întrebare în privire.
- Pentru angajatele pragmatice, spuse ea. Fetele care lucrează pământul şi ne ţin aprovizionaţi cu fructe şi legume. Ideea este să te simţi confortabil şi compatibil cu rolul tău în cadrul forţei de muncă.
- Foarte practic, aprecie Lily. Chicoti. Numai de ne-ar permite Giorgio nouă, femeilor, să purtăm blugi în Valentino's!
- Ei bine, treaba asta va fi foarte dificilă, draga mea. Vianne îi strânse mâna lui Lily. însă, că e război sau pace, simt un fior de entuziasm pentru hainele de zi cu zi ale femeilor în deceniile care vor veni.
Urmară rochii de iarnă, din satin, care aveau numărul de nasturi acoperiţi conform regulilor pe vreme de război, corsaje şi mâneci festónate, funde prinse la piept şi bijuterii care străluceau, pentru ţinute de după-amiază, costume cu mici cape din lână şi pălării înclinate, vesele, pentru plimbările de după-amiază şi, în cele din urmă, ţinutele de seară.
Lily îşi permise să se lase dusă de val. Nu se putu abţine să nu-şi imagineze că mergea într-un loc special cu Tom, iar ea purta rochiile decoltate, din viscoză, parte peste parte, care cădeau până la podea sau rochiile drăguţe cu broşe diamantate şi pantofi cu vârf decupat.
Vianne se consultă cu Beryl, apoi reveni lângă Lily.
- Cum ţi s-a părut, Lily?
- A fost încântător. Lily oftă. Deşi mă simt oarecum vinovată că stau aici în timp ce ceilalţi lucrează.
Vianne o privi.
- Ştii, din când în când, ai voie să iei o pauză. De fapt, este important să o faci.

Lily îşi muşcă buza. S-ar putea destăinui acestei femei uluitoare, elegante - care avea o carieră de succes şi care ar putea înţelege mai mult decât credea Lily? Trase aer în piept şi îi dădu înainte.
- Recunosc, vreau să mă mut mai aproape de Valentinos, afirmă ea. Trebuia să-şi aleagă cuvintele cu atenţie. M-ar scuti de naveta zilnică.
Vianne ridică o farfurie cu pricomigdale multicolore şi i-o oferi lui Lily. Lily luă una şi se uită la ea, lovită de îngrijorarea pentru Tom. Unde era? Şi, dacă trăia, avea acces la mâncare? Se simţi atât de neajutorată. Dacă s-ar fi putut îmbarca şi pleca spre Italia ca să-l găsească, ar fi făcut-o. Nu vru să-şi imagineze prin ce trecea Gia.
- Ce spun părinţii tăi? Sunt sigură că nu ar vrea să te muţi?
Lily îşi muşcă buza. Deja o făcuse.
- Este din motive practice.
Vianne nu zise nimic preţ de o clipă.
Lily îşi puse pricomigdala la loc pe farfurie.
- Ştii că ai putea lua unul dintre apartamentele de deasupra Valentino's. Eu şi Giorgio deţinem câteva în clădire, iar acum două sunt nelocuite.
Lily tresări. Se uită în camera opulentă, frumoasă. Văzuse cam ce şi-ar putea permite din salariul ei de bucătar, în ziarul de dimineaţă, şi sfârşise prin a împături ziarul şi a-l pune deoparte. Giorgio o plătea cu o treime mai puţin decât îl plătise pe Marco pentru aceeaşi muncă. Dacă ar fi fost plătită cum s-ar fi cuvenit, şi-ar fi permis o locuinţă demnă de un *maşter chef.*
- Mulţumesc, Vianne, răspunse ea.
Vianne puse o mână pe braţul lui Lily.
- Voi vorbi cu Giorgio. Are noimă, draga mea.
Lily îi zâmbi femeii mai în vârstă. Oferta ei era minunată. Dacă ar putea prinde liftul la etajul superior după muncă şi s-ar relaxa în propria ei casă, ar ajuta-o mult să se distanţeze de serviciile

şi planurile de nuntă făcute de mama ei. Nu ar fi corect să stea cu Josie pe termen lung. îşi adora bunica, însă nu voia să o împovăreze prin prezenţa ei ca oaspete. Şi i-ar permite să se concentreze pe viaţa pe care dorea să şi-o clădească pentru ea însăşi, pe cariera pe care o iubea şi pe bărbatul pe care-l adora. Lily fu sigură că Josie ar fi mândră de ea.

- Doamna Conţi. Beryl reveni în încăpere, cu o fată emoţionată în spate, care avea o panglică de măsurat în jurul gâtului. Doriţi să veniţi şi să aruncaţi o privire finală ţinutei dumneavoastră?

Vianne se ridică în picioare.

Lily se ridică şi ea.

-Vianne, sunt recunoscătoare că m-ai adus cu tine.

Vianne îşi coborî tonul vocii.

- Te-ai simţit bine astăzi?

- Desigur, şopti Lily. Recunosc, mi-a plăcut mult.

Vianne se aplecă şi-şi apăsă degetele pe mâna lui Lily

- Ai arăta superb în hainele mele. Sper ca într-o zi să-ţi fac eu hainele, poate atunci când te vei căsători cu vreun bărbat chipeş. Cu cineva de succes, cum e Giorgio al meu. Lily îi zâmbi scurt. îţi sunt recunoscătoare că ai venit cu mine azi, draga mea.

Vianne o trase pe Lily într-o îmbrăţişare, înainte de a se întoarce şi a lua braţul lui Beryl.

Lily ieşi din atmosfera magică a Macy's pe străzile NewYorkului la vreme de război.

Josie

Josie ieşi pe Bank Street. în New York zăboveau ultimele rămăşiţe de căldură şi, dacă era să fie cinstită, Josie nu era încântată de ideea unei alte ierni friguroase, de război. îşi înfăşură şalul în jurul umerilor, pentru a se proteja de adierea rece, şi merse în josul Bank Street, lăsând să cadă o monedă de 10 cenţi în pălăria unui bărbat în vârstă şi oprindu-se să converseze cu el preţ de

câteva momente. El îi zâmbi, în timp ce ochii umezi îi luciră ca ai unui tânăr, apoi Josie îşi târî picioare către oriunde se îndrepta în ziua aceea.

Medicul Un loc de evitat pe cât de mult posibil. Fusese atât de sigură că durerile de piept răzleţe pe care le simţise în ultima vreme nu însemnau nimic. însă, după o vreme, după ce durerile uşoare se transformară în arsuri categorice, făcu lucrul corect, merse la analize, iar cu o săptămână mai devreme medicul îi vorbise o veşnicie despre afecţiuni ale inimii şi spusese ceva despre faptul că „ştia el, Creatorul lui Josie, când va veni vremea”.

îşi cunoştea medicul de mulţi ani, însă nu fusese impresionată. Doar treaba lui era să vindece boli, nu să vorbească despre creatori. Şi totuşi, în ultimele nopţi, nu putuse adormi, agitându-se pentru că, dacă lucrurile aveau să se sfârşească pentru ea, nu dorea ca familia ei să-şi facă griji. Nu aşa voia să-şi încheie viaţa.

în acest scop, nu avea să le spună nimic despre boala ei.

Josie deschise uşa cabinetului medical, doar câţiva paşi mai jos de Albertina's. Avea să intre un pic la magazin şi să ia nişte *cannoli* de la minunata Gia Morelli, după ce va fi terminat cu asta. Cu cât era gata mai repede, cu atât mai bine. Cu atât mai repede putea reveni la toate lucrurile pe care le aprecia atât de mult.

Medicul se uită peste rezultatele analizelor

.- Cred că trebuie să te muţi cu familia. Medicamentele pe care ţi le-am dat îţi vor ameliora simptomele afecţiunii cardiace, însă nu vreau să mai locuieşti singură.

- Ultimul lucru pe care îl vreau este să fiu o povară pentru familia mea, spuse Josie medicului în vârstă care stătea în faţa ei.

El o privi pe deasupra ochelarilor semilună.

- Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.
Josie se apleca în faţă.
- Toţi sunt ocupaţi. Nu-i voi îngrijora cu asta.
- Fiul tău? Nu te-ai putea muta cu el şi cu soţia lui?
Josie răsuflă anevoie.
- Aş fi moartă într-o săptămână.
Medicul îşi încrucişă braţele. Se sprijini de spătarul scaunului.
- Nu poţi ruga pe nimeni să vină şi să stea cu tine?
Josie se uită la el. Ideea îi veni treptat.
- Emmeline.
Medicul încuviinţă din cap.
- Nepoata ta?
Josie scutură capul.
- Oh, nu. Lily stă la mine doar pentru o vreme. Nu o voi opri să se mute, să fie independentă şi să trăiască singură, de îndată ce va dori să facă asta. însă, dacă şi atunci când se va întâmpla asta, voi avea încredere în Emmeline, care mă ajută cu treburi prin casă zilele astea. Şi doar în Emmeline, pentru că asta îmi va necăji prea mult familia. Mai ales pe Lily Sunt convinsă că voi putea pregăti o cameră comodă pentru ea. Josie se uită la el cu o privire onestă. Sper doar că locuitul cu o bătrână ca mine să nu fie extrem de plictisitor pentru ea, biata. Cel puţin va fi plătită să o facă.
Faţa medicului se lumină cu o urmă de zâmbet. îşi termină notiţele, puse la loc capacul pe pixul lui auriu şi privi serios.
- Josie. Ne ştim de destul de multă vreme ca să fim conştienţi de faptul că ultimul lucru pe care îl riscă Emmeline cu tine e plictiseala.
Josie ridică o sprânceană şi chicoti zgomotos.
După zece minute, Josie intră la Albertina's, iar înfăţişarea Giei Morelli care stătea după tejghea o făcu să

se oprească şi să o privească. Femeia, de obicei îmbujorată, cu spatele drept, era palidă şi retrasă şi, în loc să converseze cu clienţii în modul ei prietenos obişnuit, tăia slănină şi strângea măsline cu energia unui câine bătrân şi trist.
Josie refuză să fie asistată de o altă vânzătoare şi aşteptă, în schimb, ca Gia să se intersecteze cu ea.
- Gia, spuse ea atunci când femeia fu, în sfârşit, liberă. Cum te simţi, draga mea?
Buza frumoasei femei începu să tremure, iar Josie examină imediat încăperea în căutarea lui Lino, fermecătorul proprietar al Albertina's. Atunci când îl văzu, merse direct la el, îl spuse că o lua pe Gia acasă cu ea înainte ca biata femeie să se prăbuşească şi o sprijini pe Gia de braţul ei, în timp ce, în mâna liberă ţinea bine o cutie albă plină cu *cannoli* **şi** *biscotti* **italieneşti.**
Ajunsă acasă, o invită pe mama lui Tom Morelli să ia loc în zona cea mai călduroasă de la masa ei din bucătărie, unde soarele intra prin fereastra de la subsol, făcu o cafea şi puse *cannoli* **şi** *biscotti* **asortaţi pe o farfurie în culori luminoase, cu dungi aibastre şi albe. Puse şi câţiva dintre biscuiţii de casă făcuţi de Lily, pentru ceva în plus, şi nu-şi lăsă la vedere geanta de mână în care avea afurisitele de tablete pentru inimă.**
- V-a spus Lily.
Gia căscase ochi uriaşi.
Josie întinse o mână şi o puse pe degetele înroşite, cu unghii tăiate scurt, ale Giei.
- Da, mi-a spus că Tom al tău este dat dispărut, draga mea. Mă tem că este bolnavă de îngrijorare. Am avut norocul să-l cunosc şi, îţi spun sincer, este unul dintre cei mai încântători bărbaţi pe care i-am întâlnit vreodată.
Gia îşi îngropă faţa în mâini.
Josie luă loc.

- Mai bine îţi dai drumul, nu ţine în tine, spuse ea în timp ce masa braţul Giei.
Gia încuviinţă din cap, ştergându-şi obrajii.
- Până acum nu am putut să plâng, şopti ea.
Josie îi dădu o ceaşcă de cafea, iar Gia lăsă să-i iasă un oftat greu. Bău.
- *Cannoli,* **insistă Josie, iar Gia reuşi să zâmbească înlăcrimată.**
Gia luă o îmbucătură în ciuda durerii şi grijii pentru Tom şi închise ochii când simţi gustul divin al prăjiturii. Apoi îşi încrucişă mâinile pe masă.
- Doamnă Rose.
- Oh, fără doamnă Rose. Spune-mi Josie. Toată lumea-mi spune aşa.
- Josie, mă îngrijorează părinţii lui Lily. Sper că nu îi vor face o vină lui Tom din statutul lui. Văd cât de profund se adoră Lily şi Tom unul pe celălalt, însă înţeleg că unele persoane ar putea considera drept aberaţii aceste poveşti de dragoste pe vreme de război.
Josie stătu dreaptă pe scaunul ei.
- Ei bine, eu le văd altfel. Consider că poveştile de dragoste precum cea dintre Tom şi Lily sunt ceva atât de special încât trebuie să fie apreciate, Gia. Nu mi-ar plăcea ca vreunul dintre ei să-şi amintească asta cu părere de rău.
- Doamnă Rose... Josie, sper că părinţii lui Lily au mintea deschisă şi amabilitatea pe care le aveţi dumneavoastră.
- Ei bine, draga mea, eu şi mama lui Lily avem păreri opuse despre aproape orice pe lume, însă nu am permis niciodată acestui lucru să mă împiedice.
Se uită la Gia.
Ochii negri ai Giei se strânseră, luminându-se şi sugerând cât era de frumoasă.
- Cred că eu şi cu tine vom fi prietene bune.

Josie îşi strânse cardiganul în jurul corpului. Aerul din bucătăria ei de obicei călduroasă părea oarecum rece.

- **Sunt sigură de asta, confirmă ea.**

Dacă îi stătea în putere, avea să rămână pe pământul acesta atât cât era în stare, pentru un singur motiv: să o oprească pe Victoria să încurce complet iţele

Capitolul 1

.Lily

Aerul rece burniţa de partea cealaltă a râului Hudson, îmbrăcând grădina victoriei într-o ceaţă albă, palidă. Iarna venea repede, iar Lily punea paie în jurul napilor, răsădind legumele de iarnă, în timp ce, în faţa ei, bătrâna vilă se desluşea ca o fantomă gri. Lângă ea lucra Gia; degetele îi erau roşii şi dureroase. în jurul lor, păstârnacul, dovleceii de iarnă şi cartofii se arătau viguroşi şi sănătoşi, în pofida frigului. Cumva, aveau o consolare în faptul că natura mergea mai departe, indiferent de distrugerea adusă de oameni.

Gia şezu pe vine, strângând eşarfa roşie pe care o purta pentru a nu permite părului des să-i atârne pe faţă.

- Ar trebui să ne oprim şi să bem o cafea.

- Cred că da, răspunse Lily. Se uită la femeia mai în vârstă de lângă ea. Oh, îmi fac griji că lucrezi prea mult, Gia.

Gia se ridică în picioare, arcuindu-se înapoi, cu mâinile sprijinindu-şi şalele.

- Sunt bine. Se uită în jos la Lily. Ştii că e o distragere, Lily. Nu mă lasă să mă gândesc şi, pentru moment, este un lucru bun.

Lily o urmă pe Gia de-a lungul rândurilor ordonate, îngrijite cu atenţie, în timp ce picioarele le scârţâiau la contactul cu frunzele galbene îngheţate. Chiar dacă mare parte din grădină era ocupată cu legume, copacii bătrâni continuau să se înalţe peste peluzele largi, cu banchete din piatră şi urme ale unor grădini de trandafiri elegante, rămăşiţe ale unei epoci acum dispărute.Gia se opri la coşul pe care-l lăsase la capătul rândului, scoţând termosul înalt cu cafea şi turnând lichidul fierbinte în căni de email. Lily îşi înfăşură palmele în jurul băuturii calde delicioase, lăsându-şi degetele să se dezgheţe preţ de câteva clipe, înainte de a bea prima gură.

Capitolul 2

Era mulţumită că se îmbrăcase în pantaloni în ziua aceea. Gândul de a fi aici cu picioarele dezgolite, când ciorapii aproape că dispăruseră şi fetele îşi desenau linii negre pe pulpe, nu era deloc atrăgător.

Gia se întinse şi îi dădu lui Lily o brioşă cu coacăze.

- Mănâncă asta, Lily, spuse ea. Eşti prea slabă.

Lily luă o îmbucătură din prăjitura crocantă a Giei, făcută în casă. Mânca, însă continua să scadă în greutate, în timp ce stomacul îi era răscolit de griji, iar ea se chinuia să doarmă. Noaptea târziu, chiar şi în căldura camerei din casa lui Josie, în care dormise dintotdeauna, se lupta cu coşmaruri în care Tom era pus în cele mai rele situaţii, captiv şi rătăcit în frigul european.

Gia se uită dincolo de parcela îngheţată, la locul în care Giorgio stătea de vorbă cu câţiva voluntari ai Giei. în ciuda presiunii la care era supus, Giorgio făcea în continuare o impresie bună, în haina lui bleumarin şi cu fularul cireşiu.

Mâna liberă a Giei dădu la o parte eşarfa de bumbac pe care o purta.

- Dacă nu se va întoarce acasă?

- Nu! Lily se aplecă, luând distanţă faţă de Gia. îl voi aştepta mereu pe Tom. îl iubesc, Gia.

îi era dor de el zi de zi, de felul în care se învârtea în bucătărie în blugii lui, de modul în care se dedica cu tot sufletul gătitului, de cum ţinea la ea şi de cum îi vorbea aşa cum nu o mai făcuse nimeni altcineva. îşi închise ochii.

- Ştii, îmi făceam griji că Tom nu-şi va permite să te ţină aşa cum erai obişnuită. Gia se uită la grădina ei. Aşa că am vorbit cu bunica ta.

Lily se întoarse către Gia.

- Ai vorbit? Pot doar să-mi imaginez ce a avut buni de zis despre asta.

Capitolul 3

- Mi-a plăcut cu adevărat de ea şi m-a liniştit. Amândouă aveţi convingeri sănătoase despre unele lucruri. Gia se uită la râu. îmi doresc să am şi eu. îmi doresc să nu fi văzut deja atât de mult război.
- Ştiu, şopti Lily.

Războiului nu-i păsa că un bărbat drag era iubit acasă. Nu alegea pe cine să ia.

Din cerul plumburiu începu să cadă o ploaie uşoară, iar
Lily îşi închise ochii şi trimise în sus a mia rugăciune.

Două zile mai târziu, Lily era în trenul spre Valentino's şi îşi ţinea mâinile înmănuşate pe cele două valize aşezate de o parte şi de cealaltă a ei. O îmbrăţişase cu putere pe Josie, o ţinuse bine şi îi spusese cât de mult apreciază că locuise la ea în ultimele săptămâni, dar că venise vremea să meargă mai departe. Giorgio fusese repede de acord ca ea să locuiască în unul dintre apartamentele de la Valentino's şi, chiar dacă avea să-i fie dor de bunica ei, ştia că aşa era cel mai bine.

Trenul hurui spre nordul oraşului. în mijlocul agitaţiei de a locui singură pentru prima oară în viaţa ei se afiau gândurile chinuitoare la Tom.

„Oh, te rog. Adu-l cu bine înapoi.”

îşi sprijini capul de geamul trenului. Cu un gol în stomac, ştiu că asta era o călătorie cu sens unic şi că nu avea să se întoarcă niciodată să locuiască acasă.

în dimineaţa următoare, Lily ridică jaluzeaua din garsoniera pe care Vianne o pregătise pentru ea, la etajul al treilea, deasupra restaurantului. Lumina gri trecu prin fereastră, iar valizele ei erau aşezate goale într-un colţ, pe podea. Toate hainele erau deja puse în dulapul de mahon, iar lângă pat pusese câteva romane. La loc de cinste se afia o fotografie cu ramă din argint, a ei cu

Capitolul 4

Josie, în care Josie stătea în fotoliul ei cireşiu, iar Lily stătea în spate, aplecându-se peste umărul bunicii, cu braţele înfăşurate în jurul ei, în timp ce amândouă zâmbeau către cameră. Erau două suflete pereche născute la o distanţă de decenii.

Lily mângâie rama preţ de o clipă, înainte de a-şi lua ţinuta de bucătar de pe scaunul pe care o pusese cu o noapte înainte şi de a-şi aduna în baie lucrurile pe care trebuia să le spele.

Făcu rapid un duş şi stând pe pragul primei ei locuinţe departe de casa copilăriei, în timp ce pe piele simţea încă senzaţia de bine dată de apa caldă cu săpun, încăperea păru să plutească în jurul ei. Lumina soarelui hibernal spărsese norii, iar sunetele New Yorkului trezit la viaţă se filtrară în apartamentul ei.

Intră cu paşi mari în bucătăria restaurantului, salutându-l pe Julius care se afla deja la cuptorul pe care-l folosea la copt şi scotea chifle fierbinţi, proaspete, pentru acea zi. Lily îşi pregăti o cafea, acceptă o chiflă caldă şi unt de la el şi luă în biroul ei ziarul care fusese adus devreme pentru angajaţii de la bucătărie.

în dimineaţa aceea, o trimisese pe Martina la piaţă cu Giorgio, conştientă că trebuia să înceapă să-şi susţină echipa loială, dacă voia să fie un lider eficient. Era hotărâtă să le dea ocazii noi de a prospera

.Lily răsfoi ziarul. în Rusia, armata sovietică avansa spre ridicarea asediului Leningradului. Planurile lui Stalin, Roosevelt şi Churchill cu privire la o presiune simultană pusă asupra Germaniei erau implementate, laolaltă cu un acord privind înţelegerile postbelice. Stalin nu-şi dorea alte diversiuni mai adânc în est. Deşi

Capitolul 5

Churchill nu avea încredere în Stalin, Roosevelt voia să arate că nu se va opune Rusiei. Lily se încruntă.

Trase aer adânc în piept şi citi mai departe despre Italia. Nimic nou: Aliaţii se concentrau pe eliberarea Romei de sub germani. Chiar dacă Mussolini fusese demis în septembrie, continua să fie şef al guvernului marionetă din nordul Italiei; în plus, germanii deţineau în continuare controlul asupra armatei italiene.

Sunetul sosirii lui Ellen şi a lui Meg în bucătărie o distrase în mod binevenit. Lily împături ziarul şi-l aduse cu ea. Aveau obrajii rozii, iar subsolul se învioră de râsul lui Ellen, în timp ce Meg îşi scotea mănuşile. Julius făcu o glumă, iar Ellen îl strânse de braţ.

Jimmy intră cu paşi mari în bucătărie, desfăcându-şi fularul, cu o expresie nerăbdătoare.

- Bună dimineaţa, Lily

Dădu din cap în mod aprobator către Ellen şi Meg.

- Noaptea trecută, noi trei am avut o conversaţie...

-Oh, da.

Ellen îi zâmbi afabilului *poissonier,* **iar Jimmy îi făcu la rândul lui cu ochiul.**

- Ia să aud.

Lily îşi puse farfuria curată pe suportul pentru vase de lângă chiuvetă şi-şi îndreptă boneta. Ellen duse o mână la gură.

Lily se întinse, complet trează acum.

- Vă ascult.

- Ne-am gândit că ar trebui să ieşim ca un grup, Lily, spuse Ellen.

Ochii ei trecură de la Jimmy la Lily şi înapoi.

Ştii, să ieşim la dans

.Martina şi Rosa intrară, urmate de Leo.
Lily se uită la mica ei echipă de bucătari principali.
Ellen o strânse pe Meg de braţ.
- **Ce zici, Lily?**

Julius se opri din frământatul aluatului, zâmbindu-le indulgent fetelor.
- **Lily, adevărul este că vrem toţi să sărbătorim tot ceea ce ai făcut pentru noi, spuse Jimmy.**

îl bătu uşor pe spate pe Leo, aproape răsturnându-l pe plinuţul *rotisseur.*
- **Nu-i aşa, Leo?**

Leo îşi trecu o mână peste bărbie.
-Poate.
- **Oh, haide, Leo. Noi, bărbaţii, ne-am putea amăgi că avem din nou douăzeci şi şase de ani, spuse Jimmy, în timp ce ridurile din jurul ochilor i se încreţiră, iar ochii îi licăriră. Şi să vă scoatem în oraş, fetelor. Cu tot respectul, Lily.**

îi zâmbi larg.
Martina ridică din sprâncene.
Iar Lily văzu felul în care Jimmy îi făcuse cu ochiul. Martina se îmbujoră, iar gropiţa din obraji i se ivi în timp ce zâmbi către podea.
- **Martina? spuse Lily. De ce nu alegi tu locul în care să mergem toţi?**
- **Ei bine, uite care e treaba. Martina îşi drese glasul, uitându-se timidă către Jimmy. Ştiţi că nu am ieşit niciodată în zona Village până acum. Cum locuiesc în Queens, cu mama. Pur şi simplu nu am apucat să fac asta. însă am auzit de cluburile de acolo.**
- **Ei bine, draga mea, ţi-ai găsit fata potrivită pentru asta, răspunse Lily. Nu-ţi pot spune cât de mult îmi place zona Village.**

Jimmy se apleca pe blatul din spatele lui Lily.
- **Vorbeşti despre vreun club de jazz, Martina?**

Martina încuviinţă din cap, cu ochii mari.
- **Clar, Jimmy.**

Jimmy îi făcu din nou cu ochiul, iar Martina se îmbujoră.

- Cluburile de Jazz sunt pe 52nd Street, zise Jimmy. Cele mai bune. însă sunt foarte selective când vine vorba despre cei pe care-i primesc, continuă el, cu ochii încă pe Martina. Ştii, pe mine nu m-ar lăsa să calc înăuntru. Poate că le-ar lăsa pe Martina şi pe Lily, dar mă tem pentru noi, bărbaţii.

Lily îşi domoli un zâmbet.

- Sunt de multă vreme interesată să merg să o aud pe Billie Holiday la Café Society din Sheridan Square.

- E locul deţinut de Barney Josephson, adăugă Julius. Locul nepotrivit pentru persoanele potrivite?

Ellen chicoti.

- Pare să fim perfect compatibili!

Lily nu-şi putu reţine un zâmbet ştrengăresc.

Julius dădu dezaprobator din cap.

- N-am crezut niciodată că voi spune asta, însă foarte bine, Martina şi Lily, haideţi. Să merg în subsolul acela din Sheridan Square. Bărbaţi la costum, femei cu pălării şi îmbrăcate în rochii. Te bagi, Leo?

Bucătarul plinuţ îşi aruncă mâinile în aer şi încuviinţă din cap.

- Se pare că da.

- Sâmbătă noaptea, după ce terminăm de servit? întrebă Lily.

- Asta înseamnă mâine! scânci Ellen.

- Sunt de acord, răspunse Agnes.

- Toţi suntem, zise Jimmy. Mâine-noapte.

Julius îşi ridică făcăleţul deasupra capului.

- De-abia aştept, prieteni.

Sâmbătă, cât timp serviră cina, toţi îngânară melodii. Martina şi Rosa se învârtiră prin bucătărie după ce terminară de curăţat bancul de lucru principal.

- Bun, ne revedem aici în jumătate de oră! preciza Lily.
- Nu ştiu dacă e suficient timp pentru mine ca să mă aranjez.
Jimmy îi făcu cu ochiul Martinei.
Martina îi dădu una cu o cârpă.
- A, da? Ei bine, dacă o pot face eu, o poţi face şi tu.
- însă tu eşti superbă, zise el.
Lily îi rânji lui Jimmy şi se grăbi să iasă cu celelalte fete,
Ochii ei negri străluceau, iar buclele îi erau pieptănate în sus pe cap. Şi Rosa purta negru, iar genele ei lungi arătau imposibil de bogate pe fundalul obrajilor ei luminoşi, în vreme ce rochia ei lucea de paiete şi bijuterii pe corsaj.
- Aşteptaţi, porunci Meg.
Toată lumea tăcu.
Solemn, fata întinse o mână în vestiarul ei. Scoase o coadă de şurubelniţă, un clips pentru prins cracul pantalonilor când mergi pe bicicletă şi un creion pentru sprâncene.
- Oh, ei, ei, ei! fluieră Ellen. Ia te uită cine s-a pregătit pentru petrecere!
Meg strânse din ochi şi asamblă şmecheria.
- Bun, cine e prima? întrebă ea.
- Ei bine, eu, bineînţeles, draga mea, murmură Lily. Cine spune că nu putem avea dresuri pe vreme de război?
înaintă, îşi puse piciorul pe bancheta lungă din vestiare şi o lăsă pe Meg să-i prindă brăţara piciorului de bicicletă de picior, să mânuiască coada de şurubelniţă şi să tragă o linie perfect dreaptă de la coapsă până la gleznă, folosind creionul pentru sprâncene.
Fetele se aliniară una câte una şi, în curând, toate aveau linii negre desenate care arătau la fel de sexy ca orice pereche de dresuri de mătase.

- Ei bine, să mergem, frumoaselor, şopti Lily. Cred că bărbaţii vor leşina de admiraţie. De-abia aştept să văd faţa lui Jimmy.

Meg chicoti în palmă, însă Lily fu sigură că o văzuse pe Martina că se îmbujora.

După ce ajunseră în centru, Lily îi conduse în Sheridan Square. Ellen râdea lângă ea, în timp ce Jimmy se ţinuse constant aproape de Martina de când plecaseră din Valentinos. Acum, zăboveau în spatele tuturor. Leo şi Julius continuau să converseze cu toată lumea, pe rând.

Lily coborî repede pe scara care ducea la subsol şi, conform obiceiului, fură conduşi direct în Café Society.

Lily se opri preţ de o clipă, cu braţul prins de al lui Ellen; Meg era aproape, în spatele lor. Se adaptă la întuneric şi la fumul de ţigară, înainte de a-şi sălta capul către scenă şi a dar se opri brusc pe scări. Preţ de o clipă, rămase locului. Tom şi-ar dori ca ea să iasă în oraş şi să se distreze. Nu i-ar plăcea ca ea să stea închisă tot timpul.

Trase aer în piept şi coborî. Lily adusese o rochie la vestiare de dimineaţă, ca să se poată pregăti odată cu ceilalţi. Nu voia să irosească timp fugind în sus şi în jos pe scări până la garsonieră, când toată lumea îşi intra în rol aici, jos.

Se dezbrăcă repede şi-şi scoase rochia roşie de seară. Ellen îi închise rândul lung de nasturi acoperiţi de pe spatele rochiei decoltate. Lily se întoarse, iar Ellen îşi duse o mână la obraz, cu gura deschisă de uimire. Meg şi Agnes li se alăturară.

- Măi să fie, eşti una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată, grăi Agnes.

Se întinse în faţă şi îndreptă umărul drept al rochiei lui Lily, dându-se înapoi şi admirând

modul în care corsajul cu bijuterii se aduna sub bust, înainte de a se evaza într-o fustă jucăuşă.

- Toate sunteţi cele mai frumoase fiinţe din încăpere, spuse Lily, cu voce caldă.

- Ei bine, trebuie să ne machiem şi să ne aranjăm părul înainte ca vreuna dintre noi să poată confirma asta, răspunse Agnes.

Lily chicoti când o auzi pe femeia pragmatică de lângă ea. îşi dădu cu ruj roşu, îşi pudră nasul şi-şi pulveriză nişte preţios Chanel No. 5 pe încheieturile mâinilor. îşi perie părul până când îi străluci, înainte de a-l trage în sus şi al ridica elegant.

- Oau, şopti Ellen. Nu e rău pentru o mână de bucătărese!

Se opriră toate din ce făceau şi se uitară în oglindă pentru o clipă. Agnes purta o rochie cu un corsaj din catifea neagră şi o fustă din mătase crem, Meg una albastru-deschis cu mâneci transparente, cu părul blond tras în sus şi întins. Ellen radia în roz pal cu un strat de dantelă cu model de trandafiri şi o fustă cu ochiuri. Rosa şi Martina o lăsară pe Lily fără răsuflare. Martina era îmbrăcată într-o rochie neagră strânsă pe corp, cu o bandă aurie de-a lungul bustului, decorată cu bijuterii.
lăsa să-i scape o răsuflare întretăiată.

- Oau, şopti Ellen. Uite-o.

Pe scena mică, înconjurată de mese îngrămădite până la picioarele ei, Billie Holiday fredona o versiune vioaie a cântecului tragic „Strânge Fruit”.

- Piesa asta mă înfiorează, spuse Meg.

- Aşa şi trebuie, zise Julius. Bun, Lily, cât de repede te poţi mişca? întrebă el când văzu un grup care pleca de la o masă.

Lily se îndreptă către ea, însă Julius îi puse o mână pe braţ. Lily se opri la jumătatea pasului. îşi duse mâna la gură. Un bărbat aib, bine

îmbrăcat, confrunta un cuplu de afro-americani care erau aşezaţi liniştiţi la o masă de lângă aceea care tocmai fusese eliberată. De îndată ce se întâmplă asta, doi bărbaţi în costume negre, cu papion, îl conduseră afară pe bărbatul alb. Ceilalţi din grupul lui, toţi părând să fie înstăriţi, îl urmară, cu expresii sceptice pe feţe.

Lily se întoarse către Julius, uitându-se cu ochi miraţi.

- **Ei bine, da, spuse Julius. Cred că a insultat cuplul de afro-americani. însă Barney Josephson nu tolerează discriminarea. Asta este diferenţa dintre Café Society din Village şi cluburile din 52nd Street. Julius îşi croi cale prin mulţime. Haideţi, zise el. Hai să profităm de plecarea nătărăilor acelora şi să ne aşezăm chiar în faţă ca să o vedem pe doamna Holiday.**

Stătu lângă mese şi le făcu semn cu braţul, pentru ca toţi să ia loc.

Nu ştiu dacă Billie Holiday îşi dăduse seama sau nu de agitaţie, însă Lily putu jura că faţa ei se luminase de zâmbet la sosirea lui Julius şi a grupului său nou şi că-şi dăduse capul pe spate, etalându-şi şirul dublu de perle din jurul gâtului. începu să fredoneze „They Can't Take That Away from Me”.

Câteva ore mai târziu, Lily se prăbuşi din nou pe scaunul ei. O prinse pe Ellen de braţ.

- **Oh, cât de distractiv! zise ea. Nu m-am gândit niciodată că-mi va face atât de multă plăcere să dansez cu o mulţime de bărbaţi de vârstă mijlocie!**

Ellen o luă pe Lily de mână.

- **Şi uite ce se întâmplă acolo, adăugă ea, în timp ce i se adâncea gropiţa din obraji.**

Meg îngâna piese cu Rosa, Leo şi Julius. Agnes plecase acasă mai devreme, pentru a-i da liber mamei ei şi a se ocupa de copii, Julius se afla de cealaltă parte a mesei, iar capul Martinei se

sprijinea pe umărul lui Jimmy, în vreme ce bărbia lui se odihnea pe creştetul capului ei.
Ellen le trimise un sărut Martinei şi lui Jimmy.
- O pereche de îndrăgostiţi, dacă nu mă înşel. Prima poveste de dragoste din Valentino's, în vreme de război!
Lily trase aer în piept şi o străbătu un fior. De-abia reuşi să-i transmită lui Ellen unul dintre acele zâmbete curajoase, în vreme de război.
Odată ieşirea lor în oraş terminată, Martina merse lângă Lily pe strada întunecată, în timp ce ceilalţi erau în faţă, râdeau şi cântau, iar vocile lor răsunau în aerul răcoros al nopţii.
- Lily? grăi Martina. Lily se opri. Sper că nu jeleşti sau că nu eşti îngrijorată cu privire la cineva special. Am observat că uneori ai fost absentă în noaptea asta.
Lily se opri în întuneric. Două fete trecură în grabă pe lângă ea. Ceilalţi erau mult în faţă. Să se destăinuie Martinei? Odată, Martina ar fi fost ultima persoană în care ar fl avut încredere. Lily se jucă nervoasă cu colierul pe care-l purta. îşi puse braţul pe al Martinei. Un lucru era clar. Martina nu bârfea.
- Ştii, zise ea. Sunt îndrăgostită de Tom.
Martina continuă să meargă. Nu tresări deloc.
- Mi-am dat seama. Mi s-a părut evident.
Lily îşi muşcă buza.
- Deci se pare că nu sunt atât de bună pe cât credeam când vine vorba să-mi maschez sentimentele.
- Ştii, îmi pare rău de felul în care te-am tratat la început. Am făcut o presupunere despre tine. Şi nu ar fl trebuit. Nu eşti deloc ca unele dintre fetele din societate.
Lily tremură.
-Nu.

Capitolul 1

Martina tăcu lângă ea.Lily oftă.
- Nu am fost niciodată, Martina.
- Sper că nu vei considera clasa o barieră în calea prieteniei.
Martina îşi coborî tonul vocii.
- Niciodată, răspunse Lily. Niciodată nu am crezut asta, să ştii.
- îmi pare rău că eu am făcut-o odată. Vocea Martinei suna blândă în întuneric. Cât vă priveşte pe tine şi pe Tom, lucrurile nu ar trebui să fie complicate.
Lily îşi strânse poşeta.
- Ştiu. Şi eu simt asta. Adevărul este că nu pot suporta gândul că nu se va întoarce acasă.
Martina merse lângă ea. Se sprijini cu braţul de braţul lui Lily; râsetele celorlalţi răsunară pe strada întunecată.Luni dimineaţa, Giorgio intră cu paşi mari în bucătărie, evident în căutarea unui lucru sau a unei persoane, începu să adulmece aerul, privind peste tot ca un detectiv în căutarea unui indiciu.
- Rosa, murmură el când, în sfârşit, ajunse la postul ei. Ştii cât de mult îmi place supa cremă de homar! Şi sunt convins că asta miros!
Ochii Rosei se luminară.
- Ei bine, domnule, Lily mi-a spus să fierb cozile în apă sărată pentru doar cinci minute, pentru a obţine o zeamă şi, în plus, să gătesc în prealabil homarul şi să obţin pe cât de multă aromă posibil cu ingredientele reduse. Poftiţi, aruncaţi o privire.
Giorgio îţi frecă palmele una de cealaltă.
- Ce fată isteaţă!
Rosa afundă o lingură curată în oala care clocotea.
- Vedeţi, apoi urmează baza *mirepoix* **şi un amestec de ierburi aromatice proaspete din**

grădina victoriei, nişte pastă de tomate şi făină pentru a îngroşa supa. în plus, ardei de Cayenne.
- Perfect, Rosa, spuse Lily sprijinindu-şi o mână pe spatele Rosei.
Giorgio luă lingura şi închise ochii de plăcere.
- Savuros, Rosa. Lily, putem vorbi în biroul tău preţ de o clipă?
- Desigur.
îşi şterse mâinile cu o cârpă curată şi-l urmă pe Giorgio în încăperea ei. în ciuda tulburărilor cu părinţii ei şi a dorului îngrozitor pe care i-l ducea lui Josie, Lily aprecia faptul că nu trebuia să facă naveta la muncă. Ora de somn suplimentară în flecare noapte se dovedea a fi o binecuvântare, iar garsoniera pe care i-o pregătise Vianne i se potrivea de minune.
Giorgio închise uşa biroului.
- Am organizat ceva cu Paddy Jackson.
Lily avea o părere foarte bună despre furnizorul lor loial de carne.
- Vreau să duc hotdogi şi cafea în Staten Island, la Stapleton, ca să oferim trupelor care se pregătesc să plece la război şi să-i întâmpinăm pe cei care se întorc acasă. Paddy poate furniza hotdogii, iar eu am cumpărat o tarabă. Tu şi echipa ta de femei aţi vrea să gătiţi? Paddy poate duce carnea şi pâinea la Staten Island, iar eu mă voi ocupa de livrarea tarabei acolo.
Lily îşi împreună mâinile de bucurie.
- Desigur, Giorgio. Voi vorbi cu Martina şi cu Ellen. Putem lucra pe rând.
- Multe din trupele care pleacă ştiu despre Valentino's. Mica noastră tarabă va fl ultimul gust care le va rămâne despre America. Şi vreau ca, înainte să plece la război, să vadă că echipa mea de bucătari le zâmbeşte.

Capitolul 3

- Cred că este un plan straşnic de bun, Giorgio. Giorgio zâmbi, însă Lily văzu ridurile de îngrijorare de pe fruntea lui.

Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Lil

yDupă câteva zile, un vânt îngheţat se agita pe punţile feribotului din Staten Island, iar apa cenuşie se învolbura sub vas. Lily îşi trase fularul de caşmir mai strâns la gât, grozav de bucuroasă pentru că purta pantaloni groşi şi pentru faptul că mama ei nu-i superviza hainele pe care alesese să le poarte în ziua aceea. Feribotul sălta în bazin, trosnind şi gemând în ceaţă. Lily îşi făcu mâinile căuş peste gură şi suflă în degete, pentru a le încălzi.

O gropiţă se formă în obrazul lui Ellen, sub pălăria ei de pescar groasă, din lână.

- Nu m-am gândit niciodată că vom face asta, Lily.

Lily strânse mâna îngheţată a fetei, în timp ce debarcau de pe feribot.

Gardul de plasă de sârmă care înconjura portul de îmbarcare se putea desluşi în faţa lor. înăuntru, zeci de trupe stăteau la punctele de adunare, în timp ce ghetele grele li se scufundau în bălţile întunecate formate pe cimentul crăpat. Un vas al marinei, uriaş, era acostat la chei. Un flux constant de tineri care-şi duceau raniţele îşi făcea lent drum către schela de acces la bord, cu spatele aplecat, înainte de a dispărea, într-un sfârşit, în gura navei, cu partea laterală străpunsă de nituri.

Lily nu-şi putea desprinde ochii de bărbaţii de lângă enorma navă pentru transportul trupelor. Citise în ziare că porturile din New York ajunseseră să fie cunoscute drept „Ultima oprire SUA”. în timp ce soldaţii se îmbarcau pe nave către Marea Britanie, şantierul naval Brooklyn

fabrica aceste nave de luptă monstruoase, ameninţătoare, pe lângă vasele portavion, şi repara mii de vase ale Aliaţilor. Prezenţa acolo părea să facă totul stăruitor de real.

în acelaşi timp, New Yorkul devenise un adăpost pentru mii de refugiaţi plecaţi din calea lui Hitler. Unii dintre oamenii de ştiinţă, artiştii şi scriitorii de top ai Europei traversaseră mări şi oceane pentru a ajunge aici

.însă trupele din New York care plecau să le apere ţările lor erau formate doar din băieţi. Dacă Lily s-ar fi uitat îndeaproape, le-ar fi văzut surâsurile curajoase pe feţe. Preţ de o clipă, se uită la ei, examinând recruţii pentru a vedea dacă nu cumva era unul dintre băieţii cu care crescuse ea. Băieţi cu care dansase odinioară, vorbind despre visurile şi planurile şi speranţele lor. Nici unul dintre aceste visuri nu indusese plecatul la război.

Cât îşi dorea o şansă de a-l revedea pe Tom al ei, de a mai avea încă o zi cu el şi de a-l îmbrăţişa.

îşi croiră drum către boxa de acces în staţie.

- Lily Rose, de la restaurantul Valentino's, spuse Lily. Sunt aici să le servim hotdog băieţilor.

Infanteristul o privi pe Lily din cap până în picioare.

- Aveţi un act de identitate, domnişoară?

Ellen şi Lily îşi scoaseră actele de identitate.

Soldatul le făcu semn cu mâna să intre.

- Va trebui să vă prezentaţi la biroul comandantului portului. E clădirea albă din lemn de la stânga voastră.

Asistentul comandantului de port le duse la taraba cu hotdog a lui Giorgio, iar Lily puse în mişcare vasele cu abur, în timp ce Ellen ridică umbrela cu firma „Valentino's”.

Capitolul 5

Cele trei vase pentru păstrarea caldă a alimentelor erau pline de cârnaţi de la Paddy, proaspeţi, de pe piaţa de carne, pe care Lily îi fiersese timp de şapte minute exact, înainte de a-i scoate cu cleşti şi a-i pune în chiflele pregătite de Giorgio, împreună cu muştar şi ketchup. Ellen se ocupă de prăjitul de cepe într-o tigaie pe una dintre plite.

în scurt timp, o coadă de băieţi nerăbdători se întindea de la tarabă lor până la fâşia de ciment de pe ţărm, iar Lily pregăti rapid căni de cafea proaspătă de la Valentino's pe care Giorgio le organizase împreună cu Joe Martinson pentru ziua respectivă.

- Ah, Valentino's, grăi un tânăr infanterist. Este locul din New York pe care-l preferă părinţii mei.

- Ei bine, ai tău au bun-gust. Este şi locul meu preferat, răspunse Lily, în timp ce-i dădea o ceaşcă de cafea aburindă.

- Cum te numeşti?

- William Day, spuse tânărul.

- William, când te vei întoarce, să vii să ne vizitezi şi să le spui că bucătarul-şef Lily Rose îţi va pregăti supă cremă de homar.

William se îmbujoră de mirare şi-şi strânse hotdogul şi cafeaua caldă în mâinile albe de cât de reci erau.

Ellen şi Lily îşi zâmbiră.

La scurtă vreme, aerul se umpluse de conversaţiile băieţilor şi de mirosul de cafea, cârnaţi şi pâine încălzită.

- Ştii ce, spuse Ellen, lângă Lily, nu m-am gândit niciodată că războiul va fi o perioadă în care-mi voi face atât de mulţi prieteni buni. Continuă timidă. Iar tu devii o prietenă foarte importantă pentru mine, Lily.

- Oh, Ellen, răspunse Lily, în timp ce-şi ţinea atenţia pe ceas, pentru a nu lăsa cârnaţii să

fiarbă prea mult. Mă simt incredibil de în largul meu în mica noastră familie din restaurant. Expresia feţei lui Ellen se întunecă, înainte de a se întoarce către un recrut care părea dureros de tânăr.

- **Poftă bună şi să-ţi aminteşti de noi când te întorci.**
- **Oh, îmi voi aminti, domnişoară, şi mi-ar plăcea să vă pot scrie. Nu am văzut niciodată o fată atât de drăguţă, îi zise el în timp ce-i făcea cu ochiul.**

Ellen oftă.

- **Sunt convinsă că ai o mulţime de fete cărora să le scrii.**
- **Fii atentă să nu se ardă ceapa, îi răspunse tânărul şi-i făcu din nou cu ochiul.**

Lily întoarse cârnaţii, păstrând o cratiţă caldă şi pe celelalte două în fierbere, până când aproape terminară tot şi hrăniseră ceea ce părea să fie cam o mie de soldaţi. Nava cea mare şuieră adânc. Venise vremea ca toţi acei băieţi să plece. Ellen începu să deretice, în timp ce Lily mai dădea de mâncare ultimilor dintre băieţii care aşteptau. Un tânăr cu obrajii şi nasul roşii de frig veni în faţă.

- **Domnişoară, spuse el, nu aveţi idee cât de dor îmi va fi de hotdogii americani.**
- **Ceapă? întrebă Lily.**

în spatele ei, Ellen fluiera încet o melodie cadenţată.

- **Da, vă rog, şi ketchup, fără muştar, zise el.**

Lily îi dădu hotdogul. îi zâmbi atunci când el luă o îmbucătură şi mormăi a apreciere.

- **De unde eşti? întrebă ea.**
- **Din Paris, Kentucky, răspunse el, uitându-se la ea cu toată seriozitatea.**

Capitolul 7

- Şi încotro mergi? continuă ea cu ochii la ultimul grup de bărbaţi rămaşi în jurul camionului.
- Nu pot spune, zise el, cu voce moale.
Pulsul lui Lily se acceleră. Degetele ei îngheţate se strânseră în jurul fotografiei cu Tom pe care o ţinea în poşetă. Ştiind că era puţin probabil ca Ellen să audă cu tot zgomotul şi toată agitaţia din jurul tarabei, se aplecă în faţă.
- Logodnicul meu, spuse ea, a dispărut în timpul campaniei italiene. Vrei... Adică, dacă ţi-aş da fotografia asta, ai putea să le-o arăţi oamenilor şi să întrebi dacă a auzit cineva de el?
Tânărul se încruntă concentrat la fotografia cu Tom.
- Vreţi să renunţaţi la ceva atât de preţios?
- Aş renunţa la orice ca să ştiu că Tom al meu este viu. Numele lui este Tom Morelii.
Băiatul întinse mâna după fotografie, o ţinu în degetele roşii de frig.
- Voi vedea ce voi putea face. Se uită la ea. Şi dacă aud ceva? Dacă cineva ştie ceva despre Tom Morelii al dumneavoastră?
Lily se uită către Ellen.
- Atunci trimite de veste lui Lily Rose, la Valentino's, pe Park Avenue.
El ţinu fotografia lui Tom aproape de piept.
- Tom Morelii, grăi el. Şi Lily Rose.
încuviinţă din cap şi imită un salut faţă de ea.
- Mulţumesc, îi zise fata.

Ea îi privi spatele în timp ce el pleca

Capitolul 1

.Lily

Primăvara, 1944

Iarna se prefăcu în primăvară, însă aerul mai cald şi mugurii care dichisiseră oraşul veniră cu o altă tragedie pentru Valentino's. într-o dimineaţă însorită, Lily, în bucătărie, îşi ţinea capul plecat, la fel ca şi echipa adunată în jurul ei. Lacrimile curgeau liber pe faţa Martinei, iar ceilalţi respirau greu şi îşi căutau batiste în buzunarele uniformelor. Giorgio murmură cuvintele unei rugăciuni liniştite, iar, într-un final, toţi ridicară capetele.

- Ne vom aminti cu mare drag de tânărul nostru *commis chef* **Paul. A adus bucurie vieţilor noastre, spuse Giorgio. îşi şterse o lacrimă de pe faţa extenuată. Dragul nostru băiat a fost un pilot curajos în campania din Pacific. A făcut ceea ce şi-a dorit să facă. Să ia parte la război şi să zboare. Şi pentru că ne-am adunat în memoria tânărului Paul, ne rugăm şi pentru dragul nostru Marco, dar şi pentru Tom, adăugă Giorgio. Ne rugăm să ne fie trimis înapoi cu bine şi în curând.**

Lily îşi vârî adânc mâinile în buzunarele fustei. Lângă ea, preţ de o clipă, Martina îşi puse un braţ în jurul umărului ei. încă nu aveau veşti. însă ea şi Gia continuau să aştepte în linişte, cu speranţă, poate, cumva, avea să se întâmple o minune, iar el să fie bine.

Angajaţii din bucătărie revenîră la posturile lor.

Giorgio merse către Lily.

- Acum că Leningradul, în sfârşit, nu mai este asediat, următoarea oprire pentru Aliaţi ar trebui să fie iubita noastră Roma, draga mea.

El îi examină faţa.

- Lily dădu aprobator din cap; ştia că era palidă. Nu era destul de sigură pe ea ca să poată vorbi.Am văzut multe la viaţa mea, însă preţul cerut de acest război devine inimaginabil. Liniile

Capitolul 2

de defensivă germane din jurul Monte Cassino se dovedesc aproape imposibil de străpuns. Sunt îngrijorat.

Dădu dezaprobator din cap şi făcu stânga împrejur.

Războiul dura mai mult decât îşi imaginase oricare dintre ei.

După ce se termină cu servirea unei recepţii lungi de prânz, Lily o văzu pe Vianne în uşa bucătăriei. Strâmbă din nas la cea mai recentă creaţie a ei şi a lui Leo: o reţetă care folosea Spam[17] şi cartofi.

- Leo, nu cred că felul ăsta de mâncare va merge mai sus de prânzul personalului de bucătărie.

Leo se sprijini de locul în care, cu câţiva ani mai devreme, crease capodopere în calitate de *rôtisseur* **pentru Valentino's. îşi puse cârpa peste umăr şi dădu dezaprobator din cap înspre carnea conservată roz care clocotea pe arzător.**

- E o calamitate de fel de mâncare, *chef.*

- Sunt de acord cu tine în privinţa asta.

Lily oftă greu. îşi şterse mâinile şi merse la Vianne.

Vianne observă agitaţia din bucătărie.

- Lily, în seara asta am o mică adunare cu prieteni în apartamentul meu, iar Giorgio m-a întrebat dacă ai putea să ne trimiţi nişte mâncare?

- Bineînţeles, Vianne. Singura problemă este că proviziile sunt limitate.

Vianne încuviinţă din cap; ochii ei frumoşi erau gravi.

- Ştiu.

Lily ridică o sprânceană.

- Ei bine, pot pregăti nişte *consommé* **de pui, pot asambla o caserolă din mielul pe care urma să-l fierbem înăbuşit cu tăiţei cu ou şi o plăcintă cu mere pentru desert?**

Capitolul 3

- Perfect. Lily? Draga mea, de ce nu urci să bei un pahar cu noi? Nu este normal să fii mereu prinsă în muncă. Ştii, ai voie să te distrezi din când în când. Zâmbi luminos. Vino la noi, ca invitata mea. Te rog.

- Oh, Vianne. Nu trebuie să faci asta.

- Dar insist. Vino şi vezi ce ar trebui să facă o fată de vârsta ta atunci când are nopţi libere, *chérie.*

Lily îi zâmbi frumoasei femei, iar Vianne făcu stânga împrejur şi plecă.

în noaptea aceea, Lily ezită în faţa apartamentului luxos al lui Vianne şi al lui Giorgio, apartament aflat la etajul de sus al clădirii în care se afla restaurantul. Rochia neagră dintr-un amestec de mătase şi viscoză, cu o curea *diamanté,* **îi îmbrăţişa silueta şi cădea până la genunchi, îşi ridicase părul din faţă, în timp ce restul se revărsa în onduleuri. în ultimul moment, aplicase o idee de ruj roşu intens, nişte fard şi apoi mascara pentru a-şi scoate în evidenţă ochii de un albastru intens.**

Atunci când fata în casă a familiei Conţi deschise uşa să o primească, Lily se opri să privească. O urmă pe servitoarea în uniformă printr-un larg hol de primire, splendid, cu o scară lată care ducea la o galerie cu complicate balustrade din fler ce dădeau spre intrare.

O femeie tânără, evident manechin, era aşezată pe o canapea de catifea albastru pal, iar în spatele ei se afla o imagine mărită a Parisului. Fata era înconjurată de multe tinere fermecătoare. Pe cap purta o beretă roz; bluza de aceeaşi culoare avea un papion în partea din faţă, o talie strâmtată cu o curea subţire şi o fustă din mătase, cu pliuri.

Alte două femei stăteau rezemate pe o canapea aurită, fluturând ţigări în portţigarete

Capitolul 4

elegante, uitându-se la Lily cu priviri leneşe, arzătoare, în timp ce beau şampanie. în spatele lor, pe un stativ care părea trimis direct din studioul lui Vianne, erau atârnate ţinute couture; în spatele femeilor, Giorgio stătea în picioare, într-un smoching din al cărui buzunar ieşea o batistă de mătase albă; vorbea cu doi bărbaţi în vârstă bine îmbrăcaţi.

- Lily, bine ai venit! Traversă cu paşi mari încăperea, către ea. Arăţi minunat, murmură el. Pur şi simplu minunat.

Lily se uită mirată la încăperea frumoasă, la paravanele de mătase şi la uriaşii palmieri în ghivecele din colţuri; jazz parizian se auzea de la un gramofon, însoţit de sunetele catifelate ale conversaţiilor sofisticate. Poate că ar fl trebuit să fie manechin, nu bucătar...

- Şampanie, dragă Lily? întrebă Giorgio.

Lily îşi mută din nou atenţia la Giorgio.

- N-am mai băut şampanie de o veşnicie.

Buzele lui se mişcară într-un zâmbet.

- De ce? se aplecă el în faţă. New Yorkul este mult mai distractiv dacă bei şampanie.

- Ei bine, trebuie să recunosc, s-ar putea să ai dreptate, Giorgio.

îi zâmbi cuceritor.

- Să nu cumva să pleci.

Se grăbi şi reveni cu un pahar de cristal plin cu şampanie.

- Lily? Mâncarea ta a fost senzaţională, strigă Vianne din partea cealaltă a încăperii.

Mulţumesc, draga mea.

Lily încuviinţă din cap şi-i zâmbi, la rândul ei, lui Vianne.

Vianne o privi de peste un pahar cu şampanie, în timp ce o ţigară i se legăna în portţigaret, ceea ce nu făcea decât să completeze eleganţa rochiei ei dramatice, de culoare roşu intens, lungă până la

podea şi care îi îmbrăca la perfecţie curbele corpului ei.

- Am o idee, *chérie,* murmură Vianne.

- Vianne are mereu o idee, zise una dintre manechine. Uneori, sunt costisitoare, însă sunt mereu măreţe. De fapt, sunt mereu costisitoare, râse fata. Poa' că asta le face atât de ale naibii de măreţe!

Camera fu traversată de un val de râsete.

- Ei bine, Lily este suficient de fermecătoare ca să intre în Copa[18], spuse Vianne.

în încăpere se lăsă tăcere.

- Copacabana? întrebă Lily şi simţi cum se agită ceva în ea. Nu am mai fost acolo din 1940.

Era adevărat. Simţi o tresărire de regret pentru unele aspecte ale vechii ei vieţi. Viaţa la care avea să renunţe atunci când se va fl căsătorit cu Tom.

însă doar pentru un minut. De fiecare dată când se gândea la el, voia să se îmbrăţişeze singură şi să primească toate posibilităţile viitorului lor împreună. Şi presimţea ea că, dacă Tom ar fl venit la Copa, ar fl dansat mai bine decât orice alt bărbat pe care-l ştia ea. Dacă dansa la fel de bine precum gătea, avea să fie şi un minunat partener de dans, era sigură.

- Ei bine, patru ani înseamnă mult prea mult să te ţii departe de Copa, spuse Giorgio cu ochi sclipitori.

- Şi va fi o seară minunată, dragii mei! adăugă Vianne. îi făcu cu ochiul lui Lily. Draga mea, dacă te vei mişca un pic pe muzică de jazz, vei fi cu totul nouă. Nu-ţi face griji. Te aducem înapoi până la dimineaţă, *chérie.*

Lily îşi ridică paharul.

- Ei bine, recunosc, chiar îmi place să dansez, îi spuse ea femeii incredibil de frumoase.

Capitolul 6

- O să fie foarte amuzant, spuse Giorgio şi se îndepărtă agale în cealaltă parte a încăperii, pocnind din degete şi făcând pe grozavul în pantofii lui de piele de lac.

Lily clipi din cauza bliţurilor fotografilor adunaţi la intrarea privată în Copacabana, chiar în spatele hotelului Fourteen pe East 60th Street, lângă Central Park. Energia degajată de frontul newyorkez de acasă în timpul războiului îşi făcea simţită prezenţa încă de pe trotuare.

Auzise poveşti despre fetişcanele înnebunite de muzica swing şi pop tradiţional, care făceau tărăboi în faţa cinematografului Paramount, leşinate după Frank Sinatra, un substitut adorat pentru băieţii care plecaseră la război. Iată-i aici, în faţa clubului, cozi de oaspeţi optimişti, muncitori în fabricile de apărare, care aveau bani doldora, îngrămădiţi pe trotuare aşa cum făceau şi la teatrele de pe Broadway şi cinematografele din Times Square, cu spectacolele lor generoase. Oamenii se înghesuiau unii în alţii, stând la coadă pentru şansa de a intra în faimosul club de noapte de la subsol, însă Vianne trecu repede pe lângă ei, mergând ţanţoş fix către portar. îi şopti ceva la ureche şi le flutură tuturor din mână înainte de a-şi introduce anturajul ei de manechine în vestibul, într-un vârtej de pene de struţ, satin şi pantofi de piele de lac cu toc mic.

Giorgio luă braţul lui Lily şi merse tacticos chiar în urma frumoasei lui soţii, în faţa cozii.

-Domnule Conţi!

Ochii portarului licăriră la vederea vestitului patron de restaurant din New York.

- Seara bună, Luigi, salută Giorgio. Ce mai faci?

- Domnule Conţi, o fotografie?

Un fotograf cu pălărie de fetru gri îşi croi drum în faţa cozilor de ziarişti.

Capitolul 7

Giorgio zâmbi mânzeşte. Lily inspiră exaltanta atmosferă newyorkeză. De când începuse războiul, aproape că uitase de cât de palpitant putea fl Manhattanul.

- Zâmbeşte, îi şopti Giorgio. Vrei, nu vrei, în seara asta, draga mea, vom ajunge subiect al paginilor de societate.

Lily afişă cel mai curajos zâmbet care-i reuşi. Tom şi-ar fi dorit ca ea să fie curajoasă pentru el, ştia asta.

- Cine este simpatica domnişorică a serii, Giorgio?

Un ziarist trase un creion de după ureche şi ridică un carneţel.

Lily deschise gura şi o închise; era pregătită să-i spună câte ceva de la obraz bărbatului, despre presupunerea că ea ar fi acceptat să i se adreseze cineva în felul acela, însă Giorgio râse puternic lângă ea.

- Ei bine, această *domnişorică* **nu e nici mai mult, nici mai puţin decât bucătarul-şef al Valentino's. V-o prezint pe minunata şi talentata Lily Rose!**

- O păpuşică.

Ziaristul îşi duse mâna la pălărie făcându-i semn lui Giorgio.

- Publicitate, şopti Giorgio. Mulţumesc că înţelegi, Lily.

Lily le zâmbi orbitor reporterilor.

- Oh, nu e nici o problemă, murmură ea, simţindu-se afectuoasă faţă de Giorgio.

Becurile de bliţ se mai aprinseră de câteva ori înainte ca Giorgio să ridice o mână.

- îmi pare rău, băieţi, trebuie să intru. Prietenii mei sunt în club.

îşi flutură fularul aib, din caşmir, şi le zâmbi. Bliţurile se dezlănţuiră, iar Lily îşi feri capul în

Capitolul 8

timp ce urcară cele trei trepte către vestibul şi coborâră spre uşa de acces privat.

După ce ajunseră la subsol, un însoţitor de vârstă mijlocie, care purta smoching, veni să-l întâmpine pe Giorgio.

- Domnule Conţi, salută el. Masa dumneavoastră obişnuită?

- Mulţumesc, Riccardo.

- Eşti un obişnuit la Copa, Giorgio? întrebă Lily.

- De ce nu? răspunse el.

înăuntru, lumini intense îţi luau ochii, iar faimoasele fete de la Copa dansau pe scenă în rochii de bal argintii, cu paiete, purtând diademe pe cap. în spatele lor, o bandă de jazz în toată puterea cuvântului cânta tare „Groovin' High" a lui Dizzy Gillespie. Erau numai locuri în picioare în jurul sutelor de mese care ocupau centrul sălii, luminate de lumânări. Oamenii îşi petreceau vremea fumând şi discutând în spaţiul roz şi verde, dansând pe sub coloanele uriaşe de palmieri albi, care erau răspândite în tot clubul. Ospătarii îşi făceau drum prin zona de restaurant în timp ce ţineau platouri deasupra capetelor. Riccardo îi conduse pe Giorgio şi pe Lily la o masă aflată aproape în faţă. Haina lui Vianne era aruncată pe un scaun, la fel ca şi două din jachetele manechinelor, însă pe ele nu le văzură.

- Şampanie pentru început, domnule Conţi? întrebă Riccardo.

Giorgio pocni din degete a aprobare.

- O sticlă, Riccardo.

- Doriţi ceva din meniu în seara aceasta?

Giorgio se rezemă în scaunul lui cu margini aurii şi se uită la ea.

- în seara asta, vreau să încerci ceva nou aici, Lily.

Lily se abţinu de la a recunoaşte că îi chiorăia stomacul de foame.

Capitolul 9

- Ei bine, aş fl interesată să văd ce servesc cei de la Copa pe vreme de război!

- Riccardo? Lily e o epicuriană. Adu-ne un platou din celebra voastră mâncare chinezească.

- Serviţi mâncare chinezească acum?

Lily se întoarse către ospătar.

- Bineînţeles, domnişoară. Zilele astea, ne specializăm în mâncarea chinezească, aici, la Copa.

- Măi să fie, şopti Lily. Nu ştiam asta. Mâncare chinezească într-un club brazilian? Ce idee minunată!

Gândurile îi dansară pline de posibilităţi.

Giorgio surâse, pur şi simplu.

Şampania apăru cât ai bate din palme, iar ospătarul o deschise şi le turnă la fiecare în câte un pahar.

Ochii lui Lily rămaseră largi de mirare când se opriră pe sticlă: era un Moët & Chandon de colecţie.

- *Chow mein* **cu pui.**

Un ospătar luă capacul din argint de pe platoul uriaş, înfrumuseţat cu tăiţei lucioşi, legume şi bucăţi grase de pui. Desfăcu şervetul lui Lily cu o fluturare şi i-l puse în poală.

- Copa are cinci bucătari cu normă întreagă aici, care prepară o serie de feluri de mâncare chinezească, spuse Giorgio.

Lily se uită îndelung, fermecată, la mâncarea extraordinară.

Giorgio luă perechea de beţigaşe de lângă farfurie. Lily inhală aromele exotice şi luă o îmbucătură. Era minunat.

După o jumătate de oră, apărură Vianne şi anturajul ei de manechine.

- Sunteţi plictisitori, dragii mei, zise Vianne. Se rezemă de spătarul scaunului lui Giorgio şi-şi flutură ţigara înspre ringul de dans.

Capitolul 10

- Vrei să dansezi, Lily?

- Cum să nu!

Mulţimea se dădu la o parte pentru Vianne în timp ce traversară încăperea aglomerată.

Trupa interpretă „People Will Say We're în Love”, iar Lily se legănă pe ritm pe ringul de dans, în timp ce Giorgio dansă cu Vianne, până când luminile se opriră, iar primele note din „As Time Goes By” a lui Rudy Vallee năvăliră în sală.

După tot dansul, Lily răsufla greu, însă Vianne se afla lângă ea, trăgând-o de braţ.

- Urmăreşte scena, *chérie.*

La scurt timp, se aprinse un reflector şi o femeie blondă, zveltă, îmbrăcată într-o rochie albă, mulată, cu guler de blană de nurcă şi diamante prelingându-se de la încheieturile mâinilor şi de la urechi stătea în faţa microfonului. încet, îşi săltă capul; mulţimea vui.

- Peggy Lee, şopti Giorgio. Ea e cea pentru care au venit toţi.

O chitară singuratică începu cu primele note din „Fools Rush În”, iar domnişoara Lee captivă încăperea cu vocea ei expresivă, senzuală.

- Nu că e superbă? întrebă Vianne în timp ce-şi trecea braţul prin al lui Lily.

Şi chiar acolo, cu muzica învârtindu-se în jurul ei în acest club fabulos din inima New Yorkului, împreună cu minunaţii Vianne şi Giorgio, Lily nu-şi putu stăpâni zâmbetul până la urechi. Pentru că, în ciuda războiului, în momentul acela lumea părea mai plină de posibilităţi decât îşi imaginase ea vreodată. îşi dorea doar ca Tom să fie în siguranţă; astfel, nu exista nici un motiv pentru care ea şi el să nu poată trăi, munci, iubi şi râde exact aşa cum o făceau Vianne şi Giorgio în fiecare zi a vieţii lor.

Marcă de carne de porc la conservă

Capitolul 11

The Copacabana, club de noapte din New Yor

kLily

Vara, 1944

Umiditatea crescu în Manhattan, pe măsură ce primăvara anului 1944 devenea vară. Străzile erau pline de femei cu picioare dezgolite, îmbrăcate în costume de mătase artificială şi viscoză, fetele de societate fiind cu greu de distins de cele angajate, pe măsură ce stilurile şi materialele deveneau mai uniforme, iar singurul lucru care nu era raţionalizat erau pălăriile.

Din când în când, atunci când ieşea, Lily îndrăznea să arunce câte o privire visătoare felului în care fetele încercau să descopere un sentiment al individualităţii folosind pălăriile, defilând uneori în creaţii excentrice, colorate, iar alteori purtând pălării mai degrabă mici cu un aspect militar.

Chiar şi Josie se deprinsese cu moda; venea regulat să mănânce la Valentino's, mereu însoţită de o prietenă şi cu o pălărie fercheşă cocoţată pe cap. Giorgio o ducea repede la o masă lângă fereastră, iar Lily îi trimitea cele mai bune feluri de mâncare din meniu. Săptămânal, Lily vorbea cu bunica ei la telefon. Josie nu voia să audă părerile de rău al lui Lily, că nu vizita suficient Greenwich Village. Insistând că era mândră de ea, Josie o asigura că totul era în regulă.

Lily nu prea-şi văzuse părinţii şi evitase subiectul planurilor de pensionare pe care le avea tatăl ei, în rarele împrejurări în care avusese ocazia să stea la o stânjenitoare ceaşcă de cafea cu ei. Uneori, ridica receptorul să vorbească cu tatăl ei, însă îl lăsa

Capitolul 12

imediat, deoarece realitatea urâtă a faptului că mama ei nu vorbea cu ea se instalase şi o îngrozea

.în schimb, îşi petrecea zilele năduşind în preajma maşinilor de gătit încinse, serile absorbită în reţete, în biroul ei, înainte de a se prăbuşi pe pat, noaptea târziu, prea agitată şi simţind că-i era prea cald ca să poată dormi, în vreme ce gândurile şi sentimentele reveneau constant la adoratul ei Tom. Uneori, ieşea în câte o seară cu Ellen, Meg şi Martina, însă Lily ştia că distracţiile de acest fel nu aveau să-i calmeze niciodată temerile referitoare la Tom, temeri despre care vorbea cu Gia, care era răvăşită de griji pentru unicul ei fiu.

în iunie, Roma fu în sfârşit eliberată de germani, iar Aliaţii lansară un atac în Normandia, în Franţa. Ziarele publicară relatări despre un preconizat sfârşit rapid al războiului.

Personalul din bucătărie examina articolele şi, pe măsură ce anul 1944 înainta, Lily devenea din ce în ce mai pricepută în a pretinde că se bucura de progresul amplu înregistrat în Europa. La eliberarea Leningradului, zâmbise şi tot zâmbise împreună cu toată lumea - normal că o făcuse. însă, în singurătate, când bucătăria fu liniştită, cercetă ziarele în căutarea oricărei şi a tuturor actualizărilor referitoare la Italia.

Eliberarea Romei venise şi trecuse fără nici o altă veste despre Tom.

- Lily? întrebă Martina. Ochii li se intersectară din părţi opuse ale mesei pentru angajaţi, într-o noapte foarte călduroasă. Te simţi bine?

Lily îşi frecă o mână de frunte.

- Munca este cea mai bună distragere de la discuţiile despre război, Martina.

Capitolul 13

Martina încuviinţă, cu ochi calmi, în timp ce Jimmy stătea chiar lângă ea şi conversa cu Leo.

Lily se bucură de înţelegerea tăcută pe care i-o arăta fata.

Vara se transformă în toamnă, iar înalta societate newyorkeză reveni în Manhattan din Hamptons. Giorgio profită de ocazie pentru a-şi spori comenzile de catering organizat în afara restaurantului, pentru a-şi consolida afacerea, deoarece criza alimentară devenea din ce în ce mai gravă.

Pentru al cincilea weekend la rând, Lily supraveghea cea mai nouă bucătărie enormă din subsolul unei clădiri din Upper East Side, unde asigurau mâncarea pentru o cină de duminică. Ellen, Agnes şi Jimmy deschideau sertare din spaţiul supradimensionat, placat cu marmură, şi inspectau ustensilele de gătit şi cele două cuptoare în stil englez ţărănesc din încăperea imaculată.

Lily parcurse meniul şi verifică toate legumele şi fructele.

-Chef?

Proprietarul stătea în uşă, purta blugi şi o cămaşă albă proaspăt călcată.

Lily privi în sus.

- **Meniul tău arată divin: patiserie franţuzească şi miel în stil francez, file de limbă-de-mare** *bonnefemme,* **zise el.**

Jimmy îşi deschise cutia textilă în care se aflau cuţitele de filetat.

- **Mă bucur. Vă vom trimite cocktailurile de creveţi cât de curând posibil, răspunse Lily.**

El îi zâmbi şi se îndepărtă agale, cu paharul de şampanie în mână.

Lily ridică o sprânceană.

- **Haideţi, să începem. Toată lumea la posturi. Cocktailurile de creveţi să fie gata în patruzeci şi**

cinci de minute, iar după aceea vom trimite fiecare fel la câte jumătate de oră.

- Da, *chef*1

Când totul devenise frenetic, chiar la aranjarea primului rând de aperitive, în uşa bucătăriei se auzi un ciocănit. Lily îşi ridică privirea de la postul unde termina de prăjit carnea de miel în stil franţuzesc. Ellen îşi învârti tigăile cu păstăi şi cartofi păstrate calde, legume de la Gia, din grădina victoriei.

Lily se încruntă, cu mâinile încă pe tigaie, în timp ce rămase foarte atentă la bărbatul care intrase în încăpere.

-Haideţi!

Lily îşi şterse o mână de fruntea năduşită.

- Continuaţi-vă munca, le spuse ea celor din bucătărie.

Bărbatul zvelt, de vârstă mijlocie, îşi înclină capul către

Jimmy.

- Nu mă băgaţi în seamă, spuse el. După ce trimiteţi mâncarea sus, aş vrea să vorbesc cu persoana care coordonează bucătăria.

în încăpere se făcu linişte.

Lily opri arzătorul. Terminase cu ultima bucată de miel.

- Are cineva un meniu, întrebă bărbatul.

- Pot să ştiu de ce? spuse Lily.

- Nu ştii? dădu el din umeri. Nu mi-ai mai văzut faţa până acum, drăguţă?

Lily se uită scurt la Ellen şi Agnes.

- Cine-i şeful? continuă el.

- Lily Rose este bucătar-şef, răspunse Jimmy pe un ton egal. Lily, el este Richard Parelli de la *New York Dines.* Richard, Lily este şi bucătarul-şef la Valentino's.

Lily îşi şterse mâna de frunte. Strânse din ochi. Bineînţeles. Richard Parelli luase locul un critic

Capitolul 15

culinar mai tânăr care plecase la război. însă domnul Parelli nu semăna deloc cu persoana din fotografia alăturată rândului cu numele lui din ziar. în primul rând, nu zâmbea sarcastic. Iar părul era mai scurt. Poate că-şi schimbase aspectul pentru a-şi putea scrie cronicile incognito.

Domnul Parelli se întoarse să o observe încet pe Lily, iar expresia i se încordă.

- Ei bine, şopti el, e fascinant. Valentino's condus de o mână de femei. Poate asta explică de ce servirea este mult inferioară nivelului de eficienţă de dinainte de război şi de ce meniurile voastre sunt batjocuri faţă de bunătăţile gastronomice savuroase care erau atât de favorabil recenzate.

Lily îşi ridică bărbia.

- Când aţi vizitat ultima oară Valentino's, domnule Parelli? Pentru că nu ţin minte ca Giorgio Conţi să-mi fi spus că aţi fost vreodată în ultimii doi ani?

Ellen se uită în sus de la blatul ei. Lily îşi încrucişa braţele.

- Oh, cred că-mi pot forma propria părere fără să fie nevoie să vizitez locul, mulţumesc, Miss Rose.

- Nu mai spuneţi, chiar aşa? întrebă Lily.

El îşi trecu un deget peste blatul imaculat, verificând urmele inexistente de praf.

- Vezi, chiar acum scriu un articol despre petrecerile cu servirea mâncării în regim de catering, iar acesteia îi voi dedica toată atenţia mea pentru următorul material. Ce noroc pe tine! Mai întâi, vreau să văd meniul. Iar apoi, să vorbim despre cum exact a reuşit o femeie să prepare fiecare fel de mâncare.

Lily lăsă din mână cârpa de vase.

Capitolul 16

- **Mi-ar face plăcere. Şi sunt sigură că veţi constata că abilităţile mele de gătit şi pasiunea mea culinară nu sunt inferioare faţă de cele ale nici unui bărbat.**

El se opri în timp ce se pregătea să-şi scoată carnetul de notiţe şi un zâmbet uşor i se aşeză pe faţă.

- **Mă bucur că am stabilit asta, spuse el. Mă gândeam, cel puţin, că dacă tot eşti femeie, ar trebui să ai ceva special pentru a compensa.**

Lily se uită aspru la el. Ea merse hotărâtă la frigider şi se întinse să ia şarlotele pe care le pregătise în dimineaţa aceea cu Martina pentru a fi servite cu prăjiturile asortate şi cu ultimele căpşuni recoltate din grădina victoriei. Richard Parelli stătea sprijinit nonşalant de blat, însă Lily ştia că-i urmărea fiecare mişcare

.Josie

Bucătăria era plină de aroma vinetelor *parmigiana* **gătite de Josie, care se coceau la cuptor. Termină de făcut salata de roşii şi** *mozzarella di bufala* **făcută în casă, presărând deasupra piper negru spart şi aruncând câteva frunze proaspete de busuioc peste roşiile delicios de coapte. Duse o vază de cristal plină cu trandafiri de vară şi o puse în centrul mesei aranjate pentru trei persoane; o sticlă de vin alb răcit stătea într-o frapieră de argint, iar vasele de porţelan cele mai încântătoare erau pregătite. La urma urmei, parcă trecuse o veşnicie de când Lily nu mai fusese acolo la masă, iar Gia începea să facă parte din familie.**

Capitolul 17

Dacă Victoria s-ar fi liniştit, Josie i-ar fi invitat şi pe ea, şi pe Jacob în seara aceea, însă fu imposibil. Josie încercase să vorbească cu nora ei, încercase din nou să o convingă că Lily făcea ceea ce era potrivit pentru ea însăşi, însă Victoria pur şi simplu refuzase să asculte.

Cât despre Emmeline, Josie o încurajase să se înscrie la un curs de gătit la Albertina's, pentru că-şi dăduse seama că fata era cu adevărat talentată şi isteaţă, trăsături care i s-ar fi potrivit foarte bine într-o bucătărie comercială. Când Josie nu va mai fi, Emmeline va avea nevoie de un loc de muncă, aşa că, în seara aceea, era în bucătăria din spatele restaurantului Albertina's pe Bleecker Street, iar lumina din ochii fetei înainte să plece fusese ceva demn de privit.

Josie se însufleţi la auzul ciocănitului la uşa ei de la subsol.

Atât Gia, cât şi Lily erau în pragul uşii, Lily ţinând bine de prăjitura tiramisu pe care promisese că o va face pentru desert, în vreme ce Gia ţinea un buchet de ierburi aromatice proaspete în braţe şi o pungă de hârtie maro plină cu legume de-abia culese. Lily aşteptă cât Gia o îmbrăţişă pe Josie, pentru ca apoi să se lase în braţele bunicii ei de cum intră Gia

.Inima lui Josie se strânse exasperant, ceea ce era destul e neplăcut, pentru că fusese o zi bună. Sigur era din cauza emoţiei de a o revedea pe Lily, de a o avea acolo. închise cu un pocnet uşa în urma ei şi se uită încruntată la portretul tatălui ei.

După ce se aşezară toate trei, paharele cu vin şi conversaţia curseră, vinetele parmigiana aburiră aromate pe masă într-un vas albastru intens, cu salata ei de roşii şi mozzarella şi pâine crocantă de casă din plin, Josie oftă de mulţumire.

îşi făcuse o promisiune. Dacă avea să moară mai repede decât sperase, atunci avea să-şi petreacă fiecare zi pe care o mai avea trăindu-şi viaţa. Rămase fidelă convingerii ei că nu avea să fie o invalidă şi că nu avea să-şi îngrijoreze familia din cauza bătrâneţii ei.

Ca printr-o înţelegere tacită, cele trei femei evitară subiectul războiul cât mâncară, însă îngrijorarea cu privire la Tom atârna asupra lor, iar Josie îşi dori ca el să fi fost acolo cu ele, chiar atunci, aşa cum fusese în acea zi minunată când făcuse cunoştinţă cu el şi văzuse atracţia dintre el şi nepoata ei în timp ce găteau omlete împreună.

- **Deci, ce se întâmplă la Valentino's? întrebă Gia. îşi sprijini obrazul pe mână. îmi este dor să ascult toate bârfele fiecărei zile.**
- **Ei bine, spuse Lily întinzând mâna în geantă. Nu aţi văzut asta, presupun, nu-i aşa? Nici una dintre voi?**

Scoase un decupaj dintr-un ziar.

Josie şi Gia se aplecară ca să citească; Gia plescăi limba a dezaprobare, iar Josie oftă prelung.

Războiul ne-a privat de elemente de primă necesitate precum carnea, untul şi aproape toată populaţia noastră masculină mai tânără de patruzeci de ani, însă, în plus, se pare că pierderea cea mai

recentă cu care se confruntă Statele Unite este absenţa unor bucătari bărbaţi satisfăcători

Se spune că orice persoană care-şi câştigă traiul din scrierea cronicilor culinare „New York Dines” pentru **New York World-Telegram** *este o persoană norocoasă. Dar sunt de mult apuse zilele în care puteam pur şi simplu să intru într-un restaurant, să comand o bucată de carne de cea mai bună calitate, să-mi ling buzele şi să public un articol în care să vorbesc cu entuziasm despre carnea de vită.*

Nu, în prezent, fidelul dumneavoastră critic culinar este supus unor provocări gastronomice precum carnea de miel cu coastă, aperitivul din limbă-de-mare - fără îndoială de pe fundul vreunui butoi vechi din piaţă sau smuls din mâinile unui oarecare pescar aflat pe o şalupă pe Hudson - şi produse de patiserie create fără unt, cu lapte praf.

S-a ajuns în punctul în care aş putea să degust mâncare pentru pisici pentru a scrie rubrica aceasta, însă lucrul ăsta nu e vina Valentino's, căruia i-a fost dată sarcina imposibilă de a găzdui, de curând, o serată undeva la nord de zona Fourteenth. Fidelul dumneavoastră critic a fost invitat incognito, însă nu am putut rezista tentaţiei şi am cerut să fac cunoştinţă cu persoana însărcinată cu această sarcină imposibilă. Veţi fl zdruncinaţi când veţi auzi că, în momentul în care am cunoscut bucătarul, aproape că am leşinat nu doar din cauză că până şi restaurantul nostru consacrat, care oferă preparate culinare rafinate, a fost nevoit să angajeze o femeie, ci şi din cauză că femeia respectivă nu este nici mai mult, nici mai puţin decât domnişoara Lily Rose din Gramercy Park, despre care se zvoneşte că este logodită cu Nathaniel Carter din Fifth Avenue!

Mă depăşeşte ce o fi crezând domnişoara Rose că face pierzându-şi vremea în încercarea de a găti atunci când nu există nimic disponibil din ceea ce o persoană în toată puterea minţii ar ingera, însă tot ce pot spune este că acest recenzor nu va mai avea loc de muncă

dacă nu terminăm războiul acesta pe cât de repede speră iluştrii noştri conducători că am putea.
Şi deşi domnişoara Rose se pricepe evident să transforme produse teribile în feluri de mâncare încântătoare şi demne pentru a ţine pe linia de plutire un restaurant rafinat, tot ce putem face este să ne rugăm ca ea să fie scoasă din inima bucătăriilor noastre şi dusă la locul ei corespunzător de soţie în înalta societate şi de gazdă cu o bucătărie încântătoare, plină de servitorii ei proprii, de care să se ocupe cât mai curând posibil, pentru ca ordinea corectă a lucrurilor să poată fi restabilită o dată pentru totdeauna!

- **Ei bine, sper că nu iei în serios nimic din toate astea, spuse Josie.** *Pe cuvânt*
îi aruncă o privire Giei, care continua să se încrunte la articol.

- **Cred că recenzorul nu s-a interesat deloc despre cât de mult a contribuit gătitul tău la continuarea activităţii Valentino's în timpul războiului.**

Lily îşi sprijini bărbia de mână şi oftă.

- **Nu-ţi face griji, adăugă Josie uitându-se la ea. Cei care nu pot face îi critică mereu pe cei care pot.**

Gia continua să se încrunte, iar faţa ei încântătoare pălise.

- **Cine este Nathaniel Carter? întrebă ea. Josie îi aruncă o privire lui Lily.**

Lily se îmbujoră.

- **Ei bine, mama visează că mă voi căsători cu Nathaniel. însă, Gia, ştii că nu se va întâmpla niciodată asta, se îndulci vocea lui Lily Ştii cât de mult îl iubesc pe Tom.**

Faţa Giei fu traversată de o expresie tulburată.

- **înţeleg.**

încă roşie, Lily se ridică în picioare să adune farfuriile, iar Lily se mişcă să o ajute, dar Lily dădu dezaprobator din cap.

- **Stai jos, dragă buni. Insist.**

Josie întinse o mână pentru a o acoperi pe a Giei.

-Lily?

Lily se întoarse brusc, ţinând minunata prăjitură tiramisu cu ambele mâini.

- **Vreau să ştii că eu cred că ar trebui în mod sigur să te căsătoreşti din dragoste. De fapt, îşi coborî Josie tonul vocii, draga mea, insist.**

Josie îi aruncă o privire Giei, cu ochi strălucitori şi, în ciuda grijii inevitabile din cauza lipsei veştilor despre Tom, Gia reuşi să afişeze un zâmbet curajos. Lily puse prăjitura pe masă şi presără din plin deasupra

bucăţi suplimentare de ciocolată preţioasă, în timp ce ţinea în mână o lingură din argint strălucitoare.

- Pentru iubire şi mâncare bună, spuse ea.

Iar Josie şi Gia bătură din palme în vreme ce Lily vâra lingura de argint în încântătorul desert cremos cu ciocolată şi espresso.Lily

Iarna, 1944

Crăciunul anului 1944 se apropie într-un vârtej de furtuni reci, hibernale. Un sentiment dulce-amărui plutea peste New York. Oamenii îşi decorau în continuare locuinţele pentru sezonul festiv, iar Aliaţii câştigau teren, însă cu preţul unor pierderi semnificative în drumul lor spre Germania, atunci când Hitler îşi lansase violenta Ofensivă din Ardeni, pe o vreme geroasă, şi atacase trupele americane extenuate în pădurea din Ardeni, în sud-estul Belgiei.

Lily era absorbită de ziare, împreună cu colegii ei din bucătărie; inima i se frânse când citi ştirea că nouăsprezece mii de bărbaţi din armata americană fuseseră ucişi în ploaia îngheţată, înzăpeziri şi temperaturi scăzute record. Patruzeci şi şapte de mii cinci sute fuseseră răniţi, iar douăzeci şi trei de mii erau daţi dispăruţi. în oraş se răspândiră relatări despre soldaţi masacraţi, băieţi care mureau de

pneumonie, de jupuirea pielii de pe picioare din cauza expunerii la umezeala din tranşee sau afectaţi de degerături, iar toată lumea fusese înmărmurită de asaltul nazist.

Tristeţea persistentă a milioanelor de oameni care aveau pe cineva drag plecat la război, sau chiar mai rău, era imposibil de îndepărtat. Văduve palide, îmbrăcate în negru, umpleau metrourile. Mame îşi jeleau la vedere şi în spatele uşilor închise fiii pierduţi. La tarabele cu ziare, bărbaţi în vârstă se puneau la coadă pentru a examina publicaţiile, iar apoi se adunau şi dezbăteau intens în cafenelele oraşului, dojenind aspru şi în mod deschis lumea.

într-o dimineaţă geroasă, Lily intră pe uşa din faţă a restaurantului cu braţele pline de legume din grădina Schwab.

Giorgio intră cu ea în timp ce bătea din picioare ca s

ăgonească frigul. Afară, o pătură uşoară de zăpadă proaspătă acoperea trotuarele.
Lily închise uşa restaurantului în urma lui Giorgio; ghirlanda enormă pe care Sidney o pusese pe inelul de ciocănit din alamă se legănă în adierea rece. Se opri în timp ce-şi scotea mănuşile. Telefonul răsuna în spatele biroului de recepţie, iar şeful de sală traversă repede podeaua acoperită cu plăci în culori alb-negru.
- Valentino's.
Şeful de sală scrise ceva şi-şi puse mâna peste receptor, strigând către toţi cei din încăpere.
- Humphrey Bogart vine la cină la ora 8!
Lily se opri în timp ce-şi scotea fularul de lână.
- Humphrey Bogart?
Giorgio merse cu paşi mari către birou. Ochii i se luminară, iar el îşi frecă palmele una de cealaltă. Se opri lângă Lily.
- Ei bine. Asta chiar e ceva.
Lily zâmbi, îmbujorată de căldura din restaurant.
- Da, în mod sigur avem nevoie de nişte veşti bune, Giorgio. Mă duc la subsol să văd ce bunătăţi putem prepara pentru el. Ce onoare!
însă Giorgio îşi puse o mână pe braţul ei.
- Să nu uiţi că ziariştii vor încerca toate soluţiile: uşa din spate, ferestrele care dau în bucătărie. Să tragi jaluzelele şi să nu sufli un cuvânt despre asta nimănui din afara Valentino's.
Lily încuviinţă din cap.
- Se înţelege de la sine, Giorgio.
El afişă o mină gânditoare.
- Dacă vrei să pregăteşti un desert special, ei bine, chiar n-ar strica.
- Voi vedea ce pot face. Dar să sperăm că nu-i lipseşte simţul umorului.
Giorgio o bătu uşor pe umăr, iar gândurile lui Lily fugiră la reţete care ar fi potrivite pentru o vedetă de cinema.

în după-amiaza aceea, după servirea recepţiei de prânz, Ellen şi Julius rămaseră pentru a veni cu idei. Cei trei stăteau în jurul biroului lui Lily; caietele lor erau pline cu ingrediente şi reţete. La ora 4, Lily îşi ridică privirea din însemnările ei.

- Ştiu, spuse ea. Ca trataţie specială pentru domnul Bogart, haideţi să-i pregătim un tort de Crăciun à la Valentino's, aşa cum se face pe vreme de război.

Julius ridică o sprânceană.

- Dar îl putem face la timp, Lily?

- Avem nişte provizii de fructe deshidratate, răspunse Lily. Şi dacă dăm un morcov pe râzătoare şi folosim melasă uşoară pentru îndulcire, vom mai avea nevoie doar de zahăr, margarină, bicarbonat de sodiu, esenţă de vanilie, esenţă de migdale, desigur, şi scorţişoară şi clar vom obţine o *pièce de résistance.* E cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Julius chicoti.

- Mie-mi spui, drăguţă. Dar cred că prăjitura ta nu are suficientă tărie.

Lily bătu uşor cu degetele în masă, triumfătoare.

- Ei bine, atunci adăugăm o ceaşcă de cafea caldă şi un preţios strop de rom în ea.

Julius se sprijini de spătarul scaunului pe care stătea şi râse tare. Coborî tonul vocii.

- Lily Rose, eşti un geniu, să nu crezi niciodată altceva.

- Oh, nu voi crede altceva, zise Lily, sprijinită de spătar, încerc să conving pe toată lumea de lucrul ăsta de ani întregi.

Ochii lui Julius străluciră în direcţia ei.

Ellen îşi ridică privirea din ceea ce îşi notase.

- înainte de a-i servi domnului Bogart tortul, l-am putea desfăta cu budinca asta pentru vreme de război, pe care tocmai am adaptat-o din una din cărţile lui Gabriel. Ia uitaţi-vă.

Lily îşi trecu degetul peste ingredientele notate de Ellen pe o bucată de hârtie.

- Cremă de şarlotă, lapte, pudră de şarlotă, zahăr, pesmet fin, gem şi esenţă de vanilie, cu un *topping* de substitut de smântână preparat din margarină, zahăr pudră, lapte praf şi o lingură de lapte.

Lily se uită la Ellen.

- O budincă moale peste care se aşază un strat de substitut de smântână? O poţi servi în vase *ramekin* separate.

Ellen se făcu rozie de încântare, bătând uşor cu pixul de biroul lui Lily.

- Cred că domnul Bogart va fi straşnic de încântat să guste din ambele reţete, spuse Julius. Haideţi să-l răsfăţăm cu două deserturi. îşi poate servi tortul la cafea, după budincă.

Lily luă mâna lui Ellen şi i-o strânse.

- Să ne punem pe treabă.

Restul după-amiezii trecu în mare agitaţie în bucătăria caldă de la subsol; afară, zăpada cădea în pliuri albe moi pe trotuare. Până la momentul sosirii celorlalţi angajaţi, Lily pregătise un minunat tort de Crăciun pentru Humphrey Bogart, iar Ellen avea un şir de budinci aranjate pe blat, cu şarlotă cremoasă peste care aşezase substitut de smântână şi spirale de ciocolată.

- Sunt emoţionată, spuse Ellen. Am o presimţire bună.

Lily o îmbrăţişă.

- Ador să lucrez cu tine. Am făcut-o din momentul în care ai intrat în bucătărie.

* * *

După cină, Giorgio coborî la subsol şi aplaudă.

- Humphrey Bogart transmite salutări bucătarului-şef al restaurantului, dragii mei!

Toată lumea luă o pauză de la dereticarea posturilor.

- Ei bine, e minunat, spuse Jimmy. Ne bucurăm să auzim asta, Giorgio.

- Lily, vrea să facă cunoştinţă cu tine.
Giorgio îşi frecă palmele una de cealaltă; avea faţa luminată într-un fel pe care Lily nu-l mai văzuse de multă vreme.
Lily se opri din ştergerea unui blat.
- Oh, nu, Giorgio?
- De ce nu, pe legea mea?
Ellen zâmbi de la postul ei. îşi puse mâinile în şolduri.
- Bucătarii care dau de mâncare vedetelor ar trebui recunoscuţi, nu ascunşi. Mi se pare minunat că vrea să te cunoască.
Giorgio întinse o mână.
- Haide, Lily.
- Vrei să vin în restaurant, în ţinuta mea de bucătar?
Se uită în jos la pantalonii ei negri, vechi.
-Aşa am spus.
Lily îşi aranjă boneta, se uită repede la echipa ei şi luă braţul lui Giorgio; era un ghem de emoţii în momentul în care ei o aplaudară la ieşirea din bucătărie, pentru a urca în restaurant.
Restaurantul deveni tăcut în momentul în care intră Lily, încă la braţul lui Giorgio. Cvartetul de coarde se opri din cântat, iar interpreţii o aplaudară pe Lily, la fel ca toţi ceilalţi oaspeţi din încăpere.
într-un separeu privat, în spate, Lily simţi că i se întretaie răsuflarea la vederea celebrului actor. Lângă el se afia o roşcată, frumoasă, care purta o superbă rochie de catifea.
Bărbatul chipeş, seducător se ridică în picioare, punându-şi şervetul pe masă şi întinse braţul pentru a da mâna cu Lily.
- Măi să fie, murmură el. Când Giorgio mi-a spus că va aduce bucătarul-şef, nu mă aşteptam să văd o femeie.
Lily se îmbujoră. Nu se putu abţine, dar îi luă mâna.

Ochii domnului Bogart se luminară în felul atât de cunoscut de toată ţara.
- în cinstea ta, *chefl*
în dimineaţa de Crăciun, trotuarele erau năpădite de grămezi de zăpadă. Dincolo de fereastra dormitorului lui Lily, nămeţii erau spulberaţi pe străzile liniştite. Lily îşi trecu degetul peste geamul îngheţat. Se întoarse către mica încăpere pe care ajunsese să o considere casă. Felicitările de Crăciun pe care le primise de la angajaţii din bucătărie şi de la familia Conţi stăteau pe comodă, împreună cu câteva felicitări elegante de la vechile ei prietene din şcoală.
Vianne îi adusese o frumoasă ghirlandă în verde şi roşu, decorată cu bace, pe care să o agaţe de peretele de deasupra şemineului, iar Josie îi trimisese o minunată pelerină albastră, călduroasă. Tatăl ei îi trimisese un caiet nou, legat, pentru reţete, un pix din argint şi două din cele mai recente pălării create de el. Nu primise nimic de la mama ei.
Conversaţiile cu mama ei fuseseră încordate şi dificile. Lily sfârşise prin a spune familiei că trebuia să muncească de Crăciun. Josie înţelesese. Din păcate însă, cadourile tatălui pentru ea ajunseseră prin poştă.
Lily se spălă şi se îmbrăcă repede, nelăsându-se să zăbovească în oglindă, pentru că ştia că atunci când se uita la ea însăşi, vedea adevărul: o fată îngrijorată peste măsură de efectele conflictelor din ce în ce mai mari cu mama ei şi îngrozită că era posibil ca bărbatul pe care îl iubea să nu se mai întoarcă niciodată acasă.
Lily băgă peria pentru păr la loc în sertarul biroului şi împinse grămada de scrisori de la Nathaniel care ieşiseră de acolo. îi scria în fiecare săptămână - descrieri zdravene, vesele ale felurilor de mâncare de la bord, ale colegilor, ale vieţii în marină. Pentru că ea nu răspunsese

declaraţiilor lui iniţiale de afecţiune, Nathaniel îşi redusese din efuziuni. Iar ea îl respectă pentru asta. Lily spera că, atunci când el avea să revină acasă, va accepta întoarcerea la vechea lor prietenie. Nimic mai mult.
îşi prinse cu agrafe părul ridicat şi-şi puse boneta pe cap, apoi ieşi din încăpere pentru a coborî în sălile de bucătărie.
- Lily, draga mea, o opri Giorgio la jumătatea drumului pe scări. Crăciun fericit!
Lily se aplecă în îmbrăţişarea lui.
- Mulţumesc, răspunse ea. Crăciun fericit, Giorgio!
Se uită la ea.
- Ştii că ai fi putut avea zi liberă. Martina s-ar fi putut ocupa de tot pentru noi. Sărbătoreşte restrâns, cu mama ei.
- Şi să ratez şansa de a face tartă cu ghimbir fără ouă şi turtă dulce cu margarină?
- Ei bine, ai dreptate.
Giorgio păru să cadă pe gânduri.
- Crăciun voios, dragă Giorgio!
Lily simţi în spate greutatea privirii lui în timp ce ea continua să coboare.
Acompaniată de ninsorile masive de afară, bucătăria era plină de aromele şi de sunetele Crăciunului. Jimmy aduse un vechi aparat de radio cu tranzistori în bucătărie, punându-l departe de mâncare, iar piesa „Have Yourself a Merry Little Christmas" a lui Judie Garland umplu încăperea de nostalgie.

Ca de obicei, Lily merse repede să ia ziarele şi examină disperată prima pagină. Ca şi cum, magic, ar fi putut exista un anunţ despre un recrut dispărut şi găsit cu bine în Italia.

Citi informaţia măcar cu un sentiment de uşurare pentru trupele americane implicate în Ofensiva din Ardeni. în sfârşit, intemperiile cedaseră suficient pentru ca forţele Aliaţilor să le

răspundă naziştilor. Solul îngheţase, ceea ce permisese tancurilor şi forţelor aeriene să manevreze şi să-i scoată pe băieţii care fuseseră blocaţi. Cu inima îndoită, Lily citi despre cum soldaţii americani se bucurau să vadă soarele răsărind. însemna că supravieţuiseră să vadă încă o zi.

Cu toate acestea, simţi un minuscul freamăt de speranţă datorită faptului că ziarele vorbeau în sfârşit despre defectarea maşinii de război naziste.

Giorgio şi Lily reuşiseră să obţină un lot bun de curcani, iar cuptoarele sfârâiau în timp ce îi coceau aurii, umplând aerul cu căldură şi arome delicioase. Leo îi stropea cu untură, iar Rosa se ocupa de caserolele cu fasole păstăi, de cele cu cartofi dulci şi de piureul de cartofi, în vreme ce Lily pregătea ciocolate calde decorate cu bezele.

Mai ordonă câteva torturi de Crăciun după reţeta Humphrey Bogart care, laolaltă cu toate celelalte reţete pe care ea şi echipa ei le creaseră, era acum inclusă în cartea ei de bucate pentru vreme de război; mirosul de turtă dulce şi de tartă cu ghimbir umplu aerul dinspre postul lui Julius, odată ce toţi curcanii fuseseră scoşi.

După ce cheful în restaurant se termină, Giorgio coborî în bucătărie.

Lily îşi sprijini mâinile crăpate pe blatul din bucătărie.

Giorgio îi rugă pe toţi să-i acorde atenţie.

- Dragii mei. Restaurantul este închis în noaptea asta şi, deşi cei mai mulţi oameni încă lucrează în ţară de Crăciunul acesta, angajaţii mei se vor bucura de o cină

magnifică. Vă rog, haideţi să sărbătoriţi cu noi în restaurant!

Giorgio le făcu semn cu mâna să urce.

Lily se opri. Spuse o mică rugăciune pentru Tom. „Să-i fie bine şi cald Crăciunul acesta. Şi-ar dori să fie aici.”
Avea să fie mereu cu ea, în sufletul ei.
***
în noaptea aceea, după ce se termină cu cina pentru angajaţi şi toţi îşi puneau fularele pentru ca mai apoi să încerce să-şi croiască drum prin zăpadă pentru a ajunge la casele lor, Giorgio o trase pe Lily deoparte.
- Lily, mai avem o tradiţie la Valentino's, spuse el. Vino cu mine.
La barul din faţă, câţiva bărbaţi fără adăpost stăteau şi se bucurau de câte un lichior de ouă pregătit de barmani. Se întoarseră către Giorgio şi-şi ridicară paharele în direcţia lui.
- Oh, Giorgio, şopti Lily.
în spatele lor, un brad uriaş decorat cu globuri aurii şi roşii strălucea sub lumini.
- Să merg în bucătărie şi să le aduc o parte din ce a rămas din curcan şi caserolele cu legume?
Expresia lui Giorgio se îndulci.
- Mulţumesc. Speram că vei spune asta.
Lily îşi puse o mână pe braţul lui, preţ de o clipă, înainte de a se întoarce în bucătăria goală, tăcută, locul în care se simţea mai mult ca acasă decât oriunde altundeva în zilele acelea.
Mai târziu, Lily ajuta ospătarii să aranjeze zona de la bar rămasă goală, când uşile din faţă se deschiseră şi aerul îngheţat intră agitat înăuntru.
Lily se opri din ce făcea; ţinea două farfurii în mână. Rămase cu gura căscată de mirare şi, pentru un moment, se opri în loc. însă după câteva momente de uimire, îi dădu farfuriile celui mai apropiat ospătar şi zbură în braţele lui Josie, care stătea la intrarea în Valentino's.
Lily inspiră mireasma parfumului lui Josie, a părului ei.
- Draga mea, şopti Josie.
-Draga mea buni...

în cele din urmă, Lily se retrase. Privirea ei i se intersectă cu a lui Giorgio, care stătea chiar în spatele bunicii ei, frecându-şi mâinile înmănuşate una de cealaltă.

Josie îşi împreună mâinile.

- **Măi să fie, şopti ea.**
- **Oh, Giorgio, mulţumesc din suflet că mi-ai adus-o pe draga de buni aici, spuse Lily. îţi sunt atât de recunoscătoare încât te-aş putea îmbrăţişa şi pe tine. Ai mers pe vremea asta până în zona Village, ca să o iei?**

Josie o ţinu pe Lily în faţa ei. Mănuşile ei roşii din caşmir erau nemaipomenit de catifelate.

- **Am sunat la restaurant să transmit urări de Crăciun fericit. Giorgio mi-a spus să aştept, pentru că va veni să mă ia ca să te pot vedea. Ca să vezi?**
- **Ca să vezi! răspunse Lily, cu vocea îndulcită. îi întinse o mână lui Giorgio. Şi ai înfruntat zăpada.**
- **Nu a fost nici un deranj. Dragile mele, Vianne a urcat să se odihnească. Am pus angajaţii să ţină focul într-una dintre încăperile private din spate. Lily? O duci pe bunica ta acolo pentru o cafea şi o felie de tort?**

Lily o luă pe bunica ei de braţ.

- **Presupun că vorbeşti despre tortul de Crăciun făcut de mine. Nu-i voi spune lui Josie ce e în el, dar a fost suficient de bun pentru Humphrey Bogart, deci sper că nu o va dezamăgi!**

Sprâncenele lui Josie se înălţară într-o pereche de arcuri perfecte.

- **Se pare că ai multe să-mi povesteşti, spuse ea. îşi desfăcu fularul şi-şi dădu părul cărunt lucios după ureche.**

Giorgio le conduse prin holul călduros, cu lambriuri.

- **Mulţumesc, Giorgio, zise Lily.**

Giorgio îşi înclină capul şi închise uşa în urma lor.

Lily inspiră parfumul lumânărilor cu miros de portocală şi scorţişoară presărate pentru Crăciun în încăperea izolată. Conuri de pin ardeau în focul făcut în şemineu. Ea şi Josie luară loc pe o canapea de piele, moale, iar un ospătar aduse o tavă cu cafea servită într-un ibric de argint, minitarte Humphrey de Crăciun şi fursecuri din proviziile bucătăriei.

Capitolul 1

- Să torn? întrebă Lily.Sigur, draga mea.

Josie tăcu în timp ce Liiy turna cafea şi servea prăjitura şi fursecurile.

- Ştii cât de mândră sunt de tine, zise Josie. Giorgio îmi spune că-i eşti indispensabilă.

Luă o gură de cafea şi puse ceaşca la loc pe farfuriuţă.

- Dar, draga mea, vreau să vorbesc despre ceva cu tine.

Lily îşi încrucişă mâinile în poală.

Josie oftă.

- Liiy, în ajunul Anului Nou este aniversarea nunţii de argint a părinţilor tăi. Te rog să vii acasă şi să-i vezi, draga mea.

Lily se întoarse cu spatele. Flăcările dansau în jurul conurilor de pini care ardeau, insistând până când conurile se dizolvau. Lily duse o mână tremurată la frunte.

- Nu cred că mama va renunţa vreodată. Nici nu mă va ierta pentru că nu m-am aruncat la picioarele lui Nathaniel, recunoscătoare pentru interesul faţă de mine.

Josie întinse mâna şi mângâie o şuviţă din părul lui Liiy.

- Dar ai avea oare tăria de a-i da o şansă să-şi răscumpere greşeala, draga mea?

- Ei bine, şopti Lily, nu vreau să-mi pierd familia pentru a mă căsători cu bărbatul pe care îl iubesc. Dacă se va întoarce acasă.

îşi lăsă capul în jos.

Mâna lui Josie flutură către Lily, înainte ca, tremurătoare, să se retragă.

- Ştiu că vrei să pari stăpână pe tine.

Lily se mută mai aproape de bunica ei şi-şi sprijini capul de umărul ei.

- Vreau doar să se întoarcă.

Josie rămase nemişcată.

- Ştiu.

Lily căută o batistă în buzunar.
Josie îi mângâie părul cu degetele ei blânde, în timp ce focul trosnea în spatele lor.

Dimineaţa devreme, în prima zi a Anului Nou, 1945, Lily închise uşa apartamentului în urma ultimilor invitaţi la aniversarea nunţii de argint a părinţilor ei. Rămăşiţe ale petrecerii zăboveau în salonaş: pahare de şampanie, tăvi cu aperitive mâncate pe jumătate, chiar şi notele din discursul pe care tatăl ei il ţinuse despre adorata lui soţie erau aşezate pe o măsuţă. Vorbise cu atât de sinceră admiraţie pentru femeia inteligentă, înzestrată cu care se căsătorise şi despre fiica de care era mai mult decât mândru. Lily ştia că el nu avea să renunţe la speranţa că ea şi mama ei se vor înţelege într-o bună zi.

Lângă ea, Josie îşi puse mănuşile, acoperindu-se cu bătrâna ei pelerină bleumarin, în timp ce Jacob se pregătea să o conducă acasă, în Village. Josie întinse mâna să o sărute pe Lily pe obraz, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare, înainte de a se da un pas înapoi.

- Draga mea, spune-i mamei tale că eşti logodită cu Tom. Te rog. Pentru binele tuturor.

Aruncă o privire către tatăl lui Liiy, care stătea în cealaltă parte a camerei, la o distanţă de la care nu putea auzi, cu spatele drept şi mândru.

Se deplasă către ele, îi întinse braţul mamei lui; cu o fluturare a mâinii, Josie plecă de la petrecere cu unicul ei fiu.

Lily oftă. Se întoarse în salonaşul gol; fata în casă a mamei ei strângea ultimele pahare, ridica farfuriile cu resturi din încăperea în care, cu doar câteva momente în urmă, Lily stătuse de vorbă cu prieteni vechi şi pretinsese că totul era minunat. Pretinsese că nu avea nici o grijă personală în afară de război.

- Mamă?

Capitolul 3

Vocea ei era înaltă, tremurătoare, însă Lily îşi arcui mâinile în doi pumni puternici.

Mama ei se uită la ea de pe locul ei de pe canapea. Fata în casă o zbughi.

Lily luă loc pe un scaun în faţa Victoriei şi, în ciuda orei târzii, mama ei o privi cu ochi senini.

- Mamă, spuse ea, cu voce moale, vreau să vorbesc cu tine despre ceva. îşi drese glasul. Corespondez cu unul dintre colegii mei de la restaurant. Am devenit foarte apropiaţi şi...

însă Victoria ridică o mână.

-Te rog, scuteşte-mă. Ştiu despre asta de multă vreme.

Lily tresări.

-Cum?

- Oh, Sidney mi-a spus despre un băiat acum o veşnicie.

îşi flutură mâna în aer de parcă ar fi alungat o muscă.

Sidney?

-Când?

- Te rog, nu fl grea de minte. S-a întâmplat în dimineaţa în care eram acolo şi organizam prânzul pentru draga de Katherine. în ziua în care Nathaniel a plecat la război. Am hotărât că, oricare ar fl fost lucrul despre care vorbea Sidney, era o prostie. Nu trebuie să-mi reaminteşti despre asta. Ştiu că s-a terminat.

- Ai hotărât *tu* **că era o prostie? Lily simţi că i se ascuţea vocea. Se controlă. îşi închise ochii. îşi aminti de Josie, de tatăl ei. Ai hotărât că se terminase? şopti ea.**

Mama ei coborî tonul vocii.

- Permite-mi un sfat chibzuit. Vor exista mulţi bărbaţi nevrednici gata să se îndrăgostească de tine, tu doar nu te îndrăgosti de ei, mai ales dacă e doar ca să-mi faci mie în ciudă.

Lily îşi închise ochii.

- Supraestimezi controlul pe care îl ai asupra mea. Nu aş trata niciodată un bărbat cu un astfel de dispreţ şi nici nu aş juca asemenea jocuri.

Mama ei pufni zgomotos.

- Iar tu mă subestimezi pe mine!

- Mamă, nu s-a terminat. Şi nu este o prostie. îl iubesc pe Tom. El mă iubeşte pe mine. Dacă se va întoarce acasă..., trase aer în piept, epuizată. Când se va întoarce acasă, mă voi căsători cu el. Şi m-aş bucura să-mi dai binecuvântarea ta.

Privi în sus şi susţinu privirea mamei.

- Ochii Victoriei licăriră.Fată prostuţă, răspunse ea. Nici moartă nu ţi-aş da binecuvântarea pentru aşa ceva. Cum să mă întrebi asta?

- Gândeşte-te la tata, gândeşte-te la buni.

Victoria îşi dădu părul pe spate.

- Şi de ce aş face asta? Când s-a gândit Josie la mine?

Zicând asta, Victoria ieşi repede din cameră. Lily se uită
lung la urma lăsată pe pernă în locul de pe care mama ei tocmai se ridicase.

încet, Lily se ridică în picioare. întinzându-se, merse la biroul de scris al mamei ei. Avea de gând să-i scrie mamei o scrisoare. Să-şi dea şansa de a-i explica cine este Tom, aşa cum se cuvenea. Conversaţiile aveau să fie inutile, însă, în cele din urmă, o va convinge pe Victoria, o va face să-l iubească pe Tom.

Lily îşi lăsă pantofii să-i alunece din picioare şi întinse mâna după o foaie din hârtia parfumată a mamei ei; inspiră mirosul familiar. însă în timp ce făcea asta, un plic zbură de pe birou pe podea. încruntându-se, Lily îl luă, apoi se încruntă din nou la vederea

Capitolul 5

caligrafiei şi scoase biletul dinăuntru. Pe măsură ce citea, tot corpul începu să-i tremure de parcă ar fi fost scuturată de un tren vechi; încăperea deveni rece ca gheaţa

.Lily

Mai, 1945

Flori de primăvară decorau fiecare masă de la Valentino's, pe lângă licărul lumânărilor. Fiecare faţă din încăpere era întoarsă către Giorgio - personalul de bucătărie, ospătarii şi oaspeţii care purtau diamante şi perle. El urcă pe o estradă lângă marele pian scânteietor şi porni microfonul uriaş.

Lângă el, Vianne zâmbi fericită mulţimii. îşi prinsese o broşă verde în rochia portocalie strâmtă, iar în jurul gâtului avea o eşarfă de mătase, cu dungi verzi şi albe.

- Dragi prieteni, începu Giorgio. Ne face foarte mare plăcere să sărbătorim împreună... Se concentră şi-şi drese vocea. Să sărbătorim împreună cele mai de seamă evenimente. Ultimele zece zile au fost minunate, incredibile. După capturarea, într-un final, şi executarea lui Mussolini, după sinuciderea lui Hitler, nu putem exprima cât de încântaţi suntem să auzim despre capitularea forţelor germane din Italia.

Luă mâna lui Vianne şi o ţinu mult deasupra capetelor lor, înainte de a se înclina înspre ea şi a o îmbrăţişa.

Urmară urale. Picioare tropăiră pe podea. însă într-un separeu, într-un colţ, Lily zări o tânără care plângea cu faţa într-o batistă. Lily se forţă să nu se mai uite la ea.

în ziua aceea, citise în ziare despre schimbările uriaşe care urmau să

rezulte după război, schimbări care aveau să dureze decenii întregi. însă, în disperarea ei de a afla veşti despre Tom, Lily era atrasă de relatările mai pesimiste, în timp ce sufletul i se îndrepta către cei care sufereau ca ea, pentru că realizase că nu era singura care aştepta şi care-şi făcea griji, iar în asta găsise cel puţin un grăunte de confort. Pentru atât de mulţi oameni, teama doborâtoare de posibila pierdere a unor persoane dragi, fii, fraţi, iubiţi şi prieteni trebuia tăinuită în mijlocul veseliei mari a Zilei Victoriei în Europa

.Lily ştia că nu-i făcea bine, însă nu se putu abţine să nu citească despre devastarea curentă, despre cum Statele Unite pierduseră aproape 408 000 de trupe în Europa şi în Pacific, despre cum, chiar dacă Hitler fusese învins, Imperiul Japonez continua să lupte. Nathaniel era acolo, undeva în Pacific, iar sentimentele ei de vină şi de îngrijorare faţă de vechiul ei prieten care-şi proclamase dragostea pentru ea o bântuiau în toiul nopţii, în timp ce se foia răvăşită de coşmarurile în care apărea Tom.
Giorgio îşi ridică paharul.
- în seara asta, sărbătorim faptul că germanii au capitulat în faţa Aliaţilor vestici şi că victoria în Europa este, în sfârşit, a noastră!
Vuietul mulţimii era asurzitor. Oamenii se căţărară pe scaune, îmbrăţişând străini, bând lacom şampanie.
Lily fu trasă în mulţime. Un bărbat de vârstă mijlocie o ridică în braţe, iar dopuri de şampanie pocniră şi încăperea deveni un amestec de ţipete şi îmbrăţişări şi urări. Fu prinsă în îmbulzeală, împinsă de la un om la altul până când Giorgio bătu din palme în microfon.
încăperea se linişti. Se auzi pocnetul deschiderii unei şampanii răzleţe, însă fiecare faţă se întoarse către estradă.
- Pentru toţi oaspeţii mei minunaţi, pentru angajaţii mei, toţi, vreau să vă ofer o sticlă de şampanie franţuzească din colecţia mea, gratuit. Ospătari!
Giorgio pocni din degete, iar pianistul începu să interpreteze o versiune remarcabilă a imnului naţional italian.
Lily simţi strângerea blândă a unei mâini pe braţul ei.

Martina era lângă ea şi o îmbrăţişa. Se ţinu bine de tânăra care fusese alături de ea şi care-şi pusese sufletul în gătit sub îndrumarea lui Lily, spetindu-se de dimineaţa până seara în bucătăria de la subsol pe durata teribilului război. Dacă în '42 simţise că Valentino's era ca o familie, acum simţi că făcea parte dintr-un cerc strâns legat în bucătărie, un cerc ale cărui conexiuni nu ar fi putut fi întrerupte niciodată. Când Jimmy o luă repede pe Martina, cu braţul aşezat în jurul umărului ei, în timp ce ochii ei se înviorară privindu-l, Lily îi privi cu un freamăt în piept la vederea fericirii lor evidente. „Trimite-mi o minune.” Cu fiecare zi care se scurgea încet şi sigur, ideea de a auzi că Tom trăia devenea din ce în ce mai imposibilă. Lily se deplasă prin mulţime către ceilalţi membri ai echipei ei, adunaţi într-o parte a restaurantului sub luminile puternice. Ellen şi Meg erau strâns îmbrăţişate, feţele lui Agnes, Leo şi Julius străluceau de bucurie. Mai ales Leo zâmbea larg. Fiul lui dat dispărut fusese găsit în viaţă, chiar dacă era prizonier de război. Lily îşi înfundă mâinile în buzunare. Era extrem de fericită pentru el.

La bar, bărbaţi se îmbrăţişau, râdeau, îşi ştergeau lacrimi. Pălării erau aruncate în aer. Sunete de urale bubuiau în toată clădirea. Afară, pe stradă, se auzeau claxoane, iar oamenii suflau în fiuiere şi strigau de bucurie. Brusc, în faţa ei apăru Vianne. Soţia lui Giorgio deschise o sticlă de şampanie şi turnă în două pahare, dându-i unul lui Lily.

\- *Cin cin*! **spuse ea. Ai auzit ce a spus Giorgio. Se uită la restul bucătarilor.** *Chérie,* **trebuie să bei nişte şampanie, să sărbătoreşti cu noi cum se cuvine!**

Lily se înmuie când văzu încântarea din ochii lui Vianne.

- Aşa. Deci ce ai în plan de-acum încolo, *chérie?*
Vianne avea privirea arzătoare şi îi strigase lui Lily în ureche.
„Tom se va întoarce."
- îmi voi vedea în continuare de muncă..., reuşi Lily să spună.
Preţ de o clipă, expresia feţei lui Vianne se întunecă. Se aplecă spre ea mai aproape.
- Iar acum că războiul s-a terminat, *chérie,* **fă-ţi loc în viaţă pentru iubire. Ştiu că sunt franţuzoaică, însă meriţi să iubeşti şi să fii iubită!**
Piciorul paharului de şampanie al lui Lily păru rece, însă ea îl ridică şi reuşi să afişeze un zâmbet curajos; Vianne fu trasă în mulţime. Pentru că avea nevoie de câteva momente singură, Lily îşi croi drum către una dintre ferestrele mari, care dădeau spre Park Avenue; puse paharul de şampanie jos şi se sprijini cu greutate de pervaz. Deşi se lupta cu durerea insuportabilă a dispariţiei lui Tom, o altă bătălie nemiloasă vuia în sufletul ei.

De la momentul revoltător, cumplit în care citise corespondenţa mamei ei, în ajunul Anului Nou, Lily rupsese de tot relaţia cu mama şi cu tatăl ei. Deşi tatăl ei încercase să o sune, de fiecare dată când şeful de sală anunţa că Jacob voia să vorbească cu Lily, ea se retrăgea, evitând conversaţia inevitabilă pe care era nevoită să o aibă. Ştia tatăl ei ce făcuse mama?

Atunci când o vizitase pe Josie, observase uluirea din ochii dragii ei bunici faţă de cum stăteau lucrurile şi refuzase să-i spună lui Josie despre ceea ce descoperise în ajunul Anului Nou, pentru că, simplu spus, nici ei nu-i venea să creadă.

Secretul pe care îl ţinea era atât de teribil încât nu-l putuse spune nimănui. Chiar ei i se

părea de neconceput, în schimb, îl îngropase undeva în adâncul sufletului, până când starea ei de inacţiune se dezvoltă într-un război civil intern, chinuitor.

Afară, un bărbat ridică pe un altul pe umeri, iar Lily se trezi faţă în faţă cu el. îi trimise un sărut înainte de a se rostogoli la pământ.

încăperea păru să se legene. Se concentră, îşi ţinu capul sus şi-şi făcu loc în jos pe scări. în timp ce se deplasa prin sala cu vinuri, Lily simţi că umerii încordaţi i se relaxaseră doar o idee. Mai mult ca niciodată, simţi că bucătăria de la Valentino's era ca o casă. în zilele acelea, Lily nu ieşi aproape deloc din clădirea de pe Park Avenue. Munca ei era salvarea ei. Era singurul lucru pe care-l avea.Victoria

Vara, 1945

în data de 14 august, Victoria stătea la masa de mic dejun înainte ca Jacob să se fi trezit. Trează de-a binelea, întinse mâna după *New York Times,* **iar un articol îi captă atenţia.**

- **Ha! bombăni ea zgomotos către sufrageria liniştită, în timp ce portrete ale unor necunoscuţi se uitau în jos la ea, iar ceasul cu pendulă din colţ număra trecerea secundelor. Proprietarii de restaurante şi de hoteluri de-abia aşteptau întoarcerea soldaţilor, pentru a nu mai angaja personal necalificat. îşi luă foarfeca din biroul ei şi decupă articolul, urmând contururi clare, drepte. Avusese dreptate în toată această vreme.**

în noaptea aceea, ultimul loc în care Victoria îşi dorea să fie era mijlocul pieţei Times Square. Voia să fie acasă, să facă planuri pentru când Lily avea să se întoarcă la ei, cu lacrimi în ochi. însă Jacob insistase. Mulţimile se învârteau în jurul lor, iar Victoria stătea lângă soţul ei, neştiind dacă să-şi dea ochii peste cap în timp ce el se holba la banda rulantă de ştiri sau dacă să se resemneze şi să

se uite în sus. El îi vorbise despre cum New Yorkul avea să devină puternic şi glorios pe scena lumii, în urma războiului.

La exact 7 şi 3 minute seara, 15 000 de becuri de pe bandă afişară cinci cuvinte, iar mulţimea vui. „Oficial: Truman anunţă capitularea Japoniei."

Jacob o trase către el, în timp ce faţa ei îi era apăsată în umăr.

S-a terminat, îi murmură el la ureche. Draga mea. Buzele lui îi atinseră uşor creştetul capului. S-a terminat de-a binelea

.în dimineaţa următoare, la micul dejun, Jacob se trezi mai devreme decât de obicei. Titlurile ziarelor anunţau în gura mare: „Tot oraşul se dezlănţuie". Valul de uşurare generat de semnarea formală a capitulării se revărsa pe fiecare stradă, în fiecare casă, în inima fiecărui newyorkez.

- Ani de insuficienţe, ani de sacrificii, continuă Jacob. Londra bombardată, Parisul umilit, iar acum Roma, Berlinul şi Tokyo ocupate de trupe străine. Draga mea, înţelegi? prinse el mâinile Victoriei peste masă. Este începutul unei ere noi; băieţii noştri vor fi acasă. Perspectivele sunt uriaşe! Se va întoarce o întreagă forţă de muncă nouă.

- Luasem asta în calcul. Victoria ridică o sprânceană. „Doar că nu aşa cum ţi-ai imaginat tu." Iar familia Carter va cumpăra fabrica şi tu te vei putea pensiona, îi reaminti Victoria.

îşi puse ceaşca de cafea pe farfuriuţă.

însă Jacob, aşezat pe scaun, se aplecă în faţă.

- Ei bine, nu ştiu dacă, până la urmă, mă voi pensiona. Dat fiind că lucrurile nu evoluează aşa cum ai crezut tu cu...

-Lily.

Victoria lovi cu palma şervetul.
- Nu doar din cauza asta, adăugă Jacob.
Chiar aşa. Fata aia ar distruge fericită toată familia, doar ca să stea într-o bucătărie.
îşi încrucişă braţele.
- Am *încercat*, grăi ea, scoţând al doilea cuvânt de parcă pronunţarea lui i-ar fi produs durere. Am *presupus* că lui Lily îi pasă de Rose Millinery. Se pare că m-am înşelat amarnic.
Jacob îşi lăsă şi el ceaşca de cafea. Se uită peste ramele ochelarilor lui semilună. Părul lui odinioară închis la culoare era complet cărunt, dinspre ochii căprui se răsfirau riduri şi un nou rid de încruntare se întindea de la frunte până la nas.
- Vicky, am gestionat Rose Millinery printr-o criză economică şi un război mondial. Acum, New Yorkul este absolut plin de posibilităţi. Am hotărât să nu mă pensionez, draga mea. Se aplecă în faţă; vocea îi fusese străbătută de un entuziasm pe care Victoria nu-l mai remarcase din anii '20. Ieri-noapte, m-am simţit de parcă oraşul era din nou viu. Printre noi nu era nici un străin. Bagă bine de seamă ce-ţi spun; veteranii noştri vor fi atraşi în New York de promisiunea unei vieţi mai bune. Cred că vom fi martorii unei migraţii în masă dinspre Europa, America de Sud, precum şi dinspre sudul Statelor Unite. Văd oportunităţi de extindere către suburbii. Nu am de gând să mă pensionez acum. în nici un caz.
Victoria îi aruncă o privire îndoită.
- *Suburbii?*
- Desigur. Pentru familii, viaţa în oraş înseamnă aglomeraţie. Oamenii au început să se mute din 1940. Am stat cu ochii pe asta. Cred că vom vedea un exod al clasei mijlocii către suburbii şi un influx în oraş al celor necăsătoriţi. Ştii, draga mea, cei din suburbii

vor căuta pălării. Cred că vor deveni unii dintre cei mai importanţi noi clienţi ai mei. îşi vor dori să păstreze din tradiţii. O presimt.
Victoria îşi netezi rochia.
- Şi planurile noastre de a petrece mai mult timp împreună? Se jucă nervoasă cu perlele pe care le purta. Nu înţeleg, Jacob.
El îi cuprinse cu blândeţe bărbia în mână.
- Lucrurile nu sunt aşa cum am crezut că vor fi şi nu cred că vom trece prin recesiunea de care toată lumea se temea că va urma după război. Am reuşit să ne menţinem în ultimii zece ani, iar acum îmi doresc să ne extindem. Nu sunt făcut din bani, draga mea, a fost greu, însă New Yorkul va deveni centrul lumii. Toate celelalte capitale importante trebuie să reconstruiască.
Victoria se retrase. îşi învârti scaunul pe podea.
- Am crezut întotdeauna că un mod prin care ţi-ai permite să te pensionezi ar fi fost ca Josie să vândă autoportretul acela vechi al tatălui ei. Peter Quigley a devenit chiar şi mai faimos, iar ea are doar unul dintre tablourile lui, aşa că, de ce să nu profite? Pur şi simplu stă agăţat pe un perete de subsol! Desigur, nu aş spune niciodată nimic. Doar mă uit lung de fiecare dată când merg acolo şi mă gândesc că omul acela ar trebui expus în Muzeul Metropolitan.
Jacob strânse din buze.
- Vicky, spuse el cu voce joasă. Mama va considera mereu că portretul bunicului meu este o comoară. Pentru ea, nu reprezintă o marfă. Ea nu gândeşte ca tine.
Victoria îşi deschise gura, însă privirea lui Jacob se roti către uşa bucătăriei, de unde răzbăteau sunetele cântecelor fredonate de fata în casă.
- Nici Lily nu este o marfă, Vicky. Vreau să nu o mai priveşti în felul ăsta.

Victoria întinse mâna şi se prinse de masă.

- Ce vrei să spui?

Jacob rămase nemişcat.

- Spun că nu mai accept să nu-mi mai văd fiica.

Nările Victoriei fremătară.

- Dacă şi-ar dori, ar putea veni acasă. Ştie unde suntem.

- Vicky, milioane de tineri au fost pierduţi. Mii de familii americane îşi jelesc copiii. Fiica noastră este bine sănătoasă în Manhattan. Trebuie să remediezi lucrurile înainte de a fi prea târziu. Victoria, vorbesc serios.

Ea tresări când îl auzi că-i foloseşte numele complet.

- Lily este bine. Mereu fuge. Şi mereu revine în grabă acasă. Face asta de când era mică şi a început să meargă singură la mama ta.

Jacob tăcu.

Victoria râse ascuţit.

- Nu m-a confruntat cu privire la nimic. Nu înţeleg de ce nu vine pur şi simplu acasă!

Jacob coborî şi mai mult tonul.

- S-a retras din cauza încercărilor tale constante de manipulare. Nu are de gând să se certe. Te ignoră. Tu eşti cea care trebuie să amelioreze lucrurile. Nu ea. Victoria se uită la el cu ochi mari. Vocea lui Jacob era blândă. Vreau să faci ce te-a rugat să faci în însemnarea pe care ţi-a lăsat-o.

- Poftim?

- Te-am văzut când o citeai. Jacob se ridică în picioare. Merse către uşă, apoi, calm, se întoarse. Şi pentru că era de la fiica mea, am citit-o şi eu. Răul pe care l-ai făcut ar putea fi ireparabil. Te rog să pui lucrurile în ordine. Altfel, vreau să te muţi şi să nu te mai întorci. Alegerea este a ta.

Fie repari, fie mă voi întâlni cu Lily şi mă voi asigura că este acceptată şi inclusă în această

familie pentru tot restul vieţii ei. Te las să alegi. Victoria îşi duse mâna tremurătoare, înfricoşată la gură. însă Jacob întoarse spatele, ieşi pe uşă şi o închise cu un clichet în urma lui.
în după-amiaza aceea, Victoria luă loc pe o bancă din Gramercy Park, în lumina soarelui, timp de două ore; în mănuşi albe, mâinile îi stăteau încrucişate în poală. în poşetă avea scrisoarea pe care i-o lăsase Lily în noaptea aniversării nunţii lor de argint.

Dragă mamă,

Nu pot vorbi cu tine, pentru că nu am cuvinte. Includ în conţinutul acestei note cumplita misivă pe care tocmai am descoperit-o printre articolele de pe biroul tău, deoarece consider că sunt complet nesigură de mine că aş putea să-ţi vorbesc despre asta. Dacă ţi-ar fi păsat cât de cât de mine, de sentimentele mele, de visurile mele, de faptul că sunt femeie şi nu doar fiică, nu ai fi putut niciodată să faci ceea ce ai făcut.

îngrozitor să descopăr că propria mea mamă s-a folosit de contactele pe care le are pentru a pune la cale trimiterea neîntârziată şi prematură a lui Tom la război, după ce a auzit un zvon că aş simţi ceva pentru el! Este bărbatul pe care îl iubesc, un bărbat bun, un bărbat atât de adorat de mama lui încât ea a ajuns epuizată de griji din cauza faptului că a fost dat dispărut. La fel cum am ajuns şi eu.

Ceea ce ai făcut este atât de condamnabil încât nu pot fi în acelaşi loc în care eşti şi tu.

Voi pleca dimineaţă.

Du-te să o vezi pe mama lui Tom Morelii. Să vezi cu propriii tăi ochi cum se descurcă. Şi spune-i ce ai făcut. Până atunci, voi munci şi-l voi aştepta pe bărbatul pe care- l iubesc - Tom Morelii.

Lily

Jacob plecase devreme la muncă. Victoria îl auzise umblând prin apartament înainte de zori. Bineînţeles că-1
auzise! Nu pusese geană pe geană de la îngrozitoarea lui ieşire.

Victoria se îmbrăcase cu grija obişnuită, se aşezase în faţa oglinzii, pusese pudră şi fard din vasul ei pe obrajii ei palizi, şi totuşi fusese distrasă, de-abia observând, înainte ca fata în casă să-i atragă atenţia, că nasturii erau încheiaţi incorect în partea de jos a rochiei ei tip cămaşă. Se ridicase în picioare şi merse înapoi în dormitorul ei gol. Pretextul perfect de a lăsa neatins micul dejun pe care nu-l putea mânca. Mai mult ca sigur că fata în casă văzuse că Jacob dormise în camera de oaspeţi cu o noapte mai devreme.

Acum, îşi împinse degetele în banca din lemn şi se zgâi la clădirea căreia-i spusese casă timp de treizeci de ani. îşi duse o mână la gură. De ce nu putea Lily înţelege de vorbă bună? Fătucă prostuţă, neghioabă! Umbla cu capul în nori. Iar asta distrusese familia, precum şi orice şansă a unui succes real pentru ei.

Totuşi, era clar că cineva trebuia să facă un sacrificiu. Lily nu avea să o facă, nici Jacob şi, evident, Josie nu era o femeie în care Victoria să fi putut avea încredere. Aşa că era clar că persoana care avea să fie nevoită să facă un compromis era ea însăşi. Ca de obicei.

După o jumătate de oră, Victoria îşi ridică mâna înmănuşată spre inelul de la uşa unui extrem de neinteresant imobil din zona Village. Făcu o pauză preţ de o clipă. Oare chiar avea de gând să se coboare atât de jos?

Pe de altă parte, nu avea de ales. Cu o mişcare de robot, ciocăni de trei ori la uşa veche. Şi aşteptă.

La scurtă vreme, pe scări se auziră paşi uşori.

Victoria trase aer în piept şi-l ţinu acolo. O tânără cam de aceeaşi vârstă ca Lily apăru la uşă. Avea părul negru, lung, purta o rochie cu buline şi cele mai caraghioase gene false pe care le flutură înspre Victoria. „De ce nu putuse Tom Morelli să se îndrăgostească de ea?”

Victoria ţinu strâns de geantă.

- Ştii dacă o doamnă Morelli este acasă?

Fata ridică din umeri.

- Mergi şi vezi singură. Etajul doi, prima uşă pe dreapta.

Victoria îşi trecu un pantof lustruit peste prag. Fata făcu un spectacol din a se da la o parte. Victoria oftă greu şi urcă pe şirul incredibil de îngust de trepte vechi, din lemn.

După o vreme ca o eternitate în atmosfera sufocantă a casei vechi aşezate în şir cu alte case, se trezi în faţa unei uşi închise, vopsite în alb. Măcar vopseaua părea să fie recentă.

Victoria întinse mâna să ciocănească, însă uşa se deschise larg, iar în faţa ochilor văzu o femeie superbă cam de vârsta ei.

Victoria strânse din buze, uimită la vederea unei femei atât de atrăgătoare. Purta o rochie cu imprimeu fioral, albastru intens; picioarele lungi, bronzate, erau dezgolite, părul ondulat i se aşeza în cascade în jurul umerilor, ca al unei fete. Oare cât de tânără se credea?

îi aminti Victoriei de Josie.

Ochii închişi la culoare ai femeii licăriră.

-Victoria Rose, murmură ea.

- Cum aţi fi putut şti asta?

- Doar o bănuială.

Femeia se dădu într-o parte şi-i făcu semn să intre.

- Gia Morelii, se prezentă ea, cu o voce adâncă şi blândă, în timp ce Victoria trecea pe lângă ea.
I se păru, dacă nu se înşelase, că faţa femeii fusese străbătută de o scânteiere de jovialitate.
Victoria o urmă pe un fel de coridor îngust care se deschidea într-o bucătărie mică amenajată cu o masă rotundă şi delicată, din lemn, şi buchete de ierburi aromatice în ghivece puse pe pervaz. Ochiurile de geam erau lustruite, strălucitor de curate. De fapt, tot locul era imaculat.
Victoria merse la fereastră şi se uită în jos, încercând să nu se uite la alte acoperişuri.
- Măi să fie, aveţi o grădină de legume, zise ea în timp ce se zgâia la straturile de grădină neaşteptat de ordonate, încântător.
Grădina pe care Lily ţinuse atât de dinadins să o reproducă.
- Am observat, răspunse femeia. Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Rose?
Victoria se întoarse cu faţa spre ea.
- Cred că ştiţi de ce am venit aici.
Femeia stătu liniştită, ochii căprui îi rămaseră limpezi, iar expresia feţei deschisă.
- Luaţi loc şi voi pregăti o cafea, spuse ea.
După zece minute, Victoria stătea la masa Giei. Femeia îi oferise o cafea cu gheaţă pe care ea o acceptase; recunoscu fără tragere de inimă, doar pentru sine, că era delicioasă, răcoritoare şi înviorătoare în acelaşi timp. *Cam* **ca acea chifiă cu somon afumat pe care fusese nevoită să o mănânce cu Jacob la Russ and Daughters, o aberaţie, nimic mai mult.**
Victoria trase aer în piept. Trebuia să oprească asta.
- Vreau ca Lily să intre într-o căsnicie care să o avantajeze. Sunt convinsă că înţelegeţi.

Dar Gia nu făcu decât să stea acolo, cu expresia feţei neschimbată.

- **Nu, răspunse ea. Chiar nu înţeleg. Poate îmi explicaţi?**

Victoria vorbi încet.

- **Un băiat care ne este foarte drag, un vechi prieten de familie, este îndrăgostit de ea. De dragul familiilor noastre, căsătoria trebuie să aibă loc.**

- **Şi Lily ce-şi doreşte, Victoria?**

în continuare, **femeia nu era deloc intimidată. Victoria se zbârli din cauza felului în care doamna Morelli îi spusese pe nume. Vru să o corecteze, însă nu o făcu. Trebuia să-şi joace inteligent cărţile, să nu se abată de la subiect.**

- **Lily este tânără, continuă ea. Nu-şi cunoaşte încă propria minte...**

Vocea i se stinse treptat. Aşezată acolo, în faţa femeii aceleia frumoase, care avea o înfăţişare sănătoasă şi părea atât de mulţumită în propria ei casă, Victoria începu să se întrebe ce putea să spună în continuare.

Gia răsuflă zgomotos.

- **Nu cred deloc că trebuie să vă demonstrez ceva, nici nu trebuie să explic sau să justific sentimentele lui Tom, însă vă voi spune un lucru. Tom nu o va dezamăgi niciodată pe fiica dumneavoastră. Sunt sigură de asta. O iubeşte pe Lily. Iar ea îl iubeşte pe fiul meu. Gia îşi muşcă buza. Se uită pe fereastră şi o pasăre singuratică trecu în zbor, conturată pe fundalul cerului albastru, senin. Poate că nu se va întoarce niciodată acasă. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Este dat dispărut de prea multă vreme...**

Victoria se dădu în spate, copleşită de tot. Pur şi simplu, se simţi extenuată emoţional. în faţa ei avea o femeie care, efectiv, nu avea nimic. în

afară de copiii ei. Şi probabil că-şi pierduse fiul preaiubit.
Se foi pe scaun, dădu să înghită, însă în gât i se pusese un nod. Nu făcuse decât să acţioneze în interesul propriului ei copil. *Nu?* **Când Sidney îi spusese că lui i se păruse că între Lily a ei şi nu ştiu ce bucătar de la Valentino's evoluaseră nişte sentimente de** *amour,* **ce ar fi făcut orice mamă? Ea se dusese direct la Matthew Carter, tatăl lui Nathaniel, îl rugase să intervină, iar Tom fusese recrutat.**
îşi îndreptă şi mai mult spatele în timp ce stătea pe scaun.
- Sunt convinsă că Tom îşi dorea să meargă la război.
Femeia Morelii dădu dezaprobator din cap; avea o mină
absentă. în tăcere, întinse mâna către o fotografie de pe o măsuţă din apropiere; expresia de pe faţa ei era atât de tandră, încât bărbia Victoriei începu să tremure. îşi puse mâinile în poală.
- Uitaţi, el este, spuse Gia domol.
îi dădu Victoriei fotografia înrămată şi luă din nou loc.
- Fotografia e făcută într-una din călătoriile rare la plajă. Avea douăzeci şi unu de ani. îi plăcea marea. Ştiţi, credeam că, dacă chiar s-ar fi înrolat, s-ar fi alăturat marinei, însă a fost recrutat în armată. Aşa că...
Victoria se uită lung la fotografie. Din nu ştiu ce motiv, nu-şi putea smulge privirea. Băiatul părea să se uite direct la ea. Doamne, dar chipeş mai era! Stătea pe vine pe plajă, zâmbea la cameră; corp zvelt şi musculos; clar îi zâmbea mamei. Un tânăr frumos.
- Da, ei bine, înţeleg de unde atracţia, spuse Victoria.

Puse fotografia pe masă, însă băiatul continua să îi zâmbească. Ea făcu o grimasă şi-şi muşcă buza.

- Atunci când el şi Lily sunt împreună, e electrizant, zise Gia, cu voce îndulcită, însă între ei există şi o tandreţe atât de fermecătoare. Când Lily a venit la gară să-şi ia rămas- bun de la el, am ştiut că sunt îndrăgostiţi.

Victoria simţi că ochii i se umplu de lacrimi. Lily nu-i destăinuise ei nimic din toate acestea! îşi puse braţele în jurul mijlocului. Habar nu avea de ceea ce se întâmpla în viaţa fiicei ei; fusese îndepărtată.

Şi dacă nu lua măsuri chiar atunci, nu avea să o recâştige pe Lily niciodată. Şi-l va pierde şi pe Jacob.

Victoria îşi repetă în minte discuţia cu Sidney, aşa cum o făcuse luni întregi. Sidney spusese că Tom era doar fiul unei imigrante, o avertizase. Iar ea luase măsura necesară.

Se ridică în picioare, merse din nou la fereastră şi se zgâi la grădina încântătoare, în care rândurile de legume erau atât de curate, de ordonate, de bine îngrijite, colorate şi savuroase. Simple. Precum casa în care se afla. Bucătăria primitoare. Strălucind de curăţenie. Fără urme de grandoare. însă îngrijită. Era tulburător. Pentru că îi aminti de casa pe care o crease mama ei. Casa din care plecase pe când avea şaptesprezece ani, pentru a fugi cu Jacob şi a nu se mai întoarce niciodată.

Victoria rămase unde era. în ultimele săptămâni, se trezise dimineaţa foarte devreme zi de zi, foindu-se de colo colo, după ce suferise coşmaruri despre pierderea propriului copil, aşa cum mama ei o pierduse pe ea.

Din primăvară, Victoria, nesigură de motivul pentru care se simţea atât de şovăielnică,

redusese contactele cu vechile prietene de şcoală, refuzase invitaţii la recepţiile lor de prânz, incapabilă să le suporte flecăreala constantă despre logodnele minunate, ilustre ale copiilor lor, incapabilă să stea şi să se simtă exact cum se simţise prima oară când ajunsese în acea şcoală. De parcă nu ar fi aparţinut nici unui loc.

Când Katherine Carter sunase, Victoria îi spusese fetei în casă că plecase. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să vorbească despre Nathaniel. într-un final, Katherine renunţase. Nu mai primise nici un semn de la ea de câteva săptămâni.

Treptat, Victoria se autoizolase. Treptat, ajunsese să se urască. Iar acum, până şi Jacob o ameninţase cu despărţirea. Ce însemna asta? *Divorţ?*

Victoria trase adânc aer în piept, cu noduri.

Gia şedea nemişcată.

în adâncul sufletului, Victoria ştia de ce nu putea dormi, de ce plângea în baie în timp ce Jacob dormea. Era vorba despre revelaţia tristă care i se arăta: toate aspiraţiile ei nu însemnau nimic acum că Lily nu mai era în vieţile lor.

La urma urmei, atunci când Sidney îi şoptise la ureche, avertizând-o despre iubirea dintre Lily şi un frumos bucătar, se gândise că intenţiile îi erau bune, însă ea provocase *tot* **ceea ce se întâmpla acum şi-şi pierduse fiica din cauza propriei încăpăţânări oarbe ca Lily să nu ajungă să locuiască într-o casă ca asta.**

Lucrurile reveniseră la ceea ce fuseseră înainte, într-un mod oribil, fatidic. Plătea pentru păcatele trecutului? Acţiunile ei de fiică în oglindă cu felul în care-şi tratase propria mamă, cu mulţi ani în urmă?

Victoria se întoarse brusc, ameţită şi mai mult de vederea încăperii mici, încântătoare. Se

mişcă repede către masă, trase un scaun, se aşeză şi-şi puse capul în mâini. Şi, spre uimirea ei, auzi sunetul scaunului Giei tras pe podeaua cu linoleum şi simţi cum femeia îi masa spatele şi-i vorbea cu un ton mângâietor.

Iar asta nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Mama lui Tom era preocupată de ea! Era plină de compasiune pentru ea; era tratată de o altă femeie într-un fel pe care nu-l mai simţise... de când fugise şi îi frânsese inima propriei ei mame, pentru că locuia într-o casă cu o bucătărie fix ca aceea în care se afla acum.

Pentru prima oară în mai bine de patruzeci de ani, Victoria îşi puse capul pe masă şi plânse

.Lily

Pentru restul verii, New Yorkul trecu printr-un val de triumf. Valentino's înflori. Restaurantul era ocupat la capacitate maximă la flecare prânz, iar Lily şi echipa ei munceau din greu. Munca ei devenise mai mult decât o pasiune; era o distragere hotărâtă de la durerea constantă cauzată de lipsa veştilor despre Tom. în fiecare noapte, cădea în pat şi se întorcea pe o parte pentru a privi în gol. Probabilitatea morţii lui devenise din ce în ce mai reală cu flecare zi care trecea.

Giorgio servea de trei ori mai multe mese decât o făcuse înainte de război. Mii de veterani se întorseseră acasă. Mari nave de război debarcau pe docuri o mare de umbre fragile şi răvăşite, iar Lily îşi petrecea duminicile la taraba cu hotdog şi privea atent bărbaţii reveniţi acasă, în speranţa că-l va zări pe Tom. Când îşi dădea frâu liber imaginaţiei, noaptea când nu putea dormi, şi-l imagina pe tânărul recrut căruia îi dăduse fotografia lui Tom că se întorcea acasă de pe una dintre navele acelea, cu Tom lângă el. Poate că băiatul îl sprijinea pe

Tom. Poate că Tom era în cârje sau avea un braţ prins într-un bandaj.

El se întorcea cu bine acasă doar în visele ei.

într-o zi lucrătoare, la ora prânzului, Lily superviza peste o mie de mese, cu toate încăperile private şi restaurantul pline la capacitate; bucătăria era o mare de bucătari şi ajutoare de bucătari transpiraţi, rău mirositori şi extenuaţi. Pe uşile batante ospătarii intrau şi veneau într-un du-te-vino continuu, iar temperamentele erau încinse.

- Scuză-mă, *chef,* **zise Rosa, apărând chiar în spatele ei. La uşa bucătăriei este cineva care vrea să te vadă. Vrei să-i spun să plece?**

Lily privi în sus. Lângă ea, Julius continua să pregătească grămezi de prăjitură Boston cu cremă

.O siluetă familiară umbla de colo colo în uşă; buclele ei umede se agăţau de chipul transpirat.

Gia.

Lily îşi lăsă punga de umplut, îşi desfăcu şorţul şi aproape că pluti prin camera în fierbere. Zgomotul, haosul şi strigătele ospătarilor se filtrară într-un vârtej.

Lily încercă să caute indicii pe faţa Giei. Orice.

-Gia?

- **Putem vorbi undeva?**

Vocea Giei tremura.

Lily o conduse pe Gia prin haos, reuşind cumva să ajungă la birou, intrând şi închizând uşa. Lily se concentră preţ de o clipă pe preaiubita bibliotecă a lui Marco, clipi către ea, iar cărţile îi dansară în faţa ochilor. Sudoarea i se adună pe buza superioară, iar flecare zgomot din bucătărie, flecare strigăt, fiecare zăngănit al fiecărei tigăi o făcură să tresară nervoasă.

Se întoarse încet şi-şi împleti degetele pe spătarul scaunului de la birou, pentru susţinere. Nu exista nimic blând când era vorba de război.
Războiul nu-şi alegea victimele. Era pregătită.
Gia se prăbuşi pe scaunul acoperit cu piele, din faţa biroului.
- S-a întors, spuse ea. E acasă.
Şi se uită lung la Lily, cu ochi enormi.
Lily ţipă ascuţit, mâinile i se grăbiră spre gură, i se păru că respiraţia i se oprise o fracţiune de secundă, înainte de a merge rapid în braţele Giei.
în timp ce-şi îngropa capul în umărul Giei, auzi suspinele discrete de uşurare ale acesteia. Plânsetele unei singure mame din milioanele ai căror fii fuseseră smulşi de acasă pentru a lupta în numele unei libertăţi care anihilase o întreagă generaţie de băieţi nevinovaţi.
- Sunt binecuvântată, reuşi să spună Gia.
Lily îşi închise ochii.
- Amândouă suntem.
- Oh, fata mea dragă. Suntem toţi atât de norocoşi, de fericiţi că s-a întors. însă chiar atunci, Gia se retrase, cu o expresie gravă. Lily. Să ştii. E schimbat.
- Dar e de aşteptat, şopti Lily. Cum să fl trecut prin ce a trecut şi să nu fie afectat de asta?
însă faţa Giei era serioasă.
- Poţi veni acum?
- Bineînţeles.
Abia dându-şi seama ce făcea, Lily ieşi repede la bucătărie, cu Gia pe urmele ei. Vorbi cu Martina, care o îmbrăţişă, ştergându-şi ochii de uşurare pentru Tom şi spunându-i să meargă. Bucătăria avea să se descurce. Ellen şi Meg erau amândouă la datorie. Tom era acasă. Era tot ce conta.

Cu inima bubuindu-i, Lily îşi luă geanta de mână din birou, fugi în jos pe scări la vestiar, aruncă pe ea o rochie şi se uită în oglindă, mişcându-şi neliniştită mâinile.
însă avertizarea Giei continuă să-i răsune în urechi. *Schimbat*? **Doar era vorba despre Tom al ei, iar el era viu. Atât timp cât încă o iubea, nimic nu le putea sta în cale. Absolut nimic.**
în metrou, Lily stătu în picioare lângă Gia, incapabilă să scoată o vorbă, incapabilă să plângă, să se mişte, să-şi încetinească ritmul bubuitor al inimii sau să-şi ducă geanta fără să-i tremure mâinile şi fără ca picioarele ei să nu tindă să se încovoaie. Gia stătu neclintită lângă ea; faţa ei avea culoarea unei turturele albe. Trenul înăbuşitor le legăna.
Cu o voce moale, joasă, Gia începu să vorbească.
- L-a salvat faptul că era rănit. Nu voi putea niciodată să mulţumesc destul familiei italiene care a avut grijă de el. Gia îşi şterse o lacrimă de pe obraz. După ce a fost împuşcat.
Lily simţi că rămâne fără suflare.
- împuşcat? repetă ea.
în faţa lor, un tânăr îmbrăcat în uniformă militară îşi săltă capul.
Trenul continuă să avanseze cu zgomot.
- îmi doresc să fl rămas cu oamenii cei buni care l-au salvat şi să fi aşteptat să treacă războiul, însă asta nu-i stă în fire lui Tom. Nu-i aşa?
- Nu, nu-i stă.
Gia îşi trecu o mână spasmodică prin păr.
- Mă îngrijorează evenimentele prin care a trecut după aceea. Ceea ce mi-a spus mă preocupă.
Lily încuviinţă din cap, prea speriată că Gia avea să-şi piardă şirul relatării dacă ar fl întrerupt-o. Avea nevoie să ştie atât de multe

înainte de a-l vedea. Trebuia să înţeleagă toate lucrurile prin care trecuse.
Gia vorbi cu o voce joasă, aspră; abia îi putu distinge cuvintele în zăngănitul constant al trenului.
- Luptând cu partizanii în grupuri improvizate pe dealuri şi în munţi, a luat decizii pe cont propriu. A devenit renegat după ce nu şi-a putut găsi unitatea. A trebuit să explice lucrul ăsta autorităţilor.
Griji întunecate începură să o cuprindă pe Lily. Stătu liniştită, în timp ce asculta cuvintele Giei.
- Italia s-a aflat în cea mai rea furtună de foc posibilă. Atunci când partizanii eliberau oraşe înainte de sosirea Aliaţilor, erau întâmpinaţi deseori cu steaguri roşii. Ba chiar unele locuri deveneau republici sub partizani înainte de apariţia Aliaţilor. Tom a lucrat cu radicali, cu revoluţionari.
Trenul opri. Oamenii formară cozi pentru a coborî.
Lily se apucă de pervaz cu o mână tremurătoare.
- Lily, ceea ce trebuie să înţelegi este că el şi-a urmat propria cale. Gia merse mai în faţă şi coborâră din tren. S-a întors un om schimbat.
Lily inspiră adânc. Tăcută, dădu aprobator din cap. Trecuseră trei ani îndelungaţi. Cât de schimbat ar putea fl?
înainte să-şi dea seama, se găsiră pe scări şi în mica anticameră din faţa apartamentului Giei. Lily îşi netezi părul cu degetele, îşi trecu mâinile peste rochia albastră simplă. Dacă nu o mai iubea?
Gia deschise uşa încet.
- Tom? strigă ea, băgând capul înăuntru.
Mâinile lui Lily se clătinară pe lângă corp, picioarele îi încremeniră în podea. Inspiră adânc de mai multe ori pentru a-şi opri tot

corpul din tremurat. Se forţă să se pregătească pentru ceea ce ar fl putut vedea.
Gia se opri la uşa deschisă care dădea spre camera de zi. într-un fotoliu cu cotiere din lemn şedea un bărbat costeliv, sfrijit. Era de nerecunoscut.
Lily se uită bine la Tom, examinându-i trăsăturile. Fusese întotdeauna zvelt, încântător şi elegant în blugii pe care Giorgio îl lăsa să-i poarte, în vreme ce buzele i se curbau în zâmbete melancolice, însă acum era ca un băţ. Pielea de sub ochi îi era vineţie, închisă, iar obrajii îi erau scobiţi şi cenuşii.
Se tensionă vizibil la vederea ei şi se prinse şi mai bine cu mâinile de braţul din lemn al fotoliului, cu degetele apăsate în tapiţerie.
Ar fl putut trece pe stradă pe lângă el şi nu l-ar fl recunoscut.
Camera păru să se clatine. Simţi că o cuprinde greaţa; capul îi vâjâia. Lily se agăţă de tocul uşii.
Ochii ei se fixară în ai lui Tom şi, în cele din urmă, reuşi să-i facă un semn cu capul.
El încercă să se ridice din fotoliu, însă se prăbuşi înapoi.
- Hei, bună.
Vocea lui era moale, întreruptă. îşi atinse gâtul cu mâna, iar respiraţia păru să i se întretaie.
- *Tom,* şopti ea.
De pe buze îi scăpă un râs ca un strigăt.
De data asta, el reuşi să se împingă şi să se ridice din fotoliu. Cu paşi chinuitor de lenţi, se deplasă către ea. Blugii îi cădeau de pe şolduri, iar braţele îi ieşeau din mânecile suflecate, de parcă erau nişte crenguţe.
Cu o mişcare rapidă, Gia se întoarse şi se duse în bucătărie.
Tom îşi înclină capul către ea; expresia feţei i se întunecă, de parcă o întreba ceva.

îşi ridică mâna înspre el, apoi o lăsă.

- **Oh, Tom.**

Vocea îi era gâtuită de lacrimi.

Iar apoi, el veni către ea, cu paşi şovăielnici, inegali; corpul lui subţire se deplasa cu mici paşi stranii; apoi o trase şi o luă în braţe. Ea îşi sprijini uşor capul de umărul lui slab, îndrăgit.

- *Cara mia*, **îi murmură el în păr, cu o voce mai profundă, de nerecunoscut faţă de cea a băiatului care plecase la război.**

Lily simţi înţepătura lacrimilor pe obraji şi se încovoie de uşurare.

El se dădu în spate, trecându-şi o mână prin părul ei, trăgându-i-l de pe faţă. Expresia lui se îndulci şi lacrimi i se prelinseră pe obraji, iar ea se duse la el din nou, pierzându-se în cămaşa lui, trecându-şi uşor degetele peste contururile corpului lui osos, dureros de istovit. El îşi trecu dosul degetului mare peste buzele ei. Iar apoi se aplecă, ezitând de parcă i-ar fi cerut aprobarea.

Ea suspină şi brusc se trezi sărutată de el. îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui.

- *Cara mia*, şopti el, în timp ce o trăgea în îmbrăţişarea lui plăpândă

.Lily

în dimineaţa următoare, devreme, Giorgio veni în biroul de bucătar-şef al lui Lily, înainte de sosirea restului angajaţilor; îţi ţinea mâinile încrucişate la spate. Lily se uită în sus la el, scoţând nasul din meniurile săptămânale, frecându-şi ochii obosiţi cu o mână. Abia de apucase să închidă un ochi toată noaptea; în schimb, stătuse în pat, îmbrăţişându-şi genunchii, încercând să facă pace între bărbatul slăbit, pe jumătate înfometat, care abia putea vorbi, şi bărbatul de care se îndrăgostise ea.

însă totul avea să fie bine. Exact aşa cum plănuiseră. Nu-i aşa?
Giorgio stătea în faţa biroului ei. îşi drese glasul înainte de a vorbi.
- Lily, ştii cât de mult te apreciez. Ceea ce ai făcut pentru Valentino's în timpul războiului.
Lily încuviinţă din cap.
- Bineînţeles, Giorgio. Şi de-abia aştept să pot face mult mai multe în lunile următoare. Am nişte planuri, nici nu-ţi imaginezi, acum că, în sfârşit, s-a terminat războiul!
îi zâmbi curajoasă.
Giorgio îşi trecu o mână peste părul cărunt. Oftă şi luă loc, frecându-şi palmele în josul pantalonilor.
- Vezi, draga mea, o parte din gestionarea unei afaceri implică luarea unor decizii dificile şi a trebuit să iau o hotărâre pe care nu am vrut cu adevărat să o iau.
Lily se încruntă şi simţi o teamă înăuntrul ei. Ce însemna asta? Doar nu se întâmplase ceva grav? Restaurantul părea să meargă din bine în mai bine. Erau înfloritori. Nu muncise nicicând atât de din greu sau nu avusese niciodată atât de multe de făcut. New Yorkul prospera. Ce ar fi putut să se întâmple?
- Cred că eşti mulţumit de bucătărie, Giorgio? întrebă ea.
El încuviinţă din cap.
Oh, da, desigur, draga mea. Desigur. Expresia i se întunecă, iar el se încruntă. însă, Lily, acum că Tom s-

aîntors, te poţi bucura de o odihnă binemeritată de la conducerea bucătăriei. Vei fi uşurată că s-a întors acasă, la fel cum suntem toţi. El va deveni noul meu bucătar-şef.
Lily se afundă în scaunul ei, nevenindu-i să creadă. Se uită de două ori la Giorgio. La bărbatul care-i oferise fiecare ocazie din lume. Care o încurajase, în ciuda faptul că era femeie.
- Stai aşa, Giorgio, spuse Lily, năucită. Mă concediezi?
El oftă, cu ochii în podea, clar incapabil să o privească în faţă.
- *Giorgio?*
Vocea i se ascuţi. Se prinse de scaun, copleşită de ameţeală.
Giorgio şopti cuvintele.
- Mă tem că, acum că s-au întors bărbaţii, pur şi simplu nu mai sunt disponibile locuri de muncă pentru femei. Asta se întâmplă peste tot, Lily, draga mea. Bărbaţii noştri au luptat pentru ţară. Trebuie să muncească. Merită să muncească. îmi pare atât de rău, dragă. Şi mie îmi displace asta la fel de mult ca ţie.
- Ei bine, mă îndoiesc.
Lily se încruntă, încă incapabilă să proceseze ce-i spunea. „Concediată? Chiar concediată? Gata cu Valentino's?”
- Dar asta este viaţa mea, Giorgio. Şi nu pot să cred că poţi face asta.
Vocea îi tremură, însă vorbi printre dinţi.
Giorgio încruntă din sprâncene.
- Draga mea, nu am dormit, m-am foit pe toate părţile toată noapte, de griji. Şi, Lily, crede-mă, îmi displace, dar am suficienţi angajaţi bărbaţi care se întorc şi au dreptul de a-şi primi din nou locul de muncă. Nu am de ales.
Lily se uită lung la el. Dovezile sârguinţei ei, ale angajamentului ei îi înconjurau. Cărţile ei de bucate, planurile de meniu, listele de personal

ordonate. Şi ce se va întâmpla cu femeile bucătari pe care le instruise, le ghidase, le învăţase, promovase, cu care dansase, râsese şi, cel mai important, care năduşiseră lângă ea, lucrând mult mai mult şi mai din greu decât s-ar fi aşteptat oricine, iar pentru loialitatea lor faţă de Valentino's urmau să fie concediate?
Lily simţi că o cuprindea frigul.
- Meg şi Ellen, Martina, Rosa, Agnes? se uită ea aspru la Giorgio. Nu se putu abţine. Era inacceptabil. Vom fi concediate pentru că suntem femei?
Femeia care făcea curăţenie stătu lângă birou, cu cârpa de şters praful în aer. Se întoarse rapid la ceea ce făcea când privirea i se intersectă cu a lui Lily.
- Vă vom fi recunoscători pentru totdeauna.
Giorgio îşi trecu o mână peste ochii obosiţi.
- Julius, Leo, Jimmy. Ei îşi vor păstra locurile de muncă. Nu-i aşa?
Lily îşi încleştă mâinile, stând dreaptă pe scaunul ei, confruntându-l direct.
- Guvernul ne-a recomandat să ne angajăm bărbaţii...
- *Guvernul* **spune că femeile trebuie lăsate fără locuri de muncă?**
Giorgio oftă.
- Războiul a fost o stare de urgenţă. De femei a fost nevoie pentru a menţine în funcţiune frontul de acasă până la întoarcerea bărbaţilor.
Lily strâmbă din buze.
- Lily, nu eşti singura. Există şi alte femei care au fost bucătari-şef cât timp au fost plecaţi bărbaţii.
- Şi ele şi-au pierdut locurile de muncă. îşi controla tonul cu atenţie. Strânse din ochi, apăsându-şi mâinile pe birou. Se ridică de pe scaunul ei. Stai aşa! Se sprijini de birou, uitându-

se în jos la el. Ştiai, în toată vremea asta, că ne vei concedia după terminarea războiului?
Se uită lung la creştetul capului bărbatului, sceptică.
Giorgio se uită în jos, ca un copil.
- **Deloc. Te rog, Lily, îmi este greu să fac asta.**
- **Vianne..., tresări Lily. Mai mult ca sigur ea nu te-ar lăsa să ne faci asta? Şi mai mult ca sigur tu, dintre toţi, înţelegi dorinţa unei femei de a avea o carieră.**

El mormăi cuvintele:
- **Industria modei este diferită. Este populată de femei, pentru că sunt cusătorese, aşa cum a fost şi Vianne odată. Este un sector cu totul diferit. îmi pare atât de rău, draga mea.**

Lily rămase cu gura căscată. Apoi îşi dădu seama de ceva atât de clar, încât aproape că râse, oribil, zgomotos.
- **Nu cred că Tom ţi-ar accepta oferta, Giorgio. Nu-mi va lua locul de muncă.**

însă privirea lui Giorgio se uită de jos la ea.
- **Lily, a făcut-o deja. L-am sunat ieri-noapte.**
- **Poftim?**

Vocea lui Lily tremură. îşi auzi propria respiraţie zgomotoasă: inspira, expira, inspira, expira.
- **Cum** *îndrăzneşti,* **Giorgio?**

Giorgio îşi săltă capul, în timp ce ochii i se uitau rugători la ea.
- **îmi pare rău, şopti el. Nu mi-a fost uşor să fac asta.**

îşi împinse scaunul. încet, Lily se prăbuşi la loc pe al ei. Tom acceptase funcţia ei?
-Imposibil, **îşi şopti ea.**
Nu ar face niciodată aşa ceva.
- **Lily, m-am gândit că ai putea fi însoţitoare. Recepţia...**

în linişte, ea ridică mâna şi dădu dezaprobator din cap.

Lângă uşa deschisă a biroului lui Lily, femeia care făcea
curăţenie se uită în sus în timp ce mătura. Cu o mişcare imperceptibilă, Lily îi zări privirea oglindită.
Lily recunoscu atunci expresia de resemnare a femeii.
în ziua următoare, după servirea prânzului, Giorgio le chemă pe Rosa, Ellen, Martina, Agnes şi Meg în biroul lui.
Una câte una, toate intrară.
Una câte una, toate ieşiră.
Martina stătea, încremenită şi palidă, la postul de *chef de cuisine,* **sprijinindu-şi mâinile tremurânde de blatul pe care gătise cu loialitate timp de trei ani, pe care crease felurile de mâncare splendide pretinse de clientela Valentino's, dedicându-şi talentele excepţionale bunului mers al faimosului restaurant pe durata războiului.**
Jimmy, cu o cârpă de vase pe umăr, cu faţa la fel de palidă, merse şi stătu în spatele ei, masându-i spatele, în tăcere.
Neal şi Julius lucrau fără nici un cuvânt, ţinând capetele în jos, în timp ce mâinile li se mişcau cu iscusinţă, aşa cum o făcuseră mai mult de douăzeci de ani sub supravegherea lui Giorgio.
Lily ştia că ei văzuseră angajaţi veniţi şi plecaţi de nenumărate ori înainte. Dar atât de mulţi dintr-odată?
Tresări când simţi o bătaie uşoară neaşteptată pe umăr. întorcându-se, dădu cu ochii de Leo. Faţa lui era lividă.
Ea ridică o mână. Ultimul lucru de care avea nevoie era o prelegere. în jurul ei, Ellen şi Meg, Rosa şi Agnes stăteau şocate şi tăcute, trase la faţă.
-Ascultă, zise Leo.
Lily oftă.

- La început, continuă el, trăgând adânc aer în piept. La început, nu credeam că angajarea unor femei ca bucătari în această... atmosferă, flutură o mână solidă în jurul bucătăriei, ar putea avea vreun rezultat bun.
Lily îşi săltă capul.
- Dar în ultimii trei ani, în pofida rezervelor mele..., tuşi el.
Ochii lui Lily se măriră. Se îndoise că el avea să ţină vreodată un discurs atât de lung.
- în ultimii trei ani, în pofida faptului că nu am crezut niciodată că voi trăi să apuc ziua în care o femeie să-mi fie şef, voi, fetelor, v-aţi dovedit excepţionale. Aşa că, azi-dimineaţă, m-am dus şi i-am spus chiar eu lui Giorgio. I-am spus că face o greşeală.
Printre femei se auzi un murmur colectiv. Martina îşi săltă capul, iar pe spatele ei, mâna lui Jimmy se opri.
- I-am spus că e un neghiob dacă va concedia cea mai bună echipă pe care am avut-o vreodată.
Lily şopti.
- Mulţumesc, Leo.
Fu incredibil de emoţionată de declaraţia lui. Nu s-ar fi aşteptat nici într-un milion de ani la asta. De la el.
Leo îşi încrucişă braţele şi se uită peste capul lui Lily.
- Tot ce pot spune este că asta e o zi foarte tristă pentru Valentino's, iar mie îmi va părea rău că plecaţi.
încet, femeile înaintară; mai întâi, Ellen îl luă în braţe pe Leo, până când toate se strânseră laolaltă, victime de circumstanţă, victime nu ale unui război, ci ale urmărilor lui. Urmări care aveau să pună sub semnul întrebării toate lucrurile pentru care ele munciseră cu atâta sârguinţă.

După ce Leo se târî la postul lui, Lily le adună pe Martina, Ellen, Meg, Rosa şi Agnes în biroul ei şi închise uşa. Toate se uitară neajutorate la ea, cu feţe obosite, palide de şoc.

- Foarte bine, doamnelor, spuse Lily cu voce joasă. Cred că ar trebui să plecăm de aici. Să mergem în altă parte şi să vorbim.

Rosa, Agnes şi Meg stăteau tăcute. Faţa lui Meg era periculos de palidă. Pe obrajii ei îşi croiră drum lacrimile.

- Haideţi, zise Lily. Se întinse să-şi ia haina. Ne vedem la intrarea laterală. Mergeţi să vă schimbaţi.

După ce se adunară toate pe trotuar, un mic grup trist, dărâmat, Lily se întoarse către gară.

- Urmaţi-mă, le spuse ea.

- Unde ne duci? întrebă Ellen, încercând să ţină pasul.

Lily mergea cu paşi mari, legănându-şi umbrela ca pe un
baston demodat.

- Greenwich Village. Unde altundeva?

Trenul era plin. Fetele fură nevoite să stea în picioare, iar fiecare privi pe geam, în tăcere. Ajunse din nou în aer liber, Lily le duse aţă prin Washington Square Park către casa lui Josie. Ciocăni la uşa de la subsol, iar Emmeline le dădu drumul, uimită când o văzu pe Lily şi anturajul ei. Emmeline se dădu la o parte.

- Mă duc să o chem pe doamna Rose, murmură ea, cu faţa îmbujorată. Vai de mine!

Lily stătea cu mâinile în şolduri.

- Da, te rog, Emmeline. Toată lumea, haideţi înăuntru!

în trecere pe lângă portretul străbunicului ei, Lily le făcu semn femeilor loiale să intre.

Emmeline merse grăbită la primul etaj. în mai puţin de zece secunde, pe treptele de lemn se auzi sunetul paşilor egali ai lui Josie şi, iată că

apăru, dominând echipa lui Lily într-un caftan de culoarea safirelor şi a smaraldelor şi o pereche de pantaloni bleumarin largi, care ieşeau de dedesubt. Toată lumea se opri la vederea formidabilei, frumoasei Josie.

- Draga mea, zise ea. Ce se întâmplă aici?

Emmeline se foi de colo colo ca să prepare cafeaua.

- Doamnă Rose? Să scot fursecurile pe care le-am copt?

- Sigur că da, dragă.

Se uită la Lily.

- Emmeline a făcut biscuiţii aceia pentru vreme de război, pe care i-ai făcut tu în ziua când mi-ai spus că ai devenit ucenic pentru postul de bucătar-şef.

Lily îi zâmbi recunoscătoare lui Emmeline.

- Ei bine, lucrurile au luat o turnură descendentă azi. Lily îşi scoase mănuşile şi trase un scaun. Luaţi loc, fetelor. Simţiţi-vă ca acasă. Prezentă pe toată lumea şi, într-o stare de tăcere uimită, toate femeile se aşezară la masa lui Josie. Lily o informă pe Josie despre faptul că Giorgio le concediase pe toate.

- Ce Dumnezeu gândeşte Giorgio? întrebă Josie, cu ochii strânşi de îngrijorare, zăbovind asupra lui Lily.

Lily scoase un scaun, se aşeză dreaptă şi-şi încrucişă mâinile.

- Sunt oripilată. însă nu am de gând să accept asta şi să nu fac nimic.

Agnes bătu cu un deget în blatul mesei.

- Este o lume a bărbaţilor. De ce ar fl lucrurile diferite acum că s-au întors de la război?

- Au plecat, femeile s-au ocupat de tot. Acum s-au întors, noi trebuie să ne dăm la o parte, continuă Martina.

Ochii albaştri ai lui Ellen erau uriaşi.

- Cred că va trebui să-mi găsesc de lucru într-o cafenea la copt de prăjituri sau aşa ceva.
- Ei bine, ce aveţi de gând să faceţi?
Josie stătea dreaptă pe scaunul ei, cât era de lungă.
Toată lumea se întoarse şi se uită la bunica lui Lily.
Lily îşi roti privirea asupra grupului. Li se adresă cu un ton imperios.
- Tu, Meg, eşti *sous-chef.* **Rosa, tu eşti foarte talentată şi ai putea avansa şi tu în poziţia de** *sous-chef.* **Agnes, tu eşti pricepută la gustări şi, într-o zi, ai putea fi** *chef de cuisine.* **Iar tu, Martina, ai fost cel mai bun** *chef de cuisine* **la care m-aş fl putut aştepta. Ai putea conduce un restaurant sau ai putea găti la cel mai înalt nivel oriunde ai vrea. Se lăsă tăcerea. Lily aşteptă o clipă. Giorgio mi-a oferit un post de însoţitoare la Valentino's. Iar logodnicului meu i-a fost oferită funcţia mea.**
Josie respiră uimită şi se uită sceptică la Lily.
Lily inspiră.
- Vreau să vă asigur pe toate că eu nu-mi consider logodna plan de pensionare. Şi nici măcar pentru o secundă nu cred că logodnicul meu ar accepta vreodată o funcţie pe care eu am îndeplinit-o timp de trei ani cât a fost el plecat la război.
- Oh, draga mea, şopti Josie. Sunt de acord. Nu poate fi adevărat.
Lily strânse din buze.
- Nici eu nu cred asta. Tom nu e capabil de aşa ceva.
- Deci, ce vom face? Bunica ta are dreptate. Sunt perplexă în momentul ăsta, spuse Martina, cu un ton la fel de întunecat ca unul dintre apetisantele ei torturi cu ciocolată.
- în primul rând, nu voi lucra ca însoţitoare. Lily coborî tonul vocii. Şi nu vă voi abandona.

- Dar poţi face ceva în privinţa asta, Lily? întrebă Agnes. Am copii de hrănit. Va trebui să-mi găsesc altceva de lucru. Să fac nici nu ştiu ce.
- în primul rând, spuse Lily, Tom va lupta pentru noi. Nu este el tipul care să dezamăgească femeile.
îi zâmbi hotărâtă lui Josie.
- în al doilea rând, mă voi gândi, voi planifica şi voi încerca să rezolv ceva pentru noi toate. Aşteptaţi doar. Daţi-ne o şansă mie şi lui Tom de a rezolva asta împreună. Pentru că asta ar fi şansa noastră cea mai mare.
- Oh, draga mea, grăi Josie. Sunt sigură că tu şi Tom veţi putea face ceva. Vă va ajuta.
Josie se aşeză iar pe scaunul ei şi zâmbi grupului de femei îngrijorate. O mângâie pe Lily pe braţ.
- Nu vă faceţi griji. Sunt sigură că Giorgio se va răzgândi.
în după-amiaza următoare, Lily se cocoţă pe o bancă în Washington Square Park, lângă Tom. îşi roase unghiile şi se concentră pe un grup de băieţi care jucau fotbal pe iarbă.
Privirea lui Tom era absentă, cum stătea lângă ea. El tuşi violent.
- Dragul meu, te rog, mergi la un medic, spuse ea, strângându-l de mâna osoasă. Voi merge cu tine.
- Am fost. Am penicilină.
-Bine.
Lily îşi încrucişă mâinile în poală.
-Tom...
- *Cara.*
Uşor, el o mângâie pe antebraţ, iar vocea lui era răguşită.
Lily oftă greu.
- Asta este ultima conversaţie pe care aş fi vrut s-o am cu tine acum, însă adevărul este că am o problemă îngrozitoare şi am nevoie de ajutorul tău. Giorgio m-a dat afară, la fel ca şi pe toate

angajatele mele. Nici una dintre ele nu merită să fie concediată.
El se lăsă pe spate şi se sprijini din nou, încrucişându-şi braţele în faţă.
- Nu... vocea lui sună îndepărtată, ca şi cum de-abia înţelesese ce-i spusese ea.
Lily simţi în ceafă un fior uşor. Se uită la un porumbel care ciugulea firmituri din praf.
- Nu vreau să te obosesc, zise ea, alegându-şi cuvintele, însă aceste femei lucrează pentru Giorgio de trei ani. Nu pot sta deoparte să mă uit cum îşi pierd locul de muncă. Iar eu nu-l pot pierde pe al meu.
- *Cara...,* **începu el, însă fu copleşit de o altă criză de tuse.**
Lily se uită rapid la el.
-Tom?
Fruntea lui se umplu de riduri, iar el se ridică de pe locul pe care stătea.
- *Cara,* **cred că ar trebui să merg acasă.**
Lily îl privi fix. Se ridică în picioare şi sprijini greu pe braţul ei o versiune palidă, obscură a unui bărbat pe care Lily crezuse că-l cunoştea, în timp ce el păşi încet spre casă.
Pe când se pregătea să plece din bucătărie în după- amiaza aceea, telefonul din biroul ei sună. De cealaltă parte era tatăl ei. Scurt, o rugă pe Lily să vină acasă pentru a sta de vorbă. O imploră să facă asta.
Mai târziu în seara aceea, după ce îşi făcuse o mâncare rapidă pentru ea, Lily se trezi aşezată pe marginea canapelei din sufrageria părinţilor ei. Tatăl ei stătea în faţa şemineului. Mama ei îşi trecea mâinile printre perlele pe care le purta, de parcă erau mărgele dintr-un rozariu.
Lily se uită la Victoria. Mama ei arăta palidă şi obosită, părul îi era dezordonat. Expresia tatălui ei era întunecată.
- Mamă, tată? zise Lily.

O privi îngrijorată pe mama ei.
Victoria ţinu o mână în sus.
- Lily. îşi ridică bărbia. Am fost să mă văd cu Gia.
Lily ridică o sprânceană.
- Ce ai spus?
Ceasul poleit al mamei ei sună de opt ori pe poliţa căminului. Victoria aşteptă, apoi vorbi cu o voce blândă, aproape de nerecunoscut.
- Am cunoscut-o. Am vorbit, iar eu... Trase tremurat aer în piept. Recunosc, Tom al tău pare să fie un tânăr încântător şi sper că veţi fi fericiţi împreună.
Ochii lui Lily se rotiră de la mamă la tată şi înapoi.
- Poftim?
însă Jacob se afundă la loc pe scaunul lui.
- Vicky..., şopti el. Sunt mândru de tine.
Victoria ridică o mână.
- îmi dau seama, ce am făcut a fost să intervin şi a fost inacceptabil. Lily, îţi cer iertare şi sper că faptul că-ţi dau binecuvântarea pentru logodna voastră va fi felul meu de a îndrepta lucrurile. Gia este o femeie minunată. Mi-ar face plăcere să avem un om atât de bun în familia noastră.
Lily îşi deschise gura şocată. Ce putea răspunde la asta?
- Dar Katherine? Nathaniel?
Victoria îşi flutură mâna în aer.
- Oh, Nathaniel se va îndrăgosti de o altă fată. Chiar acum se îndreaptă spre casă. Cred că sunt cam o sută de tinere aliniate care aşteaptă să fie băgate în seamă de el. Iar Katherine, Victoria se uită la Lily cu şiretenie, lăsând să se vadă o idee din caracterul ei obişnuit, Katherine este o supravieţuitoare. A fost dintotdeauna. De când am cunoscut-o. Victoria coborî tonul vocii. Mi-am dat seama că toată povestea asta se referă la tine, nu la mine şi nu la familia Carter.

Lily căscă gura de mirare. Se întoarse către tatăl ei şi văzu că el respira foarte uşurat.
- Ei bine, da, e ceva. Mulţumesc. Lily realiză că sunase nesigură, însă continuă. Mamă tată, mă tem că am veşti proaste. Giorgio Conţi ne-a concediat pe mine şi tot personalul meu, alcătuit din femei, pe motiv că s-au întors bărbaţii. Coborî tonul vocii. Pe motiv că s-a întors Tom.
Victoria îşi apucă perlele.
Lily îşi alese cuvintele cu atenţie.
- Giorgio i-a oferit locul meu de muncă lui Tom.
Ochii tatălui ei licăriră. El se ridică şi merse să stea lângă ea. în tăcere, Lily îşi sprijini capul pe umărul lui.
- Vreau să le ajut pe femeile care şi-au pierdut toate locul de muncă la Valentino's, murmură ea, pe pieptul lui călduros, familiar.
Victoria se ridică în picioare şi merse către poliţa căminului.
Lily se uită în jos la şosetele cu model în romburi pe care le purta tatăl ei.
- Am vorbit cu Tom astăzi, însă cred că este prea obosit după război, chiar acum, pentru a gândi clar.
Tatăl ei îşi mângâie bărbia.
Când Lily vorbi, vocea îi fu moale.
- Dacă mi-aş înfiinţa propriul restaurant?
Simţi că mama ei începuse să se agite.
- Tată, dacă mi-aş înfiinţa propriul restaurant şi aş angaja toate femeile pe care le-a concediat Giorgio?
- Oh, vai de mine, şopti Victoria.
Lily şezu cu spatele drept, întoarsă către tatăl ei.
- îmi vei împrumuta bani, tată? Am gestionat o bucătărie care se ocupa de mii de clienţi pe zi, timp de trei ani. Te rog. Ştii că pot face asta. Lily întinse mâna în buzunarul fustei pentru a lua carnetul în care scrisese toată după-amiaza. Uite. Am făcut nişte calcule.

Dar Jacob oftă.
- Draga mea, deschiderea propriului restaurant ar fi destul de diferită de gestionarea unei bucătării sub supervizarea unui antreprenor cu experienţă cum este Giorgio Conţi.
Lily se aplecă în faţă. îşi încrucişă mâinile în poală.
- Ştiu cum să fac un buget. Păstrez contactul regulat cu cei mai buni furnizori. Ştiu cum să planific meniuri şi cum să inovez cu alimentele. Ştiu să gestionez personalul. Ştiu cum să angajez şi cum să concediez şi am coordonat orice, de la baluri pentru debutante până la prânzuri formale, petreceri în locuinţe şi plecări în weekend.
El rămase tăcut. Mama ei nu zise nimic.
- Vreau să-mi găsesc propriul spaţiu şi să fac ceea ce a făcut Giorgio. Ştiu ce fac. Tot ce-mi trebuie este încrederea ta în mine. Făcu o pauză. Ce zici de asta?
Tatăl ei îşi masă ceafa.
- Te aud, dar, draga mea, pur şi simplu nu am fondurile să-ţi dau un împrumut. Iar răspunderea...
- Lily ar putea-o face.
Lily săltă capul brusc la auzul vocii mamei ei. însă Jacob se ridică în picioare şi-şi îndreptă pantalonii.
- îmi pare rău. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, însă asta se întâmplă peste tot, Lily. Proprietarii de restaurante spun de săptămâni întregi că de-abia aşteaptă să li se întoarcă angajaţii adevăraţi. Şi, din nefericire, acest lucru înseamnă că multe femei îşi vor pierde locurile de muncă. Aş vrea să ajut, însă chiar acum este imposibil. Acum, te rog să mă scuzi, nu vreau să intru în discuţii în contradictoriu, draga mea.
Oftă, se uită cu tristeţe la Lily şi ieşi.
Mama ei îi întinse o mână şi o puse pe umărul ei.

- **Eu cred în tine, Lily, şopti ea. Cred că asta a fost problema. în adâncul sufletului, am ştiut dintotdeauna că aveai dreptate.**

Capitolul 1

Nevenindu-i să creadă, Lily dădu aprobator din cap. îşi duse mâna la umăr, sprijinindu-şi uşor degetele pe cele ale mamei ei.Lily

Toată lumea din New York City era melancolică, însă tot ceea ce putea face Lily era să se agaţe de fiecare zi pe care o mai avea până când era obligată să plece de la Valentino's. Tom era inabordabil. De câteva ori, îi comunicase preocupările pe care le avea când vizitase seara apartamentul din MacDougal Street, doar pentru a-l vedea cum se zgâia absent la ea. Gia, cu îngrijorarea pentru fiul ei imprimată în expresia feţei, se oferi să vorbească cu Lino, proprietarul Albertina's din Greenwich Village, pentru ca Lily să poată măcar să obţină nişte ture acolo. O avertiză pe Lily că Tom era fragil, nu prea-şi dădea seama ce se întâmpla.

în prima dimineaţă liberă pe care o avu, Lily luă trenul să meargă până la Josie. Lily se sprijini de geam, iar respiraţia ei îl aburi. însă după ce se târâse prin Greenwich Village, în loc să simtă consolare la vederea casei din cărămidă roşie a lui Josie, Lily se opri brusc la jumătatea drumului pe Bank Street.

Tatăl ei stătea în faţa uşii casei lui Josie, cu capul aplecat, şi-şi frământa pălăria de fetru de pantaloni. Peste tot în jurul lui, frunze aurii cădeau în spirale din copaci.

înainte ca Lily să apuce să înainteze, Emmeline ieşi în grabă pe uşa de la intrare. Stătea pe trepte, cu faţa îngropată în mâini.

- Vai, domnule Rose, nu mă pot întoarce înăuntru. Nu pot!

Lily se mişcă smucit înainte cu nervii tremurându-i.

-Tată?

Tatăl ei şi Emmeline se întoarseră în direcţia ei, însă Emmeline fu cea care fugi spre ea, cu şorţul în vânt, cu mâinile ridicate disperate în aer.

Capitolul 2

- **Oh, domnişoară Lily!**

- Deodată, Emmeline se aruncă în braţele lui Lily, hohotind pe umărul ei şi apucând de gulerul rochiei lui LilyTată? strigă ea peste umerii cutremuraţi ai lui Emmeline.
Lily se clătină de groază când văzu cum se contorsionase într-o grimasă gura tatălui ei.
- Oh, domnişoară Lily. Ea nu mai e. Azi-dimineaţă. A murit liniştită în somn.
Lily încremeni. Tatăl ei deschise gura, de parcă încerca să spună ceva, însă nu ieşi nimic, iar ochii lui se măriră neajutoraţi. Lily îşi duse mâna la gură, genunchii îi cedară. Totul se întunecă.
Zile întregi, stătu apatică, zgâindu-se pe fereastră, incapabilă să scoată măcar un cuvânt sau să mănânce sau să plângă. Fiecare emoţie o lovea în cicluri neobosite: vina că nu petrecuse suficient timp cu Josie, regretul că nu va avea niciodată şansa de a o mai face şi, mai ales, o tristeţe profundă cauzată de pierderea iubitei ei bunici. Gândul că nu o va mai vedea niciodată i se părea imposibil. Durerea pierderii bunicii ameninţa să o distrugă în momentul în care încerca să doarmă.
Tom veni în vizită de câteva ori, Gia îl adusese cu trenul, lăsându-l doar câte o oră de fiecare dată. Se plimbară împreună prin Gramercy Park. Tom părea la fel de pierdut pe cât era ea de amorţită. Pe măsură ce deveni din ce în ce mai copleşită de pierderea lui Josie, Lily îşi puse pierderea locului de muncă în context şi nu mai încercă să obţină răspunsuri de la Tom; ştia că nu le putea da. Nu crezuse nici măcar o secundă că vechiul Tom ar fi fost capabil să-i ia locul de muncă, însă bărbatul ăsta era o fiinţă diferită de cel care plecase cu trei ani în urmă.
Când mama ei o anunţă că se angajase la Macy's, gestionând un departament de articole pentru femei, Lily pur şi simplu încuviinţă din cap,

resemnată cu faptul că nimic nu avea să mai fie la fel.
Nathaniel se întoarse din război. Sună într-o zi, iar Lily făcu o pace calmă, resemnată cu el. El fu încântător, înţelegător, bineînţeles.
Odată cu sfârşitul războiului veni sfârşitul tuturor lucrurilor pe care le ştia Lily. însă sentimentul chinuitor că nimic nu era aşa cum sperase sau cum se aşteptase zăbovea asupra ei şi fu tot ceea ce Lily putu face pentru a
se agăţa de cea mai mică speranţă că, nu ştia cum, va ieşi din negura în care se trezise. O negură diferită, separată de a lui Tom. Era ca şi cum îşi pierduse şi copilăria, şi visurile.

Soarele străluci călduros în ziua înmormântării lui Josie, iar Lily stătu în picioare înconjurată de familia ei, la cimitirul Trinity Church. Josie era dusă la cele veşnice înconjurată de o grădină de trandafiri, în care erau cultivate doar cele mai rare şi mai speciale specii de trandafir. Lily fu prima care puse o singură floare albă pe sicriul în care era Josie. Bucătăria lui Josie nu avea să mai răsune de sunetele voioase ale vocii ei; casa ei minunată devenise tăcută, însă, în timp ce Lily privea la râul Hudson, dincolo de grădina frumoasă, ştiu că amintirile despre ea aveau să dăinuie în sufletul ei şi că avea să fie mereu recunoscătoare pentru fiecare zi pe care o petrecuse cu buni.

După ce tatăl ei o ajută să aducă acasă valizele lui Lily din garsoniera de la Valentino's, ea ieşi pe uşa din faţă şi continuă să meargă. Fără să-şi dea seama de ceea ce făcea, se trezi în faţa casei lui Josie.

Lily stătu nemişcată preţ de o clipă, în timp ce sunetul păsărilor care-şi vedeau de treabă îi păru nefiresc şi nefamiliar. După o vreme, îşi târî picioarele pe treptele de la intrare. Emmeline deschise uşa; avea faţa pătată de lacrimi.

-Lily?

Lily ignoră protocolul şi o îmbrăţişă pe fată pe cât de viguros şi de puternic o făcuse ultima oară când stătuseră pe stradă.

- Ai un loc de muncă, draga mea? îmi pare atât de rău. Am fost atât de prinsă de propria mea durere şi ar fi trebuit să întreb.

Emmeline îi zâmbi cu tristeţe.

- Oh, mama ta mi-a oferit să lucrez la casa ta. Ca... Emmeline se îmbujoră. Fata ta în casă.

Lily încremeni.

- Emmy, te superi dacă intru?

- Haide, Lily, spuse fata.

Lily făcu un pas în încăperile familiare, goale ale casei lui Josie; podelele şi pereţii părură să răsune de pierdere.

- Tatăl tău a scos o parte din lucrurile ei.

Lily se uită la cutiile din camera de primire. Toate fotografiile lui Josie fuseseră luate de pe minunatul ei pian. Lily întinse mâna şi şi-o trecu peste ochii înlăcrimaţi.

Emmeline deschise gura să spună ceva, dar nu făcu decât să înceapă din nou.

- Ştiu cât de mult însemna bunica ta pentru tine. Ochii lui Emmeline se înlăcrimară. Nu cred că ar fi deplasat dacă ţi-aş arăta ceva.

Lily îi cercetă faţa.

- Hai sus cu mine un pic.

Apatică, Lily urcă pe scări, în spatele fetei. în tăcere, Emmeline deschise uşa dormitorului lui Josie.

Lily îşi duse mâna la gură când văzu toate bunurile personale ale lui Josie împrăştiate. Totul, de la şalurile bunicii ei până la frumoasele caftane de catifea, pelerina ei bleumarin preferată, cărţile pe care le citise, până şi o sticlă de parfum pe jumătate plină, totul era împrăştiat în cameră.

- Alaltăieri, eu şi tatăl tău am găsit asta. E pentru tine.
Emmeline îi înmână un plic mare, galben-închis. Pe el,
erau patru cuvinte în scrisul de mână al dragii de Josie: *Pentru Lily a mea.*
Emmeline se strecură în hol. Lily se zgâi la plic şi-i inspiră parfumul. Simţi umbra prezenţei bunicii ei în tăcerea dintre lucrurile ei dragi.
Cu mâinile tremurând, Lily trase să deschidă. Două obiecte alunecară şi aterizară pe pat. Unul era o legitimaţie cu un nume, celălalt era o fotografie.
Privirea lui Lily cercetă fotografia veche. Iar faţa care se uita la ea era atât de asemănătoare cu propria ei faţă încât i se tăie răsuflarea. însă fata din fotografie nu era Lily, era Josie. Părul ei lung, închis la culoare, era pieptănat pe spate într-un coc. Lily se uită lung. Pentru că Josie stătea în spatele unei tejghele. Inconfundabil, în spatele ei erau rânduri peste rânduri de - haine de blană, haine de caşmir, pălării şi chiar şi umbrele. Pe tejgheaua din faţa lui Josie era o vază plină cu flori de primăvară şi o plăcuţă din lemn pe care scrisa „Garderobă”. Lily văzu tot: era garderoba de la Valentino's.
Lily ridică fotografia sidefie în lumină. întinse mâna liberă după obiectul de alamă căzut din plic şi-l ridică de pe pat. Pe el scria „Josephine,,. încet, Lily se afundă în fotoliul de sub fereastra lui Josie. Afară, crengi de cireş se frecau de sticlă.
- Nu mi-ai spus niciodată, şopti ea în aerul întunecat limpede. Nu ai spus niciodată.
Lily şezu aşa multă vreme, gândindu-se la ocaziile pe care Josie nu le avusese niciodată. Afară, după-amiaza se ducea, iar lămpile stradale de modă veche din exteriorul casei lui Josie licăriră şi prinseră viaţă. Lily stătu în nemişcare

până când, într-un sfârşit, gândurile ei fură la fel de blânde ca mâinile care, odinioară, o învăţaseră să gătească, să viseze, ca persoana pe care nu voia să o uite deloc, niciodată. Femeia care nu doar că renunţase la propriile visuri, ci care-şi ascunsese trecutul. Fusese o femeie care muncise. Nu fiica unui artist înstărit, aşa cum insistase Victoria dintotdeauna.
Josie îi spusese lui Lily că renunţase la pasiunea ei, îşi pierduse independenţa, se căsătorise cu un bărbat pe care nu-l iubea.
Iar acum, Josie plecase pentru totdeauna.
însă era Lily în stare să reia lupta pe care Josie, din orice motiv, o abandonase? Să lupte nu doar pentru ea, ci pentru memoria femeii pe care o iubise mai mult decât pe oricine din lume? Avea Lily vreo speranţă de a remedia pentru sine ceea ce pierduse Josie?
într-o zi, trei săptămâni mai târziu, Lily îşi scoase mănuşile şi le puse pe biroul tatălui ei din camera lui. Apartamentul era tăcut. Mama ei făcea o vizită în nordul oraşului.
- Lily, spuse el.
Lily, se cocoţă pe scaunul din faţa lui.
- Nu pot rămâne aici. Nu în New York.
- Ce spui, draga mea? Ce ai de gând să faci?
- Voi face ceea ce am vrut să fac dintotdeauna, tată, şopti ea. Voi găti. Se uită lung la copaci. Parisul este în reconstrucţie. Voi găsi un loc de muncă acolo.
încet, tatăl ei îşi ridică privirea către ea.
- Am nevoie de un început nou. Nu am putut salva locurile de muncă ale tuturor celorlalte femei. Nu suport să rămân în New York, tată.
El o privi.
- Pentru o vreme, trebuie să plec. Au fost prea multe schimbări.
-Dragamea. Nu!

- Am economiile mele. Familia Conţi nu mi-a luat chirie tot timpul cât am locuit acolo şi de-abia de am cheltuit câte ceva. Ar trebui să pot supravieţui cam şase luni fără muncă. Am economisit aproape tot ce am câştigat şi îmi voi găsi de lucru, însă nu pot să stau aici şi să mă uit.
Tatăl ei îşi frecă bărbia.
- Şi Tom Morelli?
Lily strânse din buze.
- Te rog, tată. Se uită dincolo de el. Tom s-a întors alt om decât era înainte. A acceptat locul meu de muncă, iar eu încerc să fac faţă cât de bine pot. De fapt, nu e nimic de făcut. Pur şi simplu trebuie să plec şi să rezolv singură situaţia asta.
Bărbia îi şovăi, dar se ţinu demnă. Tom continua să fie complet retras faţă de ea, în propria lui lume. îl vizita regulat, însă de fiecare dată când o făcea, părea din ce în ce mai distant şi mai puţin asemănător cu bărbatul pe care-l cunoscuse şi-l iubise demult.
Tatăl ei îşi frecă mâinile de barba căruntă, nebărbierită.
Lily se aplecă; stomacul i se agită. îşi sărută tatăl pe creştetul capului.
Lily ciocăni la uşa de acces pentru furnizorii Valentino's. Un băiat de serviciu nou, necunoscut, îşi scoase capul ca să răspundă.
- Bună ziua, salută ea. Mă numesc Lily Rose. Sunt fostul bucătar-şef al Valentino's.
El îşi plimbă ochii de-a lungul costumului ei bleumarin, ajungând până la pălăria ei.
- Oh, nu contează, spuse ea. Vreau să vorbesc cu Giorgio.
- Ai lucrat aici odată?
- Ai de gând să mă laşi înăuntru?
în cele din urmă, îi deschise uşa.

Lily îl urmă până la coridorul familiar, sorbind amintirile atunci când sunetul râsetelor şi al muzicii răsună din restaurant.
Băiatul de serviciu se opri în dreptul biroului lui Giorgio.
- Domnule Conţi?
Băiatul se întoarse către ea, întrebător.
- Lily Rose, îi reaminti ea.
- Lily Rose vrea să vă vadă, îl spuse lui Giorgio.
- Da, trimite-o la mine, răspunse Giorgio. Lily! Mâinile lui scotociră şovăitor pe birou, aşezându-se într-un final pe un prespapier de care se agăţă. Trebuie să vorbim despre pregătirea ta pentru noul tău rol.
Lily îşi ţinu strâns la piept poşeta.
- Nu voi accepta rolul de însoţitoare. Ştim asta amândoi. Voiam să-ţi spun în persoană.
Mâinile lui încremeniră.
- Mi-ar fi imposibil. Pe masă, îi strecură un plic. Te rog să-mi accepţi demisia.
Giorgio îşi drese glasul.
- Lily, te rog.
Lily se aplecă în faţă. Menţinu contactul vizual cu el şi-şi încrucişă mâinile pe biroul lui.
- Am vrut să-mi salvez personalul, Giorgio. Când am afiat că nu aveam nici un mod prin care să pot face asta şi să rămân aici în New York, ei bine, am hotărât că e de preferat să plec. Nu suport gândul că voi lucra aici în vreme ce ele nu vor avea nimic. Ar fi ca o palmă peste feţele lor. Şi, evident, trebuie să fii conştient de cât de mult îmi doresc să gătesc.
- Nu am avut de ales, a trebuit să-l fac bucătar-şef pe Tom, Lily. Când a plecat, era pe un rang superior ţie în ierarhia bucătăriei.
- Iar timp de trei ani, eu am fost bucătar-şef. Eu ţi-am coordonat bucătăria la nivelul cel mai ridicat şi am scos-o dintr-una dintre cele mai

dificile perioade din secolul acesta, de până acum.

Se luptă cu furia care voia să răzbească din ea, furia care voia să-l insulte pe bărbatul în care crezuse că putea avea încredere. Nu avea să se coboare la nivelul acela.

Avea să fie o profesionistă. însă umerii îi tremurară şi se împotrivi propriei furii clocotitoare. Lily întinse o mână.

- La revedere, Giorgio. Mulţumesc pentru tot. Nu voi uita niciodată timpul pe care l-am petrecut aici.

El îşi îngropă faţa în mâini.

Ea îşi retrase mâna, dădu din cap aprobator către el, apoi făcu stânga împrejur şi ieşi din biroul lui, închizând uşa în urma ei.

Ignorând privirile ospătarilor care se opriseră în coridoare şi trecând pe sub nasul ascuţit al lui Sidney, Lily merse dinadins cu paşi mari prin sălile Valentino's şi coborî pe scările din subsol care duceau la bucătărie. Se îndreptă direct către fostul ei birou şi se ciocni de Tom, lângă uşa bine-cunoscută.

- Bună, zise el.

Se aplecă de parcă ar fi vrut să o îmbrăţişeze, dar făcu doar un pas înapoi şi deschise uşa biroului. Ea se forţă să nu-i inspire căldura, mirosul familiar.

- Voi pleca. Voi pleca din New York. îndrăzni să arunce o privire prin bucătărie. Undeva de unde să pot reîncepe de la zero.

Echipa exclusiv masculină se uită pe furiş la ea, de sub bonete. Jimmy îşi lăsă cuţitul, iar Julius îşi şterse mâinile cu o cârpă şi se încruntă către ea. Leo se opri de tot din muncă şi-şi încrucişă braţele.

Lily intră în biroul bucătarului-şef. Fostul ei birou. Trase epuizată aer în piept, forţându-se să nu se uite la raft, şi-şi ridică bărbia.

- Vino cu mine, Tom. Hai să începem din nou, împreună.
Tom îşi scărpină ceafa. Cearcăne întunecate îi învineţeau pielea de sub ochi.
- Vreau ca lucrurile să revină la cum erau. Pentru asta am luptat...
- însă lucrurile nu au mai fost cum erau de când ai fost chemat la război, oftă Lily.
El se uită în podea. Vocea lui era în continuare stranie, această versiune nouă, obscură a lui, care masca bărbatul pe care-l cunoscuse şi iubise Lily atât de mult. Avea să-l iubească întotdeauna, ştia asta. însă războiul i-l luase pe Tom al ei, nu aşa cum îşi făcuse griji că ar face-o, ci într-un fel despre care nu-şi imaginase vreodată că ar fi posibil.
Bărbatul pe care-l iubise nu mai era.
Iar ea nu voia să se certe cu el, nu voia să-l rănească aşa cum fusese ea rănită de acţiunile lui, de acţiunile lui Giorgio. Dacă el nu voia să o ia de la început cu ea şi să se distanţeze de situaţia asta imposibilă, atunci, realiză ea, asta era.
- Poate că ne-am schimbat amândoi prea mult. Dacă asta este ceea ce-ţi doreşti, nu te voi reţine. însă nu pot merge cu tine, afirmă el cu o voce plină de tristeţe.
Ea îşi muşcă buza şi încuviinţă tăcută din cap. Aşadar, asta era.
încet, îl privi trist, îndelung, deschise uşa şi ieşi. Cumva, Lily traversă bucătăria. Bucătarii de serviciu îşi ridicară capetele şi-şi lăsară ustensilele când o văzură că trece. Lily îşi ţinu bărbia sus, hotărâtă să nu arate nimănui cât de absolut de nefericită era. îşi feri privirea faţă de noul *chef de cuisine,* **care o înlocuise pe Martina, cei doi** *sous-chefi* **bărbaţi, care fuseseră angajaţi atât de repede, izgonindu- le pe Meg şi pe Ellen, şi păşi mândră pe lângă armata de tineri**

spălători de vase, ucenici bucătari, toţi recent întorşi din război.
Noul *sous-chef* **le lătră nişte instrucţiuni, urlând ceva despre starea posturilor bucătarilor, mormăind în barbă despre aprovizionările întârziate şi meniurile migăloase şi ospătarii care nu ar fi ştiut ce era crema de pantofi chiar dacă le-ar fi băgat-o sub nas.**
După ce ieşi din bucătărie, Lily nici măcar nu se obosi să-şi şteargă lacrimile care i se revărsau liber pe obraji.
Urcă apăsat scările, în linişte, şi merse direct către uşă. în timp ce ieşea afară, în după-amiaza newyorkeză, zări o figură superbă, o persoană inconfundabilă, elegantă, care se grăbea pe Park Avenue în faţa ei. Era bine îmbrăcată, într-un costum splendid croit, cu tocuri uşor mai joase din respect pentru restricţiile de război continue, tocuri care se auzeau pe pavaj şi o linie grăitoare desenată în spatele gambele.
Vianne. **O femeie de afaceri de succes, hotărâtă, care nu se dăduse bătută, care construise totul de una singură şi care rămăsese căsătorită cu bărbatul pe care-l iubea.**
în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda senzaţiei de greutate care-i zăbovea ca o piatră pe piept, Lily nu se putu abţine să nu o urmărească pe femeie, pe Park Avenue. Când Vianne intră în buticul ei, câteva cvartale mai jos pe bulevard, Lily intră imediat după ea şi se avântă în elegantul salon de la etajul întâi. Câteva asistente ajutau clientele, femei în ţinute incredibil de frumoase, toate create de Vianne.
însă ea nu voia să o piardă din vedere pe Vianne. Urca pe o scară din spatele buticului. Ignorând protestele angajatelor, Lily merse direct după ea, oprindu-se doar ca să-şi tragă răsuflarea la capătul scărilor. Se afla într-o galerie largă, în care erau afişate creaţii încă şi mai uluitoare.

Manechinele erau îmbrăcate în rochii de seară în modelele cele mai rafinate pe care le văzuse Lily vreodată.

- Vianne, grăi ea.

Vocea ea se opri într-un punct, nu într-o întrebare.

Trebuia să vorbească cu femeia. Trebuia să ştie că cineva era de acord că fusese greşită concedierea celor şase femei bucătar.

Femeia mai în vârstă se întoarse, iar expresia ei se adună într-o încruntare.

- *Lily*? Cum de eşti aici, draga mea? Intră. Intră în biroul meu.

Cu inima bătându-i mai tare decât o făcuse vreodată, Lily o urmă pe Vianne în biroul ei, unde fereastra dădea spre priveliştea Park Avenue, întins în faţa lor. Vianne reuşise. Ea de ce nu ar putea-o face?

- Te rog să iei loc, Lily, spuse Vianne, în timp ce ochii ei albaştri îi cercetau pe ai lui Lily.

Lily se aşeză în faţa biroului de nuc al lui Vianne. Pe el erau împrăştiate creaţii. Lily îşi închise ochii şi-şi aminti de toate reţetele pe care încă nu le preparase. De faptul că bunica ei nu avusese niciodată şansa asta. Şi de faptul că ea, Lily, avea ceea ce era necesar pentru a reuşi.

- Vianne.

Susţinu privirea femeii şi se simţi de parcă i-ar fi vorbit Josie. Se simţi de parcă Josie îi dădea ghes. O văzu, splendidă într-un caftan, că-i spunea: „Ei bine, ai ajuns aici. Ce ai de gând să faci în privinţa asta?”

Lily stătu dreaptă pe scaunul ei; ideea care i se alcătuise în minte în timp ce mersese pe stradă se închegă complet.

- Vreau să fac ceea ce faci tu, îi mărturisi lui Vianne. Vreau propria mea afacere, ca să pot lua propriile decizii, să-mi angajez şi să-mi concediez propriii angajaţi, să coordonez totul pe cont

propriu. Sunt pregătită. Ştiu asta şi vreau să am propriul restaurant, însă nu pot obţine un împrumut bancar pentru asta. Tata nu-mi va împrumuta bani. îmi poţi spune de unde pot obţine susţinere? îmi poţi spune ce pot să fac pentru a-mi realiza visul?
Vianne îşi încrucişă braţele preţ de o clipă şi o privi.
Lily strânse din buze şi aşteptă.
- Eşti sigură?
Lily dădu din cap a aprobare.
-Oh, da.
Vianne oftă, pentru o secundă pe faţa ei trecură câteva emoţii, iar apoi îşi încrucişă mâinile pe birou.
- Văd atât de multă luptă în tine, Lily. Atât din mine, pe când eram mai tânără. Ştii, nici pentru mine nu a fost mai uşor.
- Totuşi, ai reuşit. Şi vreau şi eu să reuşesc.
Vianne întinse o mână peste a lui Lily.
Lily se uită la faţa frumoasei femei.
După câteva momente însă, Vianne ridică un deget. Se săltă în picioare, împinse un panou din perete şi scoase o cutie de metal. Lily stătu dreaptă. îşi trase scaunul mai aproape de biroul lui Vianne.
- Nu-mi pot imagina un rezultat mai bun pentru asta, şopti Vianne.
Lily se încruntă când privi cutia.
Vianne luă loc din nou.
- Când am venit în New York, nu aveam nimic. Dar am lucrat din greu şi am economisit fiecare bănuţ pe care l-am putut economisi în primii zece ani ai afacerii mele. Iar aici i-am păstrat.
Chicoti.
- Giorgio m-a susţinut, aşa că am păstrat bani albi pentru zile negre. Nu ştii niciodată. Se uită într-o parte preţ de un moment. îmi pare rău că Tom ţi-a luat locul de muncă. Sunt singură că ţi-

ai dat seama că nu am fost de părere că Giorgio a avut dreptate. Indiferent de cât de supărat a fost în privinţa acestei hotărâri pe care a zis că a trebuit să o ia, i-am spus că eu nu eram de acord cu el.
Dădu dezaprobator din cap şi ţâţâi.
Lily reuşi să încuviinţeze din cap. Nu avu încredere în ea însăşi ca să poată vorbi.
Vianne se uită la ea.
- Sunt o femeie de afaceri. Iar tu, Lily, eşti un bucătar talentat. Ştim amândouă că ai putea gestiona un restaurant şi cu ochii închişi. însă nu va fi uşor, draga mea.
Lily îşi încrucişă mâinile în poală şi şi le frământă.
Vianne scoase un lanţ din decolteu. Apoi o cheie.
-Aha! exclamă ea.
Cu un gest măreţ de reverenţă, Vianne roti cheia în încuietoare şi săltă capacul. înăuntru erau grămezi peste grămezi de bancnote noi, neîndoite.
- Oh, vai de mine, şopti Lily.
Vianne vorbi clar, accentuat.
- Lily, începu ea. Cu banii aceştia, vei putea înfiinţa ceva care să concureze cu Valentino's. Se uită la Lily cu ochi limpezi. O oarecare concurenţă? Nu le va face nici un rău soţului meu şi... lui Tom al tău. De fapt, aş spune că şi-o merită.
Lily îşi acoperi gura cu mâna.
- Eşti sigură?
Vianne dădu din umeri.
- Eşti cea mai sârguincioasă şi inteligentă fată pe care o cunosc. Te poţi ocupa de un restaurant, Lily. Fii propriul tău bucătar-şef.
- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.
Lily nu se putu mişca nici măcar un centimetru. Era atât de copleşită de emoţie. Pur şi simplu stătea acolo, cu mâinile împreunate în poală. Şi,

în acelaşi timp, realiză ceva. în sfârşit, făcuse ceva complet pe cont propriu, în propriile condiţii. Şi înţelese că asta era tot ceea ce conta. De asta avusese nevoie. încrederea în ea însăşi era ceea ce avea să o ajute să reuşească.

- îţi voi da banii aceştia, iar tu poţi începe să cauţi spaţii, menţionă Vianne.

Lily apăsă masa cu mâinile.

- Vianne, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

- Poţi să o faci, zise Vianne. Lily îşi înclină capul într-o parte. Le voi aduna pe toate. Pe toate. Martina, Ellen, Meg, Rosa şi Agnes.

Faţa lui Vianne se lumină cu un zâmbet superb.

Lily se întinse şi ţinu mâna lui Vianne.

- Renunţasem. Am crezut că sunt complet singură. Acum, îmi dau seama că nu e aşa.

Vianne se aplecă în faţă şi coborî tonul vocii.

Lily? Hai să-ţi spun ceva. Ca de la o femeie la alta. *Nu renunţa niciodată.* ***Lily***

După trei luni

Lily îşi conduse echipa prin restaurantul ei nou-nouţ, cu lumânări care licăreau pe mese şi un stol de ospătari recent angajaţi care zumzăiau pe acolo. Toţi se opriră atunci când le văzură pe Lily, Martina, Rosa, Meg, Ellen şi Agnes mergând spre uşa de la intrare. Iar lângă ele, râzând de parcă le-ar fi cunoscut pe celelalte femei dintotdeauna, mergea cu paşi mari Emmeline, fosta fată în casă a lui Josie. Se bucura de ocazia pe care i-o dăduse Lily de a avansa în ierarhia bucătăriei.

Lily ţinu deschisă uşa de sticlă pentru echipa ei loială de femei, zâmbind fiecăreia în parte pe măsură ce ieşeau în lumina soarelui primăvăratic.

Dincolo de funda roşie care traversa trotuarul era adunată o mulţime. Vianne Conţi aştepta cu o pereche de foarfece supradimensionate.

Oaspeţii nerăbdători ai restaurantului afiat în prima lui zi şi trecătorii tăcură în momentul în care Vianne ridică o mână.

- Doamnelor şi domnilor, spuse ea.

Lily examină mulţimea. îl zări pe Nathaniel care stătea acolo însoţit de o fată drăguţă îmbrăcată într-o rochie roz, iar el îi făcu cu ochiul, în timp ce săruta degetele fetei. Ea scutură din cap şi îi zâmbi la rândul ei.

Vianne îşi drese glasul şi merse către microfon

- .Cu foarte mare plăcere vă urez bine aţi venit la deschiderea acestui restaurant nou care va fi condus de Lily Rose, o femeie care nu este doar un bucătar extraordinar, care nu doar că înţelege pe deplin cum se coordonează un restaurant şi care a depus eforturi foarte mari pentru a face asta într-o lume condusă de bărbaţi, ci care are şi o loialitate excepţională şi un suflet mare. A ajutat restaurantul soţului meu, Valentino's, să prospere pe durata războiului şi să iasă din perioada aceea înfloritor şi mai puternic ca niciodată.

Mulţimea ovaţionă, iar Lily simţi că-i ardeau obrajii.

- Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit la Josephine's!

Mulţimea îşi strigă aprecierea şi, cu o înfloritură demnă

de însăşi Katherine Carter, Vianne tăie funda roşie în două, lăsând-o să zboare în vânt.

Lily îşi băgă mâna în spaţiul format de cotul lui Vianne.

Vianne se aplecă să-i şoptească ceva lui Lily.

- Hai să-ţi mai spun ceva.

Lily ridică o sprânceană.

- Ce ar mai putea fi?

- Ţi-am obţinut o funcţie ca reprezentant al Asociaţiei Naţionale a Restaurantelor. Ne dorim

să încerci să faci lucrurile mai bune pentru ca femeile să poată câştiga capital pentru restaurante.
Lily îşi şterse o lacrimă de pe obraz. Cu coada ochiului, îşi văzu tatăl în rândul din faţă, în mulţime. îi zâmbi, iar el îi trimise un sărut.
- **Sunt enorm de mândră de ea. Enorm.**
Lily auzi sunetul distinct al vocii Victoriei, acoperind restul taifasului.
Lily îşi ridică sprâncenele către cer.
- **Ce este asta,** *chérie?*
Vianne arătă către mica fotografie înrămată pe care Lily o ţinea în mână, o fotografie cu Josie care lucra în anii 1890. încet, o întoarse cu faţa în sus, să i-o arate lui Vianne.
- **Oh,** *chérie,* **spuse ea. Tu eşti acolo?**
Lily îşi trecu un deget peste cadrul din argint.
- **Nu sunt eu, este bunica mea. A lucrat ca garderobier la Valentino's, însă eu nu am ştiut niciodată. Iar fotografia va merge direct în anticamera noului restaurant, spuse ea.**
Iar în fiecare noapte, Lily avea să meargă acasă la casa lui Josie, care devenise casa lui Lily. Bunica îi lăsase totul lui Lily, prin testament. Lily se mutase în casa care-i fusese cea mai dragă toată viaţă, iar în vremea aceasta organiză şi restaurantul şi-şi promise că va avea grijă de ea aşa cum avusese şi Josie şi că o va umple de râset şi fericire, atât cât va putea.
Vianne deschise cu o împingere uşa solidă de la intrarea restaurantului Josephine's de sub indicatorul curbat şi o ţinu larg deschisă.
- **Bine ai venit! o întâmpină pe Lily.**
Lily o trase aproape pe Vianne şi o îmbrăţişă, până când amândouă fură înghiţite de mulţimile de oameni care intrară. Noii ospătari ai lui Lily conduseră la mese invitaţii care aveau rezervări pentru ziua deschiderii, în timp ce şeful de sală

făcea programări. Pentru următoarele două luni, erau deja rezervaţi la capacitate maximă.

Lily stătu deoparte preţ de o clipă, încrucişându-şi braţele în jurul mijlocului, până când o cuprinse o tristeţe nespusă. Se strecură în biroul ei. După ce intră, se aşeză la birou, adunându-şi puterile şi amintindu-şi că trebuie să fie recunoscătoare pentru tot ceea ce avea.

-Hei.

Lily privi în sus. îşi impinse scaunul şi se deplasă în partea cealaltă a camerei, către femeia care stătea acolo.

- Bună, şopti Gia. Am văzut când ai dispărut singură aici. Te simţi bine?

Lily îşi îmbrăţişă draga prietenă.

- Nu ştiu, spuse ea, dându-se înapoi şi bătându-se uşor pe piept, cu pumnul relaxat. Cred că sunt fericită.

Ochii căprui ai Giei se umplură de căldură.

- Lily, şi eu, şi Natalia suntem încântate pentru tine. A venit cu mine azi la deschidere şi ştiu că nu ar fi ratat-o pentru nimic în lume, acum că s-a întors cu bine din război. Şi... altcineva a insistat să se numere printre cei din mulţimea care te adoră. Voi lăsa pe acel altcineva în biroul tău. Voi închide uşa şi mi-ar plăcea să-l asculţi.

Lily îşi deschise şi-şi închise gura, însă, înainte de a putea spune ceva, Gia dispăruse. Uşa se închise cu un zgomot blând, iar în faţa ei îl văzu pe Tom.

- Lily, spuse el în timp ce-şi ţinea emoţionat pălăria, iar ochii îi cercetau pe ai ei.

Lily făcu un pas în spate.

- Uită-te la tine..., şopti ea, uimită de bărbatul chipeş, bine clădit care îi domina biroul.

Nu semăna deloc cu copia lui slabă pe care o întâlnise ultima oară când îl văzuse, cu câteva luni mai devreme. Faţa lui era bronzată, iar ochii

verzi îi erau delicios de luminaţi. Se tunsese, iar umerii îi erau mai largi decât îşi amintea ea.
Şi purta o pereche de blugi noi.
Se sprijini cu mâinile de biroul ei, absorbind-o.
Apoi, expresia lui se îndulci.
- Vreau să-ţi spun câteva lucruri.
Lily se retrase.
-Tom...
însă, în spatele ei, tonul vocii lui sună grav şi hotărât.
- Vreau să te întorci la petrecerea ta. Slavă Domnului, o meriţi. însă nu puteam să las să treacă ziua asta fără să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat după război.
- Te rog. Nu acum.
- Te rog să mă asculţi. în vocea lui simţi o energie nouă, iar Lily se prinse de spătarul scaunului ei. Am demisionat din funcţia de *maşter chef* **de la Valentino's.**
Ea trase aer în piept.
- Am rămas doar ca să-i ajut să găsească şi să instruiască noul bucătar responsabil.
Lily se întoarse cu faţa de la el.
- După război, nu puteam gândi. Voiam să revin la normalitate, însă nu am recunoscut faptul că asta te-ar fi costat pe tine visurile tale. Giorgio nu a vrut niciodată cu adevărat să te concedieze. Pur şi simplu a crezut că nu are de ales. însă de îndată ce m-am simţit din nou bine, i-am spus că a avut de ales, că ar fi putut să acţioneze pe cont propriu, nu să se ia după restul lumii, nu să facă tot ceea ce făceau toţi ceilalţi patroni de restaurante. înţelege lucrul ăsta acum şi ştiu că-i pare rău pentru cum a acţionat. în timp, va vorbi cu tine despre asta.
Lily se uită în podea.
Vocea lui Tom era hotărâtă.
- Şi mai e ceva. Am învăţat cât de important este să fac şi eu propriile mele alegeri.

Bătăile inimii lui Lily se accelerară.
- *Cara,* **continuă el. Am cumpărat Albertina's. Pentru mine, este o ocazie să gătesc mâncarea siciliană care-mi place atât de mult. Lino deschide un alt magazin alimentar. Şi mi-a vândut toată clădirea din Bleecker Street. Am luat un împrumut de le el şi i-l voi rambursa cât de repede posibil, cu profiturile din afacere.**
Fruntea lui Lily se încreţi.
- Sper că, într-o zi, clădirile acelea din zona Village ar putea fi valoroase.
Lily se întoarse pentru a-l privi în faţă.
El trase aer în piept, cu un tremurat.
- Poate voi contribui pentru New York cu ceva *bun* **din moştenirea mea siciliană. Mi s-a părut important de realizat. Să reuneşti oameni şi tradiţii după războiul acesta. Ce mod mai bun de a o face decât prin mâncare? Un lucru care le place tuturor.**
Ea inspiră agitată şi strânse din buze. Inima îi bătea puternic; întinse o mână ca să prindă un colier vechi de-al lui Josie, pe care-l purta ea acum.
- Te-am aşteptat cât a durat războiul şi nu am încetat niciodată să cred în tine. Nici măcar o singură dată.
- Oh, *cara mia,* **murmură el. Ceea ce spun eu, foarte incoerent, este că sunt îndrăgostit de tine. Dintotdeauna am fost. Vreau să-ţi urmezi fiecare vis pe care îl ai. îmi pare atât de rău că te-am dezamăgit. Nu eram eu însumi după război, şopti el. Să ne ferească Dumnezeu să mai trecem prin aşa ceva vreodată. îmi pare rău, draga mea.**
Lily expiră cu greu şi lacrimi îi scăpară de sub pleoape. Se chinui să-şi domolească inima.
- Şi eu te iubesc, Tom, ştii asta. Şi ştii că mi-am dorit mereu ceva real, cu tine.

îi tremură buza. Mai exista oare o speranţă de a avea iubirea pe care o aşteptase, precum şi propriul ei restaurant?
El mai făcu un pas către ea şi, brusc, ochii lui se lipiră de o fotografie a lui Josie, care stătea întoarsă în sus pe biroul lui Lily.
- A fost o femeie incredibilă, spuse el. A ştiut mereu cum stăteau lucrurile.
- Chiar aşa. Lily zâmbi. Oh, draga de Josie.
Toate astea sunt pentru ea. Lily se uită în jos la fotografia cu Josie, iar acum lacrimile chiar îi pişcară ochii. Ridică fotografia, cu atenţie, şi o puse pe biroul ei, pentru ca tânăra, frumoasa Josie să zâmbească direct şi clar în încăpere.
Toate!
Jură că faţa zâmbitoare a lui Josie avea să întâmpin
efiecare oaspete care avea să intre în restaurant.
Cum Tom stătea atât de aproape în spatele ei şi îi mângâia părul în timp ce buzele îi atingeau creştetul capului, Lily se întoarse şi întinse mâna pentru a-l mângâia pe obraz. El se aplecă, trecându-şi uşor buzele peste ale ei.
- Tom, şopti Lily, bine ai venit la Josephine's!

Cara D
c

O scrisoare de la Ella Carey

Stimate cititor,

Vreau să-ţi mulţumesc din suflet pentru că ai ales *O viaţă secretă.* Dacă ţi-a plăcut şi-ţi doreşti să fii la curent cu toate publicaţiile mele cele mai recente, pur şi simplu abonează- te la linkul următor. Adresa ta de e-mail nu va fi distribuită niciodată şi te poţi dezabona oricând.

www.bookouture.com/ella-carey Mi-a făcut o foarte mare plăcere să scriu această carte. Pentru mine, a fost o bucurie enormă să le dau viaţă lui Lily, Josie, Victoriei şi tuturor celorlalte

personaje, mai ales după ce am fost în New York să fac muncă de cercetare pentru scrierea cărţii. Am stat în Greenwich Village, nu departe de unde ar fi fost casa lui Josie, şi mi-am petrecut multe ore în plimbări în jurul acelei încântătoare zone vechi a New Yorkului; am avut ocazia să mă familiarizez cu mâncarea, să merg în excursii pentru gurmanzi - cercetarea pentru această carte a fost excelentă!

M-am distrat foarte mult atunci când am recreat o parte din reţetele de bucate din carte. Lily este un personaj atât de plin de viaţă, interesant, şi mi-a apărut în minte cu maşina ei mică şi atitudinea ei plină de încredere.

în ceea ce o priveşte pe Josie, o ador şi sper că şi ţie ţi-a plăcut. Am vrut să o onorez cum se cuvine şi să îi recunosc tot ceea ce a făcut pentru a aduce bucurie vieţii lui Lily.

Sper că ţi-a plăcut *O viaţă secretă* şi, dacă este aşa, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai scrie o părere. Mi-ar plăcea să afiu opinia ta; aceasta contează foarte mult pentru alţi cititori atunci când aleg să descopere pentru prima oară una dintre cărţile mele.

îmi place să fiu în contact cu cititorii mei - puteţi lua legătura cu mine pe pagina mea de Facebook, pe Twitter, Goodreads sau prin website-ul meu.

Mulţumesc, Ella

Mulţumiri editorului meu, Maisie Lawrence, pentru că ai primit povestea lui Lily şi pentru priceperea ta de a conduce la realizarea acestei cărţi. Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc pe cât de mult aş vrea. Agentului meu, Giles Miiburn, dragul meu, îţi sunt recunoscătoare că ai avut încredere în acest roman de la bun început. Susţinerea ta înseamnă totul pentru mine. Multe mulţumiri merg către Liane Louise Smith, Sophie Pellisier şi Georgina Simmonds pentru că au

obţinut atât de multe acorduri internaţionale privind drepturile pentru această carte; le sunt recunoscătoare tuturor celor de la The Madeleine Miiburn Literary Agency.

Mulţumiri sincere tuturor celor de la Bookouture. Sunteţi într-adevăr o echipă incredibilă. Mulţumiri în special lui Kim Nash, Sarah Hardy, Noelle Holton, Alexandra Holmes, Peta Nightingale şi Alex Crow. Mulţumiri tuturor celorlalţi de la Bookouture care au lucrat la această carte.

Mulţumirile mele profunde editorului de conţinut Jade Craddock şi corectorului Anne O'Brien, pentru munca voastră atentă.

Mulţumiri lui Max Tucci, nepot al lui Oscar Tucci, fostul proprietar al restaurantului Delmonico's, din Manhattan. Max, mulţumesc că mi-ai împărtăşit părerile tale despre coordonarea unui restaurant în anii '40. Mulţumiri actualilor proprietari ai Deimonico's şi mulţumiri bucătarului principal Billy Oliva pentru că mi-a transmis din cunoştinţele lui cu privire la gestionarea unui restaurant din New York.

Mulţumirile mele către voi, cititorii mei, pentru entuziasmul şi emoţia dumneavoastră cu privire la această poveste. Mulţi dintre voi îmi sunteţi alături de la publicarea primului meu roman şi vă apreciez inestimabil pe fiecare dintre voi.

Cele mai sincere mulţumiri lui Geoff şi mulţumiri uriaşe fiului meu, Ben, pentru susţinerea ta încântătoare. Mulţumirile mele sincere fiicei mele, Sophie, pentru că a călătorit cu mine la New York pentru cercetarea întreprinsă în vederea scrierii acestei cărţi. Asta doresc: să aveţi mereu toate ocaziile posibile pentru a îndeplini visurile.